FLORIN CIUTACU

DREPT BANCAR

CULEGERE DE SPEȚE

MODELE DE CONTRACTE

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

FLORIN CIUTACU

492.807

DREPT BANCAR

CULEGERE DE SPEȚE

MODELE DE CONTRACTE

BCU UNIVERSITY LIBRARY

ABREVIERI

Al.	Alineat
Art.	Articol
B. Of.	Buletinul Oficial al R.S.R., Partea I
Cas.	Curtea de Casaţie
Cas.fr.	Curtea de Casaţie din Franţa
C.A.	Curte de arbitraj
C. Apel	Curte de apel
C.S.J.	Curtea Supremă de Justiţie
C. civ.	Codul civil român
C.civ.fr.	Codul civil francez
C.com.	Codul comercial
C. fam.	Codul familiei
C. muncii	Codul muncii
C. pen.	Codul penal
C. proc .civ.	Codul de procedură civilă
C. proc. pen.	Codul de procedură penală
Col. civ.	Colegiul civil al fostului Tribunal Suprem
Dec.	Decizie
D.	Decret
D-l.	Decret-lege
H.G.	Hotărâre a Guvernului României
Hot.	Hotărâre
Jud.	Judecătorie
L.	Lege
M. Of.	Monitorul Oficial al României, Partea I
Nr.	Număr
N. n.	Nota noastră
O.G.	Ordonanţă a Guvernului României
O.U.G.	Ordonanţă de urgenţă a Guvernului
Ocol	Judecătorie de ocol
Op. cit.	Operă citată
P.	Pagina
Pp.	Paginile
S.	Secţie (a unei instanţe)
S. n.	Sublinierea noastră
T.M.B.	Tribunalul Municipiului Bucureşti
T.S.	Tribunalul Suprem
Vol.	Volumul

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PARTEA I
DECIZII ALE CURȚII CONSITUȚIONALE

1. Curtea Constituțională, Decizia nr. 1 din 7 ianuarie 2004.

Critica de neconstituționalitate vizează prevederile art. III alin. 2 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 138/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr. 83/1998 privind procedura falimentului băncilor. Din analiza excepției rezultă ca autorul acesteia, deși critică pentru neconstituționalitate în mod direct, expresis verbis, dispozițiile art. III alin. 2 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 138/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 597/2002, își modifică această critică prin mijlocirea unor motive de neconstituționalitate referitoare la Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 186/1999, care, la data ridicării excepției, era respinsă prin Legea nr. 596/2002 și abrogată prin Legea nr. 597/2002. În cauza de față, motivele de neconstituționalitate sunt de natură extrinsecă, referindu-se exclusiv la nerespectarea unor condiții constituționale privind emiterea și intrarea în vigoare a Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 186/1999. Excepția este neîntemeiată. În cauză, dispozițiile art. III alin. 2 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 138/2001 au un caracter tranzitoriu, rezolvând un conflict de legi în timp. În formularea dată de textul respectiv, legiuitorul din anul 2002 se abate de la principiul aplicării imediate a legii noi, hotărând cu titlu tranzitoriu, că situațiile juridice pendinte să rămână guvernate de prevederile legale abrogate, sub imperiul cărora a fost dată hotărârea de deschidere a procedurii falimentului, fără ca aceasta să aibă semnificația repunerii în vigoare a normelor abrogate. Solicitarea autorului excepției de a se exercita un control extrinsec nu poate fi realizată, întrucât, chiar dacă ar fi existat o încălcare a procedurilor constituționale de emitere a Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 186/1999, aceasta a fost „asanată" prin acțiunea Parlamentului de respingere și apoi de abrogare, prin lege, a respectivului act normativ.

(Pandectele române, nr. 2/2004, p. 31).

2. Curtea Constituțională, Decizia nr. 174 din 12 iunie 2002, *M. Of.* 784 din 29 octombrie 2002.

Curtea, examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele: Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PARTEA I
DECIZII ALE CURȚII CONSITUȚIONALE

1. Curtea Constituțională, Decizia nr. 1 din 7 ianuarie 2004.

Critica de neconstituționalitate vizează prevederile art. III alin. 2 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 138/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr. 83/1998 privind procedura falimentului băncilor. Din analiza excepției rezultă ca autorul acesteia, deși critică pentru neconstituționalitate în mod direct, expresis verbis, dispozițiile art. III alin. 2 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 138/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 597/2002, își modifică această critică prin mijlocirea unor motive de neconstituționalitate referitoare la Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 186/1999, care, la data ridicării excepției, era respinsă prin Legea nr. 596/2002 și abrogată prin Legea nr. 597/2002. În cauza de față, motivele de neconstituționalitate sunt de natură extrinsecă, referindu-se exclusiv la nerespectarea unor condiții constituționale privind emiterea și intrarea în vigoare a Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 186/1999. Excepția este neîntemeiată. În cauză, dispozițiile art. III alin. 2 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 138/2001 au un caracter tranzitoriu, rezolvând un conflict de legi în timp. În formularea dată de textul respectiv, legiuitorul din anul 2002 se abate de la principiul aplicării imediate a legii noi, hotărând cu titlu tranzitoriu, că situațiile juridice pendinte să rămână guvernate de prevederile legale abrogate, sub imperiul cărora a fost dată hotărârea de deschidere a procedurii falimentului, fără ca aceasta să aibă semnificația repunerii în vigoare a normelor abrogate. Solicitarea autorului excepției de a se exercita un control extrinsec nu poate fi realizată, întrucât, chiar dacă ar fi existat o încălcare a procedurilor constituționale de emitere a Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 186/1999, aceasta a fost „asanată" prin acțiunea Parlamentului de respingere și apoi de abrogare, prin lege, a respectivului act normativ.

(Pandectele române, nr. 2/2004, p. 31).

2. Curtea Constituțională, Decizia nr. 174 din 12 iunie 2002, *M. Of.* 784 din 29 octombrie 2002.

Curtea, examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele: Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de

neconstituționalitate ridicată. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie O.G. nr. 39/1999 privind finalizarea procesului de restructurare a Băncii Române de Comerț Exterior – Bancorex - S.A. și fuziunea prin absorbire a acestei bănci cu Banca Comercială Română - S.A., cu modificările ulterioare astfel cum a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 702/2001, în ansamblul său precum și disp. art. 1, 2, 6, 7, 8 și 9 din aceeași ordonanță. Excepția de neconstituționalitate privește două categorii de critici, după cum urmează: I. Critici de neconstituționalitate cu caracter general, care vizează neconstituționalitatea O.G. nr. 39/1999, în ansamblul său astfel cum a fost ulterior aprobată și modificată. II. Critici de neconstituționalitate a unor dispoziții cuprinse în actul normativ ce face obiectul controlului. I. Curtea, examinând legitimitatea constituțională a O.G. nr. 39/1999, în ansamblul său, reține că sunt neîntemeiate criticile formulate. 1. Astfel, se observă că prevederile ar. 114 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora, „Dacă legea de abilitare o cere, ordonanțele se supun aprobării Parlamentului, potrivit procedurii legislative, până la împlinirea termenului de abilitare. Nerespectarea termenului atrage încetarea efectelor ordonanței", au fost respectate de Guvern, deoarece, așa cum rezultă din adresa Cabinetului secretarului general al Camerei Deputaților, înregistrată sub nr. 315 din 24 ianuarie 2002, O.G. nr. 39/1999 a fost înaintată spre aprobare Parlamentului și a fost înregistrată la Camera Deputaților cu nr. 287 din 10 august 1999, deci anterior împlinirii termenului de abilitare prevăzut de art. 1 din Legea 140/1999. autorul excepției de neconstituționalitate confundă cerința constituțională prevăzută de art. 114 alin. (3), ca ordonanțele să fie supuse spre aprobare Parlamentului, cu însăși aprobarea ordonanței de către Parlament. Chiar în situația dacă ordonanța nu ari fi fost supusă aprobării Parlamentului până la împlinirea termenului de abilitare, acest fapt nu ar constitui un motiv de neconstituționalitate, ci, conform textului constituțional citat, ar atrage „încetarea efectelor ordonanței". 2. Este, de asemenea, nefondată și susținerea că O.G. nr. 39/1999 a depășit limitele abilitării. Prevederea prin care se deleagă dreptul de legiferare în domeniul restructurării băncilor cu capital de stat are o formulare generală, lăsând la aprecierea autorității executive adoptarea măsurilor pe care le socotește necesare în scopul restructurării băncilor cu capital de stat. Această prevedere conferă Guvernului libertatea să decidă adoptarea de către reprezentanții săi în adunările generale ale acționarilor ca societățile la care se impune, să fie restructurate prin acte juridice care implică încetarea personalității lor juridice, cum este și cazul fuziunii prin absorbție, iar dacă se constată încetarea de plăți față de creditori, aceiași reprezentanți să poată sesiza instanțele judecătorești pentru declanșarea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995. 3. Cu privire la susținerea că Guvernul a fost abilitat să emită acte

normative cu caracter general şi impersonal, în timp ce ordonanţa adoptată are un evident caracter individual, Curtea observă următoarele: De principiu, legiuitorul constituant nu a limitat posibilitatea Parlamentului de a adopta exclusiv Legi cu caracter general, stabilind în „Secţiunea a 3-a – Legiferarea", la art. 72, categoriile de legi, şi anume: „Parlamentul adoptă legi constituţionale, legi organice şi legi ordinare", iar la art. 3 alin. (3) din Constituţie că unele oraşe pot fi declarate, prin lege, municipii, legea de declarare a unui oraş drept municipiu neavând în acest caz caracter general. Întrucât, potrivit art. 58 alin. (1), „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român şi unica autoritate legiuitoare a ţării", rezultă că acesta, în virtutea legitimităţii sale, poate adopta legi cu caracter general sau individual. De altfel, se reţine că ordonanţa criticată nu are natura unui act juridic individual. Or, în cazul examinat nu s-au aplicat în concret norme juridice, ci, prin exercitarea dreptului de legiferare delegată, s-au emis norme juridice cu caracter general şi impersonal. 4. Cu privire la susţinerea că prin ordonanţa supusă controlului de neconstituţionalitate au fost depăşite limitele abilitării, contravenind astfel dispoziţiilor art. 16 alin. (2) şi ale art. 107 alin. (3) din Constituţie, Curtea observă, de asemenea, că şi aceasta este neîntemeiată. Astfel, prevederile art. 107 alin. (3) din Constituţie, potrivit cărora „Ordonanţele se emit în temeiul unei legi speciale de abilitare, în limitele şi condiţiile prevăzute de aceasta", au fost respectate de Guvern cu prilejul emiterii Ordonanţei nr. 39/1999, deoarece temeiul acesteia l-a constituit Legea nr. 140 din 22 iulie 1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanţe (publicată în M. Of. al României, Partea I, nr. 346 din 22 iulie 1999), şi anume art. 1 lit. D pct. 29 din lege, prin care Guvernul este abilitat să ia „măsuri pe linia restructurării unor bănci cu capital de stat". Or, astfel cum rezultă din însuşi titlul acestei ordonanţe, scopul emiterii ei a fost „finalizarea procesului de restructurare a Băncii Române de Comerţ Exterior – Bancorex – S.A. şi fuziunea prin absorbire a acestei bănci cu Banca Comercială Română – S.A.", iar măsurile dispuse de Guvern se încadrează în acelea prevăzute în legea de abilitare menţionată. Atât timp cât ordonanţa a fost emisă în limitele abilitării conferite prin delegare legislativă, nu se poate susţine că ar fi încălcate dispoziţiile art. 16 alin. (2) din Constituţie, care prevăd că: *Nimeni nu este mai presus de lege.* 5. Curtea constată că nu este întemeiată nici susţinerea potrivit căreia actul normativ criticat stabileşte o altă procedură privind fuziunea prin absorbţie decât cea prevăzută de Legea nr. 31/1990 privind societăţile comerciale, procedură care este în detrimentul celorlalţi acţionari decât fondul Proprietăţii de Sat, deoarece O.G. nr. 39/1999 are caracterul unei reglementări speciale, prin raportare la Legea nr. 31/1990 privind societăţile comerciale. Legea menţionată nu conţine norme juridice cu privire la procesul de restructurare a societăţilor comerciale bancare şi, prin urmare, O.G. nr.

B.C.U. "M. EMINESCU" IAŞI

39/1999, prin caracterul său special, legitimat de abilitarea legislativă, nu contravine dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3), art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1) și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale. În legătură cu aspectul concordanței dintre unele dispoziții din legile în vigoare, Curea Constituțională a statuat în jurisprudența sa că în situația în care totuși există anumite conflicte de reglementare, această problemă este de competența exclusivă a Consiliului Legislativ, a Guvernului și a Parlamentului, care pot acționa, în limita atribuțiilor, în vederea înlăturării contradicțiilor și realizării corelării normative. 6. Este nefondată și critica de neconstituționalitate potrivit căreia O.G. nr. 39/1999, statuând prin Decizia nr. 89 din 9 mai 2000, publicată în M. Of. al României, Partea I, nr. 383 din 16 august 2000, că această ordonanță „nu dispune cu privire la drepturile de creanță ale acționarilor minoritari ai băncii absorbite, [...] dar, în schimb, prevede anularea sau trecerea la datoria publică a unor însemnate datorii ale Băncii Române de Comerț Exterior – Bancorex – S.A., precum și acoperirea prin titluri de stat a pierderilor. În consecință, satisfacerea creanțelor acționarilor societății bancare absorbite, în măsura în care aceasta aduce în societatea absorbantă un activ patrimonial, se poate realiza conform dispozițiilor art. 235 din Legea nr. 31/1990, republicată, care prevăd: „Fuziunea sau divizarea are ca efect dizolvarea, fără lichidare, a societății care își încetează existența și transmiterea universală a patrimoniului său către societatea sau societățile beneficiare, în starea în care se găsește la data fuziunii sau divizării, în schimbul atribuirii de acțiuni sau de părți sociale ale acestora către asociații societății care încetează și, eventual, a unei sume în bani, care nu poate depăși 10% din valoarea nominală a acțiunilor sau a părților sociale atribuite". În consecință, s-a constatat că dispozițiile O.G. nr. 39/1999, cu modificările ulterioare, nu contravin prevederilor art. 41 alin. (3) din Constituție, iar considerentele acelei decizii își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale. Deoarece ordonanța examinată este concordantă cu dispozițiile art. 41 alin. (3) din Constituție, rezultă că ea este emisă cu respectarea principiului statului de drept, consacrat prin dispozițiile art. 1 alin. (3) din Constituție, astfel încât și sub acest aspect urmează ca excepția să fie respinsă ca neîntemeiată. II. Critici de neconstituționalitate a unor dispoziții cuprinse în actul normativ ce face obiectul controlului: 1. Cu privire la susținerea că prevederile art. 1 și 2 din O.G. nr. 39/1999 sunt contrare dispozițiilor art. 1 alin. (3) și art. 16 alin. (2) din Constituție: Prevederile criticate pentru neconstituționalitate au următorul cuprins: „Art. 1. – Prezenta ordonanță stabilește cadrul juridic pentru finalizarea procesului de restructurare a Băncii Române de Comerț Exterior – Bancorex – S.A. în scopul creșterii gradului de solvabilitate a sistemului

bancar, precum şi a credibilităţii interne şi externe a acestuia. Art. 2. – (1) Restructurarea Băncii Române de Comerţ Exterior – Bancorex – S.A. se va finaliza prin fuziunea acesteia cu Banca Comercială Română – S.A. (2) Fondul Proprietăţii de Stat va mandata reprezentanţii săi în adunările generale ale acţionarilor celor două bănci să voteze fuziunea între Banca Comercială Română – S.A. şi Banca Română de Comerţ Exterior – Bancorex – S.A. şi să îi împuternicească pe administratorii băncilor ce fuzionează să întocmească proiectul de fuziune." Aceste prevederi sunt în concordanţă cu dispoziţiile art. 134 alin. (2) lit. b) din Constituţie, potrivit cărora „(2) Statul trebuie să asigure: [...] b) protejarea intereselor naţionale în activitatea economică, financiară şi valutară". Finalizarea procesului de restructurare a Băncii Române de Comerţ Exterior – Bancorex – S.A. şi fuziunea sa prin absorbţie cu Banca Comercială Română – S.A. au fost reglementate tocmai în scopul îndeplinirii obligaţiilor constituţionale impuse statului, în vederea salvgardării interesului naţional în domeniul financiar şi monetar. 2. Susţinerea că ordonanţa criticată contravine dispoziţiilor art. 107 alin. (3) din Constituţie, pentru că Guvernul nu a fost abilitat să reglementeze în domeniul procedurii civile, este nefondată. Curtea reţine că autorul excepţiei a avut în vedere dispoziţiile art. 6 – 8 din O.G. nr. 39/1999, prin care se reglementează cadrul procesual în care se judecă legalitatea hotărârilor adunărilor generale extraordinare ale acţionarilor celor două bănci. Aceste dispoziţii au fost menite să reglementeze o etapă care a condus la finalizarea procesului de restructurare a Băncii Române de Comerţ Exterior – Bancorex – S.A. şi fuziunea prin absorbţie a acestei bănci cu Banca Comercială Română – S.A. Aşa fiind, nu se poate susţine, cu temei, că în această materie Guvernul a depăşit limitele delegării legislative. Autorii excepţiei susţin că aceleaşi prevederi instituie o procedură de judecată derogatorie de la cea ordinară, deoarece instituie proceduri extraordinare, precum şi instanţe extraordinare, contravenind astfel dispoziţiilor art. 125 din Constituţie. Curtea reţine că, în realitate, critica se referă doar la conţinutul art. 8 alin. (2) din O.G. nr. 39/1999, având următorul cuprins: „Cererile prevăzute la art. 7 [cererea de anulare sau, după caz, opoziţia] sunt de competenţa Curţii de apel şi se judecă de urgenţă şi cu precădere." Dispoziţiile art. 125 din Constituţie prevăd: „(1) Justiţia se realizează prin Curea Supremă de Justiţie şi prin celelalte instanţe judecătoreşti stabilite de lege. (2) Este interzisă înfiinţarea de instanţe extraordinare. (3) Competenţa şi procedura de judecată sunt stabilite de lege." Curtea Constituţională constată că nu există contrarietate între dispoziţia criticată şi cea constituţională. Potrivit dispoziţiilor constituţionale, justiţia se realizează prin Curtea Supremă de Justiţie (care, într-o atare situaţie, este instanţă de recurs) şi de curtea de apel (ca instanţă de fond), instanţe judecătoreşti stabilite de lege. Nu se instituie, aşadar, o instanţă extraordinară

prin dispozițiile criticate. 3. Examinând critica referitoare la dispozițiile art. 8 alin. (1) din ordonanța supusă controlului de constituționalitate, se constată că nici aceasta nu este întemeiată, deoarece instituirea condiției de depunere a unei cauțiuni de 2% din valoarea însumată a capitalului social al băncilor supuse fuziunii, pentru a se obține suspendarea executării hotărârii adunării generale extraordinare a acționarilor, nu reprezintă o îngrădire a accesului la justiție prevăzut de art. 21 din Constituție. Astfel, se observă că nu dreptul la acțiune al reclamantului este condiționată de depunerea cauțiunii, ci doar discutarea cererii sale de suspendare a executării. De asemenea, judecata de urgență și cu precădere prevăzută de ordonanță atât în instanța de fond, cât și în recurs, pentru soluționarea acestor categorii de cereri, reprezintă o măsură de celeritate a soluționării cauzelor într-un termen rezonabil și asigură premisele unui proces echitabil, ceea ce este în concordanță cu prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Dispozițiile art. 8 alin. (1) din actul normativ criticat nu sunt contrare nici dispozițiilor art. 1 alin. (3) și nici celor ale art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție. 4. Nu poate fi primită nici critica de neconstituționalitate potrivit căreia dispozițiile art. 9 din O.G. nr. 39/1999, derogând de la cele ale Legii nr. 58/1998, contravin dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Constituție. Dispozițiile ar. 9 din O.G. nr. 39/1999 au următorul cuprins: „(1) Banca Națională a României va retrage autorizația de funcționare a Băncii Române de Comerț Exterior – Bancorex – S.A. pe baza următoarelor documente: - hotărârile adunărilor generale extraordinare ale acționarilor Băncii Comerciale S.A. și Băncii Române de Comerț Exterior – Bancorex – S.A. privind fuziunea; - bilanțul contabil de prefuziune. (2) Hotărârea Băncii Naționale a României privind retragerea autorizației de funcționare a Băncii Române de Comerț Exterior – Bancorex – S.A. se va publica în M. Of. al României în regim de urgență și va intra în vigoare la data fuziunii. În cazul în care, potrivit bilanțului de prefuziune, Banca Română de Comerț Exterior – Bancorex – S.A. înregistrează un patrimoniu net negativ, hotărârea de retragere a autorizației de funcționare intră în vigoare la data publicării acesteia în M. Of. al României." Examinând critica de neconstituționalitate, Curea constată că, potrivit dispozițiilor art. 58 alin. (1) din Constituție, Parlamentul, având competență generală de legiferare, poate ca pe calea delegării legislative, prevăzută la art. 114 alin. (1) – (3) din Legea fundamentală, să abiliteze Guvernul să reglementeze în domenii care aparțin exclusiv legii ordinare. În ceea ce privește conceptul de retragere a autorizației de funcționare, se reține că acesta nu este de domeniul rezervat legii organice și, prin urmare, reglementarea normativă se poate face prin lege ordinară sau ordonanță emisă în baza unei delegări legislative emise de Parlament. Totodată, Curtea observă că Legea bancară nr. 58/1998 a fost adoptată cu

respectarea prevederilor ar5t. 74 alin. (1) din Constituție, dar aceasta nu presupune că toate dispozițiile sale conțin reglementări de domeniul legii organice. Astfel, din cuprinsul prevederilor art. 72 alin. (3) din Constituție și al celorlalte dispoziții constituționale nu rezultă că reglementările relative la activitatea bancară fac parte din domeniul rezervat legilor organice. Există însă, fără îndoială, în conținutul acestei reglementări dispoziții de domeniul legii organice care atrag deci adoptarea sa cu majoritatea prevăzută de Constituție pentru o asemenea lege. Aceasta însă nu înseamnă transformarea tuturor dispozițiilor legii menționate în prevederi de natura legii organice, deoarece astfel s-ar ajunge, practic, la completarea Constituției, care reglementează expres și limitativ domeniile rezervate acestor categorii de legi. În același sens s-a pronunțat , în mod constant, Curea Constituțională, de exemplu prin Decizia nr. 718 din 29 decembrie 1997, publicată în M. Of. al României, Partea I, nr. 396 din 31 decembrie 1997. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 1 alin. (3), art. 16, art. 21, art. 41 alin. (3), art. 58 alin. (1), art. 72, art. 74, art. 107 alin. (3), art. 114, art. 125, art. 134 alin. (2) lit. b), art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. a, c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi. Curtea, respinge excepția de neconstituționalitate a O.G. nr. 39/1999 privind finalizarea procesului de restructurare a Băncii Române de Comerț Exterior – Bancorex – S.A. și fuziunea prin absorbire a acestei bănci cu Banca Comercială Română – S.A., cu modificările ulterioare, astfel cum a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 702/2001, în ansamblul său, precum și a dispozițiilor art. 1, 2, 6, 7, 8 și 9 din aceeași ordonanță, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel București – Secția a V-a comercială, precum și de R.L.T. în Dosarul nr. 1073/2001 al Curții de Apel București - Secția a V-a comercială. Definitivă și obligatorie.

Opinie separată

În opinia noastră, hotărârea adoptată de Curtea Constituțională – cu majoritate de voturi – este susceptibilă de serioase rezerve pe care înțelegem să le înfățișăm în cele ce urmează. Astfel, în ceea ce ne privește, considerăm că O.G. nr. 39/1999, în întregul său, contravine art. 16 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „nimeni nu este mai presus de lege". Fără îndoială, această concluzie nu ar fi posibilă în măsura în care s-ar considera că textul constituțional reprodus își limitează incidența exclusiv la cetățeni, așadar la persoane fizice, ipoteză în care, evident, nu ar avea cum să fie încălcat prin ordonanța dedusă controlului care se referă la persoane juridice. Formula utilizată de legiuitorul constituțional nu îndreptățește, însă limitarea incidenței textului reprodus exclusiv la cetățeni, rezultat al unei interpretări nejustificat și excesiv de restrictive, ci trebuie înțeleasă ca dând expresie unui

principiu de maximă generalitate, acela al legalității, care consacră – alături de art. 51 din Legea fundamentală – supremația legii în toate domeniile și, desigur, în primul rând, în acela al activității de legiferare. Or, recunoașterea unei atare semnificații art. 16 alin. (2) din Constituție impunea constatarea că O.G. nr. 39/1999 îi contravine esențial. Într-adevăr, potrivit acestei ordonanțe, deși, formal, hotărârea de reorganizare a Bancorex – S.A. aparține organelor legal abilitate să decidă în materie, ea nu exprimă opțiunea lor liberă, ci constituie o conformare impusă la o soluție prestabilită în termeni imperativi, așadar, dictată. Se instituie, astfel, imixtiunea statului într-un domeniu sustras, prin reglementările de principiu cuprinse în legile nr. 58/1998 și nr. 31/1990, intervenției sale, procedeu autoritar, în flagrantă contradicție cu principiile statului de drept și, în primul rând, cu principiul legalității. Desigur, legiuitorul – inclusiv cel delegat, respectiv Guvernul – poate, atunci când particularitățile domeniului – obiect al reglementării – o impun, să adopte o reglementare derogatorie de la dreptul comun instituit prin lege, fără ca o asemenea opțiune să poată fi calificată ca o încălcare a principiului legalității. Trebuie, însă, subliniat că o poate face, numai în măsura în care reglementarea derogatorie are caracter normativ. Așadar, se poate deroga de la o normă de drept comun printr-o altă normă destinată reglementării unei sfere de relații sociale mai restrânse. În speță, însă, reglementarea prevăzută de O.G. nr. 39/1999 nu are un obiect generic determinat, ci este destinat a-și găsi aplicare într-o unică situație, având deci caracter individual, ceea ce nu mai permite calificarea sa ca derogatorie, impunând concluzia că are caracter discriminatoriu. Procedând în această manieră, Guvernul, ca legiuitor delegat, nu a acționat în limitele mandatului său, ceea ce i-ar fi permis să deroge de la dreptul comun, însă, exclusiv pe calea unei reglementări cu caracter normativ, ci, practic, a înlăturat aplicarea unor prevederi legale normative cu caracter normative cu caracter general, într-un caz particular, încălcând astfel principiul supremației legii consacrat de art. 16 alin. (2) și de art. 51 din Constituție. Viciul înfățișat afectează O.G. nr. 39/1999, în integralitatea sa, ceea ce ar fi impus admiterea excepției de neconstituționalitate.

(Revista română de drept al afacerilor, nr. 1/2003, pp. 126-131).

3. Curtea Constituțională, Decizia nr. 268 din 19 noiembrie 2000, *M. Of.* nr. 94 din 23 februarie 2001.

Curtea, examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele: Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Excepția de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 35, 36 și 37 din Legea bancară nr. 58/1998, care au următorul cuprins: - art. 35: *Banca va păstra confidențialitatea tuturor tranzacțiilor și serviciilor pe care le oferă, inclusiv cu privire la identitatea titularilor conturilor;* - art. 36: *Personalul unei bănci, supus prevederilor prezentei legi, nu are dreptul de a folosi sau de a dezvălui, nici în timpul activității, nici după încetarea acesteia, fapte sau date care, devenite publice, ar dăuna intereselor ori prestigiului unei bănci sau vreunui client al acesteia. Prevederile de mai sus se aplică și persoanelor care obțin informații de natura celor arătate, din rapoarte ori alte documente ale băncii;* - art. 37: *Orice membru al consiliului de administrație al unei bănci, precum și toate persoanele care participă la activitatea băncii sunt obligate să păstreze secretul profesional. Informații privind sumele depuse și operațiunile efectuate pe numele persoanelor fizice și juridice se vor transmite numai titularilor sau reprezentanților legali, iar cauzele penale în care s-a pus în mișcare acțiunea penală împotriva titularului, la cererea scrisă a procurorului sau a instanței judecătorești. Personalul băncii nu poate uza, în folos personal, de informațiile bancare pe care le deține sau de care a luat la cunoștință în orice mod. Prevederile alin. 1 se aplică și persoanelor care obțin, din activitatea de control și supraveghere sau din rapoarte ori documente ale băncii, informații de natura celor arătate mai sus.* Autorul excepției consideră că dispozițiile art. 35-37 din Legea Bancară nr. 58/1998 contravin, în principal, prevederilor constituționale ale art. 31 și, în principal, prevederilor constituționale ale art. 31 și, în subsidiar, celor ale art. 1 alin. (3), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) și (2) și ale art. 51, texte care au următoarea redactare: - art. 1 alin. (3): *România este stat de drept democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate;* - art. 15 alin. (1): *Cetățenii beneficiază de drepturile și libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea;* - art. 16 alin. (1) și (2): *(2) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și discriminări. (2) Nimeni nu este mai presus de lege;* - art. 31: *(1) Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit. (2) Autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal. (3) Dreptul la informație nu trebuie să prejudicieze măsurile de protecție a tinerilor sau siguranța națională. (4) Mijloacele de informare în masă, publice și private, sunt obligate să asigure informarea corectă a opiniei publice. (5) Serviciile publice de radio și televiziune sun autonome. Ele trebuie să garanteze grupurilor sociale și politice importante exercitarea dreptului la antenă. Organizarea acestor servicii și controlul parlamentar asupra activității lor se reglementează prin lege organică;* - art. 51: *Respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor sale este obligatorie.* I. Principala critică de neconstituționalitate privește încălcarea dispozițiilor art. 31 din Constituție, referitoare la dreptul la informație. Examinând sub acest aspect excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că aceasta este neîntemeiată și urmează să fie respinsă. Textele de lege criticate au în vedere instituirea unui regim de strictă confidențialitate asupra unor date, fapte și elemente ce țin de funcționarea

instituțiilor bancare, instituții cu caracter privat care stabilesc cu clienții lor și cu alți parteneri de afaceri raporturi de drept civil sau comercial, adică raporturi de drept privat, iar nu de drept public. Astfel fiind, dispozițiile art. 31 din Constituție, text care privește dreptul persoanelor de a avea acces neîngrădit la orice informație de interes public, nu au nici o legătură cu activitățile bancare, iar argumentele aduse de autorul excepției în scopul de a demonstra o eventuală limitare a exercitării acestui drept sunt, în ipoteza reglementării criticate, simple speculații. Nu este vorba, într-adevăr, de nici o limitare a accesului la informații de interes public, pentru că informațiile avute în vedere sunt, prin excelență, de interes privat. Este ceea ce rezultă și din alin. (2) al art. 31 din Constituție, care obligă autoritățile publice să asigure potrivit competențelor ce le revin, informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal; or, băncile nu sunt entități care să facă parte din categoria autorităților publice. Secretul operațiunilor bancare reprezintă o condiție esențială pentru funcționarea instituțiilor de această categorie. Fără aplicarea acestui principiu activitatea bancară ar fi imposibilă, deoarece s-ar prejudicia nu numai interesele băncii, ci și interesele partenerilor acesteia. Atât activitatea băncilor, cât și, de regulă, cea a clienților acesteia, au caracter lucrativ și se supun legilor concurenței, ceea ce presupune respectarea confidențialității operațiunilor. Întrucât totalitatea raporturilor dintre bănci și clienții lor se întemeiază pe contracte secretul operațiunilor, astfel cum este reglementat prin textele de lege a căror constituționalitate este contestată, face parte, de drept, din contractele respective. Nerespectarea unor asemenea obligații contractuale face să se nască răspunderea contractuală a părții vinovate. Pentru personalul băncilor respectarea confidențialității datelor și a operațiilor prevăzute de lege ține de secretul profesional, iar încălcarea unor asemenea îndatoriri poate atrage, alături de răspunderea în raporturile de serviciu, chiar răspunderea penală. Legea bancară nr. 58/1998 nu exclude divulgarea datelor protejate, dar numai atunci când în cauzele penale s-a pus în mișcare acțiunea penală împotriva titularului și numai la cererea scrisă a procurorului ori a instanței judecătorești. II. Autorul excepției a indicat ca temei constituțional al sesizării și dispozițiile art. 1 alin. (3), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) și (2) și ale art. 51 din Legea fundamentală. Curtea constată că, în raport cu motivele invocate în sprijinul excepției de neconstituționalitate, textele indicate nu sunt relevante, neavând nici o concludență pentru soluționarea acesteia. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, 3, al art. 13 alin (1) lit. a, c), precum și al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea, respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35-37 din Legea bancară nr. 58/1998, excepție ridicată de R.I.S. în dosarul nr. 459/2000 al Curții de Apel București – secția contencios administrativ. Definitivă și obligatorie. Pronunțată în ședința publică din data de 19 decembrie 2000.

(Pandectele române, nr. 1/2001, pp. 36-38).

PARTEA A II-A
SPEȚE

1) Jurisprudență română

1. Hotărâri pronunțate în anul 2007

1. Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția comercială, decizia nr. 240 din 18 ianuarie 2007.

Nu se poate imputa reclamantei intimate o revocare intempestivă a acceptării ofertei finale sau refuzul de a semna contractul de vânzare-cumpărare, având ca obiect acțiunile S.C. *M* S.A. , situație față de care executarea de către pârâta recurentă a scrisorii de garanție bancară este lipsită de justificare legală, încasarea sumei respective, în dauna reclamantei, reprezentând pentru pârâtă o îmbogățire fără justă cauză a patrimoniului său, impunându-se repetirea sumei reprezentând contravaloarea garanției bancare încasate fără drept și plata dobânzii legale aferente de la data acestei încasări și până la plata integrală a debitului.

(Pandectele Române,nr. 9/2007, pp. 119-122).

2. Hotărâri pronunțate în anul 2006

1. Curtea de Apel București, Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, decizia civilă nr. 1090 din 14 iunie 2006.

Informațiile solicitate de executorii bancari nu sunt informații publice ci informații necesare realizării executării silite astfel cum expres sunt precizează în art. 373² alin. (3) C.proc.civ., interesul executorilor bancari în obținerea acestora fiind dovedit. Băncile pot să își organizeze propriul corp de executori bancari pentru punerea în executare a titlurilor bancare, fiindu-le opozabile prevederile cuprinse în C.proc.civ. referitoare la executarea silită.

(Curtea de Apel București. Culegere de pratică judiciară în materie de contencios administrativ și fiscal. 2006, Editura Wolters Kluwer, București, 2007, pp.88-92).

2. Curtea de Apel București, Secția a VI-a comercială, decizia nr. 259 din 4 mai 2006.

Potrivit pct. 257 din Norme-cadru ale Băncii Naționale a României nr. 7/1994, excepțiile pe care o persoană obligată prin cec le poate opune posesorului cecului se împart în următoarele categorii: excepții privitoare la nulitatea cecului, excepții decurgând din raporturile personale dintre posesorul cecului și debitor (excepții personale) și excepții privitoare la condițiile de exercitare a acțiunii sau executării în temeiul cecului (excepții procedurale). Doar excepțiile privitoare la nulitatea titlului se pot referi la aspecte de natură să conducă la constatarea nulității, nu și cele care decurg din raporturile personale dintre posesorul cecului și debitor. În conformitate

cu pct. 258 din Norme-cadru ale Băncii naționale a României nr. 7/1994, excepțiile privitoare la nulitatea cecului sunt fie excepții deduse din însăși forma cecului (excepții formale), fie excepții bazate pe lipsa de valoare juridică a condițiilor de normă numai aparent existente (incapacitatea, falsul, lipsa de mandat). Din interpretarea pct. 259 din Norme-cadru ale Băncii naționale a României nr. 7/1994 rezultă că, pentru ca un cec să fie valabil, el trebuie să întrunească în momentul prezentării la plată condițiile esențiale menționate de art. 1 din legea asupra cecului nr. 59/1934. Prin urmare, dispozițiile Normelor nu prevăd cerința ca și raportul juridic fundamental să existe la momentul prezentării la plată. Stingerea obligației din raportul juridic fundamental care a fost garantată prin emiterea filei cec nu valorează nulitate a titlului, ci atrage stingerea obligațiilor specifice rezultate din cec, adică liberarea debitorului emitent al cecului. Într-o atare situație, legea pune la îndemâna debitorului o serie de mijloace procedurale în cazul refuzului de a restitui fila cec, respectiv formularea unei acțiuni în restituirea titlului sau exercitarea opoziției la executare ori a contestației la executare împotriva executării silite, în care să invoce plata, ca mijloc de stingere a obligației sale.

(Curtea de Apel București. Buletinul jurisprudenței. Nr. 2. Trimestrul II/2006, Editura Brilliance. Colecția Expert, Piatra-Neamț, 2006, pp. 75-81).

3. Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția comercială, decizia nr. 1213 din 28 martie 2006.

Întrucât suma menționată cu titlu de credit nu a fost acordată, s-a constatat nulitatea contractului de credit, în lipsa unui act din care să rezulte voința părților de a nova, conform art. 1130 C.civ.

(Înalta Curte de Casație și Justiție. Buletinul jurisprudenței. Culegere de decizii pe anul 2006, Editura C.H. Beck, București, 2007, pp. 434-435).

4. Înalta Curte de Casație și Justiție, Secțiile Unite, Decizia nr. XIII din 20 martie 2006 (extras).

Contractele de credit bancar încheiate anterior intrării în vigoare a prevederilor legii nr. 58/1998 au caracter de titlu executoriu (Legea nr. 58/1998 este abrogată prin O.U.G. nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, publicată în *M.Of.* nr. 1027 din. 27.12.2006, intrată în vigoare la data de 01.01.2007. Potrivit art. 120 din ordonanță *contractele de credit, inclusiv contractele de garanție reală sau personală, încheiate de o instituție de credit constituie titluri executorii* – n.n.).

(M.Of. nr. 677 din 7 august 2006*).*

5. Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția comercială, decizia nr. 907 din 2 martie 2006.

Dacă una dintre părți sesizează instanța cu rezilierea contractului de credit, aceasta nu poate decât să constate dacă au fost îndeplinite condițiile trecute în pactul comisoriu expres prevăzut în contract.

(Înalta Curte de Casație și Justiție. Buletinul jurisprudenței. Culegere de decizii pe anul 2006, Editura C.H. Beck, București, 2007, pp. 431-434).

3. Hotărâri pronunțate în anul 2005

1. Înalta Curte de Casație și Justiție, secția comercială, decizia nr. 5117 din 28 octombrie 2005.

Conform art. 56 alin. (2) din Legea bancară nr. 58/1998 (abrogată – n.n.), garanțiile reale și personale constituite în scopul garantării creditului bancar constituie titluri executorii. În situația garantării unui credit bancar prin efectuarea unei cesiuni de creanță între beneficiarul creditului, în calitate de cedent, și bancă, în calitate de cesionar, banca cesionară are titlu executoriu împotriva debitorului cedat, chiar dacă aceasta din urmă nu este parte în contractul de credit, întrucât debitorul cedat suportă efectele cesiunii și devine debitor direct al cesionarului, în limitele necesare satisfacerii creanței pe care cesionarul o are împotriva cedentului.

(Revista română de drept al afacerilor, nr. 2 din 2006, p. 143).

2. Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția comercială, decizia nr. 3430 din 7 iunie 2005.

Potrivit prevederilor art. 12 Cap. III din Normele tehnice nr. 10/1994 privind cambia și biletul la ordin, rubrica *văzut* plasată la colțul din stânga sus este alocată pentru date specifice biletului la ordin plătibil la un anumit timp de la vedere. Ca atare, prezentarea biletului la ordin spre vedere, intervine numai în cazul în care acesta este scadent la un anumit timp, pentru a se putea stabili data la care a ajuns la scadență. Or, numai în acest caz este necesară completarea rubricii *văzut* de pe biletul la ordin și nicidecum în cazul prezentării emitentului sau avalistului.

(Înalta Curte de Casație și Justiție. Buletinul jurisprudenței. Culegere de decizii pe anul 2005, Editura C.H. Beck, București, 2006, pp. 703-705).

3. Înalta Curte de Casație și Justiție, secția penală, decizia nr. 3032 din 13 mai 2005.

În lipsa unor manopere dolosive din partea administratorului unei societăți comerciale la încheierea și executarea contractului de vânzare-cumpărare, împrejurarea că prețul mărfurilor nu a fost achitat integral reprezintă doar o neexecutare parțială a obligațiilor contractuale, și nu are caracter penal, nefiind constituite elementele infracțiunii de înșelăciune. Predarea către societatea cocontractantă – creditoarea prețului contractului – a unei file cec în alb nu poate fi considerată ca fiind o modalitate de inducere în eroare, atâta timp cât această societate a acceptat să primească un cec în alb, care deci nu îndeplinea condițiile Legii nr. 59/1934 pentru a fi valabil, și mai mult decât atât, aceasta cunoștea faptul că cecul respectiv nu avea acoperire.

(Revista română de drept al afacerilor, nr. 2 din 2006, p. 163).

4. Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția comercială, decizia nr. 800 din 10 februarie 2005.

Faptul că reclamanta creditoare a promovat o nouă acțiune împotriva asociatului unic al societății debitoare nu este de natură să înfrângă autoritatea de lucru judecat a sentinței prin care debitoarea, persoană fizică, a fost obligată în solidar cu societatea debitoare la plata creditului restant și a dobânzilor bancare.

(Înalta Curte de Casație și Justiție. Jurisprudența Secției comerciale pe anul 2005, Editura Hamangiu, București, 2006, pp. 71-73).

4. Hotărâri pronunțate în anul 2004

1. Tribunalul București, secția a VI-a comercială, sentința civilă nr. 10769 din 17 septembrie 2004.

Înainte de vânzare, sub sancțiunea nulității și a răspunderii pentru pagubele cauzate, creditorul trebuie să facă o notificare a vânzării către debitor și către ceilalți creditori care și-au înscris un aviz de garanție reală față de același debitor și cu privire la același bun, precum și proprietarului bunului afectat garanției, dacă debitorul nu este proprietarul acestuia, notificarea urmând a fi comunicată acestor persoane la domiciliul lor, astfel încât să fie primită cu cel puțin cinci zile libere înainte de vânzare, și trebuie să cuprindă locul, ziua și ora la care va avea loc vânzarea, precum și condițiile de vânzare. Instanța reține și dispozițiile art. 73 din Capitolul V Titlul VI al Legii nr. 99/1999, conform căruia creditorul nu își poate adjudeca bunul afectat garanției în cadrul vânzării inițiate de el fără ca în prealabil să fi dat posibilitatea terților de a participa la vânzare, în afara cazului în care părțile au convenit altfel. Art. 75 stabilește și termenul în care debitorul, creditorul sau proprietarul bunului, în cazul în care justifică un interes, poate face opoziție la vânzarea bunului, termenul fiind de 5 zile libere de la primirea notificării. S.C.R.I.S.A. a formulat opoziție la vânzare la data de 30.03.2004, deși notificarea privind începerea executării a fost primită de aceasta la 01.03.2004, or, față de dispozițiile art. 75 alin. 1, rezultă că aceasta a fost introdusă tardiv, cu depășirea termenului de 5 zile libere de la primirea notificării.

(Revista Română de Drept al Afacerilor, nr. 2/2005, p.p. 121-130, cu notă de Radu Rizoiu).

2. Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 2046 din 20 mai 2004.

Legea nr. 58/1998, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 357/2002, prevede, în art. 83^2, că Banca Națională a României este singura autoritate în măsură să se pronunțe asupra considerațiilor de oportunitate, evaluărilor și analizelor consecutive care stau la baza emiterii sale. În cazul contestării în instanța de contencios administrativ a actelor B.N.R., instanța se pronunță asupra legalității acestor acte. În cauză, contestatorul recurent, prin atribuțiile

pe care le-a avut în cadrul Ministerului Finanțelor Publice și Consiliului de Administrație C.E.C. trebuia să aprecieze corect riscul ridicat de expunere al C.E.C., prin efectuarea plasamentelor respective.

(Curierul Judiciar, nr. 11-12/2004, p. 118).

3. Înalta Curte de Casație și Justiție, secția comercială, decizia nr. 782 din 26 februarie 2004.

În materie cambială, prevederile art. 63 din Legea nr. 58/1934 deschid calea posesorului biletului la ordin, în cazul neachitării creanței la scadență, ca, în scopul recuperării acesteia, sa procedeze fie la introducerea unei acțiuni directe, fie la executarea titlului. Odată ce posesorul a optat pentru învestirea cu formulă executorie a biletului la ordin, acesta nu mai este îndreptățit să revină asupra opțiunii inițiale și să ceară pe cale directă plata sumei.

(Revista Română de Drept al Afacerilor, nr. 2/2005, p.p. 87-88).

4. Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 187 din 22 ianuarie 2004.

Potrivit art. 5 din H.G. nr. 335/1995 privind regimul constituirii, utilizării și deductibilității fiscale a provizioanelor agenților economici și societăților bancare, republicată *(H.G. nr. 335/1995 a fost abrogată prin art. 3 din H.G. nr. 830/2002 - M. Of. 606 din 15 august 2002 – n.. n.)*, nu beneficiază de deductibilitate fiscală „provizioanele constituite peste limitele prevăzute la art. 1 și 2, precum și cele constituite în alte moduri decât cele prevăzute în prezenta hotărâre". Or, în cauză, a rezultat că societatea bancară, din motive de prudență bancară a diminuat ulterior valoarea garanțiilor pentru creditele acordate și, corespunzător, a constituit în plus provizioane specifice de risc, cu nerespectarea prevederilor legale citate mai sus.

(Revista de Drept Comercial, nr. 6/2005, p. 113).

5. Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția comercială, decizia nr. 26 din 13 ianuarie 2004.

Recursul reclamantei este nefondat pentru cele ce se vor arăta în continuare. Potrivit art. 19^{12} din Legea nr. 409/2001 pentru aprobarea O.U.G. nr. 51/1998 privind unele măsuri premergătoare privatizării băncilor, stingerea prin plată a datoriei publice interne rezultate din preluarea activelor bancare cesionate la A.V.A.B. constituie o obligație ce revine între alte categorii de debitori, la litera d: „persoanelor care începând cu data contractării creditului executiv ori care au avut calitatea de acționar/asociat la societatea comercială debitoare și din vina căruia creditul nu a fost restituit ca urmare a schimbării destinației acestuia sau a altor procedee pentru fraudarea creditorului, aceste persoane răspund în temeiul art. 998 C. civ. pentru partea de credit nerestituit la scadență, în perioada în care au avut calitatea sau au îndeplinit funcția menționată". Având în vedere aceste dispoziții legale invocate chiar de

reclamantă ca temei legal al acţiunii sale nu mai poate fi contestat faptul că ne aflăm din plin pe tărâmul răspunderii civile delictuale prevăzute de art. 998 C. civ., menţionat chiar de reglementarea specială de mai sus şi nu se poate afirma că este vorba de o situaţie de răspundere contractuală, în care culpa debitorului se prezumă, aşa cum greşit afirmă reclamanta în recursul său. Cazul special de răspundere civilă delictuală prevăzut de art. 19[12] din Legea nr. 409/2001 cuprinde în configuraţia sa juridică: - menţionarea calităţii sale speciale a autorului faptei ilicite (administrator, director etc.); - caracterizarea explicită a faptei (schimbarea destinaţiei creditului sau alte procedee de fraudare a creditorului), precum şi precizarea privind culpa ce trebuie dovedită în producerea prejudiciului (vina celor ce au determinat nerestituirea creditului respectiv). În speţă, aşa cum corect s-a reţinut prin hotărârea ce se atacă, reclamanta şi-a fundamentat acţiunea sa pentru antrenarea răspunderii delictuale pe un raport preliminar neînsuşit de instanţe al lichidatorului judiciar al societăţii comerciale beneficiare a creditului, aflată în proces de faliment, care nu a fost încă finalizat aşa cum au confirmat părţile la dezbaterea publică a recursului de faţă. Cu alte cuvinte, cum reclamanta nu a făcut, în această cauză, dovezi concludente privind îndeplinirea condiţiilor legale de antrenare a răspunderii juridice delictuale ale pârâţilor, potrivit prevederilor art. 19[12] din Legea nr. 409/2001, corect instanţa de fond a respins acţiunea acesteia ca nefondată. În consecinţă, criticile formulate de reclamantă în recurs neîntrunind nici una dintre situaţiile prevăzute de art. 304 C. proc .civ., nu pot fi primite, recursul urmând a fi respins ca nefondat *(prin O.U.G. nr. 23/2004, publicat în M. Of. nr. 359 din 23 aprilie 2004, la data se 1 mai 2004 Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Bancare – AVAB, îşi schimbă denumirea în Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului – AVAS şi se reorganizează prin comasarea prin absorbţie cu Autoritatea pentru Privatizare şi Administrarea Participanţilor Statului – APAPS, care se desfiinţează – n. n.).*

(Revista de Drept Comercial, nr. 2/2005, pp. 233-234).

5. Hotărâri pronunţate în anul 2003

1. Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, secţia comercială, decizia nr. 4524 din 19 noiembrie 2003.

În speţă, imobilul a fost ipotecat, iar creanţa cesionată către A.V.A.S. Înstrăinat succesiv, în baza unor certificate de carte funciară care atestau că nu este grevat de sarcini, respectivul imobil a fost dobândit, în final, de către o persoană ca efect al adjudecării, urmare a licitaţiei publice. Potrivit art. 13 alin. 3 din O.U.G. nr. 51/1998, este obligatorie notificarea debitorilor cedaţi de către A.V.A.B., în formă scrisă, în termen de 10 zile de la efectuarea cesiunii. Numai după îndeplinirea acestei cerinţe, cesionarul, respectiv A.V.A.B., poate opune dreptul sau unui terţ, conform prevederilor art. 1393 C. civ. Neînscrierea A.V.A.B., la licitaţia publică, la distribuirea preţului şi nici

contestarea acestei licitații îndreptățește adjudecătorul imobilului de a invoca dreptul său de proprietate asupra imobilului dobândit ca urmare a adjudecării, opozabil *ergo omnes*.

(Revista Română de Drept al Afacerilor, nr. 2/2005, p.p. 103-106).

2. Curtea Supremă de Justiție, Completul de 9 judecători, decizia nr. 303 din 6 octombrie 2003.

Potrivit Legii nr. 99/1999, sunt supuse regimului juridic al garanțiilor mobiliare stabilite de acest act normativ toate cesiunile drepturilor de creanță. În cazul neîndeplinirii obligației garantate, creditorul, în speță AVAB, va putea să aleagă între a iniția procedura de executare prevăzută de Codul de procedură civilă sau de a executa garanția reală. Ca atare, prin intrarea acțiunilor în posesia cedentului, obligația de plată a cesionarului s-a stins.

(Revista Română de Drept al Afacerilor, nr. 2/2005, p.p. 94-96).

3. Curtea Supremă de Justiție, Secția penală, decizia nr. 3748 din 16 septembrie 2003.

Folosirea într-o tranzacție comercială a unui cec fără acoperire obținut în mod fraudulos de către făptuitor (inculpatul a intrat în mod ilicit în posesia actelor şi ştampilei unei firme, obținând un carnet cu file cec de la o bancă) nu se încadrează în prevederile art. 215 alin. 4 din Codul penal, ci în prevederile alin. 1, 2 şi 3 ale aceluiaşi text, fiind vorba de o înşelăciune în contracte prin mijloace frauduloase *(notă: soluția rămâne valabilă şi după adoptarea noului Cod penal, textul art. 260 nediferențiindu-se, din acest punct de vedere, de textul art. 215 din vechiul Cod penal).*

(Dreptul, nr. 11/2004, p. 302).

4. Înalta Curte de Casație şi Justiție, Secția comercială, decizia nr. 3264 din 2 iulie 2003.

Dacă pentru garantarea unui împrumut contractat de o societate comercială s-a încheiat un contract de ipotecă, având clauza renunțării la beneficiul de discuțiune şi diviziune, iar nu un contract de fidejusiune, şi garanții ipotecari care au semnat contractul de ipotecă sunt persoane fizice şi nu fidejusori, sunt aplicabile dispozițiile art. 42 alin. 3 C.com., care înlătură prezumția de răspundere solidară a codebitorilor în cazul necomercianților, iar nu art. 1657 C. civ., potrivit căruia fidejusiunea nedeterminată a unei obligații principale se extinde la toate accesoriile unei datorii, deci şi la dobânzi şi penalități, întrucât solidaritatea garanților ipotecari cu persoana juridică care a făcut împrumutul există numai în limitele garanției pentru suma împrumutată.

(Curierul Judiciar, nr. 9/2004, p. 48; Revista Română de Drept al Afacerilor, nr. 7-8/2004, pp. 184-185).

5. Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a VI-a comercială, decizia nr. 634/15.04.2003.

Normele cu caracter secundar nu pot să completeze normele cu caracter primar şi nici să le modifice. Întrucât Normele cadru nr. 6/1994 emise de B.N.R. şi adaptate prin ordin al Guvernatorului B.N.R. nu pot fi considerate acte normative, în alţi termeni norme cu caracter primar, trebuiau avute în vedere dispoziţiile Legii nr. 58/1994 privind cambia şi biletul la ordin, desigur, cu luarea în considerare şi a Normelor nr. 6/1934, dar în limitele de reglementare din legea menţionată. Conform art. 8 alin. h şi art. 104 din Legea nr. 58/1934, la emiterea unui bilet la ordin, condiţia esenţială formală este semnarea lui de către emitent "manu propria", sub sancţiunea nulităţii absolute a titlului. Întrucât legea impune condiţia semnăturii autografe, are în vedere semnătura obişnuită a reprezentantului persoanei juridice, chiar dacă această semnătură este indescifrabilă, întrucât doar semnătura obişnuită ar putea fi calificată ca un semn distinctiv al semnatarului, putând duce la identificarea exactă a acestuia. Sub aspectul calităţii de reprezentant al oponentei, Curtea susţine că în speţă oponenta se prevalează de absenţa formulei "prin procură", însă, în cazul de faţă, domnul I. B. a semnat cele două bilete la ordin în baza Ordinului preşedintelui Consiliului de Administraţie, prin care persoana în cauză a fost împuternicită să semneze avalizarea biletelor la ordin, astfel încât existenţa acestui ordin determină ca în cauză să fie vorba despre o substituire a reprezentantului legal al societăţii. Mai mult decât atât, conţinutul acestei împuterniciri a fost adus la cunoştinţa recurentei de către Preşedintele Consiliului de Administraţie, care avea calitatea de reprezentant al societăţii, prin emiterea unei adrese în acest sens.

(Revista Română de Drept al Afacerilor, nr. 5-6/2004, pp. 108-10-111).

6. Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Secţia comercială, decizia nr. 1592 din 13 martie 2003.

Acţiunea în pretenţii formulată prin lichidatorul judiciar de banca aflată în faliment, în calitate de creditor, este de competenţa instanţei în a cărei circumscripţie se află sediul principal al debitorului băncii, potrivit art. 5 C. proc .civ., nefiind aplicabile dispoziţiile speciale privind competenţa teritorială exclusivă a tribunalului pentru soluţionarea cererilor în materia reorganizării judiciare şi a falimentului.

(Pandectele române, nr. 6/2004, p. 67).

7. Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Secţia comercială, decizia nr. 1475 din 7 martie 2003.

În cazul cererilor de orice natură privind drepturile şi obligaţiile în legătură cu activele bancare preluate de AVAB, inclusiv cele formulate pentru angajarea răspunderii civile a persoanelor fizice sau juridice, este stabilită

competența materială a curților de apel în a cărei rază teritorială se află sediul sau după caz, domiciliul pârâtei, potrivit art. 45 din OUG nr. 51/1998, care reprezintă norma juridică derogatorie, astfel că nu va exista o altă interpretare privind competența de soluționare a acestor cauze atâta timp cât hotărârea instanței de recurs (CSJ, în prezent ICC) este obligatorie pentru judecătorii fondului, conform art. 315 C. proc. civ.

(Revista Română de Drept al Afacerilor, nr. 7-8/2004 p.180).

8. Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția comercială, decizia nr. 1127 din 21 februarie 2003.

Potrivit art. 19[19] din Legea nr. 409/2001, pentru aprobarea O.U.G. nr. 51/1998, cererile de orice natură privind drepturile și obligațiile în legătură cu activele bancare preluate de AVAB, inclusiv cele privind angajarea răspunderii civile a persoanelor fizice și juridice sunt de competența curții de apel în a cărei rază teritorială se află sediul social sau, după caz, domiciliul pârâtului. Totodată, aceste dispoziții stabilesc competența materială a curților de apel de a soluționa pe fond cererile privitoare la creanțele bancare neperformante, preluate la datoria publică.

(Pandectele române, nr. 5/2004, pp. 45-46).

9. Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 9 judecători, decizia nr. 28 din 17 februarie 2003.

Motivul de revizuire prevăzut de art. 322 pct. 5 teza 1 C. proc .civ. privește ipoteza stabilirii eronate a situației de fapt, ca urmarea a neadministrării, ca mijloc de probă, a înscrisului doveditor, descoperit după darea hotărârii. Existența efectivă a scrisorii de garanție bancară a fost dovedită, în cauză, în raport cu dispozițiile art. 174 C. proc .civ., ce dau prevalență actului juridic, atestat de un înscris, iar nu sensul formal de suport material al actului sau faptului juridic.

(Revista Română de Drept al Afacerilor, nr. 5-6/2004, p. 122; Revista Română de Drept al Afacerilor, nr. 1/2005, pp. 103-104).

10. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 759 din 11 februarie 2003.

Potrivit prevederilor Legii cambiei și biletului la ordin nr. 58/1934, judecătoria este competentă să judece în primă instanță cererile cambiale, având ca obiect învestirea cu formulă executorie a cambiei și biletului la ordin, precum și opoziția cambială și acțiunile privind anularea titlului cambial (pierdut, sustras, distrus), astfel încât, prevederile art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/1999 nu se aplică acestor acțiuni cambiale, atâta timp cât reglementările procedurale speciale prevăzute în art. 62 din Legea nr. 58/1934 nu au fost modificate expres.

(Dreptul, nr. 10/2004, p. 247).

11. Curtea Supremă de Justiție, Secții Unite, decizia nr. I din 3 februarie 2003.

I. Dispozițiile art. 8 din Legea nr. 58/1934 care instituie obligativitatea caracterului descifrabil al semnăturii ca o condiție de valabilitate a cambiei nu se aplică biletului la ordin. II. Întrucât, spre deosebire de cazul obligației asumate de o persoană fizică prin mandatar unde se justifică precedarea semnăturii de formula „prin procură" sau „în calitate de mandatar", în cazul persoanelor juridice, care sunt reprezentate totdeauna prin persoane fizice, o astfel de formulă nu își găsește utilitatea, motiv pentru care lipsa ei nu poate afecta valabilitatea biletului la ordin, fiind suficient ca pe acesta să fie aplicată ștampila persoanei juridice și să existe semnătura persoanei fizice care o reprezintă. III. Prevederile art. 63 și art. 19 din Legea nr. 58/1934 privind excepțiile pe care debitorul le poate opune în procedura soluționării opoziției la somația de executare prin care se invocă împrejurarea că beneficiarul biletului la ordin sau emitentul au acționat cu știință în paguba avalistului se aplică și biletului la ordin.

(Curierul Judiciar, nr. 5/2003, p. 83).

12. Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ, decizia nr. 52 din 15 ianuarie 2003.

Actul administrativ repetat de aplicare a unei amenzi, pentru nerespectarea aceloraşi norme referitoare la efectuarea operațiunilor valutare este legală dacă s-a aplicat pentru fapte săvârșite în două perioade deferite.

(Revista Română de Drept al Afacerilor, nr. 7-8/2004, p. 172).

6. Hotărâri pronunțate în anul 2002

1. Curtea de Apel București, Secția a IV-a comercială, decizia nr. 1451 din 14 noiembrie 2002.

Instanța de fond în mod greșit a stabilit data plății făcută de bancă, înlăturându-se în acest fel răspunderea civilă delictuală a băncii și nu a reținut caracterul incert al creanței, avându-se în vedere valoarea garanției și suma solicitată de bancă în septembrie 1997. În mod greșit s-a considerat convenția de lucru ca fiind fără titlu, cu toate că aceasta a fost încheiată pentru stabilirea plafonului de lucru pentru lucrări curente și viitoare, fără legătură cu scrisoarea de garanție bancară. Chiar dacă s-ar aprecia că scrisoarea de garanție face parte din convenție, nu poate fi reținută concluzia instanței că recurentul și-a dat acordul pentru regresul automat al băncii asupra conturilor sale, pentru că acest acord prevăzut în convenție se oferă la obligația băncii de a efectua prompt la scadență și în condițiile angajamentelor asumate plățile la care s-au obligat. S-a considerat greșit că dreptul la acțiune în regres al băncii nu este prescris fără a se avea în vedere momentul nașterii dreptului la acțiune în regres al băncii, care nu poate fi decât perioada de valabilitate a garanției. Prin ordonanță de poprire

executorie s-a dispus întârzierea executării scrisorii de garanție bancară, însă până la pronunțarea hotărârii definitive asupra fondului litigiului dintre recurent și beneficiarul scrisorii. Intimatul a condiționat însă plata de finalizarea unui alt proces în care recurentul nu a fost parte.

(Revista română de drept al afacerilor, nr. 6/2003, p. 160).

2. Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ, decizia nr. 3103 din 22 octombrie 2002.

Împrejurarea că organizația cooperatistă de credit a ajuns în situația de a nu-și onora integral obligațiile secundare din motive imputabile fostului președinte al unității, nu constituie motiv de anulare a hotărârii Băncii Naționale a României de respingere a cererii de avizare prealabilă a reorganizării cooperativei.

(Revista Română de Drept al Afacerilor, nr. 4/2004, p. 125).

3. Curtea Supremă de Justiție, Secția de contencios administrativ, decizia nr. 2175 din 11 iunie 2002.

Achitarea cu întârziere, respectiv în afara termenului contractual, a contravalorii în valută aferentă serviciilor prestate atrage pierderea beneficiului cotei zero la TVA, exportatorul de servicii fiind obligat să achite TVA prin aplicarea cotei corespunzătoare prestărilor la intern, precum și majorările calculate de la data documentului care atestă prestarea serviciilor.

(Curierul Judiciar, nr. 9/2002, p. 62).

4. Curtea Supremă de Justiție, Secția de contencios administrativ, decizia nr. 1958 din 28 mai 2002.

Prin acțiunea înregistrată pe data de 4 decembrie 2000 la Curtea de Apel Craiova, reclamanta „F", în numele și pentru Cooperativa de Consum Tg. Cărbunești Gorj a chemat în judecată Casa Asigurărilor de Sănătate Gorj, precum și Direcția Generală de Muncă și Protecție Socială Gorj solicitând anularea proceselor-verbale de control din 26.05.2000 și din 12.10.2000, ambele încheiate de către organe de control financiar din cadrul Direcției Generale de Muncă și Protecție Socială Gorj și, respectiv Casa Asigurărilor de Sănătate Gorj, urmând a fi exonerată Cooperativa de Consum de plata sumelor de 203.208.551 lei și 109.449.969 lei. În motivarea acțiunii s-a arătat că, în speță, cooperativa a efectuat plăți la Fondul de Sănătate prin Banca „B" S.A. – Sucursala Tg. Jiu, în beneficiul pârâtelor, dar sumele achitate au fost returnate de bancă, fiind folosite în alte destinații (restituiri depozite, plăți dobânzi etc.). Instanța învestită, prin sentința nr. 665 din 17.09.2001, a respins ca nefondată acțiunea cu motivarea că între pârâtele și Banca „B" nu au fost stabilite raporturi juridice, astfel că reclamantele nu pot fi exonerate de plata datoriilor către bugetul de stat. Sentința a fost recurată de reclamantă. Prin motivele de casare formulate în scris recurenta a susținut, în esență, că fiind

vorba de creanțe bugetare achitate cu bună-credință de debitor prin decontare bancară, calitatea de debitor a fost preluată de banca plătitoare care poartă responsabilitatea deturnării sumelor primite. Doctrina, ca și practica judiciară, a susținut în continuare recurenta, nu cunosc posibilitatea obligării plătitorului de a replăti o plată legal efectuată prin decontare bancară. Critica este nefondată. Situația de fapt care a condus la generarea litigiului nu este contestată în elementele ei esențiale, recunoscându-se de către părți că s-au efectuat plățile pretinse prin decontare bancară, că aceste operațiuni au fost înregistrate ca atare în evidențele băncii dar că aceasta nu a virat sumele în contul unităților creditoare. Problema de drept care se pune în cauză și de care atârnă soluționarea litigiului este aceea dacă plățile efectuate pot fi considerate ca având caracter liberatoriu pentru debitor. Or, sub acest aspect, soluția pronunțată de prima instanță se vădește legală și temeinică. Simplul fapt al ordinului da de către debitor, însoțit de depunerea în cont a sumelor destinate creditorului, nu poate fi considerat ca având efect liberatoriu. Plățile făcute descarcă pe debitor numai ca urmare a creditării contului beneficiarului plăților. Împrejurarea că banca, indiferent din ce motive, nu și-a dus la îndeplinire obligația asumată și pentru care a și primit și cuvenitul comision, nu se poate răsfrânge negativ asupra creditorului al cărui raport juridic de credit-debit s-a legat doar față de debitor.

Organismul bancar este și rămâne un simplu prestator de servicii bancare. El nu acționează ca mandatar abilitat să primească în numele și pentru clientul său, dând descărcare pentru sumele ce i s-au pus la dispoziție în acest scop, operația fiindu-i deci opozabilă destinatarului beneficiar, deși contul creditor al acestuia nu a fost încărcat corespunzător. Desigur, banca este răspunzătoare pentru neefectuarea transferului, dar față de cel care a ordonat plata și a depus sumele cuvenite sau al cărui cont a fost debitat. Acest raport juridic rămâne însă străin creditorului, plata făcută de către creditor neurmată de îndestularea contului creditor neavând, așa cum s-a precizat în considerentele precedente, caracter liberatoriu. Nu există nici un temei legal sau convențional prin care banca să se subroge în calitatea de debitor a celui care a efectuat plata, neputând fi regăsită în elementele de fapt ale cauzei ipoteza unei cesiuni de creanță prin schimbare de debitor, așa cum pare să sugereze recurenta prin motivele de recurs. Tot astfel, aserțiunea apodictică a recurentei conform căreia în doctrina și practica judiciară nu se cunoaște posibilitatea plătitorului de a replăti o plată legal efectuată este de principiu exactă, dar sub condiția simplamente ca plata să fi fost efectiv și valabil făcută, liberându-l pe debitor de obligația la care era ținut, ceea ce nu este cazul în speță. Față de considerentele mai sus expuse, motivele de casare se vădesc nefondate și urmează să fie respinse ca atare, menținându-se soluția pronunțată de prima instanță.

(Curierul judiciar, nr. 9/2002, pp. 64- 65).

5. Curtea Supremă de Justiţie, Secţia comercială, decizia nr. 3578 din 24 mai 2002.

Odată cu acordarea creditului, părţile au convenit şi asupra unui grafic de rambursare a lui, grafic care face parte integrantă din Convenţia nr. 316/1996 încheiată de ele. În acelaşi timp, părţile au inserat în art. 3 din respectiva convenţie şi o clauză potrivit căreia în cazul nerespectării termenelor de rambursare specificate în grafic, „suma de plată se consideră restantă" determinând aplicarea de „penalizări la nivelul celor care se aplică în cazul veniturilor bugetului de stat, conform prevederilor legale." Deşi cuantumul lor nu a fost determinat nici măcar procentual, penalităţile convenite au totuşi un caracter determinabil prin raportare la un criteriu obiectiv şi sigur care s-a dovedit în egală măsură şi funcţional. Din acest punct de vedere este semnificativ că în primă instanţă penalităţile de 25% şi respectiv de 30% calculate de reclamantă în temeiul clauzei menţionate şi al prevederilor H.G. nr. 354/1999, nu au fost contestate de către intimata pârâtă. Aşa fiind, în această cauză nu există temeiuri care să justifice aprecierea potrivit căreia clauza penală convenită de părţi ar fi nulă.

(Revista română de drept al afacerilor, nr. 5/2003, p.p. 112-113).

6. Curtea Supremă de Justiţie, Secţia comercială, decizia nr. 3346 din 17 mai 2002.

În speţă, fidejusorii au girat societatea debitoare pentru creditul acordat, prin ipotecă. Conform art. 42 alin. 2 C.com., în obligaţiile comerciale, fidejusorul chiar necomerciant, care garantează o obligaţie comercială, este ţinut solidar cu debitorul principal. De altfel, este neîndoielnic că giranţii au înţeles să garanteze creditul în condiţiile stipulate în contractul de credit în care s-a prevăzut în mod expres (pct. 8 alin. 3 şi pct. 10 alin. 3) că în cazul nerambursării la scadenţă a ratelor de credit şi dobânzii aferente, banca poate trece la executarea bunurilor aduse în garanţie. Or, banca, în calitate de creditor a chemat în judecată societatea debitoare şi giranţii pentru acordarea dobânzilor ce au curs datorită neexecutării în termen a unor prestaţii deja stabilite prin titluri executorii.

(Revista română de drept al afacerilor, nr. 5/2003, p. 111).

7. Curtea de Apel Bucureşti, Secţia IV-a civilă, decizia nr. 1187 din 14 mai 2002.

În mod corect s-a reţinut în cauză că lipseşte titlul executoriu, iar contractul de împrumut nr. 36/1995 nu are acest caracter; prin Legea nr. 58/5.03.1998 (Legea bancară) s-a conferit în mod expres acest caracter contractului de împrumut bancar. Anterior acestei date aveau caracter executoriu contractele încheiate de Banca Naţională a României şi de Banca Agricolă până la 31 decembrie 1996. Prin Legea nr. 34/1991 s-a prevăzut caracterul de titlu executoriu al contractelor de credit încheiate de Banca Naţională a României iar prin O.U.G. nr. 43/1997 s-a recunoscut această calitate şi contractelor

încheiate de Banca Agricolă, până la data de 31 decembrie 1996. Având în vedere principiul care guvernează legislația civilă și consacrat de art. 1 Cod civil – al neretroactivității legii civile – se constată că prin intrarea în vigoare a Legii nr. 58/1998 nu se conferă caracter de titlu executoriu decât contractelor de împrumut bancar încheiate după data intrării sale în vigoare. Legea în vigoare la data executării la care se face referire în motivele de recurs are în vedere legea, ca procedură de executare și nu legea ca mijloc de validare sau invalidare a unor raporturi juridice create în vigoare și care sunt apreciate în raport cu dispozițiile legale din momentul în care s-au creat.

(Pandectele Române, nr. 3/2003, p.p. 119-120).

8. Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României, sentința arbitrală din 8 mai 2002.

(...) Părțile își reproșează reciproc neîndeplinirea obligațiilor contractuale cerând rezilierea celor trei contracte din culpa exclusivă a cocontractantului (...). Tribunalul arbitral examinând aceste susțineri ale părților consideră că încălcarea obligațiilor contractuale pe care ele și le impută reciproc sunt dovedite cu probele administrate în cauză, chiar dacă în parte, dar în suficientă măsură pentru a justifica rezilierea celor trei contracte din culpa comună a părților, așa cum se arată în continuare. Mai întâi, Tribunalul arbitral reține că impasul la care s-a ajuns în executarea celor trei contracte își are, în bună parte, originea în modul defectuos în care au fost redactate cele trei contracte sau/și în traducerea lor improprie în limba română. Multe din clauzele contractuale sunt nu numai îndoioase sau obscure, dar chiar improprii sau neinteligibile. Astfel, sunt neinteligibile clauze care, exemplificativ, se reproduc din contractul „Asociere în participare industrială": „La dizolvarea asocierii, indiferent de cauză, părțile vor proceda imediat la o inventariere a veniturilor care prin natură vor putea și vor trebui să fie predate de cei care prin imposibilitatea eliminării sau prin lipsa de economie vor face obiectul eliminării" sau „Partidele reduse la valori monetare vor face obiectul unui sold în aconto și supuse tot egalizării între părți cu un calcul rezumativ care va da diferența finală care vor fi reglementate ca un scăzământ final"; iar în „Acordul general" figurează clauza potrivit căreia „pentru tutelare și pentru a asigura continuitatea gestiunii, Asociata A va prezenta un document de delegare specială a unui profesionist pentru a permite transferul ușor al titularității în cazul în care apar evenimente cum ar fi probabila insolvabilitate, imposibilitatea sau incompatibilitatea de a deține titularitatea bunurilor în titularizare financiară...". Asociata A însăși relevă în acțiune „căile întortocheate în desfășurarea termenilor contractului" dar le impută Asociatelor B și C. Contractele nu prevăd termene pentru executarea obligațiilor și nici

conținutul exact al acestora. O atare lacună ar fi putut să fie suplinită prin convenirea unor termene și modalități de executare în cursul derulării lor, dacă părțile ar fi fost cooperante și de bună-credință. În fapt însă, părțile s-au prevalat de lipsa unor termene contractuale sau de neclaritatea unor cauze pentru a nu-și îndeplini obligațiile sau de îndeplinirea obligațiilor ce reveneau cocontractantului. Astfel, s-a ajuns ca Asociata A să condiționeze înscrierea ipotecii de aducerea de către Asociatele B și C a utilajelor de înscrierea ipotecii. În al doilea rând, părțile, cel puțin de la un moment dat înainte, cam de la începutul anului 2000, au devenit inapte să mai colaboreze pentru executarea celor trei contracte, înlocuind încrederea reciprocă ce condiționează buna desfășurare a unei asocieri cu suspiciuni și incriminări, așa cum se reflectă în abundenta dar sterila corespondență dintre părți, depusă la dosar. Ele au stopat sau au amânat executarea propriilor obligații prin invocarea neexecutării obligațiilor ce reveneau cocontractantului. Astfel, Asociata A încheie contractul de antrepriză cu S.C. XXX pentru construcția halei, dar invocă în cursul litigiului că l-a încheiat sub presiunea pârâților Asociatelor B și C, fără însă a învedera în ce au constat aceste presiuni și fără a le dovedi. În acțiunea arbitrală Asociata A afirmă că tratativele pentru încheierea contractului cu S.C. XXX s-au desfășurat în absența sa, Asociata A fiind solicitată doar la semnarea contractului, „semnare la care nu ne puteam opune, neavând altă alternativă". Asemenea susțineri nu sunt compatibile cu statura juridică și economică a unei societăți comerciale și nici cu coordonatele în care se înscrie lumea afacerilor. Dacă s-ar accepta asemenea elemente profund subiective în raporturile comerciale s-ar ajunge la instabilitate și chiar la compromiterea ideii de securitate juridică, de forță obligatorie și de respect al contractelor. Deși părțile la acest contract de antrepriză erau Asociata A S.C. XXX, deși contractul și legea puneau la dispoziția Asociatei A mijloacele corespunzătoare pentru determinarea constructorului să execute hala în termenul convenit sau pentru tragerea lui la răspundere, Asociata A s-a complăcut într-o atitudine pasivă, redusă la corespondență. Prin scrisoarea nr. 77 din 14.06.2000 (vol. II, fila 112), Asociata A atenționează pe S.C. XXX că „raporturile substanțiale și formale trebuie ținute cu societatea noastră și nu cu Asociatele B și C", totuși cere să îi impute Asociatelor B și C faptul că nu au urmărit și nu au impulsionat executarea halei în termen. Or, potrivit contractului de „Asociere în participare industrială", Asociata A și-a asumat obligația „realizării structurii productive funcționale pentru producția industrială", adică realizarea halei industriale. Desigur că Asociatele B și C, în virtutea faptului că recomandaseră și contrasemnaseră contractul de antrepriză cu S.C. XXX, trebuiau să coopereze cu Asociata A în urmărirea realizării în termen a halei. Se mai reține că Asociata A a cerut și a obținut autorizația de construcție și avize pentru construirea unei hale depozitare,

deşi obligaţia sa contractuală era de a realiza o hală de producţie industrială, fapt care chiar dacă nu ar însemna încălcarea unei obligaţii contractuale semnificative, denotă totuşi uşurinţă în executarea contractelor. Tribunalul arbitral reţine că Asociata A şi-a încălcat obligaţia de a înscrie ipoteca asupra halei industriale în favoarea Asociatelor B şi C, obligaţie esenţială pentru acestea întrucât reprezenta singura garanţie a importantelor sume de bani pe care le investiseră în hală şi pe care urmau să le mai furnizeze pentru finanţarea afacerii, eventual prin credite bancare. În acţiunea arbitrală Asociata A menţionează: „Nu am contestat niciodată această obligaţie prevăzută în contract a societăţii noastre de a înscrie ipoteca, dar considerăm că aceasta nu era un element determinant în amânarea finalizării lucrărilor şi începerea activităţii industriale, atâta timp cât nu se încheiase la acel moment un proces-verbal de recepţie finală a halei, aşa cum prevede legislaţia română în vigoare". Tribunalul arbitral consideră însă că din momentul recepţiei provizorii a halei, asociata A trebuia să ia măsuri pentru finalizarea ei şi să înceapă demersurile pentru înscrierea ipotecii (...). Oricum, dacă înscrierea ipotecii ar fi devenit imposibilă în cursul executării contractelor, Asociata A avea obligaţia să ofere constituirea unui privilegiu (alternativă prevăzută în contractul de „Asociere în participare industrială") sau, în consens cu Asociatele B şi C, a unei alte garanţii. În loc de o asemenea ofertă, Asociata A a condiţionat constituirea ipotecii, deci a unei garanţii, de aducerea utilajelor de către Asociatele B şi C, condiţie neprevăzută în contracte şi, ca atare, nelegitimă. La rândul lor, Asociatele B şi C nu şi-au îndeplinit obligaţia de a aduce maşinile necesare producţiei industriale programate. Prin scrisoarea din 28.07.2000 (vol. II, fila 67), ele promit că vor aduce utilajele şi accesoriile pentru producţia de profile până la sfârşitul lui septembrie 2000, solicitând „pentru o reciprocă linişte, şi documentele relative la instituirea de ipotecă voluntară în favoarea noastră asupra imobilului din", pentru ca, prin scrisoarea din 22.09.2000 (vol. II, fila 81) să comunice că trimiterea primului utilaj va suferi o întârziere în prima decadă a lunii octombrie 2000 (...). Tribunalul arbitral consideră că o asemenea modalitate de aducere a utilajelor contravine prevederilor contractuale, acestea stipulând că procurarea lor incumbă Asociatelor B şi C. Tribunalul arbitral mai are în vedere că, potrivit anexei 3 la raportul de expertiză contabilă P.N. (vol. VI, fila 136), Asociatele B şi C au livrat materialele de construcţii pentru hala metalică cu întârziere, fapt care a constituit o cauză de întârziere a realizării halei metalice. Pentru considerentele expuse, Tribunalul arbitral reţine că atât Asociata A cât şi Asociatele B şi C sunt deopotrivă în culpă prin faptul că au formulat în mod defectuos cele trei contracte, că au încălcat obligaţii contractuale esenţiale şi, în loc de a discuta cu bună-credinţă cele trei contracte aşa cum dispune art. 970 din Codul civil român, au manifestat o vădită lipsă de cooperare, ceea ce a

dus la prăbușirea afacerii și la declanșarea litigiului de față. Așa fiind, Tribunalul arbitral, în temeiul art. 1020-1021 din Codul civil, urmează a admite în parte capetele I din cele două acțiuni și a declara reziliate, pe data prezentei hotărâri, din culpa ambelor părți, cele trei contracte (...). După cum s-a arătat, Asociata A cere obligarea Asociatelor B și C la plata sumei de 1.319.000 USD cu titlu de daune-interese reprezentând profitul nerealizat ca urmare a neîndeplinirii de către Asociatele B și C a obligațiilor contractuale ce le reveneau în temeiul celor trei contracte. Potrivit expertului contabil P.N., „daune-interese, reprezentând profitul ce s-ar cuveni Asociatei A în cei 10 ani din contractul încheiat la 13 aprilie 1999 este USD 1.319.400" (raport, p. 20). Tot astfel, expertul contabil N.M. arată că „profitul anual estimat este în sumă de 227.898 USD, iar pe o perioadă de 10 ani de 2.278.980 USD care se împarte la 2, revenind fiecărei părți contractante câte 1.139.490 USD" (raport, p. 13). Expertul P.N. consemnează printre altele, că „întreaga răspundere o poartă Asociatele B și C" (raport, p. 6): „din prezentarea în mod succint a celor de mai sus, rezultă fără putință de tăgadă că Asociatele B și C nu au respectat convenția verbală din perioada 1997 și nici clauzele contractuale de mai târziu" din cele trei contracte (raport, p. 7); „toate lipsurile respective sunt exclusiv ale Asociatelor B și C care, conform clauzelor celor trei contracte încheiate la 13 aprilie 1999 erau obligate să realizeze investiția/aducerea în termen a componentelor halei industriale, impulsionarea constructorului și aducerea în fabrică a utilajelor tehnologice" (raport, p. 18); „succint, aceste lipsuri ale Asociaților B și C se concretizează în: ..." (raport, p. 18-19). Tribunalul arbitral consideră că asemenea aprecieri și concluzii depășesc flagrant obiectivele expertizei și atribuțiile de expert contabil judiciar, care s-a transformat în avocat al uneia din părți și s-a substituit Tribunalului Arbitral, singurul în drept să stabilească răspunderea contractuală a părților. Tribunalul arbitral observă că cei doi experți contabili au făcut un calcul ipotetic, câștigul în afaceri fiind supus conjuncturii economice și a unor factori aleatori. Oricum, un asemenea calcul presupune relații contractuale bine construite, capacitatea de a aduce la îndeplinire prevederile contractuale, buna-credință și cooperarea între parteneri, ceea ce, așa cum s-a arătat mai înainte, nu s-a realizat în cazul asocierii între părți, unde relațiile contractuale au fost inadecvat construite și inabil desfășurate, situație agravată prin spiritul adversial care a dominat ultima parte a asocierii. În asemenea condiții, realizarea unui profit este iluzorie. Independent de caracterul ipotetic al calculului profitului nerealizat, culpa care s-a reținut în sarcina Asociatei A exclude acordarea de daune-interese, acestea putând fi reclamate numai de partea care și-a executat sau care a oferit real executarea propriilor obligații contractuale. În consecință, Tribunalul Arbitral urmează a respinge ca neîntemeiat capătul de cerere formulat de Asociata A privind acordarea

sumei de 1.139.490 USD, cu titlu de daune-interese reprezentând profitul nerealizat.

(Revista de drept comercial, nr. 10/2002, pp. 260-264).

9. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 3149 din 29 aprilie 2002.

În privința posibilității învestirii cu formulă executorie a contractelor de credit bancar, încheiate înainte de apariția Legii nr. 58/1998, controversele apar în limitele caracterizării instituției ca fiind de drept substanțial sau procedural, iar rezolvarea este condiționată de aceasta. Soluția încercată de jurisprudență, încă neuniformă, tinde a stabili învestirea cu formulă executorie, în limitele executării silite. Alin. 2 al art. 269 C. proc. civ. prevede posibilitatea învestirii de către partea ce a câștigat, sau a reprezentantului ei, iar art. 376 C. proc. civ. stabilește actele ce pot fi învestite. În interpretarea sistematică a acestui text de lege, învestirea cu formulă executorie, inclusă în Cartea a V-a a Codului de procedură civilă, este un element al executării silite determinat și de scopul său: satisfacerea intereselor creditorului. Este unanim acceptat că Legea nr. 58/1998 a creat norme de executare silită, în vederea realizării tuturor drepturilor de creanță în domeniul bancar, iar cu precădere, alin. 2 al art. 56 din lege, are în vedere contracte de credit, fără a face distincție privind momentul stabilirii raportului juridic de drept material, dar în scopul executării silite. Legea aplicabilă executării silite și implicit învestirea cu formulă executorie, este aceea în vigoare la momentul executării. Dacă se susține că dispozițiile Legii nr. 33/1991 nu pot ultraactiva, într-un domeniu particular, acela al executării silite. Cu o asemenea motivare, instanța de recurs a dezlegat problema de drept a caracterului învestirii cu formulă executorie, astfel încât pentru judecătorii fondului aceasta este obligatorie.

(Revista română de drept al afacerilor, nr. 5/2003, p. 115).

10. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 3066 din 25 aprilie 2002.

Dat fiind caracterul ipotecii, contractul de garanție imobiliară poate fi constituit numai în cazurile și formele prevăzute de lege. Garantul ipotecar trebuie să aibă capacitatea de a înstrăina (art. 1769 C. civ.), deci să fie proprietarul actual al bunului, față de împrejurarea că, potrivit art. 1775 C. civ., bunurile viitoare nu pot constitui obiectul unei ipoteci. Imobilul ipotecat în speță, se afla în proprietate indiviză, deci nu putea fi ipotecat leal. Așadar, contractul de ipotecă a fost încheiat cu nerespectarea condițiilor de validitate prevăzute de lege.

(Revista română de drept al afacerilor, nr. 4/2003, p. 99)

11. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 3046 din 24 aprilie 2002.

Prin două ordonanțe, Curtea de Apel Bacău a dispus înființarea popririi pe contul recurentei la terții popriți în baza unui bilet la ordin emis de debitoare și avalizat de recurentă. Prin avalizarea biletului la ordin, recurenta, în calitate de avalist, s-a obligat să garanteze obligația asumată de unul dintre debitorii biletului la ordin (avalizatul). Biletul la ordin a fost transmis prin gir, potrivit dispozițiilor Legii nr. 58/1934 și ale Normelor-cadru ale B.N.R. nr. 6/1994, către A.V.A.B. – București care a devenit în acest fel îndreptățită a cere executarea lui. În ceea ce privește dobânzile din convenția de scontare, acestea sunt legal datorate și curg de drept potrivit art. 43 C.com., chiar dacă debitoarea nu a participat la încheierea convenției de scontare.

(Revista română de drept al afacerilor, nr. 4/2003, p. 112).

12. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 2872 din 18 aprilie 2002.

Acordarea creditului de către recurent s-a făcut prin abatere de la prevederile N.M. nr. 19/1994, motivat de faptul că acest credit nu a fost acordat pe măsura efectuării plăților la diverși furnizori de carne proaspătă și preparate, așa cum prevăd normele sus-menționate la pct. 4, ci întreaga sumă s-a virat în contul trezoreriei. Stocul de carne proaspătă și preparate la 30 noiembrie 1997, care a avut în vedere la acordarea creditului cu dobândă bonificată în baza H.G. nr. 767/1994 nu a fost achiziționat din alte credite acordate anterior și cu alte dobânzi, așa cum prevăd normele sus-menționate la pct. 2 și cum pretinde recurentul.

(Revista română de drept al afacerilor, nr. 6/2003, p. 159).

13. Curtea Supremă de Justiție, decizia nr. 1927 din 11 aprilie 2002.

Prin sentința penală pronunțată, Tribunalul Brașov a condamnat pe inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune prevăzută în art. 215 alin. 2 și 4, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C. pen. Instanța a reținut că inculpatul, angajat la o societate comercială în calitate de director general, a fost mandatat prin procură specială de către asociatul unic al societății să exercite în numele său anumite activități, fără a-i acorda dreptul la specimen de semnătură bancară pentru conturile pe care asociatul le avea deschise la mai multe bănci. În baza acestei calități, inculpatul a intrat în relații comerciale cu diferite societăți, care primeau de la inculpat pentru mărfurile livrate file cec semnate și ștampilate de inculpat, deși firma beneficiară era în interdicție bancară și nu avea fonduri disponibile în cont. Curtea de Apel Brașov a admis apelul declarat de procuror și a modificat sentința numai cu privire la aplicarea măsurii de siguranță prevăzută de art. 116 C. pen. Recursul declarat de procuror este fondat. Sub un prim aspect, luat în considerare din oficiu, se constată că

încadrarea juridică dată faptelor nu este cea corectă. Potrivit alin. 4 al art. 215 C. pen., emiterea unui cec asupra unei instituții de credit, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, în scopul obținerii unui folos material injust, și dacă s-ar pricinui o pagubă posesorului cecului, constituie infracțiunea de înșelăciune. Pentru existența acestei variante a infracțiunii este necesar ca cecul să fi fost emis cu respectarea cerințelor prevăzute în art. 1 din Legea nr. 59/1934, de către o persoană care nu dispune în momentul emiterii acestui instrument de plată de fonduri proprii disponibile care să facă posibilă trasului efectuarea plății. Or, în cauză, inculpatul a completat filele cec știind că nu este titular de cont, cu specimen de semnătură în bancă, conform pct. 2 și 58 din Normele Cadru nr. 7/1994 emise de Banca Națională a României și, totodată, că societatea pe care o reprezintă nu avea disponibilități în cont și se afla în interdicție bancară. Întrucât cu prilejul încheierii contractului de vânzare-cumpărare inculpatul a indus în eroare societățile comerciale vânzătoare, asigurându-le că plata prețului mărfurilor este asigurată și emițând file cec în condițiile arătate, iar fără această eroare vânzătorii nu ar fi încheiat contractul, fapta inculpatului întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de înșelăciune în convenții prin folosirea unui mijloc fraudulos, și anume a unor instrumente de plată nevalide, faptă prevăzută în art. 215 alin. 1, 2 și 3 C. pen. În consecință, recursul declarat de procuror a fost admis și s-a dispus condamnarea inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune potrivit încadrării juridice menționate, aducându-se hotărârilor atacate și alte modificări.

(Curierul Judiciar, nr. 5/2003, pp. 106-107).

14. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 2438 din 3 aprilie 2002.

Afirmațiile intimatei în justificarea neîndeplinirii obligației de restituire a garanției de bună execuție nu își găsesc corespondent în actele dosarului, câtă vreme plata lucrărilor s-a făcut de finanțator către antreprenorul general iar încheierea procesului-verbal de recepție finală era în sarcina antreprenorului general, care nu a făcut nici un demers pentru ca finalizarea lucrărilor să fie atestată de recepția finală, conform stipulației din contract. În consecință, intimata nu se poate prevala de propria omisiune de a depune diligențele necesare pentru încheierea procesului-verbal de recepție finală iar lipsa acestuia nu poate să constituie impediment în eliberarea garanției de bună execuție, după expirarea perioadei convenite prin contract.

(Pandectele Române, nr. 2/2003, p. 69).

15. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 2391 din 2 aprilie 2002.

Sumele datorate cu titlul de dividende sunt purtătoare de dobânzi comerciale, conform art. 43 Cod comercial, însă nu la nivelul dobânzilor acordate de B.N.R. la depozite pe termen de un an, deoarece F.P.S. trebuie să

verse sumele încasate la bugetul statului și să nu le păstreze în depozite bancare pe termen și nici la nivelul taxei de scont B.N.R., ci la nivelul dobânzilor medii la vedere acordate la depozitele bancare ale persoanelor juridice.

(Pandectele Române, nr. 3/2003, p. 76).

16. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 2143 din 22 martie 2002.

Curtea, prin sentința 258/26 noiembrie 2001 Curtea de Apel Ploiești – Secția comercială și de contencios administrativ a respins excepția inadmisibilității cererii de ordonanță președințială ridicată de A.V.A.B. A respins ca neîntemeiată cererea reclamantei S.C. B S.A. Bărcănești, județul Prahova, în contradictoriu cu pârâții C.C.G., FinansBank – Sucursala Prahova și A.V.A.B. București. Prin cererea formulată de reclamantă se solicita pronunțarea unei hotărâri prin care să se dispună deblocarea contului bancar nr. 1037503 deschis de reclamantă la FinanSBank. În motivarea cererii s-a arătat că deblocarea contului este nelegală, reclamanta neavând datorii față de banca cedentă – succesoare a fostei Bănci Agricole, așa cum s-a statuat irevocabil prin sentința nr. 1223/1997 a Tribunalului Prahova. Pentru a hotărî în sensul celor menționate în dispozitivul sentinței pronunțate în prezenta cauză, tribunalul a reținut că excepția de inadmisibilitate este neîntemeiată întrucât titlul executoriu nu i-a fost comunicat reclamantei, astfel încât aceasta nu avea deschisă calea contestației la executare reglementată prin Legea nr. 409/2001. Totodată pentru a respinge cererea pe fond, aceeași instanță a reținut pe de o parte că în cadrul procesului de executare reglementată de legea specială, reclamanta în calitate de debitor cedat putea efectua operațiuni în cont cu acordul cesionarei (A.V.A.B.), pe de altă parte în cauză nu sunt îndeplinite condițiile cerute de art. 581 C. proc. civ., caracterul vremelnic al măsurii, competența și paguba iminentă. Împotriva sentinței a declarat recurs reclamanta care prin motivele scrise critică sentința care pe de o parte conține o motivare contradictorie, pe de altă parte a constatat neîntemeiat că în cauză nu sunt incidente prevederile art. 581 C. proc. civ. în special competența și paguba iminentă. Se susține în primul rând că blocarea contului s-a făcut de către A.V.A.B. în mod nelegal deoarece printr-o hotărâre judecătorească s-a constatat că reclamanta-recurentă nu are datorii față de FinansBank astfel încât nici A.V.A.B. nu putea prelua creanțe inexistente. Apoi, că prin blocarea contului s-a creat o stare de urgență pentru continuarea activității în lipsa finanțării, pagubele fiind nu numai iminente ci și cu consecințe deosebite (falimentul societății). Criticile sunt întemeiate iar recursul se va admite pentru considerentele ce urmează. Prin blocarea contului curent și refuzul A.V.A.B. de a aproba efectuarea unei plăți nici măcar cauțiunea prevăzută de art. 25 din O.U.G. nr. 51/1998 aprobată prin Legea nr. 409/2001 (așa cum

rezultă din declarația făcută în ședința publică din 8 martie 2002 a reprezentantului acesteia) accesul la justiție în acea procedură a reclamantei este blocat. Față de această împrejurare calea urmată de către reclamanta-recurentă este singura ce o avea la îndemână, un motiv în plus pentru respingerea excepției de inadmisibilitate formulată de A.V.A.B. Pe fondul cererii este de remarcat că fără a prejudeca fondul, instanța putea să verifice legalitatea cererii de deblocare a contului reclamantei dată fiind susținerea acesteia că nu are nici un fel de datorii rezultate din contractele de împrumut ce au format obiectul contractului de cesiune de creanță 42757/3 decembrie 1999 încheiat între A.V.A.B. și FinansBank succesoare a fostei Bănci Agricole. Or, susținerea este demonstrată prin anexarea în copie a sentinței nr. 1223 din 12 noiembrie 1997 a Tribunalului Prahova devenită irevocabilă prin decizia nr. 3948/2000 a Curții Supreme de Justiție – Secția comercială din care rezultă că în urma compensării datoriilor reciproce, reclamanta nu mai are nici o datorie față de FinansBank, dimpotrivă, aceasta din urmă îi datora suma de 3.035.494.000 lei, sumă ce a fost și achitată reclamantei, așa cum rezultă din adresa nr. VIII/2752/26 septembrie 2001. Este adevărat că art. 25 din O.U.G. nr. 51/1998, așa cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 409/2001, prevede că debitorii pot contesta în justiție măsurile dispuse de A.V.A.B. pe baza acestei ordonanțe de urgență, condiționat de depunerea obligatorie a unei cauțiuni de 20% din valoarea activului bancar supus valorificării, condiție față de care nu este posibilă nici măcar înregistrarea contestației. Este adevărat faptul că, potrivit art. 19[16] din O.U.G. nr. 51/1998, pe perioada blocării contului debitoarea poate face plăți, așa cum s-a mai subliniat ulterior, din contul blocat, inclusiv plata cauțiunii cerută de lege, cu aprobarea prealabilă a A.V.A.B. Cum reprezentantul A.V.A.B. a declarat ritos în ședința publică (vezi încheierea de ședință din 8 martie 2002), că A.V.A.B. nu înțelege să aprobe plata din cont a cauțiunii necesare exercitării căii de atac prevăzută de legea specială, se ajunge la concluzia, imposibil de acceptat într-un stat de drept – că aplicarea legii este lăsată la voința discreționară a uneia din părți. În condițiile date și având în vedere dreptul fundamental al liberului acces la justiție, garantat de art. 21 din Constituția României – cererea de ordonanță președințială prin care se solicită luarea unei măsuri vremelnice, în cazuri grabnice (cerută de nevoia continuării activității economice și conservării patrimoniului), pentru păstrarea unui drept a cărui aparență rezultă din conținutul sentinței nr. 1233/1997 a Tribunalului Prahova (aceeași care se referă la titlul invocat de A.V.A.B. în justificarea măsurii blocării contului) care s-ar păgubi prin întârziere prefigurându-se o pagubă iminentă și ireparabilă (dovezile fiind atașate dosarului), apare ca admisibilă cererea de ordonanță președințială și exercitată în condițiile legii.

(Revista română de drept al afacerilor, nr. 1 /2003, pp. 145-146).

17. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 3312 din 16 martie 2002.

În speță s-a reținut corect de către instanță că dispozițiile art. 56 alin. 2 din Legea nr. 58/1998, privind contractul de credit bancar au fost invocate de creditoare în mod întemeiat și că dispozițiile art. 376 alin. 1 și ale art. 331 C. proc. civ. prevăd pentru creditor posibilitatea învestirii cu formulă executorie a unui înscris doveditor de creanță. Creditoarea a făcut dovada cu contractul de împrumut și actele adiționale ulterioare a realității și cuantumului creanței, iar prin contractul de ipotecă garanții renunță la beneficiul de diviziune și discuțiune.

(Revista română de drept al afacerilor, nr. 5/2003, p. 114).

18. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 881 din 12 februarie 2002.

Potrivit dispozițiilor art. 10 și art. 11 din Legea nr. 83/1998, privind procedura falimentului bancar, modificată, printre principalele atribuții ale lichidatorilor bancari se desprinde atribuția acestora de a administra societatea aflată în lichidare și de a realiza finalitatea lichidării prin inițierea și coordonarea în numele instituției de credit debitoarea a oricărei acțiuni sau proceduri legale, în așa fel încât renunțarea la o cerere de ordonare a vânzării prin executori bancari (vânzarea la licitație a imobilului ipotecat fiind deja încuviințată printr-o încheiere a aceluiași tribunal) să nu reprezinte un impediment în continuarea procedurii legale de executare.

(Revista Română de Drept al Afacerilor, nr. 3/2004, p. 106).

19. Curtea Supremă de Justiție, Secția de contencios administrativ, decizia nr. 413 din 6 februarie 2002.

Majorarea capitalului social al băncii are caracter de operațiune financiară, în sensul prevăzut în art. 18 din Legea nr. 58/1998 și, ca urmare, nu mai poate fi aprobată dacă Banca Națională a României a retras autorizația de funcționare, chiar dacă banca se află în procedură de reorganizare.

(Dreptul, nr. 2/2003, pp. 243).

20. Curtea Supremă de Justiție, Secția de contencios administrativ, decizia nr. 329 din 31 ianuarie 2002.

1. Funcția de șef de agenție a unei bănci face parte din categoria „directorului executiv" iar persoana în cauză poate fi sancționată, pentru abateri, prin ordin al guvernatorului Băncii Naționale a României. Constituie abatere disciplinară a conducătorului unității teritoriale a băncii acordarea creditelor fără garanții pe întreaga perioadă de derulare a creditului, chiar dacă debitorii au plătit ratele și dobânzile. Este adevărat că Legea bancară nr. 58/1998 prevede în art. 62 alin. 2 lit. C că Banca Națională a României aplică sancțiuni cu amendă administratorilor, directorilor executivi sau cenzorilor

care se fac vinovaţi de încălcările menţionate la alin. 1. Dar sfera „directorilor executivi" include şi pe conducătorii sucursalelor, filialelor şi agenţiilor bancare, indiferent dacă aceştia figurează în statul de funcţii ca directori sau şefi de unităţi. Inspecţiile pe care Banca Naţională a României le efectuează în exercitarea atribuţiilor de supraveghere prudenţială pe care le realizează, în temeiul art. 66 din Legea nr. 58/1998, ar rămâne fără finalitate dacă şefii agenţiilor sau sucursalelor or filialelor nu ar putea fi sancţionaţi cu amendă conform art. 69 alin. 2 lit. c, deşi se fac vinovaţi de nerespectarea normelor bancare. De asemenea, ar însemna să se accepte ideea existenţei unei imunităţi a şefilor de agenţii bancare, ceea ce ar contraveni legii. 2. Termenul de 30 de zile pentru soluţionarea contestaţiei de către consiliul de administraţie al Băncii Naţionale a României (art. 83 alin. 1 din Legea nr. 58/1998) este un termen de recomandare.

(Dreptul, nr. 2/2003, pp. 242-243).

7. Hotărâri pronunţate în anul 2001

1. Curtea Supremă de Justiţie, Secţia penală, decizia nr. 5683 din 26 decembrie 2001.

În fapt, inculpatul, asociat unic al unei societăţi comerciale, a cumpărat de la reprezentantul unei alte societăţi comerciale o cantitate de cafea în valoare de 17 milioane de lei, pentru care a emis o filă de cec fără a exista acoperirea bancară necesară, dar inculpatul a arătat reprezentantului societăţii comerciale vânzătoare că nu are suficient disponibil în cont la momentul emiterii cecului, situaţie acceptată de către vânzător. Prima instanţă a achitat pe inculpat, pe considerentul că, în speţă, nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracţiunii de înşelăciune în convenţie, neexistând o acţiune de inducere în eroare a părţii vătămate. Instanţa de apel a admis apelul procurorului şi a condamnat pe inculpat în temeiul art. 215 alin. 2 şi 4 din Codul penal, soluţie menţinută şi în recurs. Împotriva ultimelor două hotărâri pronunţate în cauză s-a declarat recurs în anulare, susţinându-se că, în speţă, nu sunt întrunite elementele constitutive ale vreunei infracţiuni. Examinându-se cauza se constată că recursul în anulare este fondat pentru următoarele considerente: Potrivit art. 215 alin. 4 din Codul penal, constituie infracţiunea de înşelăciune în convenţie emiterea unui cec ştiindu-se că pentru valorificarea lui nu există acoperirea bancară necesară, dacă prin aceasta s-a pricinuit o pagubă posesorului cecului. În speţă, deşi inculpatul a emis cecul fără a avea în cont suma necesară acoperirii sumei reprezentând preţul mărfii cumpărate, nu se poate reţine că fapta întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de înşelăciune, de vreme ce reprezentantul părţii vătămate a acceptat ca mijloc de plată cecul, ştiind că la data emiterii lui inculpatul nu avea în bancă disponibilul necesar decontării acestuia. În aceste condiţii, beneficiarul cecului nu a fost indus în eroare, or, aceasta (să fi fost indus în

eroare) constituie o condiție ce ține de esența infracțiunii de înșelăciune în toate formele ei. Dar, fapta inculpatului întrunește, totuși, elementele constitutive ale unei infracțiuni, cea prevăzută de art. 84 alin. 1 pct. 2 din Legea cecului nr. 59/1934, potrivit căreia constituie infracțiune fapta de a emite un cec fără a avea la tras disponibil suficient sau de a dispune altfel, în total sau în parte, de disponibilul avut, după ce a tras cecul și mai înainte de trecerea termenului fixat pentru prezentarea cecului de către beneficiar, în vederea încasării sumei înscrise în el. Așa fiind, se constată că faptei i s-a dat o încadrare juridică greșită, caz de casare luat în considerare din oficiu, conform art. 410 alin. Ultim din Codul de procedură penală. În consecință, se admite recursul în anulare, se casează toate hotărârile pronunțate în cauză, se schimbă încadrarea juridică a faptei în prevederile art. 84 alin. 2 pct. 2 din Legea cecului nr. 59/1934 și se dispune condamnarea inculpatului conform noii încadrări.

(Dreptul, nr. 5/2003, p. 229).

2. Curtea Supremă de Justiție, Secția civilă, decizia nr. 7638 din 14 decembrie 2001.

În conformitate cu dispozițiile art. 62 alin. 2 și alin. 3 din Legea nr. 58/1934 modificată, opoziția la executare se judecă de către judecătorie. Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 privind litigiile în legătură cu creanțele bancare neperformante preluate la datoria publică, deși prevede o procedură specială, nu conține dispoziții care să modifice sau să abroge prevederile art. 62 din legea menționată, cu privire la competența de judecată.

(*Dreptul*, nr. 6/2003, p. 244).

3. Curtea Supremă de Justiție, decizia nr. 7616 din 13 decembrie 2001.

Tribunalul Vâlcea a admis cererea principală formulată de reclamanta SC „F" S.A. Râmnicu Vâlcea și a obligat pârâta S.C. „V" S.R.L. Râmnicu Vâlcea la plata contravalorii mărfii livrate și a penalităților de întârziere; a fost admisă și cererea de chemare în garanție a pârâtei împotriva celeilalte pârâte – Banca B., Sucursala Constanța – urmând ca partea chemată în garanție să răspundă în locul pârâtei S.C. „V" S.R.L. pentru suma achitată reclamantei prin ordin de plată și pentru penalitățile de întârziere corespunzătoare perioadei ce s-a scurs de la emiterea ordinului de plată și până la achitarea integrală a sumei. Chemată în garanție – S.C. „R.V.A.," S.A. București, în calitate de lichidator al băncii, Sucursala Constanța – a declarat apel, cerând respingerea acțiunii privind obligarea sa la plata sumei reprezentând daune, cu motivarea că nu este ea vinovată de neonorarea ordinului de plată emis de pârâta S.C. „V" S.R.L. pentru marfă livrată de reclamantă, întrucât BNR nu le-a comunicat din timp intrarea în regim special de decontare. Curtea de Apel Pitești a anulat ca netimbrat apelul, reținând că potrivit art. 20^1 din O.U.G. nr. 1876/1999, acțiunile introduse de lichidator potrivit Legii nr. 83/1998 privind procedura

falimentului băncilor sunt scutite de plata taxei judiciare de timbru, dar că, în speţă, acţiunea nu este introdusă de lichidator iar scutirea ar fi valabilă numai în cazul acţiunilor, nu şi al căilor de atac. Pârâta chemată în garanţie – SC „R.V.A." SA – a declarat recurs, susţinând că acţiunile introduse de lichidator în aplicarea dispoziţiilor legii sunt scutite de taxe de timbru, intenţia legiuitorului fiind aceea de a înlesni derularea procesului falimentului băncilor prin scutirea lor de la plata taxei de timbru. Recursul este fondat.

În mod greşit, instanţa de apel a anulat ca netimbrat apelul deşi ar. 20[1] alin. 3 din Legea nr. 83/1998 privind procedura falimentului băncilor, modificat şi completată prin O.U.G. nr. 186/1999, prevede că acţiunile introduse de lichidator în aplicarea dispoziţiilor legii sunt scutite de taxe de timbru. În consecinţă, recursul a fost admis, decizia atacată casată iar cauza trimisă Curţii de Apel Piteşti pentru rejudecare.

(Curierul judiciar, nr. 3/2003, pp. 104- 105).

4. Curtea Supremă de Justiţie, decizia nr. 7568 din 12 decembrie 2001.

Prin încheiere Tribunalul Braşov a admis cererea creditoarei – societate bancară, prin care aceasta a solicitat învestirea cu formulă executorie a unui contract de cesiune de creanţă cu titlu de garanţie şi cu drept de încasare, invocând dispoziţiile art. 58 alin. 2 din Legea nr. 58/1998 şi dispoziţiile art. 376 C. proc. civ. Instanţa a reţinut că în cauză sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 375 alin. 1 C. proc. civ., contractul a cărui învestire cu formulă executorie s-a solicitat fiind un titlu executoriu în temeiul art. 56 alin. 2 din Legea nr. 58/1998 şi art. 14 şi art. 17 din Legea nr. 99/1999. Debitorul cedat a declarat apel, invocând excepţia de necompetenţă teritorială a Tribunalului Braşov, apreciind că încheierea în speţă este nelegală, contractul de cesiune de creanţă fiind nul de drept, neexistând nici o datorie faţă de statul român, aceasta fiind deja stinsă în baza unui contract de compensare. Curtea de Apel Braşov a admis apelul debitorului cedat şi a schimbat încheierea Tribunalului Braşov, în sensul respingerii cererii de învestire cu formulă executorie, reţinând că cesiunea de creanţă nu poate opera fără acordul scris al celeilalte părţi, iar datorită compensării, contractul de cesiune supus învestirii a rămas fără obiect. Invocând motivele de casare prevăzute de art. 304 pct. 3 şi pct. 8 C. proc. civ., creditoarea a declarat recurs, susţinând că instanţa de fond a interpretat greşit actul juridic dedus societăţii şi a schimbat natura şi înţelesul vădit neîndoielnic al acestuia, soluţionând o cerere care era de competenţa Tribunalului Braşov ca instanţă de fond. Recursul cesionarei este fondat. Potrivit art. 376 C. proc. civ. se învestesc cu formulă executorie hotărârile care au rămas definitive ori au devenit irevocabile, înscrisurile autentificate, precum şi orice alte hotărâri sau înscrisuri, pentru ca acestea să devină executorii, în cazurile anume prevăzute de lege. Potrivit art. 56 alin. 2 din Legea nr. 58/1998 contractele de credit bancar, precum şi garanţiile reale

și personale constituite în scopul garantării creditului bancar reprezintă titluri executorii.

Aplicând textele de lege menționate, prima instanță a admis în mod corect cererea de învestire cu formulă executorie a înscrisului calificat de legea bancară ca fiind titlu executoriu. Datorită specificului căilor de atac privind obiectul examinării, care se referă la legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, instanța de apel nu putea fi învestită cu alte motive prin apelul debitorului cedat, decât cele privind neîndeplinirea condițiilor de admisibilitate a cererii de învestire cu formulă executorie stabilite prin art. 376 C. proc. civ. Motivele privind nedatorarea sumei ca urmare a compensării reprezintă impedimente la executare și ele pot fi invocate exclusiv pe calea contestației la executare. Această împrejurare nu afectează însă caracterul contractului, de titlu executoriu atribui prin legea bancară și, în consecință, nu vizează legalitatea încheierii prin care s-a dispus învestirea cu formulă executorie. Celelalte motive invocate în apel nu pot fi soluționate decât tot pe calea contestației la executare, acestea privind executarea în raport cu obiectul determinat prin titlu executoriu. În consecință, recursul a fost admis, decizia a fost modificată în sensul respingerii apelului debitorului cedat ca nefondat.

(Curierul judiciar, nr. 5/2003, pp. 97-98; Dreptul, nr. 6/2003, p. 239; Pandectele Române, nr. 3/2003, pp. 73-74).

5. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 3642 din 12 iunie 2001.

Din examinarea actelor și lucrărilor dosarului se constată că instanța de apel a dispus suspendarea judecării apelului în temeiul art. 35 din Legea nr. 64/1995 republicată, potrivit căruia, de la data deschiderii procedurii falimentului, se suspendă toate acțiunile judiciare sau extrajudiciare pentru realizarea creanțelor asupra debitorului, sau bunurilor sale. În speță, însă, nu se pune problema unei acțiuni în realizarea unei creanțe asupra debitorului și de anulare a unui act juridic privind transferul dreptului de proprietate asupra unui mobil, de la o societate comercială către o bancă, în schimbul obținerii unui număr de acțiuni la aceasta. De asemenea, măsura suspendării judecării cauzei s-a întemeiat exclusiv pe prevederile Legii nr. 64/1995, deși în cauză, pârâta fiind o societate bancară, urmează să se aibă în vedere în primul rând, Legea nr. 83/1998 privind procedura de faliment al băncilor, ale cărei dispoziții sunt întregite de cele ale dreptului comun în materie.

(Pandectele Române, nr. 6/2002, pp. 98-99).

6. Curtea de Apel Cluj, Secția comercială și de contencios administrativ, decizia nr. 631 din 11 iunie 2001.

În situația în care, pe ordinul de plată emis de avalist pentru a efectua plata, s-a menționat ca beneficiar al plății emitentul biletului la ordin, dacă s-a făcut dovada că suma plătită a ajuns în mâinile beneficiarului (creditor), obligația

de plată a sumei înscrise în biletul la ordin se consideră executată. Prin sentința civilă nr. 4453 din 18 septembrie 2000, pronunțată în dosarul nr. 601/2000 al Judecătoriei Baia-Mare, s-a respins cererea de anulare a biletului la ordin formulată, de către reclamanții P.N. și P.L. împotriva urmăritoarei „West Bank" S.A. Sucursala Arad. Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că plata în litigiu trebuia făcută în contul băncii, așa cum prevede art. 52 din Legea nr. 58/1934, pentru a fi considerată liberatorie. Apelul formulat de către reclamanți a fost admis prin decizia civilă nr. 68/A/29 martie 2001, pronunțată în dosarul nr. 297/2001 al Tribunalului Maramureș. Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a reținut că sumele plătite de către avalist au ajuns la îndemâna creditoarei, iar dorința plătitorului acestor sume a fost de a-și onora obligația asumată prin biletul de ordin rezultând din cuantumul sumei plătite și din indicarea denumirii debitoarei principale, nefiind o liberalitate făcută în favoarea debitoarei. Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs, în termen, pârâta arătând în motivarea acestuia că nu s-a făcut plata în „mâinile posesorului titlului" ci în contul și la dispoziția emitentului titlului, ce a fost indicat ca și beneficiar al plății; din faptul că suma a ajuns la îndemâna și la dispoziția băncii, în mod greșit s-a concluzionat de către instanța de apel că dorința plătitorului a fost de a onora obligația asumată; din expertiza contabilă efectuată în dosarul nr. 7808/1999, rezulta doar faptul plății și nu faptul că aceasta a fost liberatorie pentru debitoare. Analizând recursul formulat, prin prisma motivelor invocate, curtea l-a apreciat ca nefondat din următoarele considerente: În mod corect instanța de apel a reținut din elementele analizate că intenția clară a reclamanților este de a plăti suma datorată de către debitoare creditorului „West Bank" S.A. Această interpretare poate fi reținută și din prisma dispozițiilor art. 1093 Cod civil, unde se prevede posibilitatea pentru un terț, altă persoană decât debitorul, de a face plata. Elementul liberatoriu rezultă în cauză din intenția exprimată a plătitorului și din faptul acceptării sumei de către creditor. Acum creditorul, deși a primit plata nu mai recunoaște cauza plății, deși ea a fost prezentă încă de la momentul inițial al plății, fiind în mod evident de rea-credință. Pârâta are dreptate atunci când afirmă că expertiza contabilă efectuată în dosar nr. 7808/1999 nu a afirmat că plata a fost liberatorie. Expertul nu poate să se pronunțe asupra acestei probleme, ea fiind o chestiune de fond, ce a fost analizată și constatată de către instanța de judecată. Art. 52 din Legea nr. 58/1934 prevede dreptul de urmărire al creditorului și posibilitatea oricăruia dintre cei obligați să efectueze plata. Reclamanții, în calitate de avaliști și-au îndeplinit obligația, indicând clar obiectul plății și alegând mijlocul prin care plata a ajuns la îndemâna creditorului. Avaliștii nu sunt obligați față de debitori, pentru a face această plată, ci numai față de creditori, deci avaliștii au plătit debitorului ceva ce nu datorau, deși intenția și obligația lor era față

de creditori. Pentru toate aceste considerente, constatând că nu sunt prezente cerințele art. 304, pct. 9 Cod procedură civilă, se va respinge recursul ca nefondat și se va menține în întregime hotărârea atacată.

(Curtea de Apel Cluj, Buletinul Jurisprudenței, Culegere de practică judiciară 2001, Editura Lumina Lex, București, 2002, pp. 342-344).

7. Curtea Supremă de Justiție, Secția de contencios administrativ, decizia nr. 2065 din 30 mai 2001.

Susținerea contestatorului că nu i s-au comunicat actele de constatare și ordinul de sancționare nu poate fi reținută ca reală, din probele dosarului rezultând că actele respective i-au fost aduse la cunoștință prin Casa de Economii și Consemnațiuni unde era membru al Consiliului de administrație. În ordinul viceguvernatorului BNR sunt menționate faptele pentru care s-a aplicat sancțiunea amenzii, iar un exemplar de pe procesele-verbale de constatare în care s-au detaliat aceste fapte a rămas la CEC și contestatorul, în calitatea pe care o deținea, a avut posibilitatea de a lua cunoștință de conținutul lor de îndată. Curtea, asupra contestației de față, din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele: Prin contestația înregistrată la 28 septembrie 2000, contestatorul N.I. a solicitat anularea parțială a hotărârii Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României (B.N.R.) din 25 august 2000, prin care i s-a respins contestația formulată împotriva Ordinului nr. 351 din 19 iulie 2000 al Guvernatorului Băncii Naționale a României. Totodată a solicitat și anularea în parte a acestui ordin cu privire la sancționarea sa cu amendă. În motivarea contestației se arată că în urma acțiunilor de supraveghere efectuate de organele Băncii Naționale a României (B.N.R.) la Casa de Economii și Consemnațiuni (C.E.C.) în perioadele 17 ianuarie-31 martie 2000 și 15-16 mai 2000 au fost sancționați cu amendă președintele, vicepreședinții și membrii Consiliului de administrație al CEC, printre aceștia din urmă fiind și contestatorul. Susține că hotărârea Consiliului de administrație al B.N.R., ca și procesele-verbale care au stat la baza emiterii ordinului nu i s-au comunicat și din acest motiv a fost în imposibilitate de a-și face o apărare completă. Menționează că actele contestate nu sunt motivate, pentru că nu arată faptele care au determinat aplicarea sancțiunii și, în plus, nu sunt întrunite nici elementele constitutive ale abaterii reținute în sarcina sa, deoarece la data aprobării plasamentelor la Fondul Național de Investiții (F.N.I.) și Fondul Național de Acumulare (F.N.A.) nu avea cunoștință de existența unor riscuri ale plasamentelor. Contestația va fi respinsă ca nefondată. Curtea are în vedere că s-a dispus sancționarea cu amendă reprezentând un salariu mediu/bancă din luna februarie 2000, respectiv cu 3.713.083 lei, a membrilor Consiliului de administrație al CEC, pentru săvârșirea faptei de periclitare a credibilității și a viabilității CEC prin administrarea necorespunzătoare a fondurilor acestuia, faptă prevăzută de

art. 69 alin. 1 lit. f) din Legea nr. 58/1998 şi pedepsită de alin. 2 lit. c) din acelaşi articol cu amendă de la 1-6 salarii medii/bancă. Prin Ordinul nr. 34 din 2 iunie 2000 al Guvernatorului BNR, acestora li s-a aplicat amenda maximă constând în 6 salarii medii/bancă, redusă apoi prin Ordinul nr. 351 din 17 iulie 2000 la un singur salariu mediu/bancă din luna februarie 2000. S-a reţinut în sarcina acestora aprobarea plasamentelor efectuate de CEC la FNI sau FNA, care prezentau grad ridicat de risc, situaţie de natură a periclita credibilitatea şi viabilitatea CEC prin administrarea necorespunzătoare a fondurilor încredinţate. Susţinerea contestatorului că nu i s-au comunicat actele de constatare şi decizia de sancţionare nu poate fi reţinută ca reală, din probe rezultând că acestuia i s-au adus la cunoştinţă actele respective, mai ales în calitatea pe care o avea la această instituţie. De asemenea, în ordinele viceguvernatorului BNR sunt menţionate faptele pentru care s-a aplicat sancţiunea amenzii, iar un exemplar de pe procesele-verbale de constatare, în care s-au specificat detaliat aceste fapte, a rămas la CEC şi contestatorul a avut posibilitatea de a lua cunoştinţă de conţinutul lor de îndată. Vina contestatorului, ca şi a celorlalţi membrii ai consiliului de administraţie al CEC constă în încălcarea disciplinei bancare, mai ales că la data aprobării plasamentelor (1 aprilie 1999 şi 9 august 1999) era în vigoare Legea nr. 66/1996 care nu prevedea posibilitatea efectuării unor astfel de plasamente. Aceştia trebuia să-şi dea seama că plasamentele FNI şi FNA erau cu un foarte ridicat grad de risc, cu atât mai mult contestatorul, reputat specialist în domeniul financiar-bancar. Ca atare, Curtea consideră că prezenta contestaţie se impune a fi respinsă ca nefondată.

(Theodor Mrejeru, Emanuel Albu, Adrian Vlad, Jurisprudenţa Curţii Supreme de Justiţie. Contencios administrativ, Editura Economică, Bucureşti, 2001, pp. 597-599).

8. Curtea Supremă de Justiţie, Secţia de contencios administrativ, decizia nr. 1952 din 23 mai 2001.

Societatea bancară reclamantă a solicitat Curţii de Apel Bucureşti – Secţia de contencios administrativ, suspendarea efectelor procesului-verbal încheiat de Direcţia de Supraveghere din structura Băncii Naţionale a României. Prin sentinţa civilă nr. 1085 din 20 septembrie 2000, cauza a fost declinată la Curtea Supremă de Justiţie, invocându-se dispoziţiile art. 82 şi 83 din Legea nr. 58/1998. Hotărârea Curţii de Apel este greşită deoarece art. 82 din Legea bancară nu este incident în cauză pentru că se referă la obligaţiile administratorului special şi nu la căile de atac împotriva actelor de control încheiate de Direcţia Supraveghere din BNR, iar art. 83 din actul normativ menţionat stabileşte că numai hotărârile Consiliului de administraţie al BNR pot fi atacate la Curtea Supremă de Justiţie. Cum în cazul de faţă nu se atacă o hotărâre a acestui consiliu, ci se contestă un act întocmit de organe de control din cadrul Băncii Naţionale, procedura aplicabilă este cea generală, şi anume,

aceea prevăzută de Codul de procedură civilă, care prin art. 3 pct. 1 dă în competența Curților de Apel judecarea, în primă instanță, a proceselor și cererilor în materie de contencios administrativ privind actele administrației publice centrale. Curtea, asupra recursului de față, din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele: Prin cererea înregistrată la 25 iulie 2000 Banca Columna S.A. a solicitat suspendarea efectelor procesului-verbal încheiat la 18 februarie 2000 de către Direcția Supraveghere din Banca Națională a României, până la soluționarea definitivă a cauzei care face obiectul dosarului nr. 1079/2000 aflat pe rolul Curții de Apel București – Secția de contencios administrativ. În motivarea cererii se arată că o echipă de control a Băncii Naționale a României a efectuat o acțiune de inspecție la sediul băncii în perioada 17 ianuarie-18 februarie 2000, încheind procesul-verbal contestat, care conține numeroase aspecte nereale, acuzații nefondate sau lipsite de temei legal, proces-verbal ce a stat la baza emiterii hotărârii nr. 4 din 23 iunie 2000 a Consiliului de administrație al Băncii Naționale. Se mai arată că, la data adoptării hotărârii, procesul-verbal nu era definitivat, pentru că nu erau analizate pe fond observațiile pe care le-a formulat și nici nu era însușit și semnat de către conducerea reclamantei. Prin sentința civilă nr. 1085 din 20 septembrie 2000 s-a admis excepția de necompetență materială a Curții de Apel și a fost declinată competența în favoarea Curții Supreme de Justiție – Secția de contencios administrativ conform art. 82 și art. 83 din Legea nr. 58/1998, și art. 158 alin. 2 din Codul de procedură civilă. Reclamanta a declarat recurs împotriva sentinței, susținând că dispozițiile art. 83 din Legea nr. 58/1998 se aplică pentru actele menționate la art. 71 alin. 2 din lege și nu constatărilor prevăzute la art. 71 alin. 1 din aceeași lege, care produc efecte juridice distincte și se impun a fi cenzurate de instanța de contencios administrativ competentă conform art. 3 pct. 1 din Codul de procedură civilă. Recursul este fondat. În cauza de față s-a solicitat suspendarea unui proces-verbal întocmit de organele de control din cadrul intimatei-pârâte, proces-verbal care a fost atacat separat la Curtea de Apel București – Secția de contencios administrativ. Art. 82 din Legea nr. 58/1998, invocat între temeiurile de drept ale declinării competenței, nu este incident în cauză, el referindu-se la administratorul special. În ceea ce privește art. 83 din lege, acesta are următorul conținut: „Actele emise în aplicarea prezentei legi pot fi contestate în termen de 15 zile de la comunicarea acestora la Consiliul de administrație al Băncii Naționale a României, care se pronunță prin hotărâre în termen de 30 zile de la data sesizării. Hotărârea Consiliului de administrație poate fi atacată la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 15 zile de la comunicare". Din textul menționat rezultă că direct la Curtea Supremă de Justiție se pot ataca numai hotărârile pronunțate de Consiliul de administrație al Băncii Naționale a României, în urma contestațiilor formulate

împotriva actelor emise de această bancă în aplicarea legii. În cazul de față nu se aplică o hotărâre a Consiliului de administrație, ci se contestă un act întocmit de către organe de control din cadrul Băncii Naționale. Cum legea a prevăzut o procedură specială numai în ce privește atacarea Consiliului de administrație direct la Curtea Supremă de Justiție, înseamnă că pentru restul actelor întocmite de Banca Națională a României este aplicabilă procedura generală, și anume, cea prevăzută de Codul de procedură civilă, care prin art. 3 pct. 1 dă în competența Curții de Apel judecarea, în primă instanță, a proceselor și cererilor în materie de contencios administrativ privind actele autorităților și instituțiilor centrale. Ca atare, ținând cont și de prevederile art. 6 alin. 1 din Legea nr. 29/1990, care dă în competența instanței de la domiciliul reclamantei soluționarea unei astfel de cereri, urmează ca în temeiul art. 313 din Codul de procedură civilă să se admită recursul, sentința să fie casată, iar cauza să se trimită aceleiași instanțe spre competentă soluționare.

(Theodor Mrejeru, Emanuel Albu, Adrian Vlad, op. cit., pp. 594-596).

9. Curtea Supremă de Justiție, Secția de contencios administrativ, decizia nr. 1761 din 9 mai 2001.

Potrivit prevederilor Constituției, cât și celor cuprinse în Legea privind Statutul Băncii Naționale a României și în Legea bancară, Banca Națională a României are calitatea de autoritate administrativă autonomă. Prin urmare, deciziile sale privind respingerea cererii de autorizare a efectuării de operațiuni valutare cu populația, deși nematerializate în scris, constituie acte administrative, fiindcă reprezintă manifestări unilaterale de voință de natură să producă efecte juridice proprii. Curtea, asupra recursului de față, din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele: Prin acțiunea formulată la data de 7 aprilie 2000, reclamanta SC „Gelsor Asstes Management" S.A. Bucureşti a chemat în judecată Banca Națională a României, solicitând anularea actelor administrative ilegale emise de pârâtă în calitate de autoritate publică. În motivarea cererii, reclamanta a învederat că, în calitate de societate de administrare a fondului deschis de investiții Fondul valutar Gelsor, a fost vătămată în drepturi prin adresele nr. VI/3/3013 din 20 ianuarie 2000 și, respectiv, nr. 387/BM din 17 martie 2000. Astfel, primul înscris comunica decizia conducerii executive a băncii de respingere a solicitării reclamantei de autorizare a efectuării de operațiuni valutare cu populația printr-un fond deschis de investiții, deși nu fusese cerută o asemenea autorizație. Prin cea de-a doua adresă, pârâta a comunicat hotărârea Consiliului de Administrație al Băncii Naționale a României din 15 martie 2000 care a constatat încălcarea prevederilor valutare legale prin efectuarea operațiunilor în valută decurgând din constituirea acestuia și a cerut luarea măsurilor necesare pentru intrarea în legalitate. La data de 23 mai 2000, reclamanta și-a modificat acțiunea, precizând că actele administrative a

căror anulare o solicită sunt: decizia conducerii executive a băncii prin care a fost respinsă solicitarea de autorizare a efectuării de operațiuni valutare cu populația printr-un fond deschis de investiții, materializată în adresa nr. VI/3/3013 din 20 decembrie 2000; hotărârea Consiliului de Administrație al pârâtei din 15 martie 2000, prin care s-a decis că banca nu poate să-și reconsidere poziția. Prin întâmpinarea depusă la aceeași dată, pârâta a invocat excepția inadmisibilității acțiunii, învederând că scrisorile trimise reclamantei de către Banca Națională a României nu pot constitui acte administrative de autoritate, în sensul prevederilor Legii nr. 29/1990, între părți neexistând nici un fel de raport juridic și reclamanta nejustificând cu nimic că ar fi fost lezată într-un drept al său recunoscut de lege. Prin sentința civilă nr. 738 din 27 iunie 2000, Curtea de Apel București – Secția de contencios administrativ a respins acțiunea ca inadmisibilă. Pentru a pronunța această hotărâre, instanța a reținut că, prin decizia nr. 67 din 19 ianuarie 2000, Comisia Națională a Valorilor Mobiliare a acordat autorizație de construire și funcționare pentru Fondul valutar Gelsor, administrat de reclamantă, iar prin decizia nr. 70 din 19 ianuarie 2000 aceeași instituție a acordat fondului o exceptare de la prevederile art. 26 din O.G. nr. 24/1993, potrivit cărora fondurile de investiții și societățile de investiții nu vor deține resurse în devize în scopuri de investiții. Cât privește corespondența dintre părți cu privire la legalitatea deciziilor emise de C.N.V.M., instanța a reținut că nu poate fi calificată ca fiind o cerere prin care reclamanta se adresează pârâtei pentru repararea unui drept al său, în condițiile Legii nr. 29/1990, înscrisurile constatate neîntrunind caracterele unor acte administrative de autoritate care să fie supuse cenzurii de contencios administrativ. Împotriva sentinței a declarat recurs reclamanta SC „Gelsor Assets Management" S.A., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie. Astfel, reclamanta a învederat că înscrisurile emise de pârâtă, a căror anulare a solicitat-o, sunt acte administrative propriu-zise, în concepția Legii nr. 29/1990. Banca Națională a României a comunicat reclamantei respingerea cererii de autorizare a efectuării de operațiuni valutare cu populația printr-un fond deschis de investiții, decizie confirmată și prin hotărârea consiliului de administrație al băncii, iar pe baza acestei hotărâri pârâta a și transmis Comisiei Naționale de Valori Mobiliare să-și analizeze deciziile nr. 67 din 18 ianuarie 2000 și 70 din 19 ianuarie 2000, întrucât exceptarea acordată reclamantei „excede cadrul legal". S-a arătat că, în acest mod, pârâta a acționat în calitate de autoritate administrativă publică, actele comunicate reclamantei reprezentând o manifestare de voință unilaterală. Față de existența acestei manifestări de voință a autorității publice, adusă la cunoștința reclamantei prin actele individuale atacate, recurenta consideră că astfel s-a născut raportul juridic de drept administrativ dintre părți. Examinând cauza în raport de motivele de

casare invocate, precum și potrivit art. 304[1] Cod procedură civilă, Curtea va constata că recursul formulat este fondat, impunându-se admiterea lui și casarea sentinței cu trimiterea cauzei spre rejudecare la aceeași instanță. Astfel, Curtea reține că este incontestabilă calitatea Băncii Naționale a României de autoritate administrativă autonomă, această calitate rezultând atât din prevederile Constituției, cât și din cele conținute de Legea privind Statutul B.N.R. și Legea bancară. Având în vedere și obiectul acțiunii, astfel cum a fost el precizat de reclamantă, anularea hotărârilor emise de pârâtă prin care s-a decis și, respectiv, validat, respingerea solicitării de autorizare a efectuării de operațiuni valutare cu populația printr-un fond deschis de investiții, Curtea constată că, în realitate, aceste decizii, deși nematerializate în scris, comunicate apoi reclamantei prin adresele din 20 ianuarie 2000, și respectiv, 17 martie 2000, reprezintă o manifestare unilaterală de voință, constituind acte administrative de autoritate susceptibile de a fi cenzurate pe calea contenciosului administrativ. De altfel, în urma adoptării acelor hotărâri, pârâta a cerut Comisiei Naționale de Valori Mobiliare să-și reanalizeze deciziile inițiale vizând fondul administrat de reclamantă, ceea ce a și făcut C.N.V.M. care, prin deciziile D 200 și D 201 din 2 februarie 2001, a dispus revocarea exceptării de la prevederile art. 26 din O.G. nr. 24/1993 și suspendarea răscumpărării și emisiunii de titluri de participare la Fondul valutar Gelsor pe o perioadă de 90 zile. În raport cu cele expuse, Curtea reține că instanța de fond a procedat greșit, respingând acțiunea ca inadmisibilă, impunându-se trimiterea cauzei pentru judecarea ei pe fond.

(Theodor Mrejeru, Emanuel Albu, Adrian Vlad, op.cit., pp. 585-588).

10. Curtea Supremă de Justiție, Secția de contencios administrativ, decizia nr. 1002 din 12 martie 2001.

Curtea, asupra recursului de față, din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele: Prin acțiunea formulată și înregistrată la Curtea de Apel București, reclamantul S.C. a chemat în judecată pe pârâții Televiziunea Română și CEC pentru ca instanța prin sentința ce o va pronunța să dispună " elucidarea a FNI" într-un mod transparent, clar, onest și eficient. În motivarea acțiunii reclamantul a arătat că în calitatea sa de investitor la FNI a fost dezinformat de emisiunile pârâtei TVR și de publicitatea pârâtei CEC, fiind determinat să-și investească economiile la FMI. Curtea de Apel București, prin sentința civilă nr. 945/2000 a respins ca inadmisibilă acțiunea. Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut că actele și acțiunile celor două pârâte nu pot fi calificate ca acte administrative de natură a prejudicia pe reclamant, în cauză neexistând un refuz nejustificat de a rezolva o cerere a reclamantului. Împotriva acestei sentințe a formulat recurs în termen legal reclamantul S.C. Motivându-și recursul, recurentul reclamant a susținut că "legea permite oricărui cetățean să acționeze în judecată orice refuz

nejustificat" şi că se impune "instituirea unui control eficient cu privire la informarea opiniei publice". Recursul astfel cum a fost formulat urmează a fi respins ca nefondat pentru următoarele considerente: Potrivit dispoziţiilor art. 1 din Legea nr. 29/1990: "Orice persoană fizică sau juridică dacă se consideră vătămată în drepturile sale recunoscute de lege, printr-un act *administrativ*, sau prin refuzul *nejustificat* al unei *autorităţi administrative* de a-i rezolva cererea referitoare la un drept recunoscut de lege, se poate adresa instanţei judecătoreşti, pentru *anularea actului*, recunoaşterea dreptului pretins şi repararea pagubei ce i-a fost cauzată". În cauza de faţă, având în vedere ceea ce s-a solicitat prin acţiunea introductivă, respectiv "elucidarea a FNI în mod transparent, clar, onest şi eficient", în mod corect instanţa de fond a respins acţiunea ca inadmisibilă, dispoziţiile art. 1 din Legea nr. 29/1990 nefiind aplicabilă. Sub acest aspect, recurentul nu a invocat nici un act administrativ care i-ar fi lezat un drept recunoscut de lege, iar acţiunile TVR şi CEC privind publicitatea făcută pentru FNI nu pot fi calificate ca refuzuri nejustificate în rezolvarea unor cereri. Cât priveşte dreptul la informare invocat de recurent acesta nu poate face obiectul unei acţiuni în contencios administrativ ci eventual al unei acţiuni de drept comun. În consecinţă recursul va fi respins ca nefondat.

(Pandectele Române, nr. 3/2002, pp. 101--102).

11. Curtea Supremă de Justiţie, Secţia de contencios administrativ, decizia nr. 705 din 20 februarie 2001.

Ca urmare a încălcării normelor de prudenţă bancară, Guvernatorul BNR a ordonat sancţionarea băncii controlate cu limitarea operaţiunilor bancare ale acesteia prin interzicerea atragerii de noi depozite şi disponibilităţi de la persoane fizice – art. 69 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 58/1998. Susţinerile recurenţilor, cum c]ă noile depozite de la populaţie ar fi reînnoirea unor depozite anterioare, depozite ale personalului băncii sau ale rudelor acestora, sunt lipsite de relevanţă juridică. Curtea, asupra recursului de faţă, din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele: Administratorii Băncii Comerciale „Unirea" S.A. au contestat legalitatea deciziei nr. XI/G/778 din 12 aprilie 2000 prin care Consiliul de administraţie al Băncii Naţionale a României le-a respins contestaţia formulată împotriva Ordinului Guvernatorului B.N.R. nr. 99 din 2 martie 2000, menţinând amenzile aplicate, echivalente a trei salarii medii, în sumă de 12.742.386 lei fiecăruia, susţinând că atât sancţiunile aplicate, cât şi soluţia adoptată de Consiliul de administraţie al B.N.R. sunt nelegale. Recursul este nefondat. Ca urmare a unei acţiuni de control efectuat de organele Băncii Naţionale a României în perioada 3 mai – 18 iunie 1999, s-au constatat mai multe încălcări ale normelor de prudenţă bancară săvârşite la Banca Comercială „Unirea" S.A. Prin ordinul nr. 326 din 4 august 1999, Guvernatorul Băncii Naţionale a României a dispus

sancționarea acestei bănci comerciale, stabilind, între altele, măsura de interzicere a atragerii de noi depozite și disponibilități de la persoane fizice. Cu prilejul unui nou control efectuat în intervalul ianuarie-februarie 2000 la sucursalele aceleiași bănci privind modul de respectare a măsurilor luate anterior, a rezultat că banca verificată nu și-a îndeplinit obligațiile, îndeosebi, pe aceea referitoare la interdicția atragerii de noi depozite și disponibilități de la persoane fizice. În consecință, prin ordinul nr. 99 din 2 martie 2000, Guvernatorul Băncii Naționale a României a aplicat administratorilor băncii comerciale sancțiunea amenzii reprezentând 3 salarii medii bancă din luna ianuarie 2000, conform art. 69 alin. 2 lit. c) din Legea nr. 58/1998. Contestația formulată de aceștia a fost respinsă de Consiliul de administrație al Băncii Naționale a României prin decizia nr. XI/G/778 din 12 aprilie 2000. S-a reținut că motivația contestației nu este susținută în baza unor temeiuri legale, în sensul că sancțiunea referitoare la interzicerea atragerii de noi depozite și disponibilități de la persoane fizice nu prevede excepția din punct de vedere al prelungirii depozitelor deja existente la data aplicării acesteia și al raporturilor în care se află persoanele fizice cu personalul băncii sau cu banca, în temeiul art. 83 alin. 1 din Legea nr. 58/1998. În sprijinul apărării invocate recurenții s-au folosit de un centralizator conținând situația depozitelor persoanelor fizice din perioada august 1999 – ianuarie 2000, un tabel cu evoluția depozitelor, un tabel cu evoluția indicatorilor de lichiditate și solvabilitate. Ei au admis în motivarea recursului că în intervalul supus controlului, banca pe care o conduc a atras depozite noi de la populație, dar au pretins că numai o parte din acestea era depozitat nou, constituit pe baza contractelor încheiate cu persoane aflate în relații speciale cu banca, iar o altă parte, o reprezintă depozitele reînnoite la cererea clienților. Susținerile recurenților sunt neîntemeiate, deoarece constatările inspectorilor Băncii Naționale a României, consemnate în procesele-verbale de control, se referă numai la noile sume depuse de persoanele fizice în conturi de depozit la termen, nu și la reînnoirile existente la data aplicării sancțiunilor. Pe de altă parte, în aplicarea sancțiunii privind interzicerea atragerii de depozite noi și disponibilități de la persoane fizice, sunt nerelevante raporturile care s-au stabilit între acestea și personalul băncii ori banca însăși (rude sau cunoștințe apropiate ale personalului, clienți semnificativi etc.). Recurenții au mai reținut că nu s-a avut în vedere evoluția indicatorilor de solvabilitate și lichiditate înregistrați după emiterea Ordinului nr. 326/1999, care evidențiază buna administrare a activității băncii în perioada controlată. Creșterea nivelului fondurilor proprii s-a datorat însă, în primul rând, majorării capitalului social al băncii comerciale cu 50.004.200 mii lei, care a influențat creșterea raportului de solvabilitate cu 33%. În sfârșit, contrar afirmațiilor din recurs, s-a dovedit cu procesele-verbale de control faptul că atragerea de noi disponibilități și

depozite de la persoane fizice a avut loc pe durata mandatului exercitat de actualii răspunzători pentru neregulile constatate. Față de considerentele expuse în cele ce preced, recursul urmează a fi respins.

(Theodor Mrejeru, Emanuel Albu, Adrian Vlad, op.cit., pp. 545-547; Pandectele române, nr. 2/2002, pp. 106-108).

12. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 350 și decizia 351 din 2001.

Potrivit dispozițiilor art. 56 alin. 2 din Legea nr. 58/1998, contractele de credit precum și garanțiile reale și personale constituie în scopul garantării creditului bancar reprezintă titluri executorii. Din redactarea acestui text rezultă că valoarea de titlu executoriu a contractelor de credit se referă la toate operațiunile de credit, fără a distinge în funcție de momentul în care s-a stabilit raportul juridic pe care se fundamentează înscrisul. Este adevărat că, în cauză, contractul de credit s-a încheiat anterior adoptării Legii nr. 58/1998, însă obiectul litigiului nu este unul de drept civil material, ci unul de drept procesual civil și, în aceste condiții, principiu neretroactivității legii civile nu poate fi interpretat decât în legătură cu principiul aplicării imediat a legii, raportat la procedura executării silite.

(Pandectele române, nr. 4/2002, p. 67).

13. Curtea de Apel București, Secția a V-a comercială, decizia nr. 539 din 2001.

Opoziția la executarea cambială este o cale de apărare pusă de legiuitor la îndemâna debitorului, pentru a se apăra, pe calea excepțiilor împotriva pretențiilor creditorului cambial, având ca scop invalidarea raportului cambial. Pe calea opoziției la plată, debitorul nu se poate plânge contra executării în sine, pentru motive ce țin de respectarea condițiilor formale a însăși procedurii de executare, ceea ce se poate realiza pe calea contestației la executare.

(Dan Lupașcu, Culegere de practică judiciară în materie comercială pe anii 2000-2001 a Curții de Apel București, Editura ROSETTI, 2002, p. 47).

14. Curtea de Apel București, Secția a V-a, decizia nr. 102 din 28 martie 2001.

Opoziția la somația de executare a biletului la ordin nu se confundă cu contestația la executare. Prin intentarea opoziției executarea cambială se transformă în acțiune cambială, în sensul că se deschide calea contenciosului cambial. Art. 8 din O.G. nr. 55/1999 a avut în vedere acțiunile de drept comun, precum și cele izvorâte din actele de executare săvârșite de A.V.A.B. în executarea silită a debitorilor ei, iar nu acțiunile reglementate de acte normative speciale, cum ar fi legile nr. 64/1995 sau nr. 58/1934. Nu poate renunța la drept decât cel care are calitatea procesuală de reclamant.

(Pandectele române, nr. 4/2001, p. 150).

8. Hotărâri pronunțate în anul 2000

1. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 6355 din 20 decembrie 2000.

Potrivit art. 56 alin. 2 din Legea nr. 58/1998, constituie titlu executoriu și un contract de titlu bancar încheiat în 1993, deoarece executarea silită a actelor juridice se face în baza normelor legale în vigoare în momentul executării, independent de legea sub imperiul căreia s-a născut raportul juridic de drept pe care se fundamentează. Este adevărat că, în cauză, contractul de credit a fost încheiat sub imperiul Legii nr. 33/1994, însă așa cum rezultă din cererea adresată instanței de fond, reclamanta recurentă nu a ridicat problema legalității contractului de credit în contractul noii legi, ci a solicitat învestirea acestuia cu formulă executorie în vederea executării silite. Acesta fiind obiectul cererii adresată instanței, dispozițiile art. 15 din Constituția României și art. 1 din Codul civil prin care se consfințește principiul neretroactivității legii, nu pot fi interpretate decât în strânsă legătură cu principiul aplicării imediate a legii care reglementează procedura privind executarea silită. Potrivit art. 56 alin. 2 din Legea nr. 58/1998, contractele de credit, precum și garanțiile reale și personale constituie titluri executorii. Rezultă din textul citat că prin Legea nr. 58/1998 au fost create norme de executare silită în vederea realizării tuturor drepturilor de creanță care decurg din acte juridice încheiate cu respectarea cerințelor de validare, cu alte cuvinte, prin aceste dispoziții care au ca scop realizarea creanțelor bancare se instituie un sistem execuțional unitar. Această concluzie, care se desprinde din dispozițiile legii bancare mai sus menționate, are în vedere faptul că în fața instanțelor, prin cererea recurentei, s-a pus o problemă de executare silită, iar nu de drept material. Dacă s-ar reține interpretarea, dată de instanța de apel, art. 56 alin. 2 din Legea nr. 58/1998, corectă sub aspectul dreptului material, s-ar admite că în materia executării silite pentru contractele de credit încheiate anterior datei de 23 martie 1998, dispozițiile Legii nr. 33/1994 abrogată în mod expres ultraactivează; or, Legea nr. 58/1998 nu are nici o prevedere în acest sens. Din modul de redactare al textului alin. 2 din art. 56 al legii bancare, rezultă că valoarea de titlu executor a contractelor de credit se referă la toate operațiunile de credit fără nici o distincție privind momentul în care s-a stabilit raportul juridic pe care se fundamentează înscrisul. Așadar, legea aplicabilă momentului urmăririi și executării silite în vederea încasării creanței poate fi aceeași și cu cea din momentul nașterii creanței respective sau diferită de aceasta dacă această lege nu mai este în vigoare la data executării silite. În concluzie, în speță, fiind în discuție norme care privesc executarea silită în vederea realizării creanțelor care decurg din contractul de credit sunt aplicabile normele legale în vigoare la momentul executării silite a

actelor juridice, independent de legea sub imperiul căreia s-a născut raportul de drept pe care se fundamentează.

(Dreptul, nr. 12/2001, pp. 159-160).

2. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 5411 din 7 noiembrie 2000.

Delegația dată consilierului juridic, de către conducerea băncii, pentru încheierea unui contract de ipotecă, constituie un mandat special valabil, în condițiile art. 35 alin. 1 și 2 din Decretul nr. 31/1954 și art. 1532 și art. 1533 C. civ., deoarece art. 1536 C. civ. nu prevede în cazul acestui mandat forma autentică *ad validitatem*.

(Pandectele române, nr. 4/2001, p. 94).

3. Comisia de Arbitraj Comercial de pe lângă Camera de Comerț, Industrie și Agricultură Cluj, hotărârea arbitrală nr. 83 din 31 octombrie 2000.

Prin acțiunea arbitrală înregistrată la 10 august 200 la Comisia de arbitraj de pe lângă Camera de Comerț, Industrie și Agricultură Cluj, reclamanta (o societate comercială) a chemat în judecată pe pârâtă (o altă societate comercială) pentru:

- obligarea pârâtei la echivalentul în lei a sumei de 3.698 USD, la cursul B.N.R. din data plății plus 2%, reprezentând chirie restantă conform contractului de locațiune nr. 32/1 martie 1999 încheiat între părți;
- obligarea pârâtei la plata echivalentului în lei a sumei de 15.148,75 USD, la cursul B.N.R. din data plății +2%, reprezentând penalități de întârziere calculate până la data de 1 mai 2000, conform contractului de locațiune nr. 32/1999;
- obligarea pârâtei la plata cheltuielilor ocazionate de litigiul arbitral.

Prin "precizarea de acțiune" depusă la data de 10 octombrie 2000, reclamanta și-a majorat pretențiile referitoare la penalitățile de întârziere, solicitând obligarea pârâtei la plata sumei de 17.735,35 USD până la data de 10 octombrie 2000. Comisia de arbitraj de pe lângă Camera de Comerț, Industrie și Agricultură Cluj a fost legal învestită cu judecarea acestei cereri în temeiul art. IX alin. 2 din contractul de locațiune nr. 32/1999 încheiat între părți. În motivarea acțiunii sale reclamanta a arăta că, între părți, a intervenit contractul de locațiune nr. 32/1999 în temeiul căruia pârâta a folosit spațiul comercial proprietatea sa, pe intervalul de timp 1 martie 1999 – 7 aprilie 2000 și nu a achitat integral chiria, rămânând restantă cu suma reprezentând echivalentul a 3.698 USD (131 USD pe luna decembrie 1999; câte 1.000 USD pe lunile ianuarie, februarie 2000; 567 USD pe luna aprilie 2000). Suma de 17.733,35 USD a fost pretinsă de reclamantă cu titlu de penalități în temeiul art. IV alin. 3 din contractul de locațiune care prevede că "în cazul întârzierii plății, locatorul poate pretinde penalizări de 1% pe zi din suma datorată și

neplătită". Prin întâmpinarea depusă inițial și prin precizările făcute ulterior, pârâta nu contestă restanțele în plata chiriei, dar arată că suma datorată nu este totuși de 3.698 USD, ci doar de 2.698 USD, întrucât a achitat la începutul locațiunii o garanție de 1.000 USD conform art. IV alin. 4 din contractul de locațiune, suma pe care reclamanta trebuia să i-o restituie la finele locațiunii (13 aprilie 2000), lucru pe care nu l-a făcut; operând compensația legală între cele două debite, rămâne datorată doar suma de 2.698 USD (3.698 – 1.000 = 2.698). În ce privește penalitățile de 1% pe zi de întârziere la suma datorată, pârâta consideră că aceasta este excesivă, contravenind legii. Având în vedere actele și lucrările de la dosar, instanța arbitrală reține următoarele: între părți s-a încheiat contractul de locațiune nr. 32/1 martie 1999 în temeiul căruia pârâta a folosit spațiul comercial, proprietatea reclamantei, pe intervalul de timp 1 martie – 13 aprilie 2000. Chiria a fost stabilită de părți la echivalentul în lei al sumei de 1.000 USD lunar (curs de vânzare B.N.R. din ziua plății +2%), iar prin art. IV alin. 3 din contractul de locațiune s-a stabilit o penalitate de 1% pe zi de întârziere la suma datorată în caz de neplată la scadența chiriei. Pârâta recunoaște că nu a achitat la termen sume totalizând chirii restante ce reprezintă echivalentul în lei a 3.698 USD (131 USD pe luna decembrie 1999; câte 1.000 USD pe lunile ianuarie, februarie 2000; 567 USD pe luna aprilie 2000). Pe de altă parte, reclamanta recunoaște că a primit de la pârâtă la începutul locațiunii echivalentul în lei al sumei de 1.000 USD cu titlu de garanție conform art. IV alin. 4 din contractul de locațiune. Potrivit aceluiași art. IV alin. 4 din contractul de locațiune, garanția de 1.000 USD trebuia returnată la "încetarea contractului". În opinia reprezentantului reclamantei, suma de 1.000 USD, pe de o parte, nu este scadentă întrucât contractul dintre părți nu ar înceta decât în momentul în care ambele părți își îndeplinesc obligațiile, iar pe de altă parte nu ar fi datorată de reclamantă întrucât pârâta nu a solicitat pe cale reconvențională plata acestei sume. Aceste susțineri nu sunt întemeiate. Într-adevăr, contractul dintre părți a încetat la momentul la care pârâta a restituit bunul închiriat reclamantei la data de 13 aprilie 2000. (Termenul final al locațiunii fiind stabilit de părți la data de 1 martie 2000, dar ulterior, prin tacita relocațiune, acesta a fost prelungit până la 13 aprilie 2000). Chiar dacă după împlinirea termenului locațiunii între părți mai există obligații restante – cum este și cazul din speță -, aceste obligații s-au născut în perioada de valabilitate a contractului; după această dată este evident că nici o obligație nouă nu se mai poate naște între părți, ceea ce înseamnă că acel contract și-a epuizat efectele, adică a încetat. În ce privește susținerea reclamantei în sensul că ea nu datorează pârâtei restituirea garanției întrucât aceasta nu a solicitat pe cale reconvențională suma în discuție, nici aceasta nu poate fi acceptată întrucât, pe de o parte, contractul (art. IV alin. 4) prevede neechivoc că "suma se va returna la încetarea contractului", iar, pe de altă

parte, fiind vorba de un raport juridic comercial, obligaţia este executorie fără punere în întârziere (art. 43 C.com.). Aşa fiind rezultă că între părţi există datorii reciproce, astfel încât, în temeiul dispoziţiilor art. 1144 C. civ., operează compensaţia legală. Făcând aplicarea dispoziţiilor art. 1113 alin. 2 C. civ. ce reglementează imputaţia plăţii, datoria de 1.000 USD a reclamantei faţă de pârâtă se va imputa mai întâi asupra datoriei celei mai vechi a acesteia din urmă către reclamantă (adică asupra chiriei restante de 131 USD aferente lunii decembrie 1999, iar restul de 869 USD se va imputa asupra datoriei următoare, în ordinea vechimii, a pârâtei către reclamantă, adică asupra chiriei restante de 1.000 USD aferente lunii ianuarie 2000). Ca urmare a acestei operaţiuni rămâne un rest de 2.698 USD, sumă pe care pârâta urmează să o achite reclamantei, cu aplicarea art. IV alin. 1 din contractul de locaţiune, adică plata se va face în lei la cursul de vânzare B.N.R. din ziua plăţii, plus 2%. În ce priveşte pretenţia reclamantei de plată a sumei de 17.737,35 USD cu titlul de penalităţi de 1% pe zi de întârziere în plata chiriei restante, conform prevederilor art. IV alin. 3 din contract, instanţa arbitrală reţine următoarele: Contractul de locaţiune încheiat între părţi stipulează la art. IV alin. 3 că "în cazul întârzierii plăţii, locatorul poate pretinde penalizări de 1% pe zi din suma datorată şi neplătită". Potrivit art. 1087 C. civ., clauza penală nu poate fi cenzurată de instanţă, mărind-o sau micşorând-o. Acest text de lege se referă însă, neîndoielnic, la clauza penală legal asumată. Clauza penală, ca orice prevedere contractuală, conform art. 5 C. civ., nu poate deroga de la regulile care interesează ordinea publică şi bunele moravuri. Aşa cum rezultă din dispoziţiile art. 1069 C. civ., "clauza penală este o compensaţie a daunelor-interese ce creditorul suferă din neexecutarea obligaţiei principale". La rândul său, art. 1084 prevede că "daunele-interese cuprind în genere pierderea ce a suferit şi beneficiul de care a fost lipsit, afară de excepţiile şi modificările mai jos menţionate". În cazul obligaţiilor care au ca obiect o sumă de bani, conform dispoziţiilor art. 1088 alin. 1 C. civ., în principiu, există o corelaţie cu dobânda legală, în sensul că, în obligaţiile civile, "daunele-interese pentru neexecutare nu pot cuprinde decât dobânda legală". Această dispoziţie nu se aplică însă obligaţiilor comerciale. Potrivit art. 1086 C. civ., chiar în caz de dol, daunele-interese "nu trebuie să cuprindă decât aceea ce este o consecinţă directă şi necesară a neexecutării obligaţiilor". Aşa fiind, în cazul obligaţiilor comerciale, cum este şi cazul celei din speţă, trebuie stabilită o corelaţie directă cu nivelul dobânzilor practicate de băncile comerciale pentru creditele acordate comercianţilor. În speţă, penalitatea de 1% pe zi de întârziere corespunde unei dobânzi anuale de 365%. În condiţiile în care debitul din speţă este raportat la dolarul american, iar dobânda bancară pentru creditele acordate în USD este de maximum 20% pe an, ceea ce ar corespunde unei penalităţi de 0,054% pe zi, rezultă că penalitatea stipulată de părţi pentru

neplata la termen a chiriei are un obiect ilicit, fiind de 18,25 ori mai mare decât cea mai mare daună posibilă care ar decurge din executarea cu întârziere a plății. Sancțiunea unei asemenea clauze este nulitatea absolută. Având în vedere faptul că nulitatea este o sancțiune care afectează actul juridic numai în măsura în care acesta contravine legii, instanța arbitrală consideră clauza penală ca valabilă în limita unei penalități de 0,054% pe zi de întârziere. Aplicând penalitatea de 0,054% pe zi de întârziere la suma de 2.698 USD datorată de pârâtă reclamantei cu titlu de chirie restantă și având în vedere zilele de întârziere conform tabelului depus de reclamantă, rezultă că penalitatea datorată de pârâtă reclamantei la data de 10 octombrie 2000 se ridică la suma de 709,03 USD. Începând cu data de 10 octombrie 2000 și până la plata integrală a debitului de 2.698 USD, pârâta va fi obligată la plata penalității de 0,054% pe zi de întârziere. Având în vedere dispozițiile art. 88 alin. 1 din Regulile de procedură arbitrală și faptul că pretențiile reclamantei au fost admise doar în proporție de 15,84% din ceea ce a solicitat, obligă pârâta la plata cheltuielilor arbitrale dovedite de reclamantă (taxă arbitrală plus onorariu avocat), în aceeași proporție, adică la plata sumei de 10.232.640 lei.

(Dreptul, nr. 4/2003, p.p. 180-183).

4. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 5081 din 24 octombrie 2000.

Potrivit art. 3 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 55/1999, constituie titlu executoriu toate documentele care constată debite către bănci ale persoanelor fizice și juridice, preluate de Agenția de Valorificare a Activelor Bancare (A.V.A.B.) existente la data intrării în vigoare a ordonanței, și nu doar cele posterioare datei menționate.

(Dreptul, nr. 12/2001, p. 165)

5. Curtea de Apel Ploiești, Secția comercială și de contencios administrativ, decizia nr. 462 din 7 septembrie 2000.

Creditoarea, Banca Agricolă S.A. – Sucursala Ialomița a solicitat, în contradictoriu cu intimații garanți, executarea silită a imobilului proprietatea garanților în vederea acoperirii creanței datorate până la concurența sumei de 817.335.505 lei. În motivarea cererii, creditoarea a arătat că în baza contractului de credit a acordat debitorului un împrumut de 107.885 dolari și 4585 mărci, credit garantat de intimați cu contractul de ipotecă asupra imobilului și anexelor gospodărești. Cum debitul nu a fost restituit la termenele scadente, banca creditoare a solicitat vânzarea la licitație a bunurilor ipotecate pentru care s-a constituit comandamentul. Prin încheierea din 7 octombrie 1998, instanța de executare a dispus închiderea licitației ca urmare a faptului că după îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 531 Cod procedură civilă nu s-a prezentat nici o persoană fizică sau juridică care să

adjudece bunul scos la vânzare. Tribunalul, prin decizia pronunțată, a admis apelul băncii, a desființat încheierea și a trimis cauza spre rejudecare la instanța de fond în vederea continuării judecății. În fond după casare, prin sentința pronunțată, s-a respins ca fără obiect cererea de executare silită, s-a admis contestația formulată de debitorii-garanți și s-a constatat stinsă prin plată obligația de garanție imobiliară asumată în favoarea băncii creditoare, dispunându-se radierea comandamentului înființat asupra imobilelor garanților și a ipotecii înscrisă în registrul de transcripțiuni al fostului Notariat Județean Buzău, pe considerentul că debitorul principal a depus la dosar chitanța cu care a procedat la achitarea sumei la care s-a obligat potrivit contractului de garanție imobiliară. În baza contractului de cesiune, AVAB-ul s-a subrogat în drepturile băncii creditoare, având calitate procesuală în baza art. 9 al. 1 din OG 51/1998 în raporturile cu debitorul. Tribunalul, prin decizia pronunțată, a respins apelul AVAB-ului prin care a susținut că instanța de fond nu a avut în vedere calitatea de codebitor solidar a garanților cu debitorul principal, astfel că în mod greșit s-a apreciat că aceștia răspund numai în limita contractului de garanție. Totodată, apelantul a argumentat că plata parțială făcută de garanți nu a stins obligația lor, deoarece debitorii au înțeles să garanteze creditul numai cu valoarea imobilului la data instituirii ipotecii și nu la valoarea actualizată a acesteia. În pronunțarea soluției de respingere a apelului, Tribunalul Buzău a reținut că AVAB-ul confundă garanția ipotecară cu fidejusiunea, atunci când susține că garantul ipotecar răspunde solidar cu debitorul principal pentru întreaga obligație. De altfel, apelantul invocând art. 42 Cod comercial omite să facă referire și la alin. 3 al art. 42 Cod comercial, care statuează că garanților ipotecari necomercianți nu le sunt aplicabile regulile solidarității, întrucât în ceea ce privește operațiunea nu este comercială. Prin plata de către debitorii ipotecari a sumei de 61.000.000 lei s-a stins obligația acestora față de creditor, astfel că imobilul nu mai poate fi urmărit silit pentru a se face o plată peste suma cu care au garantat. În ceea ce privește garantarea creditului, banca și apoi AVAB-ul și-au luat măsuri suplimentare, creditul fiind garantat și cu alte bunuri ale debitorului, în privința cărora se poate porni executarea silită pentru îndestularea creditorului. Curtea de apel a respins ca nefondat recursul AVAB-ului prin care invoca necompetența instanței de fond și apel de a soluționa cauza în condițiile OG 55/1999, care în art. 7 statuează că litigiile privind creanțele bugetare neperformante în care figurează ca parte AVAB se soluționează în primă instanță de către curtea de apel. Instanța de recurs a considerat că această susținere nu are suport legal. Potrivit art. 39 din OG 55/1999, litigiile în curs în legătură cu creanțele bancare cedate AVAB-ului, indiferent de faza în care se află, se vor continua și soluționa cu aplicarea procedurii prevăzută de ordonanță, iar actele procedurale încheiate rămân

valabile. La cererea AVAB-ului, această procedură va fi aplicată și executărilor silite, potrivit procedurii de drept comun, iar actele executate își mențin valabilitatea. Ca urmare, legiuitorul a lăsat la latitudinea AVAB-ului continuarea procedurilor urmăririlor silite pe calea dreptului comun sau încetarea procedurii și continuarea urmăririi silite pe calea specială reglementată de OG 55/1999. deci, AVAB-ul va putea opta în această fază procesuală la calea legală prevăzută în OG 55/1999, lucru pe care însă nu l-a făcut, motiv pentru care în mod legal instanța de apel a continuat judecata, potrivit normelor de drept comun incidente în materie. În cel de-al doilea motiv de recurs, de asemenea respins, s-a susținut că instanțele au interpretat greșit actul juridic dedus judecății și au schimbat natura și înțelesul acestuia în condițiile în care potrivit pct. 1 al. 1 din contract, obiectul acestuia îl constituia garantarea obligației de rambursare a creditului în sumă de 22.925.500 lei acordat de Banca Agricolă. În pronunțarea soluției de respingere a celui de-al doilea motiv de recurs, s-a avut în vedere faptul că în contractul de ipotecă încheiat la 7 iulie 1994 se prevede în mod expres că dreptul de ipotecă asupra imobilului proprietatea garanților se acordă Băncii Agricole pentru suma de 20.686.000 lei. A interpreta această garanție ca fiind în realitate o garanție asupra imobilului ipotecat la valoarea sa de circulație, așa cum pretinde recurenta, excede clauzelor contractului și voinței părților exprimată la data încheierii contractului de garanție imobiliară. Cum garanții au probat cu acte că au achitat suma pentru care garantează debitul principal, corect instanțele au admis contestația la executare formulată de aceștia.

(Belu Magdo Monna-Lisa, op. cit., pp. 194-197).

6. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 3080 din 8 iunie 2000.

Momentul plății datoriei nu este momentul în care debitorul obligației ordonă plata, ci cel în care creditorul obligației intră efectiv în posesiunea creanței. Cele două momente se pot derula succesiv, imediat sau pot presupune scurgerea unui anumit termen, determinată fie de lipsa de disponibil în contul debitoarei, fie din neglijența celui care execută plata. Întârzierea băncii în executarea ordinului de plată nu dă dreptul beneficiarului plății să ceară despăgubiri, deoarece între cele două părți nu există raporturi juridice, acest drept avându-l numai ordonatorul plății.

(Dreptul, nr. 10/2001, p. 200).

7. Curtea Supremă de Justiție, Secția de contencios administrativ, dec. nr. 1880 din 24 mai 2000.

Curtea, asupra recursului de față, din examinarea lucrărilor de dosar, constată următoarele: B. "R.C.R." SA C.B. a chemat în judecată B.N.R., solicitând să se constate nelegalitatea actului nr. VII/G/203 din 5 mai 1999 emis de pârâtă, prin care se solicită predarea autorizației de funcționare a

reclamantei şi a actelor anexă la ordinul nr. 1/1999 al pârâtei, transmise reclamantei prin scrisorile nr. III/442/din 24 decembrie 1991 şi nr. VII/61 din februarie 1999. În motivarea acţiunii, reclamanta arată că decizia nr. 1012 din 22 aprilie 1999 a Curţii Supreme de Justiţie, invocată de pârâtă prin actul contestat a fost suspendată prin sentinţa civilă nr. 554 din 13 mai 1999 a Curţii de Apel Bucureşti – Secţia contencios administrativ. Mai arată că pârâta a supus abuziv reclamanta la o serie de restricţii în ce priveşte desfăşurarea normală a operaţiunilor bancare şi că reclamanta, în urma recomandărilor organelor de control ale pârâtei, a luat măsuri pentru sistarea creditelor, recuperarea creditelor acordate, reducerea cheltuielilor de funcţionare, constituirea de provizioane de risc, sporirea activelor, reducerea membrilor consiliului de administraţie, alegerea unui nou consiliu de administraţie şi elaborarea de norme şi regulamente. Menţionează că pârâta a recunoscut obiectul de activitate şi funcţionarea reclamantei ca bancă, dar a luat măsuri abuzive printre care a închis contul curent al acesteia şi a debranşat-o de la SWIFT-ul bancar. Prin sentinţa civilă nr. 1394 din 11 noiembrie , Curtea de Apel Bucureşti – Secţia contencios administrativ a respins excepţia de lucru judecat, excepţie invocată de pârâtă, dar a respins şi acţiunea ca inadmisibilă. Instanţa reţine, în motivarea sentinţei, că adresa a cărei anulare se cere nu este un act administrativ în sensul art. 1 din Legea nr. 29/1990 şi că reclamanta nu are dreptul să funcţioneze ca bancă pentru că i s-a retras autorizaţia de funcţionare prin hotărârea nr. 3/1997 a Consiliului de administraţie al pârâtei. În ce priveşte excepţia autorităţii de lucru judecat reţine că nu poate fi primită deoarece în cauza de faţă s-a solicitat anularea adresei, nu a hotărârii nr. 3/1997 cu privire la care s-a pronunţat o decizie irevocabilă. Reclamanta a declarat recurs împotriva sentinţei, susţinând că instanţa care a soluţionat pricina nu era competentă material să procedeze în acest fel conform dispoziţiei nr. 83 din Legea nr. 58/1998 care prevăd că hotărârile Consiliului de administraţie al pârâtei se atacă la Curtea Supremă de Justiţie, astfel că şi refuzul acestui organ de a răspunde la o sesizare trebuie soluţionat tot de această instanţă. Consideră că hotărârea este netemeinică şi nelegală şi pentru că prin comunicarea actului contestat pârâta a încălcat dispoziţiile art. 31 din Legea nr. 64/1995 care prevăd suspendarea acţiunilor judiciare şi extrajudiciare, pentru realizarea creanţelor asupra debitorului sau bunurilor sale, începând cu data deschiderii procedurii de reorganizare, pârâta obţinând prin hotărâre judecătorească constatarea insolvabilităţii reclamantei. Arată că procedura declanşată de pârâtă nu a fost finalizată şi, totuşi, nelegal pârâta a dispus de de-swiftarea reclamantei şi închiderea contului pe care îl avea aceasta la pârâtă , ceea ce i-a creat mari prejudicii. Mai arată că instanţa de fond nu s-a pronunţat asupra capătului de cerere referitor la de-swiftare şi închiderea contului, cu toate că a stăruit în judecarea acestuia. Recursul va fi

respins pentru considerentele care se vor arăta în continuare. Prin acțiunea introductivă s-a cerut să se constate nelegalitatea actului nr. VII/G/203 din 5 mai 1999 emis de intimată, act care în realitate este o adresă prin care i se aduce la cunoștință recurentei că, urmare a rămânerii definitive a hotărârii de retragere de către intimată a autorizației de funcționare a recurentei trebuie ca, în termen de 5 zile de la primirea adresei, să restituie originalul autorizației de funcționare și anexa la ordinul intimatei nr. 1/1999 privind obiectul de activitate al C.B. Această adresă nu poate îmbrăca forma unui act administrativ, în sensul prevăzut de art. 29/1990 a contenciosului administrativ, ea fiind în realitate un act de punere în executare a unei hotărâri judecătorești, definitivă și irevocabilă, hotărârea prin care s-a soluționat negativ contestația formulată de recurentă împotriva hotărârii nr. 3 din 18 aprilie 1997 a intimatei, de retragere a autorizației de funcționare a recurentei. Cum hotărârea nr. 3/1997 a rămas definitivă, intimata a pretins (cum era și normal) ca recurenta să-i predea originalul autorizației de funcționare, autorizație care, de altfel, nu mai avea valoare juridică deoarece a fost anterior anulată. Ca atare, o astfel de adresă nu poate fi considerată ca fiind un act administrativ supus controlului instanței de contencios administrativ. Susținerea recurentei că în realitate acțiunea sa trebuie încadrată în dispozițiile art. 1 din Legea nr. 29/1990 și privită ca un refuz de a răspunde la cerere nu poate fi reținută pentru că obiectul acțiunii introductive este clar specificat, iar ulterior recurenta-reclamantă nu și l-a modificat. Astfel fiind, corect a reținut instanța de fond că acțiunea este inadmisibilă. În ce privește susținerea recurentei că nu Curtea de Apel era competentă să soluționeze în primă instanță cauza de față, ci Curtea Supremă de Justiție, nici acest motiv de recurs nu este întemeiat. Art. 83 din Legea nr. 58/1998 prevede că la Curtea Supremă de Justiție pot fi atacate direct actele emise de B.N.R. în virtutea atribuțiilor stabilite prin legea respectivă, acte care privesc măsurile de remediere a unor greșeli și sancțiuni aplicate, măsuri privind instituirea supravegherii și administrării speciale și cele privind neacordarea autorizației de funcționare. În cauza de față nu este atacat un act de această natură, ci o adresă, în realitate o somație prin care se cere recurentei să se conformeze unei hotărâri anterioare a intimatei, hotărâre rămasă definitivă ca urmare a respingerii cererii introdusă în justiție prin care se solicită anularea acesteia. Adresa contestată nu este o hotărâre a Consiliului de Administrație, cum susține recurenta, ci o solicitare a guvernatorului băncii de a se conforma hotărârii Consiliului de Administrație, hotărâre care a fost validată și de către instanțele judecătorești. Deoarece s-a reținut corect că acțiunea este inadmisibilă, instanța de fond nu mai trebuia să analizeze fondul cauzei și să se pronunțe asupra de-swiftării sale și a închiderii. Cum se constată că hotărârea instanței de fond este legală și temeinică, se va dispune respingerea

recursului ca nefondat, în temeiul art. 14 din Legea nr. 29/1990 şi art. 299 şi urm. C. proc. civ.

(Pandectele Române, nr. 2/2001, pp. 49-51).

8. Curtea de Apel Bucureşti, Secţia comercială, decizia nr. 743 din 2000.

Competenţa pentru a învesti biletul la ordin cu formulă executorie, este judecătoria. Împotriva încheierii pronunţate de judecătorie se poate formula recurs, ce va fi soluţionat de către tribunal.

(Dan Lupaşcu, Culegere de practică judiciară în materie comercială pe anii 2000-2001 a Curţii de Apel Bucureşti, Editura ROSETTI, 2002, p. 46).

9. Curtea de Apel Bucureşti, Secţia comercială, decizia nr. 272 din 2000.

Termenul de declarare a apelului potrivit art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934 este de 15 zile şi recurge de la pronunţarea hotărârii. Judecătoria Sectorul 3 Bucureşti prin sentinţa civilă nr. 7286 din 30.06.1998, a respins acţiunea formulată de reclamanta S.C. "G.C.P." – S.A., ce a avut ca obiect opoziţia la somaţia de executare nr. 3671/1997, emisă de S.C. "B"- S.A. privind executarea sumei de 1.000.000. USD, reprezentând valoarea unui bilet la ordin aflat în posesia acestuia din urmă. Tribunalul Bucureşti – secţia comercială, prin decizia nr. 212 din 5.03.1999, a respins ca tardiv declarat, apelul formulat de reclamantă. Împotriva acestei decizii a declarat recurs reclamanta. Curtea de Apel – secţia comercială a respins recursul, ca nefondat. Pentru a hotărî astfel, Curtea a reţinut că, potrivit art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934 privind cambia şi biletul la ordin, termenul în care se poate declara apel este de 15 zile şi curge de la pronunţarea hotărârii. S-a mai reţinut că, în cauză hotărârea a fost pronunţată în şedinţă publică la data de 30.06.1998, iar apelul a fost declarat la data 10.08.1998, deci cu mult peste termenul de 15 zile prevăzut de lege şi instanţa de apel în mod legal a respins apelul ca tardiv declarat.

(Dan Lupaşcu, Culegere de practică judiciară în materie comercială pe anii 2000-2001 a Curţii de Apel Bucureşti, Editura ROSETTI, 2002, p. 32).

10. Curtea de Apel Bucureşti, Secţia comercială, decizia nr. 192 din 1 martie 2000.

Examinarea, în speţă, a biletului la ordin din perspectiva art. 104 pct. 5 şi pct. 7 din Legea nr. 58/1934 referitoare la indicarea şi semnătura emitentului relevă că acestea sunt îndeplinite, întrucât atât denumirea emitentului – chiar „trunchiată" cum susţine recurenta pentru calificarea abrevierii S.C. „GC & P" S:A., cât şi semnătura autografă şi manuscrisă a reprezentantului său, conţin suficiente date de identificare, cum corect a reţinut atât instanţa de fond, cât şi prima instanţă de control judiciar. Cât priveşte lipsa originalului biletului la ordin şi neîndeplinirea cerinţelor prevăzute de art. 67 şi urm. din Legea nr. 58/1934, respectiv prezentarea la plată a biletului la ordin şi dresarea

protestului, aceasta nu prezintă nici o relevanţă având în vedere că în cuprinsul art. 61 alin. 5 din menţionatul act normativ nu rezultă obligativitatea depunerii originalului biletului la ordin, ci doar faptul că somaţia de executare trebuie să cuprindă transcrierea exactă a cambiei, respectiv a biletului la ordin, iar în conformitate cu art. 58 şi art. 107 din aceeaşi lege, emitentul biletului la ordin, având calitatea de debitor principal, nu de regres, nu poate opune nici lipsa prezentării la plată, nici neîntocmirea protestului de neplată, cu atât mai mult cu cât, în speţă, biletul la ordin în litigiu a fost emis în condiţiile prevăzute de art. 51 din Legea nr. 58/1934, cu scutirea obligaţiei de protest, situaţie în care dresarea protestului nu era obligatorie.

(Pandectele române, nr. 4/2001, pp. 152- 153).

11. Curtea de Apel Bucureşti, Secţia comercială, sentinţa nr. 71 din 2000.

Potrivit art. 105 alin. 1 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei şi biletul la ordin, nu va fi socotit bilet la ordin, titlul căruia îi lipseşte "semnătura emitentului", cerinţă prevăzută de art. 104 pct. 7 din aceeaşi lege. Biletul la ordin nu poate fi nul numai pentru faptul că în el se cuprinde denumirea prescurtată a opozantei, atâta timp cât au fost respectate cerinţele art. 104 pct. 7 din Legea nr. 58/1934 privind cambia şi biletul la ordin. La data de 21.04.1998, opozanta S.C. "G.C.A.P." – S.A. a formulat opoziţie împotriva formelor de executare iniţiate de S.C. "B."- S.A. prin somaţia de executare nr. 1099/1998, cu motivarea că biletul la ordin invocat ca titlu este nul, deoarece nu cuprinde denumirea exactă a societăţii. Prin sentinţa civilă nr. 13343/6.12.1999, pronunţată în dosarul nr. 4505/1998, judecătoria Sectorului 3 Bucureşti a admis excepţia necompetenţei materiale a instanţei şi a declinat competenţa de soluţionare a cauzei privind pe S.C. "G.C.A.P."- S.A. şi A.V.A.B. în favoarea Curţii de Apel Bucureşti. Curtea a reţinut că opoziţia este neîntemeiată, deoarece biletul la ordin poartă semnătura şi ştampila opozantei, pe ştampila apărând denumirea exactă şi desfăşurată a acesteia. S-a mai reţinut că biletul la ordin nu poate fi nul, numai pentru faptul că în el se cuprinde denumirea prescurtată a opozantei, atâta timp cât au fost respectate cerinţele art. 104 pct. 7 din Legea nr. 58/1934 privind cambia şi biletul la ordin. Chiar dacă cuprinde denumirea prescurtată, prin aplicarea ştampilei cu denumirea desfăşurată , titlul este perfect valabil. Pe cale de consecinţă, Curtea de Apel Bucureşti – secţia comercială a respins opoziţia.

(Notă: Prin decizia civilă nr. 5407/7.11.2000, Curtea Supremă de Justiţie – secţia comercială, a respins, ca nefondat, recursul declarat de opozantă).

*(Dan Lupaşcu, **Culegere de practică judiciară în materie comercială pe anii 2000-2001 a Curţii de Apel Bucureşti, Editura ROSETTI, 2002, p. 49).***

12. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 1097 din 29 februarie 2000.

Potrivit art. 1086 C. civ., clientul beneficiar al contractului de antrepriză care nu respectă obligația de a plăti lunar contravaloarea lucrărilor executate, trebuie să suporte dobânzile bancare aferente creditului contractat de antreprenor pentru desfășurarea activității.

(Dreptul, nr. 7/2001, p. 214).

13. Curtea de Apel Ploiești, Secția comercială și de contencios administrativ, decizia nr. 545 din 18 februarie 2000.

Banca Transilvania a solicitat, în contradictoriu cu debitorul și terțul poprit, înființarea și validarea popririi până la concurența sumei de 47.064.946 lei. În motivarea cererii, banca creditoare a arătat că prin contractul autentificat, investit cu formulă executorie, a acordat numitului SSF un credit de 40.000.000 lei, credit garantat de pârâtul-debitor din proces, care s-a obligat în solidar cu debitorul principal la rambursarea sumei. Prin sentința pronunțată, judecătoria a respins cererea băncii creditoare și a invalidat poprirea, reținând că pârâtul fiind fidejusor, nu poate fi urmărit pentru sumele garantate până când nu se depun diligențele de a se recupera creanța de la debitorul principal cu care a încheiat contractul și nu s-a dovedit că acesta este insolvabil. Mai mult, creditoarea nu putea alege modalitatea executării prin poprire, atâta timp cât exista posibilitatea executării asupra bunurilor debitorului și mai ales asupra imobilului ipotecat al acestuia, ipotecă transcrisă și la judecătorie. S-a reținut, de asemenea, că în cauză erau incidente dispozițiunile art. 53 din Legea 34/1991 privind Statutul BNR prin care se recunoaște dreptul băncii de a proceda la vânzarea totală sau parțială a titlurilor și efectelor ce au fost date în garanție în termen de 3 zile după somație printr-un act extrajudiciar. Tribunalul a admis apelul băncii creditoare și a schimbat în totalitate sentința primei instanțe, în sensul că a admis acțiunea și a validat poprirea asupra pensiei pe care debitorul-pârât o primește de la terțul poprit, Oficiul de Pensii, până la concurența sumei de 47.064.946 lei. Curtea de apel a respins recursul debitorului pârât și a confirmat soluția instanței de apel, reținând următoarele: Debitorul principal SSF a garantat creditul de 40.000.000 lei primit de la Banca Transilvania, printre altele și cu fidejusiunea pârâtului din cauză. În raport cu dispozițiile art. 1062 Cod civil, fidejusorul este ținut a plăti creditorului numai atunci când nu se poate îndestula de la debitorul principal asupra averii căruia trebuie mai întâi să facă discuție, afară numai când fidejusorul a renunțat la acest beneficiu și s-a obligat în solidar cu debitorul. În acest caz efectul obligației fidejusorului este reglementat după principiile statornicite în privința datoriilor solidare. În speță, prin contractul autentificat, Banca Transilvania a acordat împrumutul de 40.000.000, iar pârâtul-fidejusor a

renunțat expres la beneficiul de diviziune și discuțiune prevăzut de art. 1162 Cod civil, situație menționată la art. 7 pct. 4 din contract. În raport de cele de mai sus, pârâtul-recurent s-a obligat în solidar cu debitorul principal la rambursarea integrală a debitului și ca urmare, nu mai poate invoca beneficiul de diviziune și discuțiune, așa cum greșit a reținut instanța de fond. Contractul de credit, nu și contractul de garanție reală și personală, reprezintă în temeiul art. 12 pct. 3 din contract titlu executor, astfel că banca nu mai este ținută de obligația de a se adresa instanței pentru a obține o hotărâre judecătorească pe care să o investească. Instanța de apel a reținut corect că litigiului de față nu-i sunt aplicabile dispozițiunile Legii 34/1991, care limitează caracterul de titlu executor numai la contractul de credit al Băncii Naționale și acestora deoarece dispozițiunile acestei legi au fost abrogate prin art. 62 Legea 101/1998. Banca Transilvania nu funcționează în baza Statutului Băncii Naționale, ci în baza Legii 58/1998, care recunoaște posibilitatea înserării în statutul băncilor private a prevederilor potrivit cărora contractul de credit constituie titlu executor, iar în speță banca creditoare are o atare prevedere în statutul său. Așa fiind, s-a conchis că Banca Transilvania este în posesia unui titlu executor în temeiul căruia îl poate urmări pe pârâtul-fidejusor, deoarece acesta, renunțând la beneficiul de diviziune și discuțiune, se află în postura unui debitor solidar pentru întregul credit cu beneficiul principal al creditului.

(Belu Magdo Monna-Lisa, Buletinul Jurisprudenței, Culegere de practică judiciară în materie civilă a Curții de Apel Ploiești 2000, Editura Lumina Lex, București, 2002, pp. 192-194).

14. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 630 din 3 februarie 2000.

Legea nr. 64/1995 privește procedura reorganizării judiciare și a falimentului, iar deschiderea unei astfel de proceduri nu are decât în ultimă instanță, ca finalitate, lichidarea patrimoniului în vederea achitării datoriilor. Spre deosebire de această procedură care are ca scop plata pasivului debitorului în încetarea de plăți, fie prin reorganizarea activității sau prin lichidarea unor bunuri din patrimoniu până la acoperirea pasivului, fie prin faliment, Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 privește executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă care se realizează potrivit art. 1, prin măsurile prevăzute de lege, precum și prin executarea silită a acestor creanțe. Prin cap. IV din Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 s-au introdus reguli speciale privind soluționarea litigiilor în legătură cu creanțele neperformante preluate la datoria publică. Art. 8 din acest capitol prevede că sunt de competența curții de apel în a cărei rază teritorială se află sediul debitorului, cererile de orice natură privind realizarea creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică, dar interpretarea textului oricât de extensivă ar fi nu poate să privească decât cererile care au ca obiect

executarea silită a creanțelor bancare neperformante și nu toate cererile care în final ar implica executarea silită. Dovada că ordonanța privește numai executările silite în legătură cu creanțele bancare neperformante preluate la datoria publică este și prevederea din dispozițiile finale (art. 39) potrivit căreia executarea silită de drept comun nu este exclusă și cu atât mai puțin nu poate fi pusă această problemă în cazul procedurii deschisă în conformitate cu Legea nr. 64/1995, care este o procedură judiciară colectivă, egalitară de executare a creanțelor. Așadar, competența în materia procedurii falimentului aparține tribunalului de la sediul debitorului, chiar dacă la baza deschiderii acestei proceduri a stat o creanță neperformantă preluată de A.V.A.B.

(Dreptul, nr. 7/2001, pp. 213-214).

15. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 574 din 3 februarie 2000.

Biletul la ordin nu este nul dacă pe fața acestuia este menționată denumirea prescurtată a emitentului, acesta poartă semnătura autorizată și ștampila firmei respective. Precizarea din instrucțiunile Băncii Naționale a României ca denumirea emitentului să corespundă cu cea înscrisă în Registrul Comerțului este o adăugire la lege; or, legea nu cuprinde o asemenea precizare; necuprinzând-o, legea nu poate fi modificată pe calea unor norme de aplicare a ei.

(Pandectele Române, nr. 4/2001, pp. 86-88).

16. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 329 din 25 ianuarie 2000.

Curtea, asupra recursului de față, din examinarea lucrărilor la dosar, constată următoarele: La data de 2 iunie 1998, reclamanta S.C. „B" S.A. – sucursala Caraș-Severin a chemat în judecată de pârâta S.C. „A.I." S.R.L. Reșița și D.I. debitori și giranții D.I. și D.M., în solidar, la plata sumei de 33.917.789 lei dobânzi bancare convenționale pe perioada 13 martie 1997 – 31 mai 1998, pentru creditul nerambursat din contractul de credit nr. 14 din 15 ianuarie 1996, cu cheltuieli de judecată. Prin sentința civilă nr. 786 din 6 octombrie 1998, Tribunalul Caraș-Severin a respins acțiunea reclamantei ca nefondată. Curtea de Apel Timișoara, prin decizia civilă nr. 235 din 1 aprilie 1999, a admis apelul reclamantei, a schimbat sentința civilă de mai sus, în sensul că a admis acțiunea și a obligat pe pârâți în solidar la plata sumei de 33.917.789 lei dobânzi bancare și 3.405.101 lei cheltuieli de judecată la ambele instanțe. În contra acestei soluții pârâta a declarat recurs, arătând, în esență, că în mod greșit a fost obligată la plată, întrucât contractul de credit și-a încetat valabilitatea, situație în care nu mai pot fi pretinse dobânzi convenționale, care nu mai au temei legal. Recursul este nefondat pentru cele ce se vor arăta în continuare. Este de reținut că, în raport de cele convenite de părți prin

contractul de credit bancar (fila 5 din dosarul instanței de fond) și prin contractele de garanție imobiliară, corect instanța de apel a angajat răspunderea solidară a pârâților debitori și garanți la plata dobânzilor pretinse. Faptul că prin sentința civilă nr. 133 din 13 martie 1997 a Tribunalului Caraș-Severin, reclamanta a dobândit titlu executoriu pentru credit și dobânda calculată până la data pronunțării hotărârii, nu poate conduce la concluzia că contractul de credit și-a încetat efectele după data de 13 martie și nu mai pot fi pretinse dobânzi, cum greșit susține pârâta-recurentă. Având în vedere că, după obținerea titlului executoriu menționat mai sus, pârâții nu au achitat creditul, reclamanta era îndreptățită la plata dobânzilor contractuale calculate în continuare, soluția criticată fiind corectă sub aspectul obligării pârâtei la plată. În consecință, criticile formulate în recurs, menținând condițiile prevăzute de art. 304 C. proc. civ., recursul pârâtei se privește ca nefondat și va fi respins ca atare.

(Pandectele române, nr. 1/2001, pp. 80- 81).

17. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 18 din 11 ianuarie 2000.

1. În cadrul creditului bancar garantat prin ipotecă și scrisoare de garanție, garantul ipotecar răspunde în limita valorii bunului imobil ipotecat, în timp ce emitentul scrisorii de garanție răspunde, ca fidejusor, pentru întregul credit și dobânzile aferente, chiar dacă acestea depășesc valoarea trecută în scrisoarea de garanție.

2. Garantarea unei obligații asumate printr-un contract de credit bancar este valabil făcută atât în ipoteza constituirii unei ipoteci, cât și în cea a întocmirii unei scrisori de garanție, în acest din urmă caz, sub rezerva ca fidejusorul să-și manifestat în mod expres voința de a răspunde solidar cu debitorul.

(Revista de drept comercial, nr. 9/2001, pp. 162-163; Revista de drept comercial, nr. 2/2002, p. 273; Juridica, nr. 11-12/2000, pp. 479-480).

9. Hotărâri pronunțate în anul 1999

1. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 3089 din 28 septembrie 1999.

Din examinarea lucrărilor dosarului rezultă că reclamanta și-a fondat pretențiile privind daunele moratorii pe art. 43 din Codul comercial, care stipulează că datoriile comerciale produc dobândă – de drept – de la data exigibilității lor. Dividendele nu reprezintă un aport de capital, cum eronat au reținut instanțele, ci beneficiu legal datorat exigibil la data încheierii bilanțului contabil anual, astfel că această datorie produce dobândă de drept, potrivit reglementării citate. În ceea ce privește cuantumul dobânzii este de reținut, însă, că cererea reclamantei de a fi aplicate dobânzile practicate de societățile bancare în cazul contractelor de depozit bancar nu poate fi primită, întrucât

acordarea acestor dobânzi este admisibilă numai în condițiile unui contract de depozit. Or, în speță, potrivit art. 43 din Codul comercial, reclamanta poate să pretindă pentru lipsa de folosință a debitului numai dobânzile acordate de organul bancar la care și-a deschis contul curent.

(Revista de drept comercial, nr. 10/2002, p. 254).

2. Curtea Supremă de Justiție, Secția de contencios administrativ, decizia nr. 416 din 22 februarie 1999 (dosar nr. 173 din 1998).

Potrivit H.G. nr. 590/1993 și a Convenției nr. 95051/II/8273/2.11.1993 încheiată între Ministerul Finanțelor și Banca Națională a României s-a încheiat convenția de depozit nr. 277/1274/2.11.1993 între B.N.R. și reclamanta *Banca Agricolă* S.A. Obligațiile de plată ce derivau din această convenție pentru Banca Agricolă S.A. au fost respectate și exercitate de aceasta, lucru demonstrat cu expertiza contabilă administrată în cauză și cu procesul-verbal nr. 1015 din 29 iunie 1995 al organelor de control ale Ministerului Finanțelor. Obligarea reclamantei la plata unei sume cu titlu de diferență de dobândă pentru creditele acordate agenților economici din agricultură este lipsită de temei legal ca și majorările de întârziere, știut fiind că potrivit Ordonanței Guvernului nr. 14 din 1992 modificată prin art. III din Ordonanța Guvernului nr. 18 din 1994, acestea nu se pot calcula la obligațiile rezultate din eventualele convenții sau contracte. Susținerea recurentului Ministerul Finanțelor în sensul că nu este o terță parte ci un gestionar legitim interesat de plasamentele din trezoreria sa, este un mod legal și temeinic combătut, de instanța de fond pentru simplul fapt că Ministerul Finanțelor nu este parte semnatară a convenției de depozit nr. 277/1274/2.11.1993 încheiată între B.N.R. și Banca Agricolă. De altfel, Hotărârea Guvernului nr. 590/1993 pe care recurentul - pârâtul o învederează ca temei de drept în susținerea recursului se referă la modul de efectuare a plasamentelor din disponibilitățile aflate în conturile Trezoreriei statului ce a intrat în vigoare ulterior încheierii convenției de mai sus, respectiv la 11 noiembrie 1993 când este data publicării acestui act normativ în Monitorul Oficial nr. 263, or, potrivit principiului neretroactivității legii, el nu poate fi folosit ca argument pentru o situație anterioară. De altfel, potrivit art. 2 din Legea nr. 33/1991, privind activitatea bancară, B.N.R. este banca centrală a Statului român având personalitate juridică, iar potrivit art. 21 din același act normativ, toate operațiunile de credit și garanție ale societăților bancare, deci inclusiv și ale Băncii Agricole S.A. vor trebui consemnate în documente contractuale din care să rezulte clar toți termenii și toate condițiile respectivelor tranzacții, acte din rândul cărora face parte și convenția de depozit nr. 277/1274/2.11.1993, care nu a fost nici un moment contestată de recurent, respectându-se toate obligațiile de plată din ea. Totodată, potrivit art. 34 din Legea nr. 34/1991 privind Statutul Băncii Naționale Române, aceasta *poate să încheie în nume*

propriu sau în numele statului, în contul şi din dispoziţia acestuia (...) orice alte contracte (...). Atribuţiile Ministerului de Finanţe la data încheierii convenţiei dintre Banca Naţională a României şi Banca Agricolă S.A. erau cele stabilite prin Hotărârea Guvernului nr. 449/1994, art. 4, în cadrul cărora, nu există aceea de *gestionar legitim* al plasamentelor din trezoreria statutului, mai ales că, potrivit art. 28 din Legea nr. 34/1991, nu Banca Naţională a României este persoană juridică care *ţine în evidenţele sale contul curent al Trezoreriei statului,* deci răspunde în nume propriu pentru activitatea desfăşurată legal de acesta şi că potrivit art. 30, *B.N.R. va acţiona direct sau prin alte bănci, ca agent al statului (...).* Ceea de a doua critică formulată de recurent că, în speţă, majorările de întârziere s-au calculat în temeiul art. 73 din Legea nr. 10/1991, nu poate fi primită ştiut fiind că aceasta se referă la nerespectarea termenelor de plată a sumelor datorate bugetului administraţiei de stat şi bugetelor locale, or, cele din speţa prezentă derivă din obligaţii rezultate din convenţii aşa cum corect a reţinut instanţa de fond şi nu din obligaţii care să derive din lege. Faţă de considerentele mai sus expuse, recursul declarat în cauză se vădeşte nefondat şi urmează a fi respins ca atare, menţionându-se sentinţa recurată.

(Nepublicată).

3. Curtea Supremă de Justiţie, Secţia de contencios administrativ, decizia nr. 294 din 10 februarie 1999 (dosar nr. 2672/1998).

Prin acţiunea înregistrată la Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti, reclamanta *Banca Agricolă* S.A. a chemat în judecată Direcţia Generală a Vămilor, solicitând obligarea acesteia la restituirea sumei de 38.656.941 lei încasată necuvenit. În motivarea acţiunii, reclamanta arată că a importat mai multe autospeciale exceptate de la plata taxelor vamale dar că pentru ultimul transport nu a putut prezenta licenţa de import la momentul vămuirii, iar suma ce trebuia depusă cu titlu de garanţie până la prezentarea licenţei a fost plătită cu titlu de taxe vamale, cu toate că nu datora astfel de taxe. Prin sentinţa civilă nr. 12739 din 2 septembrie 1998, Judecătoria Sectorului 1 Bucureşti şi-a declinat competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea Curţii de Apel Bucureşti Secţia contencios administrativ, în baza prevederilor art. 3 pct. 1 din Codul de procedură civilă. La rândul său, Curtea de Apel Bucureşti - Secţia de contencios administrativ, prin sentinţa civilă nr. 1050 din 5 noiembrie 1998 şi-a declinat competenţa de soluţionare a cauzei în favoarea Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti şi, constatând existenţa conflictului negativ de competenţă între cele două instanţe, a trimis cauza la Curtea Supremă de Justiţie pentru soluţionarea acestui conflict. Referitor la instanţa judecătorească ce este competentă să soluţioneze cauza în primă instanţă, Curtea consideră că aceasta este Curtea de Apel Bucureşti - Secţia contencios administrativ. În cauză sunt incidente prevederile Legii nr. 29/1990 a contenciosului administrativ, pentru că în Codul vamal s-a prevăzut o

procedură specială de urmat în cazul contestațiilor formulate împotriva modului de aplicare a tarifului vamal. Reclamanta a întocmit o declarație vamală de import pentru un autovehicul special și a achitat taxele vamale aferente acestui import. În art. 172 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României se menționează expres că *Decizia directorului general al Direcției Generale a Vămilor poate fi atacată la instanța de contencios administrativ.* Cum Direcția Generală a Vămilor este o autoritate administrativă publică centrală, conform dispozițiilor art. 3 pct. 1 din Codul de procedură civilă, competența de soluționare a cauzei revine curții de apel, ca instanță de contencios administrativ. Nu se poate reține susținerea reclamantei că obiectul acțiunii sale este o plată nedatorată pentru care sunt aplicabile dispozițiile legislației civile, deoarece în cauză trebuie avută în vedere legislația specială, în materie vamală are prevederi derogatorii de la principiile generale. Actul emis de Direcția Generală a Vămilor pentru care se prevede posibilitatea atacării în justiție este un act administrativ jurisdicțional, în sensul prevederilor art. 4 din Legea nr. 29/1990 a contenciosului administrativ. Pentru considerentele arătate mai sus urmează a se stabili competența de soluționare a cauzei în favoarea Curții de Apel București - Secția contencios administrativ.

(Nepublicată).

4. Curtea de Apel Oradea, Secția contencios administrativ, sentința nr. 3/CA din 18 ianuarie 1999 (dosar 2893/CA/1999).

Potrivit art. 4 pct. d din Ordonanța nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare[1], documentul de evidență întocmit de contribuabil pentru obligații bugetare care se stabilesc de plătitor, constituie titlu executor. De asemenea, este titlu executor și constatările organului de control, potrivit art. 4 pct. c, dar acest titlu de creanță poate să emită numai pentru diferențele constatate între obligațiile de plăti determinate de plătitor și cele legal datorate. În cauză, reclamanta a emis ordin de plată pentru plata impozitului pe profit, ordin care a fost depus la bancă și constituie titlu de creanță. În atare situație organul de control, nu mai poate emite încă un titlu de creanță pentru aceeași suma, chiar dacă plata efectivă nu s-a făcut din culpa băncii. Cum prin actul de control s-a dispus virarea la bugetul statului și a sumei pentru care contribuabilul a emis titlu de creanță, nu numai pentru diferențele constatate, se impune anularea în parte a actului de control.

(Nepublicată).

[1] Abrogată prin O.G. nr. 61 din 29 august 2002, privind colectarea creanțelor bugetare, publicată în *M. Of.* nr. 644 din 30 august 2002, modificată.

10. Hotărâri pronunțate în anul 1998

1. Curtea de Apel Cluj, Secția comercială, decizia nr. 503 din 17 noiembrie 1998. Creanțele bugetare se realizează prin încasare efectivă. Debitarea contului debitorului nu este de natură să ducă la concluzia că obligația de plată a acestuia s-a stins, în sensul dispoziției înscrise în art. 11 din O.G. nr. 11/1996[2], creanța bugetară nefiind încasată. Contestatoarea S.C. *Leasing Interagent* S.A. Cluj a solicitat pe calea contestației la executare, în contradictoriu cu intimatele Administrația Financiară a Municipiului Cluj-Napoca și Banca Dacia Felix S.A. – Sucursala Cluj-Napoca, desființarea formelor de executare inițiate de intimata Administrația Financiară a Municipiului Cluj-Napoca în dosarul execuțional nr. 558 din 3 decembrie 1997. Prin sentința nr. 2587 din 12 martie 1998 a Judecătoriei Cluj-Napoca s-a admis contestația la executare, reținându-se că aceasta, fiind somată să plătească creanțe bugetare, le-a achitat chiar anterior somației, prin intermediul intimatei Banca Dacia Felix S.A. - Sucursala Cluj-Napoca, care i-a debitat contul. Tribunalul Cluj, Secția comercială, prin decizia nr. 347 din 31 august 1998 a confirmat sentința prin respingerea apelului intimatei Administrația Financiară a Municipiului Cluj-Napoca. S-a reținut că nefinalizarea de către unitatea bancară a transferului de bani și necreditarea contului beneficiarului nu poate fi imputată celui care a efectuat plata, respectiv contestatoarei, atâta timp cât din extrasul său de cont rezultă debitarea contului acesteia, iar art. 11 din O.G. nr. 11/1996 prevede că în atare ipoteză obligația de plată este stinsă. Intimata, Administrația Financiară a Municipiului Cluj-Napoca, a declarat recurs, susținând că în cauză s-a realizat doar debitarea contului contestatoarei, iar transferul creditului nu a fost finalizat deoarece intimata Banca Dacia Felix S.A.-Sucursala Cluj-Napoca, nu a transmis Trezoreriei Cluj spre acceptare dispozițiile de plată depuse de contestatoare. Recursul este fondat. În dosarul execuțional nr. 558/1997 al intimatei, contestatoarea a fost înștiințată să plătească creanțele bugetare în sumă totală de 50.629.082 lei. Faptul că contestatoarea a depus dispozițiile de plată la 28 mai, prin intermediul Băncii Dacia Felix S.A. - Cluj-Napoca, nu este de natură să ducă la concluzia că obligația de plată a acesteia este stinsă în sensul prevederilor art. 11 din O.G. nr. 11/1996[3]. Apoi, potrivit art. 2 din O.G. nr. 11/1996 *creanțele bugetare se realizează prin încasare efectivă*, or, în speță, ele nu au fost încasate, pentru care considerente pornirea executării silite este legală și pe deplin justificată. Mai mult, banca nu a virat sumele la bugetul statului, deoarece începând cu data

[2] Abrogată prin O.G. nr. 61 din 29 august 2002, privind colectarea creanțelor bugetare, publicată în **M. Of.** nr. 644 din 30 august 2002, modificată.

[3] Abrogată prin O.G. nr. 61 din 29 august 2002, privind colectarea creanțelor bugetare, publicată în **M. Of.** nr. 644 din 30 august 2002, modificată.

de 4 iulie 1996 se află în încetare de plăți. Hotărârile instanțelor anterioare sunt greșite. Viramentul este alcătuit din două operațiuni distincte; pe de o parte ordinul de virament; pe de altă parte, executarea de către bancă a acestui transfer prin debitarea contului plătitorului și creditarea contului beneficiarului plății. Or, în cauză, contul beneficiarului plății nu a fost creditat, viramentul nu s-a produs. Ca atare ordinul de plată nu și-s produs efectul de stingere a obligației de plată întrucât suma de bani nu a fost pusă la dispoziția beneficiarei intimate. În consecință, nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 11 din O.G. nr. 11/1996, hotărârile pronunțate fiind date cu încălcarea acestor dispoziții legale, recursul declarat urmează a fi admis, în sensul casării lor și rejudecându-se cauza se va admite apelul intimatei Administrația Financiară a Municipiului Cluj-Napoca și se va respinge contestația la executare a S.C. *Leasing Interagent* S.A. Cluj-Napoca.
(Nepublicată).

2. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 4110 din 12 noiembrie 1998.

Răspunderea garantului ipotecar al unui credit bancar comercial se limitează la valoarea bunului ipotecat înscrisă în contractul de ipotecă, deoarece prin contractul menționat garantul nu și-a asumat o obligație solidară, iar prezumția de solidaritate instituită prin art. 42 alin. 2 C.com. operează doar în cazul fidejusorului, care este un garant personal al debitorului comercial.
(Revista de drept comercial, nr. 3/2000, p. 141).

3. Curtea de Apel Constanța, Secția comercială. Decizia civilă nr. 890 din 16 septembrie 1998; decizia civilă nr. 896 din 16 septembrie 1998; decizia civilă nr. 947 din 24 septembrie 1998.

Judecătoria a validat poprirea pe contul debitoarei, la terțul poprit B.C.R. Constanța, soluție confirmată de tribunal. Recursul terțului poprit prin care se susține că validarea popririi este nu numai în contradicție cu specificul operațiunilor bancare, ci și cu dispozițiile Codului de procedură civilă care condiționează validarea pe existența actuală și nu viitoare și incertă a datoriei băncii față de debitorul urmărit, este nefondat. În speță, sunt întrunite condițiile impuse de art. 452-457 C. proc. civ., existând titlu executoriu privind o creanță certă, lichidă și exigibilă, iar debitorul urmărit are cont curent la banca recurentă. În aplicarea și interpretarea art. 457 C. proc. civ. se constată că sumele datorate de terțul poprit vor include nu numai pe cele exigibile, în momentul înființării popririi, ci și pe cele se vor datora în viitor. Acestea deci, constituie în baza art. 1718 Cod civil, gajul general al creditorului și formează obiectul popririi, iar validarea acesteia intervine de la data când devine exigibilă. Pe de altă parte raporturile specifice bancare dintre terțul poprit și debitor, nu au încetat în această situație invocată, astfel

că în viitor, contul va putea fi utilizat pentru sumele eventuale din operațiunile comerciale săvârșite de debitor. În sfârșit, în acest mod, terțul poprit, în principiu și banca, în special, nu este ținută să răspundă în nume propriu, pe seama debitorului, cu fondurile sale față de creditorul acestuia, în cadrul procedurii de executare silită prin poprire. O asemenea *legătură* directă între bancă, în calitate de terț poprit și creditor, nu va putea genera plata din fondurile băneşti, proprii, deci răspunderea, în locul debitorului, care și-ar putea deschide conturi active la alte bănci, pentru a evita plata. Soluția aceasta, însă poate avea, în subsidiar, o funcție preventivă, de natură a anihila eventuala *fraudă concertată* a debitorului în dauna creditorului urmăritor.
(Nepublicată).

4. Curtea de Apel Cluj, Secția comercială și de contencios administrativ, decizia nr. 184 din 15 septembrie 1998.

Organele de control ale Ministerului Finanțelor nu au competența să decidă că preluarea creditelor neperformante acordate pentru investiții sistate după 1990, este rezultatul unei erori și să oblige agenții economici beneficiari la restituirea lor de vreme ce prin acte normative guvernamentale s-a hotărât că preluarea se face fără reactivarea creditelor și cu anularea dobânzilor neplătite. Acțiunea reclamantei S.C. *Agro Transport* S.A. Bistrița prin care se solicită anularea Deciziei nr. 772/1998 a Ministerului Finanțelor și Dispoziția nr. 334/1997 a D.G.F.P.C.F.S. Bistrița-Năsăud este întemeiată, având în vedere următoarele considerente: S.C. *Agro Transport* S.A. Bistrița a contractat cu Banca Agricolă, în perioada 1981-1989, credite pentru investiții, din care a rămas nerambursată suma de 65.038.000 lei, cu o dobândă de 35.314.000 lei. Prin O.G. nr. 1/1994 și H.G. nr. 441/1994 s-a aprobat preluarea la datoria publică internă a creditelor neperformante, între care și creditul și dobânda aferentă de care a beneficiat reclamanta. Astfel, ea este înscrisă în anexa 2 la H.G. nr. 441/1994 referitoare la creditele bancare neperformante acordate pentru investiții sistate, cu mențiunea valorii creditului, de 65.038.000 lei. Dispozițiile H.G. nr. 441/1994 precizează că preluarea la datoria publică internă a acestor cheltuieli se face fără obligația agenților economici de reactivare sau de rambursare a creditelor către stat. Totodată, dobânzile calculate și neplătite se anulează atât din contabilitatea beneficiarilor cât și a băncilor finanțatoare. În raport de aceste prevederi normative, organele de control ale D.G.F.P.C.S. Bistrița-Năsăud care au dispus reactivarea creditelor neperformante cu motivarea că preluarea la datoria publică ar fi rezultatul unei erori sunt nejustificate și nu pot conduce la modificarea sau înlăturarea unei reglementări guvernamentale. Motivarea din Decizia nr. 772/1998 a Ministerului Finanțelor se rezumă să rețină că S.C. *Agro Transport* S.A. Bistrița nu a fost cuprinsă în anexa 6 la Ordonanța Guvernului nr. 1/1994 pentru a beneficia de facilitățile stabilite în cuprinsul acesteia. Or, așa cum rezultă din

H.G. nr. 441/1994, lista agenților economici a căror împrumuturi bancare au fost preluate la datoria publică a fost extinsă, iar reclamanta este expres menționată ca beneficiară în anexa 2, în egală măsură obligatorie părților contractului de credit și organelor Ministerului Finanțelor.
(Nepublicată).

5. Curtea de Apel Timișoara, Secția comercială, decizia nr. 354/R din 15 septembrie 1998.

Contractele de ipotecă încheiate în formă autentică fac dovada realității acordului de voință al pârâților și al semnăturilor până la înscrierea lor în fals potrivit procedurii penale (art. 43–45 din Legea nr. 36/1995 a notarilor publici și a activității notariale). Condamnarea reprezentantului părților pentru infracțiunea de trafic de influență nu poate fi asimilată acestei proceduri. Prin sentința civilă nr. 8638 din 5 iunie 1997, pronunțată de Judecătoria Timișoara, a fost respinsă acțiunea civilă formulată de reclamanții o societate comercială și o persoană fizică împotriva pârâților Banca Internațională a Religiilor și o altă societate comercială. Reclamanții au solicitat, printre altele, constatarea nulității contractelor de ipotecă, autentificate de către notarul public, contracte de ipotecă prin care s-a garantat restituirea unui credit bancar, întrucât părțile au fost în eroare cu privire la persoana reprezentantului băncii, în momentul semnării contractelor. Cererea reclamanților a fost motivată și cu împrejurarea că reprezentantul băncii a fost condamnat de instanța penală pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență. Prima instanță și-a motivat soluția prin aceea că, din punctul de vedere al condițiilor generale de valabilitate a convențiilor (art. 948 C. civ.) și din punctul de vedere al condițiilor speciale prevăzute de art. 1769 și urm. C. civ., contractele de ipotecă au fost încheiate cu respectarea condițiilor de fond și de formă prevăzute de legea civilă. Tribunalul Timiș, prin decizia civilă nr. 1345/A din 19 mai 1998, a admis apelul reclamanților și a schimbat în tot hotărârea apelată, în sensul că a constatat nulitatea contractelor de ipotecă. S-a reținut de către instanța de apel că de vreme ce M. Gh. C. a fost condamnat pentru infracțiunea de trafic de influență, în legătură cu împrumutul obținut de societatea pârâtă și acesta a semnat contractele de ipotecă în calitate de reprezentant al băncii creditoare, se deduce că aceste contracte nu au fost încheiate în conformitate cu legea. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs pârâtul. Instanța de casare a reținut că M. Gh. nu a fost condamnat de instanța penală și pentru infracțiuni în legătură cu modul în care au fost încheiate contractele de ipotecă, iar aceste contracte neconstituind obiectul cauzei penale, nu au fost anulate de instanța penală. În aceste condiții, după cum judicios a reținut prima instanță, contractele de ipotecă, încheiate în formă autentică, fac dovada realității acordului de voință al părților, până la înscrierea lor în fals de către instanța penală, lucru nerealizat

în speță. Față de cele menționate, recursul pârâtului a fost admis, a fost casată decizia instanței de apel și rejudecându-se cauza, au fost respinse apelurile declarate de reclamante împotriva hotărârii primei instanțe.
(Nepublicată).

6. Curtea de Apel Timișoara, Secția comercială și de contencios-administrativ, decizia nr. 264/R din 18 iunie 1998.

Datoriile comerciale lichide și plătibile în bani produc dobândă de drept din ziua în care au devenit exigibile, adică din ziua în care au ajuns la scadență și nu au fost achitate de către debitor (art. 43 Cod comercial). Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la Judecătoria Caransebeș sub nr. 2193/1997, reclamanta societate comercială a chemat în judecată pe pârâta societate comercială, solicitând obligarea acesteia la plata prețului și a dobânzilor bancare, de la data la care datoria a devenit certă și exigibilă. Prima instanță, prin sentința civilă nr. 2260 din 12 iunie 1997, pronunțată în dosar nr. 2193/COM/1997, a admis numai primul capăt al acțiunii introductive și a respins pe acela privind plata dobânzilor comerciale. S-a motivat că între părți, societăți comerciale, nu a fost încheiat un contract în condițiile de formalism prevăzute de legea civilă. Soluția, în ceea ce privește plata dobânzilor comerciale, reținută de prima instanță și menținută de instanța de apel (Tribunalul Caraș-Severin, decizia civilă nr. 1660 din 19 noiembrie 1997, pronunțată în dosarul nr. 3760/COM/1997) este greșită, întrucât, în conformitate cu prevederile art. 43 Cod comercial, datoriile comerciale lichide și plătibile în bani, produc dobânda de drept din ziua în care devin exigibile. Legiuitorul, în materie comercială, a înțeles să nu condiționeze plata acestor dobânzi de existența unor raporturi contractuale scrise ci numai de caracterul comercial al obligației pe care trebuie să o onoreze debitorul.
(Nepublicată).

7. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 2701 din 23 iunie 1998.

În litigiul având ca obiect restituirea unui credit bancar și a dobânzilor aferente, calitatea procesuală pasivă revine și împrumutatului, chiar dacă acest credit a fost utilizat de societatea comercială care l-a garantat.
(Revista de drept comercial, nr. 7-8/2000, p. 272).

8. Curtea de Apel Cluj, Secția comercială, decizia nr. 320 din 2 iunie 1998.

Legea nr. 64/1995 privind reorganizarea și lichidarea judiciară, în redactarea inițială, nu cuprinde nici o dispoziție cu privire la executarea creanțelor bugetare. Acestea se urmăresc și se realizează conform Ordonanței Guvernului nr. 11/1996[4], aprobată și modificată prin Legea nr. 108/1996 și

[4] Abrogată prin O.G. nr. 61 din 29 august 2002, privind colectarea creanțelor bugetare, publicată în M. Of. nr. 644 din 30 august 2002, modificată.

Ordonanța Guvernului nr. 53/1997. Contestatoarea Banca *Dacia Felix* S.A., Sucursala Cluj-Napoca, a solicitat anularea formelor de executare, prin poprire, în contradictoriu cu intimatele Administrația Financiară a Municipiului Cluj-Napoca și Banca Națională a României, Sucursala Cluj. Prin sentința nr. 4403 din 9 aprilie 1997 a Judecătoriei Cluj-Napoca s-a admis contestația și s-au anulat formele de executare prin poprire înființate asupra contului contestatoarei, în baza titlului executoriu emis de intimata Administrația Financiară a Municipiului Cluj-Napoca. S-a reținut că intimata a dispus indisponibilizarea sumelor existente în contul contestatoarei în vederea recuperării creanțelor datorate statului constând în impozite pe salarii, fond de sănătate, majorări la impozitul datorat, în cuantum total de 1.230.775.128 lei. Contestatoarea, la data emiterii titlului executoriu, se afla în reorganizare judiciară, încât recuperarea creanțelor datorate statului se poate face numai cu respectarea dispozițiilor art. 36 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării și lichidării judiciare, respectiv prin depunerea declarației de creanță în adunarea creditorilor, statul nefiind un creditor privilegiat față de ceilalți creditori. De altfel, Legea nr. 64/1995 este anterioară O.G. nr. 11/1996 și în același timp o lege specială care derogă de la legea generală în materia recuperării creanțelor bugetare, așa încât acestea se află pe poziție de egalitate cu celelalte creanțe și nici un creditor nu poate acționa individual pentru încasarea creanței sale. Tribunalul Cluj, Secția comercială, prin decizia nr. 555 din 27 octombrie 1997 a confirmat sentința respingând apelul intimatei Administrația Financiară a municipiului Cluj-Napoca. Intimata a declarat recurs, susținând că nu au fost respectate dispozițiile înscrise prin art. 1725 C. civ. și art. 104 din O.G. nr. 11/1996, cu modificările ulterioare. Recursul este fondat. Titlul executoriu emis de intimată Administrația Financiară a Municipiului Cluj-Napoca, pentru creanțele datorate statului, nu conține creanțe anterioare încetării plăților contestatoarei Banca *Dacia Felix* S.A. Cluj-Napoca, în sensul art. 36 din Legea nr. 64/1995 și nici anterioare declanșării procedurii privind lichidarea și reorganizarea judiciară, care s-a efectuat în luna aprilie 1996. Creanțele datorate privesc perioada 1.07.1996 - 31.10.1996 și de altfel, această împrejurare nu are relevanță pentru cauză deoarece Legea nr. 64/1995, în redactarea inițială, nu cuprinde nici o dispoziție cu privire la executarea creanțelor bugetare. Acestea se urmăresc și se realizează conform O.G. nr. 11/1996 și O.G. nr. 53/1997. Art. 104 din O.G. nr. 53/1997 prevede expres: *dacă a fost pornită executarea asupra bunurilor debitorului pentru creanțe bugetare, executarea se face potrivit acestei ordonanțe și pentru titluri ce se execută în condițiile prevăzute de alte dispoziții legale.* Privilegiul statului este garantat și prin dispozițiile înscrise în art. 1725 Cod civil conform cărora: *privilegiile tezaurului public și ordinea în care se execută ele sunt regulate prin legi speciale.* Ca atare, legea specială în materia executării

silite a creanțelor bugetare este O.G. nr. 11/1996 cu modificările ulterioare. În sfârșit, prioritatea rezultă în mod evident și din conținutul prevederilor pct. 44 din O.U.G. nr. 58/1997, prin care s-a modificat art. 106 din Legea nr. 64/1995, care stabilește imperativ: *creanțele bugetare constând în impozite, taxe, se urmăresc și se realizează conform O.G. nr. 11/1996.* În consecință, recursul declarat urmează a fi admis, a se casa decizia atacată și rejudecându-se cauza, se va admite apelul declarat de intimată împotriva sentinței, care va fi schimbată în sensul respingerii contestației debitoarei Banca *Dacia Felix* SA Cluj-Napoca.

(Nepublicată).

9. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 229 din 2 iunie 1998.

Potrivit art. 42 alin. 2 C.com, persoanele care au garantat împrumutul bancar acordat unei societăți comerciale atât prin constituirea unei ipoteci, cât și în calitate de fidejusori, răspund în solidar cu debitorul pentru creditul nerambursat și dobânzile aferente.

(Curtea Supremă de Justiție. Buletinul Jurisprudenței. Culegere de decizii pe anul 1998, Editura Argessis, București, 1999, pp. 351-352; Revista de drept comercial, nr. 1/2000, p. 123).

10. Curtea Supremă de Justiție, Secția de contencios administrativ, decizia nr. 1233 din 25 mai 1998 (dosar nr. 391/1997).

Recurenta Societatea Comercială *UZINSIDER* S.A. București a făcut un import de vopsea, grund și diluanți necesari în procesul de derulare a unui contract de export în valoare de 4.300.000 D.M., ea având calitatea de comisionar, efectuând importul în perioada de 11 iulie – 16 august 1995, perioadă în care se încadra în categoria import temporar. Pentru acest import, recurenta a prezentat scrisori de garanție bancară cu valabilitate 30 octombrie 1995 și prelungite apoi la 30 decembrie 1995. Ea nu a efectuat întreaga operațiune până la 15 octombrie 1995 din cauza furnizorilor de echipamente care au realizat numai parțial furnitura, operațiunea fiind definitivată în zilele următoare, iar marfa a fost încărcată în vapor pentru beneficiarul extern în perioada 18-26 octombrie 1995. Recurenta are o culpă în nesolicitarea anterior datei de 15 octombrie 1995 a prelungirii importului temporar, dar trebuie avută în vedere împrejurarea că cererea a formulat-o la câteva zile după expirarea termenului și în timpul în care activitatea de derulare a contractului încheiat cu furnizorii interni era spre lichidare, iar recurenta avea depuse scrisori de garanție bancară cu valabilitatea până la 30 octombrie 1995 și care au fost apoi prelungite până la 30 decembrie 1995. Trebuie ținut cont și de finalitatea activității desfășurate de recurentă, aceasta contribuind la exportarea unei furnituri complexe pentru oțelărie în valoare de 4.300.000 D.M., în care se includeau și vopseaua, grundul și diluanții, produse primite în mod gratuit de la beneficiarul extern și care s-au încorporat în marfa

exportată. Regulamentul vamal, prin art. 105, permite acordarea regimului de import temporar și prelungirea acestuia până la 2 ani, recurenta încadrându-se în acest termen. Pentru considerentele arătate mai sus, se va admite recursul, sentința recurată va fi casată și în fond va fi admisă acțiunea formulată de reclamanta Societatea Comercială *UZINSIDER* S.A. București, vor fi anulate actul nr. 02.346/1995 emis de Direcția Generală a Vămilor și actele de constatare nr. 11-19 și 50-53 ale Vămii Brăila, iar reclamanta va fi exonerată de plata sumei de 29.028.516 lei stabilită în sarcina acesteia ca taxe vamale.

(Nepublicată).

11. Curtea de Apel Timișoara, Secția comercială, decizia nr. 210/R din 14 mai 1998.

Cuprinderea la capitolul garanții, în contractul de credit bancar, și a unui imobil (construcție), asupra căruia garantul nu este înscris ca proprietar în cartea funciară, conduce la imposibilitatea executării asupra bunului respectiv, de vreme ce din punct de vedere juridic, persoana care a garantat cu un asemenea bun, nu avea aptitudinea legală de a constitui dreptul real, potrivit prevederilor art. 17 și 18 din Decretul-lege nr. 115/1938. Acceptarea de către o societate comercială bancară, cu prilejul încheierii unui contract de credit bancar a unei garanții reale imobiliare, constituită de către o persoană venită alături de beneficiarul împrumutului (garanție care vizează un imobil neînscris în cartea funciară), reprezintă un risc asumat de către societatea comercială bancară, întrucât în sistemul de carte funciară, înscrierea dreptului de proprietate are caracter constitutiv și deopotrivă translativ. De aceea, ulterior, cu prilejul obținerii titlului executor de către bancă împotriva beneficiarului creditului, acesta nu poate cuprinde și imobilul garantului ipotecar, neînscris în cartea funciară la data întocmirii contractului de creditare bancară.

(Nepublicată).

12. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 1117 din 17 martie 1998.

În legătură cu obligarea pârâtei la plata dobânzilor bancare, pe care reclamanta le-a suportat pentru creditele bancare contractate în activitatea sa curentă, se constată că instanțele au făcut o greșită aplicare a art. 1086 C. civ. care prevede că *daunele-interese nu trebuie să cuprindă decât ceea ce este o consecință directă și necesară a neexecutării obligației* de către cealaltă parte. Or, dobânzile bancare plătite de reclamantă pentru creditele bancare contractate pentru activitatea sa curentă nu reprezintă *o consecință directă și necesară a neexecutării obligației* de către pârâtă. Nu există, prin urmare, o legătură cauzală între neexecutarea de către pârâtă a obligației de plată în întregime a prețului lucrărilor și plata de către reclamantă a dobânzilor bancare plătite pentru creditele bancare contractate pentru activitatea sa

curentă. Așa fiind, se constată că hotărârea atacată, sub acest aspect, este greșită, motiv pentru care recursul declarat de pârâtă a fost admis, iar, în consecință, a fost respins capătul de cerere din acțiune privind obligarea acesteia la dobânzi bancare.
(Dreptul, nr. 9/1998, p. 137).

13. Curtea de Apel Cluj, Secția penală, decizia nr. 68 din 12 martie 1998.
Spre deosebire de cec, cambie și biletul la ordin care conferă dreptul la o sumă de bani și, ca atare sunt apte prin ele însele să servească la efectuarea plăților prin simpla înmânare creditorului, ordinul de plată nu are acest caracter, neechivalând cu un titlu de valoare, falsificarea sa constituind un fals în înscrisuri sub semnătură privată, prevăzută și pedepsită de art. 290 C. pen. Inculpatul a fost condamnat prin sentința penală nr. 348/1997 a Tribunalului Cluj - între altele - pentru o unică infracțiune de fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzută și pedepsită de art. 290 Cod penal, prin schimbarea încadrării juridice din infracțiunile de falsificare de monede sau alte valori prevăzută și pedepsită de art. 282 alin. 1 Cod penal și punerea în circulație a valorilor falsificate, prevăzute și pedepsite de art. 282 alin. 2 cu aplicarea art. 33 lit. a) Cod penal. S-a reținut în fapt că inculpatul a completat mai multe ordine de plată pentru diferite sume de bani, ștampilându-le cu o ștampilă a unei firme fictive cât și cu o ștampilă falsă a Sucursalei Turda a Băncii Române de Dezvoltare. El a remis ordinele respective salariaților unor societăți comerciale, de la care a achiziționat mărfuri, susținând că achitarea prețului acestora se va face din contul firmei sale deschis la B.R.D. - Sucursala Turda, unde pretindea că a depus primul exemplar al ordinului. În realitate, firma în numele căreia a făcut cumpărăturile era inexistentă și în consecință nu avea nici disponibilități la banca menționată. Prima instanță a conchis că ordinele de plată falsificate de inculpat nu pot fi considerate *titluri pentru efectuarea plăților* în sensul art. 282 Cod penal, din moment ce ele nu s-au emis de o unitate bancară și nici nu au fost depuse la vreo bancă în vederea efectuării plății, motivare cu care s-a schimbat încadrarea juridică a faptelor, așa cum s-a arătat mai sus. Soluția a fost atacată cu apel de parchet, solicitându-se desființarea sa și condamnarea inculpatului pentru infracțiunile prevăzute și pedepsite de art. 282 alin. 1 și 2 Cod penal, ale căror elemente constitutive au fost realizate în speță. Apelul parchetului nu este întemeiat. Din Regulamentul nr. 8/1994, coroborat cu Normele Tehnice nr. 16/1994 emise de Banca Națională a României rezultă că, spre deosebire de cec, cambie și biletul la ordin, care conferă dreptul la o sumă de bani și ca atare sunt apte prin ele însele să servească la efectuarea plăților prin simpla înmânare creditorului, ordinul de plată nu are acest caracter, nefiind astfel instrument de plată și ca atare neechivalându-se cu titlul de valoare. Această deosebire esențială derivă și din faptul că pe când redactarea cecului și

cambiei se face în mod obligatoriu pe formularul eliberat de bancă exclusiv titularului de cont, formulare de ordin de plată în alb se pot procura liber de orice persoană, autentificarea identităţii emitentului făcându-se de către societatea bancară în numai momentul când acesta depune ordinul completat la bancă. Abia după aceasta are loc operaţiunea de plată, de regulă prin folosirea metodei viramentului. În consecinţă, s-a menţinut calificarea juridică dată faptelor de prima instanţă, aceea de fals în înscrisuri sub semnătură privată, respingându-se apelul parchetului.

(Nepublicată).

14. Curtea Supremă de Justiţie, Secţia comercială, decizia nr. 1009 din 11 martie 1998.

Necontestat, în baza contractelor de credit, pârâta a obţinut de la recurenta-reclamantă credite din care a rămas nerambursată o parte din sumă. Instanţa de apel a considerat, nejustificat că nu s-ar datora dobânzi de către pârâtă, întrucât acestea nu au fost determinate valoric în contract. În convenţia de credit s-a prevăzut, de comun acord, clauza conform căreia *banca va calcula o dobândă fluctuantă, stabilită periodic în cadrul limitelor maxime aprobate de către Banca Naţională.* Dobânda reprezintă un preţ al creditului acordat, încât respingerea acestui capăt de cerere încalcă voinţa părţilor care nu puteau şi nici nu au convenit acordarea unui credit bancar gratuit. Curtea de Apel nu a interpretat corect voinţa părţilor, din moment ce acestea au stabilit că recurenta să calculeze periodic dobânda fluctuantă, ceea ce aceasta a şi făcut, aşa cum rezultă din extrasele de cont, depuse în recurs, acestea fiind calculate lunar de către pârâtă, care a luat cunoştinţă, astfel, de dobânzile calculate conform clauzelor contractului. Modul de calcul al dobânzii a fost confirmat de expertiză, pârâta nefăcând obiecţiuni asupra modului de calcul. Potrivit art. 977 C. civ. interpretarea contractelor se face după voinţa comună a părţilor. Or, în speţă, acestea au stabilit printr-o clauză expresă că dobânda fluctuantă să fie calculată periodic de către recurentă, care rezultă că a respectat limitele maxime aprobate de Banca Naţională. În consecinţă, recursul reclamantei se admite şi, drept urmare, se menţine obligarea pârâtei la plata dobânzilor bancare.

(Dreptul, nr. 9/1998, p. 136).

15. Curtea de Apel Constanţa, Secţia comercială, decizia nr. 129 din 4 martie 1998.

Tribunalul Constanţa a admis în parte acţiunea reclamantei, dispunând obligarea pârâtei şi la plata dobânzilor comerciale, motivând că prima a făcut dovada împrumuturilor bancare pentru achiziţionarea produselor livrate pârâtei care, prin nerestituirea lor la termen, sunt purtătoare de dobânzi. Apelul pârâtei prin care se susţine greşita obligare la plata dobânzilor

comerciale în lipsa oricărei dovezi administrată în acest sens, este întemeiat. Potrivit art. 43 Cod comercial, datoriile comerciale lichide și plătibile în bani produc dobânda de drept din ziua când devin exigibile, deci dobânzile comerciale sunt daune compensatorii pentru sumele de bani datorate. Pe de altă parte, potrivit art. 1086 Cod civil, orice paguba trebuie să fie consecința directă și necesară a raporturilor obligației dintre părți. Prin urmare, pentru acordarea daunelor, reclamanta trebuia să facă dovada legăturii de cauzalitate între prejudiciul pretins suferit și fapta culpabilă a debitorului pârât, constând în întârzierea plății prețului, dovada care în cauză nu a fost făcută. Calculul efectuat de reclamantă nu poate constitui o dovadă a legăturii de cauzalitate, de la efect la cauză, cu ajutorul căreia să se demonstreze că plata dobânzilor bancare solicitate, este consecința directă și nemijlocită a plății cu întârziere a sumei reprezentând prețul produselor primite și neachitate.

(Nepublicată).

16. Curtea de Apel Constanța, Secția comercială, decizia nr. 90 din 18 februarie 1998.

Tribunalul a admis acțiunea reclamantei și a dispus obligarea pârâtei la 229.417.479. lei, cu titlu de daune, reținând că aceasta din urmă neachitând sumele la care a fost obligată prin sentința civilă 127/1995, reclamanta a fost obligată pentru a-și desfășura activitatea să apeleze la credite bancare pentru care a achitat și dobânzile aferente. Apelul declarat de pârâtă, prin care s-a susținut că în cauză nu s-a dovedit dacă nivelul penalităților stabilite prin sentința civilă 127/1995, la suma datorată, nu acoperă dauna ce se pretinde a fi cauzată conform art. 7 din Legea nr. 76/1992, coroborat cu art. 1082 și 1088 Cod civil, este nefondat. Din expertiza contabilă efectuată în cauză, rezultă că, întrucât prin sentința civilă nr. 127/1995 penalitățile de întârziere au fost acordate până la achitarea sumei datorate, fără însă a depăși cuantumul debitului, acestea nu acoperă paguba cauzată reclamantei decât în limita a 200 de zile. Că, în această situație, pârâta datorează reclamantei suma pretinsă, întrucât aceasta din urmă a apelat la credite bancare în sumă de 84.975 USD. Potrivit art. 7, alineat ultim, din Legea nr. 76/1992, în cazul în care penalitățile prevăzute în prezentul articol nu acoperă întregul prejudiciu suportat prin întârzierea efectuării plății, creditorul va putea solicita daune în completare, potrivit dispozițiilor din dreptul comun. Cum penalitățile acordate prin sentința civilă nr. 127/1995 sunt acoperitoare numai pentru 200 de zile, pârâta are obligația suportării prejudiciului cauzat prin întârzierea plății, soluție impusă de dispozițiile textului de lege sus-citat, dar și de art. 43 Cod comercial, potrivit căruia *datoriile comerciale lichide și plătibile în bani produc dobândă de drept din ziua când devin exigibile.*

(Nepublicată).

17. Curtea de Apel Cluj, Secția comercială și de contencios administrativ, decizia nr. 46 din 10 februarie 1998.

În materia executării creanțelor bugetare negarantate, sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 11/1996[5], ca lege specială și nu dispozițiile art. 36 și 87 din Legea nr. 64/1995. Prin nota de constatare din 29 noiembrie 1996, Administrația Financiară Cluj-Napoca a stabilit în sarcina reclamantei Banca *Dacia Felix* S.A. Cluj-Napoca neplata la termen a impozitului pe salarii pe perioada 1 iulie 1996 - 31 octombrie 1996, calculând majorări de întârziere în sumă de 60.135.272 lei și vărsarea cu întârziere a impozitelor pe clădiri și terenuri pentru care majorările sunt de 2.229.155 lei. Constatările au fost menținute prin decizia nr. 8 din 20 ianuarie 1997 a D.G.F.P.C.F.S. Cluj și decizia nr. 1154 din 18 noiembrie 1997 a Ministerului Finanțelor, acte administrative a căror anulare s-a cerut prin acțiunea în contencios administrativ. Reclamanta nu a contestat calculul sumelor stabilite de organul fiscal însă susține că fiind unitate bancară aflată în procedură de reorganizare judiciară în baza Legii nr. 64/1995, nu poate fi obligată la plata sumelor menționate întrucât intimata Administrația Financiară nu a depus declarațiile de creanțe prevăzute de art. 36 din această reglementare. Or, potrivit art. 87 din lege, nici o dobândă ori cheltuială nu va putea fi adăugată creanțelor negarantate sau părților din asemenea creanțe, ulterior înregistrării cererii de reorganizare. Acțiunea reclamantei este neîntemeiată. În materia executării creanțelor bugetare a fost adoptată legea specială – O.G. nr. 11/1996 potrivit căreia creanțele constând în impozite, taxe, contribuții, amenzi și alte sume ce reprezintă venituri publice, sunt creanțe bugetare ce se execută potrivit acestei reglementări. Aceste prevederi constituie o derogare de la dreptul comun în materie de reorganizare judiciară și prin urmare primează. Întrucât Ordonanța Guvernamentală nr. 11/1996 nu conține vreo dispoziție legală care să excepteze de la plata creanțelor bugetare pe agenții economici aflați în procedura instituită prin Legea nr. 64/1995, în cauză nu sunt aplicabile dispozițiile art. 36 și 87 din lege, conform cărora creditorii vor depune declarații de creanță în termen de 30 de zile de la deschiderea procedurii și respectiv, imposibilitatea adăugării vreunei dobânzi sau cheltuieli la creanțele negarantate.

(Nepublicată).

18. Curtea de Apel Galați, Secția comercială, decizia civilă nr. 276/R din 1998.

Dacă debitorul nu-și alimentează contul, sumele datorate de acesta creditorului nu pot să fie luate din contul Băncii, deoarece aceasta, deși este terț poprit, nu plătește datoriile clientului său din fondurile sale, ci numai din

[5] Abrogată prin O.G. nr. 61 din 29 august 2002, privind colectarea creanțelor bugetare, publicată în **M. Of.** nr. 644 din 30 august 2002, modificată.

disponibilitățile băneşti constituite de către debitor. Poprirea nu se poate executa decât în măsura în care debitorul client al băncii are disponibilități în cont. Prin decizia civilă nr. 276/R/1998, a fost admis recursul declarat de către creditoarea S.C. *Danubiana* S.A. Bucureşti şi a fost casată sentința civilă nr. 331/1998 pronunțată de Tribunalul Brăila. Prin aceeaşi decizie, a fost trimisă cauza la aceeaşi instanță pentru continuarea procedurii de reorganizare judiciară sau faliment conform Legii nr. 64/1995. S-a reținut că debitoarea nu avea în contul său la terțul poprit disponibilități băneşti şi deci acesta nu avea obligația legală de a plăti datoriile debitoarei din fondurile sale. Poprirea se execută de către terț numai în limita disponibilităților băneşti existente în contul clientului său. În speță, deşi poprirea s-a validat prin sentința civilă nr. 6177/1995, suma de bani datorată nu s-a putut vira în contul creditoarei deoarece debitoarea nu mai alimenta contul din cauza lipsei de disponibilități băneşti. Menționata situație a fost probată şi prin faptul că debitoarea era în executare silită conform Ordonanței Guvernului nr. 11/1996[6]. Greşit instanța de fond a respins cererea de lichidare a creditoarei, invocându-se sus-menționatul considerent, cu toate că debitoarea nu a contestat că era în încetare de plăți, aşa cum prevăd dispozițiile art. 26 din Legea nr. 64/1995, situație în care instanța de fond trebuia să procedeze în sensul menționatului articol de lege şi nu să respingă cererea.
(Nepublicată).

19. Curtea de Apel Timişoara, Secția comercială, decizia nr. 51 din 27 ianuarie 1998.
Solidaritatea, fiind de natura însăşi a obligațiunii comerciale, conform art. 42 Cod comercial, nu trebuie stipulată expres în convenția părților. Prezumția de solidaritate comercială dispare numai când se face dovada că părțile au convenit să o înlăture. Proba cade în sarcina celui care pretinde că nu s-a obligat solidar şi se face cu orice mijloc de probă, potrivit art. 48 Cod comercial. Prin contractul de credit încheiat între o filială a Băncii Agricole S.A. şi o societate comercială, acesteia din urmă i-a fost acordat un împrumut garantat de numiții C.S. şi C.V., care au fost chemați în judecată pentru a răspunde solidar cu debitorul principal pentru creditul nerambursat şi a dobânzilor aferente. Prin sentința civilă nr. 563 din 23.09.1997, Tribunalul Timiş a admis în parte acțiunea reclamantei, doar față de debitorul principal, iar în baza art. 1039, 1041 şi următoarele Cod civil, a respins acțiunea față de garanți, cu motivarea că solidaritatea debitorilor nu se prezumă, ea trebuind să fie menționată expres. Curtea de Apel Timişoara, a admis apelul reclamantei, a schimbat în parte sentința primei instanțe, în sensul că a constatat incidența în cauză a dispozițiilor art. 42 Cod comercial, potrivit

[6] Abrogată prin O.G. nr. 61 din 29 august 2002, privind colectarea creanțelor bugetare, publicată în M. Of. nr. 644 din 30 august 2002, modificată.

cărora codebitorii sunt ținuți să răspundă solidar, până la concurența sumei la care s-au obligat.
(Nepublicată).

20. Curtea de Apel Oradea, Secția contencios administrativ, sentința nr. 14 din 26 ianuarie 1998 (dosar nr. 2194/1997).

Organele de control financiar au reținut că dobânzile aferente dividendelor lăsate la dispoziția societății nu sunt deductibile din profitul impozabil. Constatarea organului de control este legală și temeinică. Din contractele de depozit depuse în xerocopie la dosar rezultă că, reclamanta a primit de la acționarii săi în depozit bani, reprezentând dividendele cuvenite acestora, în schimbul unei dobânzi ce se modifică în funcție de fluctuația dobânzii finanțatoare. Aceste dobânzi achitate acționarilor pe perioade diferite în raport de durata contractelor de depozit, au fost incluse de reclamantă la cheltuieli deductibile, diminuând în acest fel profitul societății și inclusiv impozitul pe profit. Art. 3 din Legea 33/1991 prevede imperativ că numai societățile bancare pot avea ca obiect de activitate atragerea de fonduri de la persoane juridice și fizice sub formă de depozite, iar potrivit art. 18 aceste depozite pot fi purtătoare de dobândă. Depozitul în bani, reglementat de art. 1604 alin. 2 și 1608 alin. 2 Cod civil, nu este purtător de dobânzi decât din aceea zi în care depozitarul a fost pus în întârziere de a-l restitui, iar restituirea se face în acele monede în care s-a făcut, atât în cazul de sporire, cât și în acela de scădere a valorii lor. Rezultă fără nici un dubiu că dobânzile acordate de reclamantă acționarilor pentru depozitul în bani constituit de societate, nu au nici un temei legal. Art. 511 lit. d) din H.G. 974/1994 prevede că sunt cheltuieli nedeductibile plățile în bani sau în natură efectuate în favoarea acționarilor sau asociaților. În consecință, cu aceste sume de bani societatea reclamantă a diminuat profitul și inclusiv impozitul pe profit, situație în care măsura luată de organul de control este temeinică și legală.
(Nepublicată).

21. Curtea de Apel Cluj, Secția comercială, decizia nr. 21 din 13 ianuarie 1998.

Cererea de lichidare judiciară poate fi înaintată și de către un singur creditor care are o creanță neîncasată și chiar și atunci când debitoarea își achită datoriile față de alți creditori. Tribunalul Maramureș a respins ca nefondată contestația debitoarei S.C. *Martech* S.R.L. Baia Mare contra cererii de lichidare judiciară conform Legii nr. 64/1995 formulată de creditoarea S.C. *Credit Bank* S.A. Sucursala Baia Mare. Debitoarea a declarat recurs împotriva sentinței susținând că, textul art. 26 al Legii nr. 64/1995 trebuie interpretat în sensul că, atunci când debitorul nu-și achită datoriile față de unul dintre creditori plătind însă datorii pe care le are față de alți creditori, condiția legală cerută pentru inițierea procedurii, ca debitorul să fie în încetare de plăți nu este

îndeplinită şi contestaţia trebuia admisă. Curtea de Apel Cluj a respins recursul ca nefondat reţinând că, sintagma *încetare de plăţi* este definită de art. 20 din Legea nr. 64/1995, conform căruia, se află în situaţia de a-i fi aplicabile dispoziţiile acestei legi, debitorul care nu mai poate face faţă datoriilor sale exigibile cu sumele de bani disponibile. Expresia *orice creditor* utilizată de art. 24 alin. 1, are semnificaţia că, şi un singur creditor izolat are acces la această procedură, iar înţelesul pe care art. 20 alin. 1 îl atribuie încetării plăţilor, conduce la concluzia că sunt aplicabile dispoziţiile acestei legi şi atunci când debitorul nu poate face faţă cu mijloace băneşti disponibile, chiar şi acelei unice datorii pe care o are faţă de creditorul iniţial al procedurii lichidării judiciare. Unica excepţie pe care se poate întemeia contestaţia debitorului, conform dispoziţiilor art. 26 al Legii nr. 64/1995, este aceea că nu se află în încetare de plăţi, adică nu poate plăti creanţa cu mijloacele băneşti de care dispune. În speţă, nu s-a făcut o astfel de dovadă şi contestaţia a fost legal respinsă.

(Nepublicată).

22. Curtea de Apel Cluj, Secţia comercială, decizia nr. 20 din 13 ianuarie 1998.

Asociatul exclus (sau cel retras) rămâne obligat faţă de terţi pentru operaţiunile făcute de societate până în ziua rămânerii definitive a hotărârii de excludere sau a sentinţei prin care s-a constatat retragerea voluntară. Creditoarea Banca *Dacia Felix* S.A. Sucursala Baia Mare a solicitat lichidarea judiciară a debitoarei - societate în nume colectiv. Tribunalul Maramureş, la cererea judecătorului sindic, prin sentinţă a dispus lichidarea şi a averilor personale ale asociaţilor societăţii, având în vedere că patrimoniul societăţii comerciale este neîndestulător pentru stingerea creanţei. Asociatul G.I. a introdus apel împotriva sentinţei susţinând că el nu răspunde pentru obligaţiile societăţii pentru că s-a retras din societate în luna martie 1996, iar societatea în nume colectiv s-a transformat în societate cu răspundere limitată cu asociat unic. Curtea de Apel Cluj a respins recursul ca nefondat, reţinând că dispoziţiile art. 168 al Legii nr. 31/1990, care sunt aplicabile şi retragerii din societate, prevăd că, asociatul exclus (sau cel retras) rămâne obligat faţă de terţi pentru operaţiunile făcute de societate până în ziua rămânerii definitive a hotărârii de excludere sau a sentinţei prin care s-a constatat retragerea voluntară. Sentinţa prin care s-a constatat retragerea a fost înmatriculată şi a devenit astfel opozabilă terţilor la 26 martie 1996. Datoria societăţii faţă de bancă a devenit exigibilă la 3 ianuarie 1995 şi a fost pusă în executare. În această situaţie, asociatul retras este răspunzător pentru plata datoriei faţă de creditoare, deoarece ea s-a născut în patrimoniul societăţii în nume colectiv în perioada în care el avea calitatea de asociat cu răspundere nelimitată şi solidară.

(Nepublicată).

11. Hotărâri pronunţate în anul 1997

1. Curtea de Apel Iaşi, Secţia penală, decizia nr. 483 din 16 decembrie 1997.
Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Iaşi, inculpatul a fost trimis în judecată pentru infracţiunea de fals în declaraţii prevăzută de art. 292 Cod penal, constând în aceea că prin cererea de înscriere la licitaţie a menţionat neadevărat ca face dovada bonităţii bancare şi că anexează extrasul de cont, act ce nu a fost depus. Prin sentinţa penală nr. 689 din 25 februarie 1997, Judecătoria Iaşi l-a condamnat pe inculpat reţinând vinovăţia lui pentru infracţiunea de fals în declaraţii prevăzuta de art. 292 Cod penal. S-a reţinut că inculpatul a fost angajat la S.C. *Alimentara* S.A. Iaşi până la 16 noiembrie 1993 şi, beneficiind de facilităţile legale, acesta a participat la licitaţia organizată pentru vinderea activului unui magazin. Printre documentele ce trebuiau depuse de ofertanţi cu cel puţin 10 zile înainte de ţinerea licitaţiei, se număra şi dovada bonităţii pe bază de recomandări bancare. Inculpatul s-a înscris la licitaţie la 12 octombrie 1993 şi, deşi nu avea posibilitatea de a face această dovadă, în cererea de înscriere a consemnat că anexează printre altele şi extrasul de cont, fără a depune efectiv acest înscris. Cererea inculpatului a fost înregistrată la 12 octombrie 1993, iar la acea dată inculpatul nu avea cont deschis la unităţile bancare. Acesta şi-a deschis cont la S.C. *Banc Post* S.A. Iaşi a doua zi după depunerea cererii de înscriere la licitaţie, respectiv la 13 octombrie 1993, în valoare de 500 lei, iar la data de 15 octombrie 1993 l-a alimentat cu 17.000.000 lei. La această dată i s-a eliberat inculpatului extrasul de cont pe care l-a depus la dosarul de licitaţie. Urmare a licitaţiei din 21 octombrie 1993, s-a adjudecat inculpatului cumpărarea activului şi s-a încheiat contractul de vânzare-cumpărare. Instanţa a înlăturat apărarea inculpatului în sensul că în calitate de persoană fizică putea face dovada contului bancar cu o zi sau două înaintea licitaţiei, cu motivarea că obligaţia de a depune dovada bonităţii bancare cu 10 zile înainte pentru solicitarea ofertanţilor o au şi persoanele fizice, conform Hotărârii Guvernului nr. 758/1991 pct. 4 şi 5. În apelul inculpatului, sentinţa a fost desfiinţată şi, prin decizia penală nr. 550 din 26 iunie 1997, Tribunalul Iaşi a dispus achitarea acestuia în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a) cu art. 10 lit. a) Cod procedură penală pentru inexistenţa faptei. A reţinut instanţa de control că menţiunile nereale din cererea de înscriere la licitaţie nu erau sub nici o formă de natură să producă consecinţe juridice. Afirmaţia inculpatului că anexează extrasul de cont, fără a exista acel act, nu putea duce automat la acceptarea lui ca participant-ofertant la licitaţie. Organul abilitat cu verificarea îndeplinirii condiţiilor legale era cel ce avea competenţa să respingă cererea inculpatului tocmai pentru lipsa acestui act. Cum organul respectiv nu a făcut-o, nu se poate reţine în sarcina inculpatului vinovăţia pentru infracţiunea prevăzută

de art. 292 Cod penal. În conformitate cu textul citat, falsul în declaraţii constă în declararea necorespunzătoare a adevărului făcută unui organ sau instituţii de stat ori unei alte unităţi dintre cele prevăzute de art. 145 Cod penal, în vederea producerii unor consecinţe juridice, atunci când, potrivit legii, declaraţia făcută serveşte pentru producerea acelor consecinţe. Declaraţia inculpatului, prin ea însăşi, nu a produs nemijlocit consecinţe juridice, dar nici măcar nu poate fi considerată că a servit pentru producerea acelei consecinţe, astfel că, în speţă, nu sunt realizate nici unul dintre elementele constitutive ale infracţiunii reţinute în sarcina lui. În recursul Parchetului, a fost casată decizia instanţei de apel şi menţinută sentinţa instanţei de fond. S-a reţinut că, în cauză, sunt îndeplinite elementele constitutive ale infracţiunii de fals în declaraţii prevăzute de art. 292 Cod penal. Este de necontestat că afirmaţiile nereale făcute prin cererea de înscriere la licitaţie au caracter declarativ. Potrivit normelor de participaţie la licitaţie, reglementate de Hotărârile Guvernului nr. 634/1991, 758/1991 şi 545/1991, inculpatul era obligat cu cel puţin 10 zile înainte de data licitaţiei să depună şi extrasul de cont din care să rezulte disponibilul financiar, disponibil care la data înscrierii inculpatului nu exista. Infracţiunea s-a consumat la data depunerii cererii, respectiv la 12 octombrie 1997, când inculpatul a afirmat că face dovada bonităţii cu extrasul de cont. Îndeplinirea defectuoasă a atribuţiunilor de către membrii comisiei de licitaţie nu înlătură caracterul penal al faptei, deoarece menţiunile cu caracter declarativ făcute în mod nereal şi-au produs efectele juridice urmărite, inculpatul participând şi câştigând licitaţia. Pe de altă parte, unitatea căreia i-a fost adresată cererea face parte din instituţiile prevăzute de art. 145 Cod penal, deoarece deserveşte populaţia, iar cererea adresată de inculpat are caracter de declaraţie oficială, cu consecinţe juridice importante. Pentru cele ce preced, decizia instanţei de apel este nelegală.

(Nepublicată).

2. Curtea Supremă de Justiţie, Secţia comercială, decizia nr. 2092 din 15 iulie 1997 (dosar nr. 1931/1996).

Banca Agricolă S.A. a solicitat declararea în stare de faliment a debitoarei sale Societatea Comercială *Transcare* S.R.L. Tribunalul a respins ca prematur formulată cererea, reţinând că reclamanta are posibilitatea să-şi realizeze creanţa prin vânzarea gajului şi valorificarea inscripţiilor ipotecare asupra bunurilor din patrimoniul debitoarei. Totodată a constatat că prevederile Codului comercial privind declararea stării de faliment au fost abrogate prin Legea nr. 64/1995 cu începere de la 29 august 1995 şi în raport de data introducerii acţiunii de faţă 7 iunie 1995 cererea este prematură. Apelul declarat de reclamantă a fost respins ca nefondat de Curtea de Apel. Reclamanta a declarat recurs, susţinând că cererea sa de declarare în stare de faliment a societăţii intimate nu este prematură, întrucât procedura

falimentului nu este condiționată de executarea cu prioritate a garanțiilor mobiliare și imobiliare. Pe de altă parte, se menționează că ,deși Legea nr. 64/1995 a intrat în vigoare la data de 29 august 1995, potrivit art. 131 din acest act normativ procedurile de faliment începute se vor judeca conform art. 695 și următoarele din Codul comercial. Recursul este fondat. Recurenta reclamantă a făcut dovada că are față de debitoare o creanță certă, lichidă și exigibilă și a declarat-o în incapacitate de plată pe debitoare, notificând-o că va iniția procedura de declarare a falimentului în cazul neachitării debitului. La data de 7 iunie 1995, recurenta reclamantă a solicitat tribunalului declararea în stare de faliment a societății intimate, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării și lichidării judiciare, care a abrogat cu începere de la 29 august 1995 art. 695-888 din Codul comercial. Art. 131 din Legea nr. 64/1995 prevede însă expres că procedurile falimentare deschise până la data punerii în aplicare a prezentei legi vor continua a fi administrate și lichidate potrivit dispozițiilor C.com. Așa fiind, cererea recurentei reclamante nu este prematură, cum nelegal au reținut instanțele, ci urma să fie analizată în raport de dispozițiile Codului comercial așa cum stipulează art. 131 din Legea nr. 64/1995. Mai este de observat că, în mod netemeinic, cererea recurentei reclamante a fost respinsă ca prematură cu motivare că avea posibilitatea executării silite a garanțiilor mobiliare și imobiliare, deoarece procedura falimentului nu este condiționată de executarea cu prioritate a gajului și ipotecii, atâta vreme cât intimata a încetat să efectueze plăți. Este la latitudinea creditorului de a alege fie declararea falimentului, fie executarea garanțiilor, în condițiile în care are certitudinea că le poate fructifica. În consecință, Curtea va admite recursul cu consecința trimiterii cauzei spre rejudecare aceluiași tribunal.

(Nepublicată).

3. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 2038 din 9 iulie 1997.

Prin contractul de garanție imobiliară autentificat și învestit cu formulă executorie de notariat, soții V.I. și V.E. au constituit o ipotecă asupra apartamentului proprietatea lor, pentru garantarea rambursări creditului acordat de Banca *Dacia Felix* S.A Societății Comerciale *Video Studio* S.R.L. Este de principiu că ipoteca se constituie asupra unui imobil pentru garantarea unei creanțe determinate, și că stingerea obligației pe care o garantează, are ca efect stingerea ipotecii, în acest sens fiind prevederile art. 1746 și art. 1800 pct. 1 C. civ. În cauza de față, rezultă din contractul de garanție că soții V.I. au garantat rambursarea creditului, iar nu alte obligații băneşti ale societății debitoare față de banca creditoare, și că este de necontestat că soții V.I. au achitat băncii suma pentru care au garantat și, ca urmare, s-a stins ipoteca, astfel că soluția instanței de apel este legală și temeinică. Împrejurarea că banca a vărsat suma achitată de garanți în contul dobânzilor datorate de

societatea debitoare, iar nu în contul creditului acordat acesteia, nu are relevanţă în cauză şi nu priveşte situaţia garanţilor ipotecari, deoarece raportul juridic născut din convenţia pe care au semnat-o ambele părţi, avea ca obiect garantarea rambursării creditului, iar nu alte datorii, astfel că susţinerea băncii, în sensul că, din punctul său de vedere, creditul este nerambursat, este irelevantă în cauză. De asemenea, susţinerea recurentei, în sensul că soţii V.I., în calitate de garanţi ipotecari, răspund solidar cu societatea debitoare pentru toate datoriile acesteia în conformitate cu prevederile art. 42 C.com., nu este întemeiată. Textul de lege invocat se referă la răspunderea solidară a fidejusorului, care garantează o obligaţie comercială; or, garanţii ipotecari nu pot fi caracterizaţi a fidejusori, din moment ce regimul juridic al contractului de ipotecă, aşa cum este el prevăzut în art. 1746-1814 C. civ., este diferit de cel al fidejusiunii, reglementată de art. 1652-1684 din acelaşi cod. În consecinţă, recursul a fost respins.

(Dreptul, nr. 4/1998, p. 107).

4. Curtea Supremă de Justiţie, Secţia de contencios administrativ, decizia nr. 315 din 24 februarie 1997.

Împrejurarea că o societate comercială şi-a dobândit personalitate juridică la o anume dată, nu poate duce la concluzia că aceasta îşi poate începe activitatea din acel moment, dacă printr-o lege specială, pentru considerente ce ţin de o mai mare exigenţă, începerea activităţii este condiţionată de obţinerea unei anume autorizaţii. În astfel de situaţii ar însemna ca agentul economic supus unei asemenea condiţii să nu poată beneficia de unele facilităţi create de lege, cu toate că acesta nu a desfăşurat nici un fel de activitate. Reclamanta făcând parte din categoria societăţilor a căror funcţionare efectivă este condiţionată de obţinerea unor autorizaţii definitive de la Banca Naţională a României, în mod corect prima instanţă a reţinut că obligaţia de plată a impozitului pe profit trebuie stabilită de la data obţinerii autorizaţiei şi nu de la data înscrierii societăţii în registrul comerţului, respectiv a dobândirii personalităţii juridice. Pentru cele ce preced, se constată că recursul declarat de recurentul-pârât (Ministerul Finanţelor), este nefondat, şi se respinge.

(Dreptul, nr. 11/1997, pp. 119-120).

5. Curtea Supremă de Justiţie, Secţia comercială, decizia nr. 264 din 14 februarie 1997.

Faptul că s-a semnat contractul de garanţie de către directorul general al societăţii comerciale, nu poate duce la concluzia lipsei de consimţământ a societăţii, atâta timp cât acesta reprezenta societatea, având dreptul legal de a o angaja şi semna contractul în virtutea atribuţiilor ce-i reveneau în cadrul societăţii. De altfel, contractul de garanţie s-a constatat că a fost întocmit prin

voinţa părţilor contractante şi cu respectarea dispoziţiilor legale care reglementează materia şi anume art. 480 şi urm. din Codul comercial, situaţie în care corect instanţa de apel a considerat ca fiind valabil exprimat consimţământul societăţii comerciale pârâte pentru constituirea gajului, în vederea garantării unui credit bancar (*a se vedea şi Titlul VI al Legii nr. 99/1999 - n. n.).*
(Dreptul, nr. 10/1997, p. 120).

6. Curtea Supremă de Justiţie, Secţia comercială, decizia nr. 360 din 13 februarie 1997.

Cererea reclamantei, reiterată şi în recurs, de a i se plăti daune echivalente cu dobânzile plătite băncii pentru creditele acordate, pentru desfăşurarea activităţii sale curente, trebuie dovedită a fi în legătură *directă şi necesară* cu raportul de obligaţie dintre părţile aflate în litigiu. Faptul că reclamanta a plătit pentru creditele sale curente dobânzi bancare, nu duce automat la concluzia, în lipsa unor dovezi certe de la cauză la efect, că o parte din acestea s-au plătit din culpa pârâtei, care nu a restituit suma eronat încasată. Potrivit art. 1086 C. civ., orice pagubă trebuie să fie o consecinţă directă şi necesară a raportului de obligaţie dintre părţi; or, în speţă, nu s-au făcut dovezi în acest sens, astfel cum corect au reţinut instanţele prin hotărârile atacate. Pe de altă parte, trebuie menţionat că reclamanta ar fi fost în drept să pretindă dobânzile prevăzute de art. 43 din Codul comercial, care stipulează că *datoriile comerciale lichide şi plătibile în bani* produc de drept dobânzi, *din ziua când devin exigibile*, dar acestea nu au fost solicitate, deci nu puteau fi acordate automat de instanţă.
(Dreptul, nr. 10/1997, p. 120).

7. Curtea Supremă de justiţie, Secţia comercială, decizia nr. 355 din 13 februarie 1997.

Reclamanta (bancă comercială) a solicitat să se autorizeze vânzarea la licitaţie publică a gajului comercial, constituit pentru împrumut acordat şi nerestituit. Tribunalul a admis în parte cererea de ordonanţă preşedinţială şi a respins capătul de cerere privind urmărirea mobiliară, încuviinţând vânzarea la licitaţie publică prin intermediul executorului judecătoresc a bunurilor mobile din contractele de garanţie imobiliară. Unul dintre pârâţi a declarat apel, soluţionat prin admiterea sa şi, în consecinţă, a schimbat sentinţa, în sensul că a admis opoziţia şi a respins cererea de ordonanţă preşedinţială formulată de reclamantă. Instanţa de apel a constatat că bunurile gajate sunt maşinile cu care apelanţii desfăşoară activitatea de transport persoane şi respectiv mărfuri şi că există şi alte bunuri cu care este garantat împrumutul, fiind constituite garanţii mobiliare, pe de o parte, iar pe de altă parte, gajul a fost constituit fără deposedare şi deci nu îşi găsesc aplicarea art. 482, 483 C.com. Reclamanta a declarat recurs, solicitând casarea deciziei şi respingerea

apelului cu consecinţa menţinerii posibilităţilor băncilor de a-şi valorifica gajurile. Recursul este nefondat, reţinându-se că prin contractul de împrumut bancar, precum şi prin contractul de gaj, pârâţii debitori au garantat împrumutul cu bunuri mobile ce au fost lăsate în depozitul lor, fără deposedare. Este de menţionat că în contractele de garanţie mobiliară bunurile mobile gajate sunt în custodia pârâţilor, care au obligaţia să nu le înstrăineze până la achitarea integrală a creditului acordat. Din cele de mai sus, rezultă că, în mod corect, instanţele au constatat că, în speţă, nu sunt aplicabile dispoziţiile art. 482 C.com. Astfel, s-a reţinut că, în speţă, în caz de neplată la termen a întregii datorii pentru care s-au constituit gajurile, creditorul poate cere instanţei să autorizeze vânzarea gajurilor potrivit art. 480 Cod comercial, dar numai dacă bunurile s-au pus şi se află în posesia creditorului, situaţie care nu se regăseşte în această cauză. În consecinţă, recursul fiind nefondat, se respinge.

(Dreptul, nr. 9/1997, p. 115).

8. Curtea Supremă de Justiţie, Secţia de contencios administrativ, decizia nr. 259 din 13 februarie 1997.

În urma controlului efectuat de către inspectorii de specialitate din cadrul Direcţiei Generale a Finanţelor Publice şi Controlului Financiar de Stat Alba la Societăţile comerciale *W* - S.A. Alba Iulia, *W.I.* - S.A. Alba Iulia şi *W.P.* S.R.L. Alba Iulia, s-a constatat că, în perioada ianuarie - septembrie 1994 S.C. *W.* - S.A. a acordat Societăţii Comerciale *W.P.* S.R.L. împrumuturi în 6 ani, care în perioada ianuarie - iunie 1994 au fost înregistrate ca avansuri de trezorerie, iar în perioada următoare au fost trecute la soldul contului de debitori. În perioada acordării acestor împrumuturi, S.C. *W.* - S.A. Alba Iulia era plătitoare de impozit pe profit, înregistrându-se însă lunar pierderi ca urmare a cheltuielilor mari cu dobânzile la creditele bancare, contractate de la Banca *Dacia Felix*, timp în care S.C. *W.P.* - S.R.L. Alba Iulia se afla în perioada de scutire de la plata impozitului pe profit. În acest fel, prin acordarea împrumuturilor arătate, S.C. *W.* - S.A. a realizat o reorientare a creditului contractat de ea către S.C. *W. P.* - S.R.L. Alba Iulia. Prin procedeul menţionat, suma totală a dobânzilor aferente împrumuturilor acordate S.C. *W.I.* - S.A. s-a stabilit la 36.584.742 lei. Astfel, s-a reţinut că reclamanta S.C. *W.* - S.A. Alba Iulia şi-a majorat nelegal cheltuielile cu suma de 78.414.477 lei, reprezentând dobânzi plătite la credite contractate de aceasta şi reacordate celor două societăţi, care le-au utilizat pentru obţinerea de venituri. Cu toate că, aşa cum recunoaşte şi recurenta reclamantă, nu avea ca obiect de activitate acordarea de împrumuturi bancare, aceasta a realizat acte de creditare. Motivul acestor operaţiuni este transferul unor beneficii de la o societate la alta, transferul profitului la societăţile care nu datorau impozitul pe profit. S.C. *W.* a împrumutat ilegal două societăţi la care sunt aceiaşi asociaţi ca şi la *W.* ,

respectiv S.C. *W.P.* - S.R.L. și S.C. *W.I.* - S.A., pentru ca acestea să obțină profit fără a plăti impozit, deoarece erau în perioada de scutire, folosind ca argument principiul libertății contractuale, tocmai pentru a acoperi realizarea acestor ilegalități. Creditele bancare nu pot fi folosite decât pentru finanțarea unor acțiuni în interesul propriei producții, reclamanta utilizând o parte din sume pentru producția altor societăți care, la rândul lor, aveau libertatea de a contracta credite bancare pe care să le folosească în interesul propriilor lor activități. Nu se poate accepta ca prin activitatea desfășurată să fie eludată legea, practicându-se evaziunea fiscală. Câtă vreme sumele împrumutate s-au transmis prin căile menționate în procesul-verbal a cărui anulare s-a cerut, celor două societăți, care se aflau în perioada de scutire de la plata impozitului pe profit, fără îndatorirea suportării dobânzilor ce au fost înregistrate ca o cheltuială a reclamantei, este evidentă finalitatea sustragerii de la plata impozitului pe profit. Față de considerentele expuse mai sus, urmează a se respinge ca nefondat recursul S.C. *W.* - S.A. Alba Iulia.
(Dreptul, nr. 11/1997, pp. 113-114).

9. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială decizia nr. 327 din 11 februarie 1997 (dosar nr. 1176/1996).

Reclamanta S.C. *Sercons* S.A. a solicitat obligarea pârâtei S.C. *Lucs* S.A. la plata prețului materialelor vândute, dobândă pentru creditele bancare contractate și paguba cauzată de creșterea ratei inflației, arătând că datorită neachitării sumelor datorate de pârâtă, a fost nevoită să contracteze credite bancare și neplata datoriei scadente a dus și la înregistrarea de pagube prin creșterea ratei inflației. Tribunalul a admis în parte acțiunea și a obligat-o pe pârâtă la plata prețului mărfii respingând restul penalităților. Reclamanta a declarat apel soluționat de Curtea de Apel prin respingerea acestuia ca nefondat, reținându-se că în lipsa unui contract valabil încheiat între părți ori a unei alte convenții cu putere de lege reclamanta nu putea solicita penalități pentru plata cu întârziere a prețului mărfurilor. Reclamanta susținând că greșit i-a fost respins capătul de cerere privind obligarea pârâtei la plata penalităților de întârziere întrucât în conformitate cu art. 36 din Codul comercial contractul se consideră perfect încheiat din moment ce cealaltă parte a întreprins executarea lui. Recursul nu este fondat. În raporturile comerciale s-a impus regula unor forme contractuale cât mai simple, obligațiile comerciale născându-se prin simpla manifestare de voință exprimată sub formă de contract, excepțiile actului solemn fiind expres prevăzute de lege. Aceste considerente nu pot duce însă, în nici un fel la concluzia că opțiunea dedusă din normele dreptului comercial, pentru forme contractuale cât mai simplificate, ar putea opera în detrimentul sau cu ignorarea normelor imperative cuprinse în Codul civil privind existența și validitatea convențiilor. Este de reținut, de aceea, că și în materie comercială

consimţământul părţilor, condiţie esenţială pentru existenţa şi validitatea unui contract (art. 948 Cod civil) trebuie să se exteriorizeze sub forma unei declaraţii, de voinţă, reglementările comerciale admiţând existenţa raportului comercial, dacă acesta este rezultatul întâlnirii voinţelor concordante ale părţilor exprimate sub forma *ofertei* şi a *acceptării ofertei* sau partea cealaltă a trecut la executarea (art. 35 şi 36 Cod comercial). În speţă, se constată că raporturile contractuale nu s-au încheiat sub forma unui înscris unic, semnat de părţi, prin acordul de voinţă concordat al acestora, în care să fie cuprinsă şi o clauză penală privind răspunderea debitorului obligaţiei neîndeplinite, pentru întârzierea în executare, cu plata de penalităţi, or, în lipsa unei astfel de convenţii nu îşi au aplicabilitate penalităţile prevăzute de Legea nr. 76/1992. Contractul comercial invocat de reclamantă ca temei juridic pentru plata penalităţilor de întârziere pretinse pârâtei este numai un proiect de contract, fiind semnat numai de reprezentanţii reclamantei astfel că în mod corect instanţa de apel nu l-a luat în considerare, respingând pretenţia reclamantei privind plata penalităţilor. În consecinţă, fiind nefondat urmează a fi respins.

(Nepublicată).

10. Curtea Supremă de Justiţie, Secţia comercială, decizia nr. 257 din 4 februarie 1997.

Prin contractul încheiat de părţi la 10 iunie 1991, s-a convenit ca preţul produselor livrate să se facă în dolari SUA , contrar H.G. nr. 352 din 13 mai 1991, care a interzis ca efectuarea de plăţi pe teritoriul României să se facă în valută. Aşadar, din momentul intrării în vigoare a H.G. nr. 352/1991 orice convenţie contrară prevederilor sale este lovită de nulitate. Or, părţile rezultă că au încheiat actul adiţional la contract la data de 12 august 1991, deci după interdicţia efectuării plăţii în valută pe teritoriul României, situaţie în care convenţia respectivă prin care s-a stabilit preţul în dolari SUA este lovită de nulitate. Instanţa de apel, deşi a reţinut că pârâta a invocat faptul că respectivul contract nu produce efecte juridice ca urmare a intrării în vigoare a H.G. nr. 352/1991, a apreciat totuşi că nelivrarea la termen s-ar datora unor motive imputabile acesteia şi a considerat datorate penalităţile de 8% prevăzute în contract, invocând şi prevederile Circularei nr. 10/1991 a Băncii Naţionale a României. În art. 3 al acestei circulare s-a stabilit, în adevăr, că asumarea de către agenţii economici de angajamente de plată în valută se face pe răspunderea şi pe riscul acestora; or, în speţă, s-a angajat la plata în valută chiar intimata-reclamantă, în calitatea sa de cumpărătoare. Recurenta, dând dovadă de diligenţe pentru respectarea H.G. nr. 352/1991 şi spre a evita răspunderea şi riscul la care se referă Circulara nr. 10/1991 a Băncii Naţionale a României, a propus reclamantei negocierea preţului în lei, aspect reţinut în decizia atacată, dar, în contradicţie cu situaţia reţinută, s-a apreciat în mod

eronat că s-ar datora penalităţile de 8% prevăzute în contract. Dispoziţiile art. 969 C. civ. cu privire la forţa obligatorie a convenţiilor sunt limitate numai de principiul exercitării drepturilor civile în conformitate cu legea. În special, acest principiu însă nu s-a respectat, datorită pasivităţii reclamantei care nu a dat curs propunerilor pârâtei de negociere în lei a preţului, element esenţial al contractului. Aşa fiind, contractul neproducând efecte juridice, nu există temei pentru acordarea penalităţilor pretinse.

(Dreptul, nr. 9/1997, p. 113).

11. Curtea Supremă de Justiţie, Secţia comercială, decizia nr. 250 din 4 februarie 1997.

Potrivit prevederilor art. 372 C. proc. civ., constituie titluri executorii hotărârile judecătoreşti şi actele considerate de lege ca fiind titluri executorii. Art. 376 C. proc. civ. prevede că devin titluri executorii, prin investirea cu formulă executorie, hotărârile care au rămas definitive ori au devenit irevocabile, înscrisurile autentificate şi orice alte hotărâri şi înscrisuri, în cazurile anume prevăzute de lege. Având în vedere faptul că un contract de credit bancar nu constituie un înscris anume prevăzut printr-o dispoziţie legală ca fiind cu titlu executoriu, clauza din contract prin care părţile au convenit să-i confere acestuia caracterul de titlu executoriu, nu-şi produce efecte, nefiind conformă cu prevederile legale. De altfel, noile reglementări privind societăţile comerciale bancare şi anume Legea nr. 33/1991 nu prevăd dispoziţii în sensul atribuirii contractului de credit bancar a caracterului de titlu executoriu, singura reglementare de excepţie fiind Statutul Băncii Naţionale a României, aprobat prin Legea nr. 34/1991 în care s-a menţionat că sunt titluri executorii contractele de credit încheiate de Banca Naţională a României. În atare situaţie, societăţile bancare urmează procedura de drept comun pentru recuperarea creanţelor, motiv pentru care justificat nu s-a admis cererea pentru executarea silită imobiliară îndreptată împotriva debitoarei urmărite arătate mai sus.

(Dreptul, nr. 10/1997, p. 118).

12. Hotărâri pronunţate în anul 1996

1. Curtea Supremă de Justiţie, Secţia comercială, decizia nr. 1436 din 8 octombrie 1996.

Banca reclamantă a solicitat, în contradictoriu cu societatea comercială pârâtă, să autorizeze vânzarea prin ordonanţă a gajului comercial constituit de pârâtă pentru împrumutul contractat. Tribunalul a respins cererea ca neîntemeiată, reţinând că, în speţă, gajul constituit nu s-a făcut cu deposedare, soluţia fiind confirmată de Curtea de Apel, prin respingerea apelului reclamantei. Instanţa de apel a considerat că atât contractul de împrumut

bancar, cât și gajul nu sunt titluri executorii potrivit legii, iar gajul constituit în speță nu s-a făcut cu deposedare. Reclamanta a declarat recurs, care este ca nefondat, întrucât prin contractul de împrumut bancar, precum și prin contractul de gaj, pârâta debitoare a garantat împrumutul prin bunuri mobile ce au fost lăsate în depozitul său, deci fără deposedare. În contractul de credit bancar se precizează expres că gajul existent nu se va putea valorifica decât pe măsura constituirii unui nou stoc de aceeași valoare, din noi aprovizionări, situație în care, în mod corect, instanțele au constatat că în cauză nu sunt aplicabile dispozițiile art. 482 C.com. Astfel, s-a reținut că, în caz de neplată la termen a întregii datorii pentru care s-a constituit gajul, creditorul poate cere instanței să autorizeze vânzarea gajului potrivit art. 480 C.com., numai dacă lucrul s-a pus și se află în posesiunea creditorului, situație care nu se regăsește în această cauză. În consecință, recursul fiind neîntemeiat, se respinge.
(Dreptul, nr. 7/1997, p. 99).

2. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 1043 din 27 iunie 1996. Banca Comercială *Ion Țiriac* S.A. - Sucursala Municipiului București, a solicitat, în contradictoriu cu Societatea Comercială *Condorind* S.R.L. și cu garanții G.C. și G.E. obligarea la plata creditului nerestituit și a dobânzilor precum și a comisioanelor aferente împrumutului nerestituit, calculate până la 7 iulie 1993. Prin sentința civilă nr. 903 din 22 noiembrie 1994, Tribunalul Municipiului București, Secția comercială, a admis acțiunea, obligând solidar, și pe garanți, la plata sumelor solicitate. Apelul reclamantei a fost admis de Curtea de Apel București, Secția comercială, prin decizia nr. 349 din 21 iunie 1995, fiind schimbată sentința în sensul că a mai fost obligat solidar, pârâta și garanții și la plata de dobânzi. Prin recursul declarat împotriva acestei decizii, garanții au susținut că nu trebuia să fie obligați solidar cu reclamanta și la plata dobânzilor; că nu au avut nici o culpă pentru nerestituirea creditului de către pârâtă și, oricum, trebuia ca, mai întâi să se constate insolvabilitatea pârâtei, și după aceea să fie chemată în judecată. Recursul nu este fondat, întrucât potrivit art. 42 alin. 1 C.com. *în obligațiunile comerciale codebitorii sunt ținuți solidar, afară de stipulație contrarie*, iar, conform alin. 2, *aceeași prezumție există și contra fidejusorului, chiar necomerciant, care garantează o obligație comercială*. Cum prin contractul de credit recurenții au consimțit să garanteze pe pârâtă pentru creditul acordat, urmează să răspundă solidar cu acestea față de reclamată, atât la restituirea creditului cât și la plata dobânzii. În ceea ce privește lipsa de culpă invocată de recurenți, pentru nerestituirea creditului de către pârâtă, aceasta nu are nici o relevanță în legătură cu obligația de garanție pe care și-au asumat-o. Cu privire la insolvabilitatea pârâtei, invocată ca împrejurare ce ar fi trebuit mai întâi constatată, este de reținut că reclamanta era în drept să cheme în judecată, deodată, pe toți debitorii săi solidari, care și-au asumat obligația restituirii creditului, din acest punct de

vedere eventuala insolvabilitate a pârâtei neavând nici o relevanță juridică. În consecință recursul declarat de garanți urmează a fi respins.

(Curtea Supremă de Justiție. Buletinul Jurisprudenței. Culegere de decizii pe anul 1996, p. 256).

3. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 509 din 11 aprilie 1996.

Acordarea unui credit de către o bancă constituie o operațiune de bancă, care, potrivit art. 3 pct. 11 din Codul comercial, este considerată fapt de comerț, iar potrivit art. 43 din același cod, datoriile comerciale lichide și plătibile în bani produc dobândă de drept, din ziua când devin exigibile. Potrivit art. 42 alin. 2 din același cod, în obligațiile comerciale fidejusorul, chiar necomerciant, care garantează o obligație comercială, este ținut solidar cu debitorul principal. Dobânda fiind într-o legătură indisolubilă cu creditul, ținând de însăși esența acestuia, este neîndoielnic că giranții au înțeles să garanteze creditul în condițiile prevăzute în contractele de credit în care, între altele, s-a stipulat expres că plata dobânzilor este garantată și cu ipoteca asupra apartamentelor aparținând celor doi giranți. Așa fiind, în mod greșit instanțele nu au obligat pe giranți, în solidar cu debitoarea principală, și la plata dobânzilor aferente creditului în litigiu, motiv pentru care recursul se admite.

(Dreptul, nr. 3/1997, p. 124).

4. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 428 din 2 aprilie 1996.

Prin sentința civilă nr. 467 din 30 martie 1995, Tribunalul Alba a admis cererea creditoarei Banca *Dacia Felix* S.A. împotriva debitoarei Societatea Comercială *Arca lui Noe* S.R.L. încuviințând executarea silită asupra bunurilor imobile proprietatea debitorului, ipotecate prin contractul de garanție imobiliară anexă la contractul de împrumut. Instanța a reținut că pentru garantarea împrumutului acordat pârâtei debitoare a ipotecat imobilul înscris în cartea funciară Alba Iulia și întrucât nu a restituit suma împrumutată a solicitat încuviințarea executării silite. Giranții au declarat apel, acesta fiind admis prin decizia civilă nr. 202 din 2 noiembrie 1995 a Curții de Apel Alba Iulia, care a desființat sentința și a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe. Instanța de apel a reținut că la evaluarea imobilului adus garanție s-a luat în calcul și terenul, care fiind proprietatea statului, trebuia citat și acesta întrucât se punea problema vânzării la licitație a imobilului aflat în indiviziune. Creditoarea a declarat recurs, invocând faptul că garanția imobiliară se referă doar la casa de locuit, motiv pentru care nu s-a evaluat și terenul aparținând statului, astfel că nu se impune citarea acestuia, cum eronat s-a reținut prin decizia atacată. Recursul este nefondat, întrucât s-a reținut corect de Curtea de apel, că proprietarii acestui imobil sunt intimații-girant R.A. și R.G. și Statul Român conform mențiunilor din cartea funciară. Constatând că debitoarea nu are calitate de proprietară a imobilului pentru care s-a formulat acțiunea, în mod justificat instanța de apel a considerat

necesar ca alături de debitoare să figureze în cauză și coproprietarii R.A. și R.G., cărora să le fie opozabilă hotărârea pronunțată. Obiecția recurentei că nu ar fi necesară citarea Statului Român nu poate fi primită, întrucât în acțiunea acesteia al doilea capăt de cerere l-a format încuviințarea vânzării la licitație a imobilului; or, 250/719 părți din teren sunt proprietatea Statului Român, evaluarea incluzând și terenul. În consecință, Curtea de apel a dispus în mod corect trimiterea cauzei spre rejudecare în legătură cu cele două aspecte, hotărârea fiind legală iar recursul urmând a fi respins.

(Curtea Supremă de Justiție. Buletinul jurisprudenței. Culegere de decizii pe anul 1996, p. 258).

5. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 59 din 23 ianuarie 1996.

Prin contractul de credit, reclamanta *Banca Română de Comerț Exterior* a acordat credite pârâtei S.C. *Tarom* S.A., credite pentru care aceasta din urmă s-a obligat să garanteze rambursarea, prin constituirea de ipoteci de gradul 1, asupra avioanelor și motoarelor Boeing 707 și BAC, precum și ipoteci sau gajuri fără deposedare asupra altor active ale Tarom. Compania *Tarom* S.A. s-a constituit în temeiul Legii nr. 15/1990 prin Hotărârea Guvernului nr. 1321/1990, în proprietatea acesteia fiind cuprins activul și pasivul fostei companii de transporturi aeriene Tarom. Ca urmare, aeronavele fiind proprietatea pârâtei, aceasta era în drept să dispună constituirea unei garanții ipotecare pentru creditele acordate. Clauza din contractul de credit prevăzuta la capitolul IV, art. 61 pentru constituirea unei ipoteci, reprezintă o obligație de a face, ce trebuia să fie urmată de consimțământul părților la încheierea contractului de ipotecă. Ipoteca convențională este un contract accesoriu, încheiat cu scopul de a garanta executarea obligațiilor din contractul de creditare și este supus unor condiții legale. Art. 1772 C. civ. prevede că *ipotecarea convențională nu va putea fi constituită decât prin act autentic*, ceea ce înseamnă că ipoteca este un act solemn a cărui naștere este subordonată realizării acordului de voință al părților contractante. Instanța nu poate obliga părțile la încheierea acestui contract, întrucât s-ar contraveni principiului libertății de voință la încheierea convențiilor. Acordul de voințe trebuie constatat printr-un înscris, încheiat în formă autentică, sancțiunea nerespectării acestei condiții fiind nulitatea absolută a ipotecii. La aceste condiții de formă, prin art. 1774 C. civ., s-a prevăzut necesitatea determinării imobilelor prevăzându-se că *ipoteca convențională nu este valabilă dacă prin actul de constituire nu se specifică anume natura și situația fiecărui imobil al debitorului asupra căruia se consimte ipoteca creanței.* Toate aceste condiții ale contractului de ipotecă se impun a fi stabilite prin acordul părților, astfel că cererea reclamantei pentru obligarea pârâtei la încheierea contractului de ipotecă este neîntemeiată.

(Dreptul, nr. 8/1996, pp. 132-133).

6. Curtea Supremă de Justiţie, Secţia comercială, decizia nr. 28 din 18 ianuarie 1996.

Prin Hotărârea Guvernului nr. 763/1991 (art. 3), s-a prevăzut că *în vederea efectuării de plăţi pentru importuri, executări de lucrări, transferuri de capital şi orice alte operaţiuni cu străinătatea, agenţii economici au dreptul să cumpere de la băncile autorizate, contra lei, la cursul de schimb al zilei, sumele în valută necesare.* Dar, acest drept pentru agenţii economici de a cumpăra, contra lei, sumele în valută de la băncile autorizate, nu devine o obligaţie pentru acestea din urmă de a efectua astfel de tranzacţii pentru orice cerere de schimb către bănci, care ar fi de natură să afecteze echilibrul valutar al ţării. În acest scop, prin Ordinul nr. 257 din 10 iunie 1992 al guvernatorului Băncii Naţionale a României, au fost elaborate normele privind organizarea şi funcţionarea pieţei valutare bancare, care prevăd că, în vederea schimbului valutar, se organizează licitaţii valutare, ceea ce presupune că astfel de operaţiuni au loc numai pe baza ofertei în valută făcută de Banca Naţională a României. Ca urmare, băncile autorizate pentru schimb onorează asemenea cereri ale agenţilor economici în limita disponibilului în valută pe care-l pot oferi acestora din urmă. Licitaţia fiind un contract care se încheie pe baza unui acord de voinţă între părţi, nici una din acestea nu poate fi constrânsă să încheie o astfel de convenţie decât în măsura în care voinţele lor se întâlnesc. În speţă, reclamanta S.C. *Madona Impex* S.R.L. a chemat în judecată *Banca Agricolă* S.A. Bucureşti şi *Banca pentru Agricultură şi Industrie Alimentară* pentru a fi obligate la plata unei sume în dolari SUA, cu dobânzile aferente ca urmare a neexecutării ordinelor de fixing bancar, respectiv, a transformării sumelor în lei depuse pentru schimb valutar. Instanţa de fond a respins acţiunea reclamantei, reţinând că pârâtele nu erau obligate să transforme în dolari SUA sumele în lei aflate în contul reclamantei, această operaţiune efectuându-se numai în măsura în care exista în depozit valută. Apelul declarat de reclamantă a fost admis de Curtea de Apel Bucureşti şi s-a schimbat sentinţa primei instanţe, în sensul admiterii în parte a acţiunii şi obligării pârâtei, *Banca Agricolă* S.A. Bucureşti la efectuarea schimbului din lei în valută, în limita sumei de 1.321.675 dolari SUA. Instanţa de apel a reţinut, în speţă, că între părţi a intervenit un contract de cont curent în baza căruia reclamanta a constituit un depozit, în lei, în vederea efectuării unui schimb valutar. Recursul declarat de pârâta S.C. *Banca Agricolă* S.A. Bucureşti a fost admis, s-a casat decizia atacată şi s-a respins apelul. Instanţa de recurs a reţinut – printre altele – că reclamanta nu era îndreptăţită să solicite obligarea pârâtei la efectuarea schimbului în valută, pe cale judecătorească, întrucât între părţile în litigiu nu a existat un contract prin care recurenta să se oblige să efectueze schimbul valutar solicitat de intimata-reclamantă, iar, potrivit Normelor privind organizarea şi funcţionarea pieţei valutare (aprobate prin Ordinul guvernatorului Băncii Naţionale a României

B.C.U. "M. EMINESCU" IASI

nr. 257/1992, schimbul valutar se face pe bază de licitație și în limita disponibilului în valută al băncilor autorizate).

(Dreptul, nr. 8/1996, p. 135-136).

13. Hotărâri pronunțate în anul 1995

1. Curtea Supremă de Justiție, Secția de contencios administrativ, decizia nr. 726 din 18 iulie 1995.

Articolul 4 din Instrucțiunile nr. 3614/1991 ale Ministerului Finanțelor precizează categoriile de cheltuieli aferente veniturilor încasate în vederea stabilirii profitului impozabil în acestea fiind incluse și dobânzile bancare, fără a distinge după cum ele privesc producția sau investițiile. În același sens sunt și dispozițiile art. 96 pct. b din Legea nr. 82/1991, potrivit cărora dobânzile curente aferente împrumuturilor primite sunt cuprinse în cheltuielile financiare. Potrivit Precizărilor nr. 9107/1994 ale Ministerului Finanțelor, dobânzile plătite pentru creditele primite se înregistrează în rezultatele financiare numai în cazul agenților economici care nu au fond de dezvoltare.

(Curtea Supremă de Justiție. Buletinul jurisprudenței. Culegere de decizii pe anul 1995, p. 27).

2. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 396 din 13 iunie 1995.

Potrivit prevederilor art. 452 lit. b din Codul de procedura civila, creditorii care solicită înființarea popririi asiguratorii, dar nu au act scris, sunt obligați ca odată cu cererea de poprire și dovada de intentare a acțiunii să dea și o cauțiune de jumătate din valoarea reclamației. Scrisoarea de garanție fiind un instrument bancar cu termen de valabilitate limitat, nu poate suplini cauțiunea prevăzută de lege.

(Curtea Supremă de Justiție, Buletinul Jurisprudenței. Culegere de decizii pe anul 1995, p. 204).

3. Curtea Supremă de Justiție, Secția de contencios administrativ, decizia nr. 590 din 1 iunie 1995.

Procesul-verbal de constatare al administrației financiare județene prin care s-a aplicat unei societăți comerciale o amendă și a fost obligată la plata unei sume reprezentând impozit pe profit, (reținându-se că evidențierea dobânzilor și comisioanelor plătite pentru creditele de investiții acordate de bancă s-a făcut cu scopul vădit de a se diminua profitul impozabil și, implicit, impozitul pe profit datorat), este ilegal dacă prin hotărâre judecătorească definitivă, societatea comercială a fost exonerată de plata amenzii pentru inexistența *scopului vădit* cerut de lege.

(Curtea Supremă de Justiție. Buletinul jurisprudenței. Culegere de decizii pe anul 1995, p. 21).

4. Curtea Supremă de Justiție, Secția de contencios administrativ, decizia nr. 340 din 5 aprilie 1995.

Aprobarea dată de către Secretariatul General al Guvernului pentru înstrăinarea imobilului în litigiu, nu constituie act administrativ producător de efecte juridice, ci numai o condiție de valabilitate a actului juridic de înstrăinare, în raport cu valoarea acestuia. Această aprobare este un act de gestiune, săvârșit de stat în calitate de persoană juridică, pentru administrarea patrimoniului său, fiind exceptat de la controlul instanței de contencios administrativ, potrivit art. 2 lit. d din Legea nr. 29/1990. Prin acțiune reclamanta a arătat că actul de vânzare-cumpărare încheiat la 12 iulie 1993, între Regia Autonomă *Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat*, ca vânzător și *Banca Română pentru Dezvoltare* S.A., în calitate de cumpărător, privind întregul imobil situat în București str. Doamnei nr. 2, sector 3, își păstrează valabilitatea numai pentru partea de clădire care constituie spațiu bancar transmis intervenientei, cealaltă parte din clădire fiind folosită de reclamantă în calitate de chiriaș. În aceste condiții, în mod corect s-a reținut competența Judecătoriei Sectorului 3 București, în soluționarea cauzei, potrivit art. 13 C. proc. civ., imobilul fiind situat în raza teritorială a instanței de drept comun sus-menționate. Anularea contractului de vânzare-cumpărare din 12 iulie 1993 încheiat în urma licitației de drept comun, iar nu a instanței de contencios administrativ. Dispozițiile art. 18 din Legea nr. 29/1990, prevăd că legea se completează cu prevederile Codului de procedură, care stabilesc (art. 158 alineatul 3) că, dacă instanța se declară necompetentă, ea va trimite dosarul instanței competente. Reținând că nu are competență materială în soluționarea cauzei, instanța de contencios administrativ, față de dispozițiile legale sus-menționate, în mod corect și-a declinat competența în favoarea Judecătoriei sectorului 3 București. Competența după valoarea pusă în discuție de intervenientă, în recurs, nu poate fi examinată decât de instanța de drept comun în favoarea căreia instanța de contencios administrativ s-a dezinvestit. Așa fiind, recursurile declarate de reclamantă și intervenientă sunt nefondate și se resping.

(Dreptul, nr. 4/1996, p. 122).

14. Hotărâri pronunțate în anul 1994

1. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 591 din 6 decembrie 1994.

Potrivit prevederilor pct. 3 din anexa 1 la contract nerespectarea prevederilor din contract de către una din părți îndreptățește cealaltă parte să fie despăgubită prin plata de daune. Instanța de apel a interpretat clauza respectivă în sensul unei clauze de impreviziune - rebus sic standibus - deși aceasta n-a fost în intenția părților. Chiar dacă părțile n-ar fi prevăzut o clauză

de imprevizibilitate, aceasta nu-şi putea produce efecte, fiind contrară prevederilor art. 1085 C. civ., care consacră principiul răspunderii pentru repararea prejudiciului previzibil la momentul încheierii contractului. De la acest principiu există o singură excepție, atunci când vina debitorului în executarea contractului îmbracă forma intenției, situație în care acesta este ținut să răspundă şi de prejudiciul imprevizibil la data încheierii contractului. Or, intimata nici n-a invocat că neexecutarea obligației contractuale s-ar datora unei activități dolosive a recurentei, încât interpretarea instanței care a cumulat dobânzile bancare de 60% cu rata inflației, contravenind principiului instituit de art. 1085 C. civ. este eronată. În speță, intimata a suportat pentru creditele bancare obținute o dobândă de 60%, necontestată de recurentă, cunoscut fiind că la stabilirea dobânzilor bancare în perioadele de fluctuație - depreciere a valorii monedei naționale - se are în vedere inflația. Dacă în perioada întârzierii plății, dobânda s-ar fi modificat, instanța avea posibilitatea să oblige la despăgubiri echivalente dobânzii majorate, situație care însă nu se regăseşte în probele dosarului. De asemenea, nu putea obliga nici la plata unui coeficient de inflație, fiind de principiu că la data încheierii contractului părțile şi-au asumat obligații numai în măsura consecințelor pe care puteau să le prevadă în momentul respectiv. Aşa fiind, daunele puteau fi acordate de instanța de apel la nivelul dobânzii de 60% care acoperă prejudiciul reclamantei, fiind greşită soluția în ce priveşte obligarea pârâtei şi la coeficientul de inflație.

(Dreptul, nr. 6/1995, p. 86).

2. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 560 din 17 noiembrie 1994.

Prin sentința civilă nr. 74 din 21 februarie 1994, Tribunalul Cluj a admis acțiunea formulată de *Banca Agricolă* S.A., Sucursala județeană Cluj şi a declarat Societatea Comercială *Avicola* S.A. Cluj-Napoca în stare de faliment, făcând în cauză aplicarea dispozițiilor art. 695, 696, 697, 701, 701, 702 şi 708 din Codul comercial român. Pentru a o declara pe pârâta-debitoare în stare de faliment, tribunalul a reținut că, în baza raporturilor juridice de creditare, aceasta a primit de la reclamanta-creditoare, în perioada aprilie 1992 - octombrie 1993, cu titlu de împrumut, suma de 491.920.000 lei, pe care i-o datorează, la aceasta adăugându-se dobânzile aferente în valoare de 189.641.000 lei, în total deci, suma de 681.561.000 lei. Tribunalul a mai reținut că pârâta datorează sume importante şi altor creditori, respectiv furnizori de mărfuri sau prestatori de servicii, în valoare totală de 271.269.039 lei, la care se adaugă încă o datorie de 121.209.581 lei față de bugetul de stat. În motivarea soluției, tribunalul a mai luat în considerare şi faptul că potrivit contului de *profit şi pierderi* la 31 decembrie 1993, pârâta-debitoare nu a realizat profit ci o pierdere de 848.926.000 lei, astfel că, potrivit art. 9 şi 10 din Legea nr. 76/1992,

la 18 martie 1993, reclamanta a constatat *incapacitate de plată* a pârâtei-debitoare, situație pe care i-a și comunicat-o. Pârâta-debitoare a declarat apel, susținând, pe de o parte, că nu se impunea să fie declarată în faliment întrucât, la 31 decembrie 1993, activul patrimoniului său, care include toate bunurile, era de 4.440.227.000 lei astfel că reclamanta și ceilalți creditori aveau din ce să-și recupereze creanțele *prin valorificarea acestui activ*, iar, pe de altă parte, era cazul ca reclamanta-creditoare, societate comercială, să-i acorde în continuare credite bancare pentru a-și continua activitatea. Prin decizia civilă nr. 10 din 14 iunie 1994, Curtea de Apel Cluj a respins apelul declarat în cauză cu aceeași motivare ca instanța de fond. Împotriva acestei din urmă hotărâri, pârâta-debitoare a declarat recurs, invocând dispozițiile art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, în sensul că decizia pronunțată este lipsită de temei legal, întrucât dispozițiile din Codul comercial român referitoare la procedura falimentului au fost abrogate, nemaifiind aplicabile *structurilor existente* în România, iar modul de recuperare a datoriilor între societățile comerciale a fost reglementat prin Legea nr. 76 din 17 iulie 1992[7], modificată prin Legea nr. 43 din 29 iunie 1993 și Ordonanța Guvernului nr. 23/1993. În dezvoltarea motivului de casare invocat, se susține că în lipsa legii falimentului, instanțele nu erau în drept să procedeze la declararea recurentei în stare de faliment și se impunea *așteptarea* adoptării acestei legi, iar, pe de altă parte, s-a considerat greșit că se află în stare de faliment, recuperarea treptată a creditului acordat de reclamantă fiind posibilă prin *valorificarea în condiții normale a producției de ouă și a efectivelor de păsări*, și că, deci, nu erau aplicabile în cauză dispozițiile art. 695 din Codul comercial. Motivele de casare invocate nu sunt întemeiate. Cu privire la susținerea că dispozițiile din Codul comercial român referitoare la procedura falimentului ar fi fost abrogate, este de reținut că aceste prevederi n-au fost abrogate nici expres dar nici tacit. În adevăr, în România este în vigoare Codul comercial, publicat în Monitorul Oficial din 10 mai 1887, cu modificările ce au intervenit ulterior în anii 1895, 1900, 1902, 1906, 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1943 și 1990, cod care n-a fost abrogat. Din acest cod au fost abrogate dispozițiile art. 77-200 și 236 prin Legea nr. 31/1990, dispozițiile art. 221-235 prin Codul cooperației din 1935 și art. 442-477 prin Legea asigurărilor din 1930. Dispozițiile art. 695-888 din Codul comercial român, care reglementează întreaga procedură a falimentului, n-au fost abrogate expres prin vreun act normativ adoptat ulterior intrării în vigoare a codului. Dar, aceste prevederi n-au fost abrogate nici tacit, pe considerentul, susținut de recurentă că, n-ar fi aplicabile *structurilor existente* în prezent în România. Pe problema în discuție, este de reținut, așadar, că abrogarea ca operație juridică are loc, în primul rând,

[7] Abrogată prin O.U.G. nr. 10/1997, publicată în M. Of. nr. 72 din 22 aprilie 1997.

printr-un text de lege formal, care prevede în mod expres abrogarea totală sau numai parțială a unei legi anterioare. În al doilea rând, abrogarea poate fi tacită în cazul în care între o lege nouă și alta anterioară există nepotriviri și contradicții evidente, care o fac inaplicabilă pe aceasta din urmă. Reținându-se prezumția că, în principiu, printr-o lege nouă se voiește a se da un curs progresist legislației existente, este normal ca prevederile unei legi anterioare ce sunt incompatibile cu cele ale unei legi noi să fie considerate abrogate tacit și, deci, inaplicabile. Din acest punct de vedere, în procedura judiciară a falimentului nu a fost adoptată nici o lege, astfel că, dispozițiile în această materie din Codul comercial fiind în totalitate în vigoare, nu pot fi considerate abrogate tacit, întrucât nu sunt în contradicție cu alte prevederi în materie. Deosebit de aceasta, nu se poate susține cu temeinicie nici că dispozițiile Codului comercial român, în general, și cele privind procedura falimentului, în special, ar fi devenit inaplicabile prin desuetudine, adică ca urmare a neaplicării lor timp îndelungat. Deci, dispozițiile din Codul comercial român, referitoare la procedura falimentului, ca și codul în întregul său, cu excepția dispozițiilor menționate care au fost abrogate, își păstrează obligativitatea care nu s-a pierdut prin trecerea timpului. Aceasta cu atât mai mult cu cât, prin conținutul său, Codul comercial român este un cod al economiei de piață, iar potrivit art. 134 pct. 1 din Constituția României, economia acesteia *este economie de piață*. Față de cele învederate, existând, deci, norme de drept aplicabile în speță, instanțele au procedat corect atunci când au pășit la judecarea cauzei, cursul justiției neputând fi oprit până la adoptarea unei legi a falimentului, așa cum greșit se solicită prin recursul declarat de pârâtă. Sub acest din urmă aspect, urmează a se avea în vedere dispozițiile art. 21 din Constituția României, potrivit cărora: *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime,* nici o lege neputând *îngrădi exercitarea acestui drept*, precum și prevederile art. 3 din Codul civil român din anul 1865, conform cărora: *judecătorul care va refuza de a judeca, sub cuvânt că legea nu prevede, sau că este întunecată sau neîndestulătoare, va putea fi urmărit fiind culpabil de denegare de dreptate.*

(Nepublicată).

3. Curtea de Apel Galați, Secția civilă, decizia civilă nr. 957 din 5 iulie 1994.

Printre condițiile speciale prevăzute de lege pentru anumite acte juridice, în cazul celor translative de proprietate, este necesară existența autorizației administrative prevăzute de lege. În cazul apartamentelor construite cu credite în condițiile Legii nr. 4/1973[8], o asemenea condiție se impune, ca efect al garantării obligației de restituire a împrumutului acordat de C.E.C. Potrivit art. 29 din Legea nr. 4/1973, Casa de Economii și Consemnațiuni este

[8] Legea nr. 4/1973 a fost abrogată prin Legea nr. 50/1991.

autorizată să acorde credite pentru construirea sau cumpărarea de locuințe. În condițiile art. 30 din aceeași lege, împrumutul este garantat prin constituirea unei ipoteci asupra locuinței, astfel dobândite, fiind expres interzisă vânzarea ei, decât cu acordul creditorului ipotecar. Privilegiul creditorului ipotecar este totodată o măsură de asigurare a dreptului său, întrucât, art. 18 alineatul 2 din Decretul nr. 221/1960[9] prevede că orice acte de dispoziție cu privire la imobil, după luarea inscripției ipotecare, sunt nule de drept. Față de aceste prevederi, convenția părților referitoare la vânzarea apartamentului fiind lipsită de o condiție specială de valabilitate este lovită de nulitate absolută.
(Nepublicată).

4. Tribunalul Argeș, Secția civilă și de contencios administrativ, sentința civilă nr. 187 din 6 iunie 1994 (dosar nr. 944/1994).

S-a luat în examinare, pentru pronunțare, cererea de declarare în faliment formulată de *Banca Agricolă* S.A. Sucursala Județeană Argeș, împotriva pârâtei S.C. *King* S.R.L. cu sediul în Pitești, str. Popa Șapcă, bl. P 5, sc. A, ap. 2, jud. Argeș. La apelul nominal făcut în ședință publică au lipsit părțile. Procedura legal îndeplinită. Dezbaterile asupra cererii de față au avut loc la data de 25 aprilie 1994 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta sentință, iar instanța având nevoie de mai mult timp pentru studierea actelor și lucrărilor de la dosar a amânat pronunțarea la 28 aprilie, 5 mai, 10 mai, 16 mai, 23 mai, 30 mai, 6 iunie 1994. Tribunalul decide asupra cererii de față: La 28.02.1994 creditorul *Banca Agricolă* S.A. - Sucursala Argeș a cerut declararea în faliment a societății comerciale *King* S.R.L. cu sediul în Pitești, str. Popa Șapcă, bl. P 5, sc. A, ap. 2 jud. Argeș, înmatriculată în registrul comerțului sub nr. J/03/1991. Creditorul a susținut, în motivarea cererii, că a acordat debitoarei împrumuturi în sumă totală de 125 milioane lei și că din luna martie 1993 nu a mai prezentat balanțele la verificare, iar din luna iulie 1993 nu a mai depus nici o sumă din vânzări în contul bancar, motive pentru care a considerat ajunse la scadență creditele curente în baza contractului, a constatat starea de incapacitate de plată la 13.10.1993 și neplata la data cererii în sumă de 30.873 mii lei la credite și dobânzi. Pentru a-și susține aceste cereri, creditorul a depus în copie ultima balanță de verificare prezentată de debitoare la 30.11.1992, contractele de garanție mobiliară nr. 4950 și 4951 din 20.12.1991, precum și procesele-verbale de constatare și executare din 11, 18 și 31.08.1993, notificarea incapacității de plată, notele de contabilitate privind operațiunile bancare de creditare și referatul nr. 373/1.09.1993 din care rezultă că la 31.03.1993 Societatea Comercială *King* S.R.L. avea un sold debitor de 394.023.279,88 lei, o lichidare de 1,03% și o rată de rentabilitate de 2%, avea

[9] Abrogat prin O.G. nr. 11/1996, abrogată la rândul său prin O.G. nr. 61/2002, publicată în M. Of. nr. 644 din 30 august 2002.

creanţe de 62.414 mii lei şi datorii comerciale de 110.150 mii lei. La 29.04.1993, debitoarea a contractat un împrumut de 50 milioane lei cu rate egale scadente la 31.03 şi 30.04.1994 din care a restituit anticipat la 4 iunie 1993, 10 milioane lei; la 1. 09. 1993 creditoarea a constatat, pe baza referatului nr. 373 că fondul de marfă al debitoarei a scăzut considerabil, până la limita dispoziţiei garanţiei materiale a creditelor acordate pentru constituirea acestui fond şi a trecut împrumuturile acordate în categoria creditelor nerambursate la scadenţă, a decis pornirea procedurilor de executare silită şi a constatat că din creditul acordat s-au utilizat pentru destinaţia convenită numai 20 milioane lei, diferenţa fiind restituită de S.C. *ARO* Câmpulung în contul bancar al debitoarei deschis la Banca Comercială Română şi utilizată de asociatul unic cu altă destinaţie. Din contractul de creditare nr. 226 din 29.04.1993, rezultă că banca are dreptul de a retrage creditul înainte de scadenţă în cazul nerespectării de către împrumutat a obligaţiilor de a pune la dispoziţia creditorului documentele solicitate privind bunurile cumpărate pe credit, şi orice alte documente privind activitatea desfăşurată - precum bugetul, bilanţul, precum şi de a declara exigibil imediat creditul în cazul nerespectării obligaţiei împrumutatului de a-l utiliza pentru destinaţia cuvenită (fila 13), iar, în ce priveşte condiţiile de creditare, s-a stipulat în contract ca împrumutul să fie utilizat numai pentru procurarea de mărfuri în vederea comercializării (autoturism ARO 244). Examinând actele şi lucrările dosarului, tribunalul reţine: că societatea, a cărei declarare în faliment se cere, a împrumutat de la creditoare suma de 50 milioane lei la data de 29.04.1993, obligându-se să folosească împrumutul numai pentru procurare de autoturisme ARO 244 în vederea comercializării şi să-l restituie în două rate egale de 25 milioane lei la 31.03.1994 şi 30.04.1994; că, potrivit contractului, banca era îndreptăţită a considera exigibil imediat împrumutul acordat dacă debitorul nu respectă obligaţia utilizării creditului numai pentru destinaţia cuvenită, ceea ce banca a şi făcut în baza referatului nr. 373 din 1.09.1993, din care rezultă că suma de 30 milioane lei din împrumut a fost utilată cu altă destinaţie decât cea pentru care s-a acordat; că la data de 14.10.1993 creditoarea a constatat, în condiţiile Legii nr. 76/1992 starea de incapacitate de plată a debitoarei, având în vedere şi împrejurările că aceasta a înstrăinat o parte din bunurile care au format obiectul contractului de garanţie imobiliară nr. 2866/1992 şi nu a respectat obligaţiile asumate prin procesul-verbal din 3.09.1993 de a depune la bancă încasările realizate din vânzarea mărfurilor prin magazinul din fosta terasă Magnolia; că, în sfârşit, incapacitatea de plată nu a fost înlăturată între timp. Se mai reţine că debitoarea avea conturi deschise la mai multe bănci de la care a beneficiat de asemenea credite. În conformitate cu dispoziţiile O.G. nr. 23 din 25.08.1993, măsurile cu privire la faliment din C.com. se aplică în cazul în care incapacitatea de plată a

agentului economic nu a fost înlăturată timp de 6 luni de la constatarea ei, potrivit Legii nr. 76/1992. Art. 10 al Legii nr. 76/1992 stabileşte că sunt consideraţi în incapacitate de plată agenţii economici care au plăţi restante a căror scadenţă a fost depăşită cu 30 zile calendaristice şi că incapacitatea de plată se constată de orice creditor după expirarea acestui termen. Potrivit art. 6 alin. 2 din aceeaşi lege, scadenţa plăţii se stabileşte prin contractul de credit. În cauză, părţile au stabilit prin contractul de credite scadenţa la 31.03.1994 şi 30.04.1994, însă, la pct. 6 din contract, au stipulat o scadenţă anticipată însemnând pierderea beneficiului termenului acordat în favoarea debitorului de îndată ce acesta nu respectă obligaţiile asumate privind respectarea destinaţiei creditului, informarea băncii privind utilizarea sa şi activitatea desfăşurată, scadenţa anticipată nesupusă vreunei formalităţi şi lăsată ca drept exclusiv al băncii, care a procedat corect în consecinţă şi, după termenul stabilit de lege, a constatat incapacitatea de plată, pentru suma de 36.453.005 lei. Această constatare a fost precedată şi succedată de măsuri de urmărire silită, în urma cărora datoria a rămas de 30.873.000 lei credit şi dobânzi, iar starea de incapacitate de plată nu a fost înlăturată timp de 6 luni de la constatare. Tribunalul constată, în consecinţă, îndeplinite cerinţele ordonanţei privind aplicarea măsurilor referitoare la faliment din Codul comercial. Potrivit art. 695 Cod comercial, comerciantul care a încetat plăţile pentru datoriile sale comerciale este în stare de faliment. Din acest text, rezultă că este necesar pentru a se declara cineva în stare de faliment să fie comerciant în momentul încetării plăţilor, să fi încetat plăţile şi această încetare a plăţilor să privească datorii comerciale. În cauză, debitoarea este comerciant în înţelesul art. 7 Cod comercial şi art. 1 din Legea nr. 26/1990 şi Legea nr. 31/1990, fiind înmatriculată în registrul comerţului sub nr. J/03/991/1991 la data de 1.09.1993 când a devenit exigibilă datoria sa de a restitui împrumutul, şi această datorie are o cauză comercială, împrumutul bancar fiind, potrivit art. 3 pct. 11, art. 4 şi art. 56 Cod comercial, act de comerţ. Tribunalul constată, de asemenea, că în cauză, încetarea plăţilor nu este temporară şi accidentală, încât să lase loc redresării comerciantului, ci datorită împrejurărilor expuse mai înainte, este absolută şi completă, din moment ce creditoarea a recurs la măsuri pentru executarea silită şi şi-a văzut diminuate garanţiile contractate pentru creditul acordat. Astfel fiind, tribunalul constată că în cauză sunt întrunite cerinţele legale cu privire la declararea falimentului, în temeiul art. 695, 702 şi 708 Cod comercial se va admite cererea creditoarei, debitoarea va fi declarată în faliment, se va numi judecător sindic pentru administrarea falimentului, se va ordona punerea sigiliilor, se vor stabili termenele şi zilele în care creditorii trebuie să prezinte la grefă declaraţiile creanţelor şi când se vor verifica şi se va ordona societăţii falite înfăţişarea bilanţului şi a registrelor de comerţ. Pentru aceste normative se hotărăşte: Admite cererea formulată de

creditorul *Banca Agricolă* S.A. Sucursala Argeș, cu sediul în Pitești, Str. Intrarea Victoriei nr. 1, jud. Argeș, împotriva debitoarei S.C. *King* S.R.L. cu sediul în Pitești, Str. Popa Șapcă, bl. P 5, sc. A, ap. 2, jud. Argeș și în consecință: Declară în faliment S.C. *King* S.R.L. cu sediul în Pitești, Str. Popa Șapcă, bl. P 5, sc. A, ap. 2, jud. Argeș, înmatriculată în Registrul Comerțului sub nr. J/03/991/1991. Numește judecător sindic pentru administrarea falimentului pe d-na Ghimișliu Paula, judecător la Tribunalul Argeș. Ordonă punerea sigiliilor. Stabilește ziua de 21 iunie 1994, ora 9.00, când creditorii S.C. *King* S.R.L. să prezinte la grefa sindicului, declarația creanțelor lor. Stabilește ziua de 1 iulie 1994, ora 9.00, când la sediul Tribunalului Argeș se va proceda la verificarea creanțelor declarate. Ordonă înfățișarea bilanțului societății cu indicarea și estimarea bunurilor mobile și imobile, a datoriilor și creanțelor, inclusiv datele de identificare ale fiecărui creditor și cauza fiecărei datorii, până la 8 iunie 1994. Sentință executorie provizoriu. Cu drept de opoziție pentru creditor și societatea declarată în faliment în termen de 5 zile și cu apel direct în 10 zile pentru orice persoană interesată, începând cu data afișării extrasului la ușa tribunalului. Pronunțată în ședință publică, azi, 6 iunie 1994, la Tribunalul Argeș.

(Revista de drept comercial, nr. 4/1994, pp. 89-92).

5. Curtea Supremă de Justiție, Secția penală, decizia nr. 787 din 19 mai 1994, dosar nr. 143/1994.

Completarea unui cec cu limită de sumă, menționându-se o sumă disponibilă nereală, mai mare decât cea aflată în cont, constituie infracțiunea de fals prevăzută în art. 282, iar nu aceea de fals prevăzută în art. 289 din Codul penal. Prin sentința penală nr. 71 din 1 octombrie 1992, Tribunalul Galați a condamnat pe inculpatul D.G. între altele, pentru săvârșirea infracțiunilor de înșelăciune și de falsificare de monede sau de alte valori prevăzută în art. 282 alin. 1 și 2 din Codul penal, săvârșită prin aceea că, în calitate de patron al Asociației familiale *Calypso* din Galați, deși nu avea în contul de la bancă decât o disponibilitate de 807,70 lei, a completat cecuri în care a înscris disponibilități de 411.000 și de 290.000 lei, pe care le-a folosit la cumpărarea unor mărfuri. Apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Tribunalul Galați și de inculpat au fost admise prin decizia penală nr. 53/A din 21 decembrie 1993 a Curții de Apel Galați și s-a dispus schimbarea încadrării juridice din prevederile art. 282 alin. 1 și 2 din Codul penal, în participație improprie la săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri oficiale prevăzută în art. 31 raportat la art. 289 alin. 1 și în participație improprie la infracțiunea de uz de fals prevăzută în art. 31 raportat la art. 291 din Codul penal. Recursul declarat de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Galați este întemeiat. Fapta unei persoane de a înscrie într-un cec date necorespunzătoare adevărului constituie infracțiunea de falsificare de

monede sau valori prevăzută în art. 282 din Codul penal, nu infracțiunea de fals material în înscrisuri oficiale, formularul cec cu limită de sumă dobândind valoare prin completarea lui de către emitent. Curtea de Apel a schimbat, deci, în mod greșit încadrarea juridică a faptei în fals material în înscrisuri oficiale, încadrarea corectă fiind aceea prevăzută de art. 282 alin. 1 din C. pen. care se referă, expres, între alte titluri de credit, la cecuri.
(Nepublicată).

15. Hotărâri pronunțate în anul 1993

1. Tribunalul județean Iași, decizia civilă nr. 643 din 11 mai 1993.

Prin sentința civilă nr. 160/E din 1 februarie 1993 a Judecătoriei Iași a fost respins ca neîntemeiată cererea de înființare și validare a popririi promovată de creditorul B.R.D. – Sucursala Iași, reținându-se că înființarea unei popriri asupra contului curent pe care debitorul îl are deschis la terțul poprit (S.C. *BANKOOP* - S.A.) nu este posibilă până la soldarea contului, ca rezultat al închiderii acestuia, deoarece până la această dată nu există decât articole de debit și credit și nu debite și credite, și astfel fiind orice act de urmărire s-ar efectua cu privire la acest cont ar echivala cu o încălcare a principiului unității și indivizibilității contului curent, de natură a atrage nulitatea actului. În sentință se mai reține că potrivit clauzelor contractului intervenit între părți, în cazul lipsei de disponibilități în cont, numai clientul este singurul în măsură a hotărî asupra priorităților de plată, asumându-și astfel riscurile decurgând din eventualele plăți neefectuate în termen. Împotriva sentinței menționate creditorul a formulat recurs, invocând netemeinicia acesteia și susținând, în esență următoarele: - conform art. 2 din Legea nr. 76/1992 creditele de compensare, nerambursate la scadență, se vor recupera de bănci din încasările ulterioare, fără a se admite alte priorități la plată (în afara celor pentru salarii), legea oferind astfel un privilegiu potrivit art. 1722 Cod civil; debitorul neputând decide asupra priorităților de plată; - această imposibilitate a debitorului rezultă și din contractul de acordare a creditului; - calitatea de terț poprit a organului bancar rezultă atât din art. 18 din Legea nr. 33/1991 cât și din normele proprii și contractele tipizate de deschidere a conturilor; - calitatea de detentor al băncii este întărită și de art. 8 din Legea nr. 76/1992, care prevede că plățile ajunse la scadență se realizează sub control bancar. Recursul este nefondat. Într-adevăr, potrivit prevederilor art. 452 Cod procedură civilă, orice creditor va putea, pe bază de titluri executorii, să urmărească și să poprească – pentru sumele cuprinse în titlul său – sumele sau efectele datorate datornicului său de către un al treilea. În reglementarea anterioară (Legea Finanțelor nr. 9/1972), în raporturile de decontare bancară, instrumentele de decontare emise de creditor și pentru care debitorul a

recunoscut plata, precum și cele emise de debitor în favoarea creditorului, li se recunoaște valoarea de titluri executorii, pe baza cărora se puteau efectua operațiunile de plăți între unitățile economice. Abrogarea prin Legea nr. 10/1991[10] a sus-menționatei legi a condus, implicit, la dispariția acestui principiu, următoarea reglementare – Legea nr. 76/1992 – nestabilind nici forma nici valoarea juridică prin care creditorul constată și comunică debitorului său pretinsa incapacitate de plată în care consideră că acesta din urmă s-ar afla. În aceste condiții, în mod justificat s-a reținut că unitatea bancară – prin simplul fapt al deschiderii unui cont curent pentru efectuarea de operațiuni de încasări și plăți – nu poate deveni debitoarea clientului său, în lipsa unui titlu executor din care să rezulte caracterul cert, lichid și exigibil al creanței ce s-ar avea beneficiarul contului împotriva băncii ce i l-a deschis. În cadrul contractului de cont curent, care face parte din categoria contractelor nenumite, rolul băncii se rezumă la a asigura o derulare normală a operațiunilor de încasări și plăți, dispuse de client, prin lege neinstituindu-se o altă răspundere pentru activitatea ce o desfășoară banca decât cea pentru erorile comise în eliberarea mijloacelor bănești, ceea ce conduce la concluzia că banca nu are poziția de datornic a clientului său, dispozițiile art. 452 Cod procedură civilă negăsindu-și aplicabilitatea în speță. Susținerea recurentei că această calitate ar rezulta din statutele băncii și că debitorul nu poate decide asupra priorităților de plată este contrazisă de prevederile exprese ale H.G. nr. 162/1992, care instituie obligativitatea efectuării plăților în ordinea scadenței, inclusiv a obligațiilor către stat, datorate cu orice titlu, ordine ce nu poate fi încălcată prin admiterea unor cereri succesive de poprire. Dispoziția cuprinsă în art. 2 din Legea nr. 76/1992 nu poate fi generalizată, recuperarea de către bănci a eventualelor credite de compensare, nerambursate la scadență, din încasările ulterioare, fără a se admite alte priorități, apare ca o măsură excepțională, actul normativ citat referindu-se expres și limitativ la măsuri de rambursare a creditelor rezultate din acțiunea de compensare. O asemenea măsură de excepție nu poate justifica însă înființarea unei popriri pe contul curent al debitorului, până în momentul lichidării acestuia sumele înregistrate în acest cont nereprezentând decât articole de debit și credit, soldul înscris în extrasele de cont nefiind cert și neschimbător. În speță nefiind îndeplinite cerințele legale de natură a conferi valabilitate cererii creditorului de a se înființa o poprire pe contul curent al debitorului, recursul urmează a fi respins ca nefondat.

(Revista de drept comercial, nr. 4/1993, pp. 81-82).

[10] Abrogată prin Legea nr. 72 din 12 iulie 1996, publicată în **M. Of.** nr. 152 din 17 iulie 1996. Legea nr. 72/1996 a fost abrogată prin Legea nr. 500 din 11 iulie 2002 privind finanțele publice, publicată în **M. Of.** nr. 597 din 13 august 2002, modificată.

2. Curtea Supremă de Justiție, Secția comercială, decizia nr. 156 din 22 aprilie 1993.

Potrivit dispozițiilor art. 165 lit. a) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, poate fi exclus din societatea cu răspundere limitată asociatul care, pus în întârziere, nu aduce aportul la care s-a obligat, iar potrivit art. 165 lit. d) din aceeași lege poate fi exclus asociatul administrator care comite o fraudă în dauna societății sau se servește de semnătura socială sau de capitalul social în folosul lui sau al altora. În speță, potrivit statutului și contractului de societate, capitalul social subscris în vederea constituirii societății comerciale a fost de 100.000 lei numerar, fără aporturi în natură, și a fost vărsat la data de 10 aprilie 1991, cu chitanța nr. 710.910. Împrejurarea că din chitanța respectivă rezultă că s-a vărsat în întregime capitalul social subscris poate crea prezumția că toți asociații au contribuit în mod egal la constituirea acestuia. Această prezumție nu operează pentru că pârâtul B.M., a cărui excludere din societate se solicită, recunoaște, prin întâmpinare, că nu a depus cele 5 părți sociale a câte 5.000 lei la care s-a obligat. El a susținut, însă, că și-a depus aportul în natură, prin bunuri utile obiectului de activitate al societății. Această susținere nu a fost dovedită. Dimpotrivă, din contractul de societate și statut rezultă că, la constituirea capitalului social, asociații au convenit să-și aducă aportul în numerar, iar afirmațiile asociatului B.M. că a contribuit la capitalul social cu utilaje în valoare de 1.346.000 lei, sunt contrazise de contractul de credit nr. 244/3550 din 14 august 1991 și de adresa Băncii Române pentru Dezvoltare S.A. nr. 4067 din 14 octombrie 1991. Din aceste înscrisuri rezultă că beneficiara creditului este societatea comercială și că destinația creditului de 1.500.000 lei a fost pentru investițiile societății. Ca urmare, asociatul B.M. nu putea dispune, în numele său, de acest credit, care a fost garantat cu bunuri ale societății, enumerate în contractul de credit, iar utilajele achiziționate aparțineau societății. Or, din actele și lucrările dosarului rezultă că asociatul B.M. a intenționat să folosească creditul acordat de bancă, pentru investiții, pentru el și în folosul său. De asemenea, din dosar mai rezultă că asociatul B.C. a comis o fraudă în dauna societății. Astfel, din actul de constatare întocmit la 26 august 1991 și din declarația martorului audiat în cauză rezultă că B.C. a sustras din proprietatea societății două utilaje, un calculator și o imprimantă laser, pe care le-a transportat la domiciliul său. S-a constatat, în consecință, că instanțele au făcut o aplicare corectă a dispozițiilor art. 165 lit. d din Legea nr. 31/1990, dispunând excluderea asociaților B.M. și B.C. din societate.

(Nepublicată).

16. Hotărâri pronunțate în anul 1992

1. Judecătoria Focșani, Încheierea din 30 octombrie 1992, dosar nr. 90.637/1992.

Creditoarea *Bankcoop* sucursala Focșani a cerut scoaterea în vânzare a imobilului aparținând debitorului S.I.C. În cererea făcută pentru fixarea termenului de vânzare a fost indicat prețul de creditor, cât și de debitor. În ședința din 30 octombrie 1992, instanța, din oficiu, a pus în discuție, de față fiind numai creditorul, pârâtul lipsă, necesitatea efectuării unei expertize tehnice, în vederea stabilirii valorii actuale a imobilului scos în vânzare. Reclamanta *Bankcoop* s-a opus la efectuarea expertizei tehnice arătând că potrivit Decretului nr. 306/1938 trebuie să se aibă în vedere valoarea de asigurare a imobilului scos în vânzare. De asemenea, s-a mai arătat că cel care stabilește prețul de la care începe vânzarea este creditorul, iar debitorul a acceptat, prin contractul de garanție imobiliară încheiat, care constituie legea părților, valoarea indicată de creditor prin cererea de scoatere în vânzare. Instanța, apreciind că este necesar să se stabilească valoarea imobilului la prețurile actuale, deoarece este posibil ca aceasta să fi crescut, a dispus efectuarea unei expertize tehnice pentru a se stabili valoarea actuală a imobilului de la care să înceapă vânzarea.

(Nepublicată).

2. Judecătoria Iași, sentința civilă nr. 956/E din 25 mai 1992.

Întrucât reclamanta nu dovedește că, până în momentul livrării mărfii, s-ar fi convenit cu pârâta asupra unor sancțiuni pentru cazul în care una din părți nu-și execută, sau execută cu întârziere obligațiile asumate, incluzând pe cea de plată a prețului, nu există temei pentru a acorda reclamantei daune-interese echivalente dobânzilor plătite de aceasta pentru creditele bancare contractate în perioada în care pârâta nu și-a îndeplinit obligația ce-i revenea din faptul primirii mărfii. Deși art. 1073 C. civ. și art. 67 C.com. consacră dreptul creditorului de a pretinde îndeplinirea exactă a obligației asumate de către debitorul său și obține o despăgubire (daune-interese) în cazul în care această obligație nu este satisfăcută, în lipsa unei convenții accesorii, care să determine anticipat prejudiciul ce ar fi suferit de creditor, reclamantei furnizoare a mărfii nu i se poate acorda decât suma echivalentă dobânzii legale de șase la sută anual, prevăzută de Decretul nr. 311/1954, chiar dacă se face dovada că dobânda comercială este cu mult superioară celei legale; dobânzi care potrivit dispozițiilor art. 43 C.com. curg din ziua când datoria a devenit exigibilă.

(Revista de drept comercial, nr. 1/1993, p. 93).

3. Curtea Supremă de Justiție, Secția civilă, decizia nr. 904 din 14 mai 1992.

Potrivit art. 8 și 9 din Decretul-lege nr. 61/1990, cumpărătorii de locuințe din fondurile statului, care nu au posibilitatea să depună avansul prevăzut de art. 7, pot obține un credit la CEC cu termen de rambursare de până la 5 ani; CEC-ul este autorizat să acorde cumpărătorilor credite rambursabile cu dobândă anuală. Acordarea împrumutului se face în temeiul contractului de împrumut, care se încheie cu respectarea principiului libertății de voință a părților. Unitatea împrumutătoare nu poate fi obligată la încheierea contractului de credit în condițiile în care nu este de acord cu cuprinsul acestuia, deoarece CEC-ul potrivit legii, este autorizat iar nu obligat să acorde împrumuturi. Se reține, totodată, că activitatea unităților CEC este coordonată prin dispoziții normative speciale privind condițiile acordării împrumuturilor, între care și Hotărârea Guvernului nr. 1168/1990, privind corelarea dobânzilor cu nivelurile noi ale prețurilor și a dobânzilor la depunerile populației. Față de prefacerile economice și a riscului devalorizării monedei, inserarea în contract a unei clauze privind indexarea dobânzilor, periodic, în funcție de evoluția indicelui prețurilor și a dobânzilor la depunerile populației, este legală, conform art. 1578 C. civ. și a prevederilor guvernamentale mai sus menționate.

(Dreptul, nr. 11/1992, p. 82).

4. Curtea Supremă de Justiție, Secția de contencios administrativ, decizia nr. 100 din 17 martie 1992.

Reclamanta (societatea comercială de acțiuni) a solicitat anularea Circularei nr. 24 din 18 septembrie 1991, emisă de Banca Comercială Română S.A., susținând că prin acea circulară s-a depășit nivelul legal al dobânzii stabilit prin Legea nr. 19/1991. Or, este de menționat că, potrivit dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 19/1991, până la asanarea pierderilor înregistrate de întreprinderile de stat din activitatea anului 1989 și rămase neacoperite, băncile sunt autorizate să crediteze unitățile în cauză cu dobânda de 0,5%. De asemenea, prin anexa 1 la această lege, privind situația financiară a pierderilor întreprinderilor de stat din anii 1982-1988 și parțial a celor din anul 1989, se stabilesc domeniile și ramurile economiei care beneficiază de dispozițiile Legii nr. 19/1991, referitoare la anularea obligației de restituire a împrumuturilor de stat, acoperirii financiare a pierderilor înregistrate, a resurselor de acoperire a pierderilor și a dobânzii preferențiale. Totodată, dispoziții asemănătoare, în legătură cu domeniile menționate, sunt cuprinse și în Hotărârea Guvernului nr. 447/1991, privind preluarea de către stat și băncile comerciale a pierderilor înregistrate în anii 1989 și 1990 de agenții economici cu capital de stat, precum și a pierderilor bancare neperformante, hotărâre care, în anexa 1, prevede situațiile concrete în acest sens. Așa fiind, rezultă că, Circulara nr. 24 din 18 septembrie 1991, emisă în baza telexului nr. 823 din 16

august 1991 al Ministerului Economiei și Finanțelor, nu contravine dispozițiilor înscrise în art. 6 al Legii nr. 19 din 26 februarie 1991 cu privire la stabilirea dobânzilor și care autorizează băncile să acorde credite cu dobânzi speciale, dar numai în anumite condiții. Mai mult, se constată că societatea comercială reclamantă nu se află în anexele la Legea nr. 19/1991 și Hotărârea Guvernului nr. 447/1991. Se constată, așadar, că acțiunea societății comerciale reclamante trebuie respinsă ca nefondată și nu ca inadmisibilă, cum greșit a procedat instanța de fond, întrucât unitatea pârâtă (Banca Comercială Română S.A.) este o autoritate administrativă și poate emite și acte administrative.

(Dreptul, nr. 7/1993, pp. 77-78).

17. Hotărâri pronunțate în anul 1978

1. Tribunalul Suprem, Secția civilă, decizia nr. 1635 din 21 octombrie 1978.

Persoana indicată în libretul de economii CEC la *condiții de retragere* și împuternicită să ridice sumele depuse are calitatea de mandatar al titularului de libret. Ca atare ea este obligată să dea socoteală mandantului cu privire la sumele pe care le ridică în temeiul clauzei de împuternicire (art. 17 statutul CEC, aprobat prin Decretul nr. 371/1958).

(Ioan G. Mihuță, Repertoriu de practică judiciară în materie civilă a Tribunalului Suprem și a altor instanțe judecătorești pe anii 1969-1975, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1976, p. 95).

18. Hotărâri pronunțate în anul 1945

1. Curtea de Apel Craiova, Secția a II-a, decizia din 27 iunie 1945.

Titlul cambial trebuind să se bucure de o lesnicioasă circulație, este inadmisibilă poprirea asupra unei creanțe cambiale.

(Pandectele române. 1946, partea a II-a, p. 57, apud Radu Economu, Manual de drept cambial, Editura Lumina Lex, București, 1996, p. 176).

19. Hotărâri pronunțate în anul 1932

1. Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția a III-a, decizia nr. 1465 din 1932.

O acțiune cambială nu poate fi admisă când ea este bazată pe un cec, despre care nu s-a făcut dovadă de reclamant că a fost prezentat la plată în termen legal și că a fost protestat pentru neplată. În asemenea cazuri însă, deși cecul a fost înlăturat în acțiunea cambială pentru considerațiunile expuse, totuși reclamantul poate purta acțiunea rezultând din raportul fundamental, servindu-se de cec ca de un înscris cu care să stabilească raportul. În speță, Curtea de apel judecând în lumina acestui principiu, nu a violat prin nimic dispozițiile art. 1201 C. civ. când în acțiunea ordonată de dreptul comun a considerat cecul ca un înscris din care a putut deduce că convenția dintre părți a fost ca plata datoriei să se facă în franci francezi.

(Practică judiciară în materie comercială, op. cit., vol. I, p. 124).

20. Hotărâri pronunţate în anul 1931

1. Înalta Curte de Casaţie, Secţia III, decizia nr. 33 din 1931.

Ceea ce caracterizează contractul de cont curent şi îl diferenţiază de alte contracte, în special de împrumutul încheiat în forma uzuală în practica bancară a deschiderii de credit în cont curent, cu care prezintă analogie fără însă a se confunda, este reciprocitatea de credit ce părţile îşi acordă în mod contemporan, astfel că la închiderea contului acela care va rezulta creditor, să poată cere numai diferenţa între debit şi credit. Prin urmare, în raporturile ce decurg din contractul de cont curent, nici una din părţile contractante nu se desemnează de la început ca creditor sau ca debitor exclusiv şi nici nu se comportă ca atare în decursul executării contractului, ci fiecare contopeşte în persoana sa în mod indivizibil ambele calităţi: de creditor şi debitor. Această situaţie încetează numai la închiderea contului, operaţiune finală ce diferenţiază pe creditor de debitor, făcând ca cele două mase omogene de credit şi debit să se compenseze şi să dea loc la soldul creditor, pentru care există acţiune în justiţie. Forma contabilă a contului curent aplicată şi deschiderii de credit nu-i modifică întru nimic acestuia natura sa juridică de împrumut, atribuindu-i împrumutului calitatea de corentist.

(Practica judiciară în materie comercială, op. cit., vol. I, pp. 160-161).

21. Hotărâri pronunţate în anul 1924

1. Tribunalul Ilfov, Secţia I, decizia 445 din 19 mai 1924.

Operaţia de bancă cunoscută sub numele de *depozit spre fructificare* constituie un act juridic care are caracterul unui contract de împrumut, iar nu de depozit, deoarece în asemenea operaţiuni, depunătorul stipulând în favoarea sa plata unei dobânzi pentru suma depusă, contractul nu mai poate avea caracterul de depozit care, potrivit art. 1593 Cod civil este esenţialmente gratuit.

(Constantin Hamangiu, Nicolae Georgean, Codul civil adnotat. Cu textul corespunzător francez, italian şi belgian. Cu trimiteri la doctrina franceză şi română şi jurisprudenţa completă de la 1868 la 1925, Editura Librăriei Universala Alcalay & Co., Bucureşti, 1925, vol. IV, p. 63, speţa de sub art. 1594-1595).

22. Hotărâri pronunţate în anul 1923

1. Tribunalul Dolj, Secţia a III-a, sentinţa nr. 38 din 21 februarie 1923.

În materie de împrumut, când obiectul este o sumă de bani, restituirea trebuie să se facă în monede având curs legal în momentul plăţii, debitorul putând, conform art. 1578 Cod civil, să plătească suma numerică împrumutată cu monede mai rele decât cele primite, destul ca ele să aibă curs legal în momentul plăţii. În ce priveşte datoriile cambiale, art. 315 Codul comercial prevede că plata trebuie să se facă în moneda arătată în cambie, consecinţă a principiilor din art. 969 şi art. 1100 Cod civil. Dar textul din art.

315 Codul comercial spre a curma controversa ce există în Franța trimite la: art. 41 același cod, care precizează modul de plată în caz când moneda arătată nu are curs legal sau comercial în țară și nici cursul ei nu a fost determinat de părți iar contractul nu poartă clauza *efectiv* sau alta asemenea. Prin curs legal se înțelege acela fixat odată pentru totdeauna printr-o lege, și prin curs comercial, acela pe care o monedă, considerată ca marfă, îl are la bursă, deci putând varia după ofertă și cerere dintr-o zi în alta. Când părțile voiesc să înțeleagă moneda ca marfă, o individualizează în actul lor prin mențiunea *efectiv*. Înainte de război moneda legală era la noi leul Băncii Naționale și monedele de aur române sau străine. Cursul monedelor de aur era stabilit prin Legea Gherman, din 16 mai 1889, care menținea cursul din Legea de la 16 aprilie 1886 în ce privește monedele de aur engleze. Legea nefiind abrogată până în prezent, ea este încă aplicabilă, astfel că plata datoriilor în lire sterline, ca în speță, are a se face în valoarea schimbului în moneda țării, după cursul stabilit de lege - lei 25 bani 22 echivalând o liră sterlină. Mai ales că, în speță, datoria este pentru mărfuri iar cambia a fost emisă și scăzută înainte de război, în 1914. Această soluție echitabilă se impune cu atât mai mult cu cât a pretinde plata pe cursul comercial al pieței de azi ar fi a se rupe, din cauza deprecierii monedei noastre după război, echilibrul între prestațiunea creditorului și cea a debitorului, prin crearea de avantaje excesive de o parte și pierderi ruinătoare de altă parte.

(C. Hamangiu, N. Georgean, op. cit., vol. IV, p. 52, speța de sub art. 1578).

23. Hotărâri pronunțate în anul 1921

1. Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția a III-a, decizia nr. 636 bis din 2 iunie 1921.

O bancă nu poate pretinde că a făcut o operațiune de vânzare de acțiuni atunci când primind un ordin de cumpărare de la un client, l-a încunoștințat că a executat ordinul cumpărând acțiunile pe prețul fixat. Procurarea unor asemenea acțiuni constituie o adevărată operațiune de comision. Comisionarul nu se poate constitui vânzător sau cumpărător al acțiunilor ce era obligat să cumpere sau să vândă, după ce a încunoștințat pe comitent că a cumpărat sau a vândut acțiunile conform însărcinării primite. Acest drept încetează, când terțul a executat contractul, predând acțiunile ce a vândut sau plătind prețul celor ce a cumpărat. In acest caz lucrurile cumpărate fiind predate comisionarului sau prețul fiind plătit, el deține lucrurile sau prețul ca mandatar, iar nu ca vânzător, astfel că alin. 2 art. 411 C.com. e inaplicabil.

(St.Ionescu, L.Preutescu, Codul comercial adnotat cu jurisprudența română la zi, cuprinzând și toate legile, regulamentele și convențiile comerciale, adnotate, M.O., Imprimeria Națională, București, 1933, pp. 364-265, speța nr. 3 de sub art. 411).

24. Hotărâri pronunțate în anul 1915

1. Înalta Curte de Casație și justiție, Secția a III-a, decizia nr. 377 din 9 iunie 1915.

Chestiunea de a se ști dacă un prepus pentru care comitentul său este răspunzător, potrivit art. 1000 C. civ., a fost sau nu în exercițiul atribuțiilor sale când a săvârșit faptul dăunător în detrimentul altuia e o chestiune de fapt pe care instanța de fond o rezolvă îndestulător examinând natura atribuțiilor prepusului și raportul între aceste atribuții și faptul comis. Este valabilă liberarea unei sume de bani de către banca depozitară când i se prezintă cecul și scrisoarea de aviz, regulate în formă, cu semnătura deponentului, deși beneficiarul sau persoana care se prezintă, nu ar avea mandat special pentru încasare, deoarece cecul e plătibil în puterea legii ca și polița sau alte efecte comerciale. Cu drept cuvânt dar, instanța de fond întemeindu-se pe asemenea principii a putut conchide că responsabilitatea pentru o sumă sustrasă de către prepusul deponentului prin prezentarea la banca depozitară a unui cec cu semnătură falsă, cade asupra comitentului, care de altfel se constatase că avea o încredere desăvârșită în prepusul său, iar nu asupra băncii care a eliberat suma.

(C. Hamangiu, N. Georgean, op. cit., vol. II, p. 515).

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

2) Jurisprudență străină

1. Hotărâri pronunțate în 2002

1. Bundesgerichtshof, Urteil vom 16.04.2002, XI ZR 375/00.

Contractele de acceptare a cardurilor de credit, încheiate între emitenții acestor carduri și comercianții din mediul electronic nu au natura juridică a unor cesiuni de creanță. Este ineficientă din punct de vedere juridic acea clauză cuprinsă în Condițiile Generale de Afaceri, potrivit căreia, în procesul de decontare fără factură, riscul utilizării abuzive a cardului este suportat exclusiv de emitentul cardului.

(Revista română de drept al afacerilor, nr. 6/2003, p. 175, traducere, adaptare și notă Dr. Horațiu Dan Dumitru).

2. Hotărâri pronunțate în anul 1997

1. Curtea Supremă Austria, decizia nr. 239 din 18 iunie 1997.

Pârâtul, un cumpărător austriac, a comandat pantofi de la o companie germană după o prezentare făcută de domnul J., un angajat al companiei germane. Cumpărătorul a făcut comanda companiei germane, transmisă printr-un comerciant italian, reclamantului. Referitor la comanda cumpărătorului, angajatul vânzătorului a cerut și a primit aprobarea cumpărătorului pentru culoarea pantofilor. După expedierea pantofilor, vânzătorul a expediat factura cumpărătorului, care, ca răspuns domnului J, eliberează un cec companiei germane pentru plata vânzătorului. Pentru că vânzătorul nu a primit plata nici de la cumpărător nici de la domnul J, l-a dat în judecată pe cumpărător pentru obligația de plată. Având în vedere art. 1 lit. a din Convenția Națiunilor Unite asupra contractelor de vânzare internațională de mărfuri care se aplică cazului de față, Curtea Supremă a decis că nu este cert că cumpărătorul a contractat cu compania germană sau cu vânzătorul. Prin urmare trebuie stabilit, dacă domnul J. a fost un comerciant independent care putea accepta oferta de la cumpărător în folosul vânzătorului ori dacă domnul J. pur și simplu a transmis comanda vânzătorului. Nici un contract nu poate fi apreciat ca încheiat, dacă domnul J nu a fost un agent comerciant independent ori dacă cumpărătorul nu și-a dat seama că comanda nu a fost trimisă vânzătorului. În plus din comunicările dintre angajații vânzătorului și cumpărător nu reiese nici o comandă, prin urmare nici un contract dintre ei nu putea fi realizat, întrucât angajații cumpărătorului nu pot să-și asume comportamentul vânzătorului ca fiind o acceptare (articolele 14 alin. 1, și articolele 18 alin. 1 din Convenția Națiunilor Unite asupra contractelor de vânzare internațională de mărfuri). Prin urmare, Curtea Supremă trimite cazul primei instanțe pentru a determina proveniența agentului comercial.

(Nepublicată).

2. Curtea de Casație din Franța, Secția comercială, decizia din 17 februarie 1997.
Tacita relocațiune nu antrenează o prorogare a contractului primitiv, ci dă naștere unui nou contract. Fidejusiunea trebuie să fie expresă și nu poate fi întinsă dincolo de limitele în care a fost contractată. Fundamentează legal decizia sa Curtea de Apel care, pentru a respinge cererea în plată a unei bănci îndreptată contra guvernului personal al unei societăți căreia i-a fost consimțită o deschidere de credit în cont curent pentru o durată de 12 luni, ce a fost reînnoită pentru aceeași durată în aceleași condiții, constatând, pe de o parte, că nu a avut loc o prorogare a termenului deschiderii de credit, ci o tacită reconducțiune a acesteia la scadența sa, și, pe de altă parte, că fidejusiune accesorie contractului inițial nu a fost, în ceea ce o privește, reînnoită.
(Revista de drept comercial, nr. 12/1999, p. 108, traducere și notă aprobativă de Mircea Dan Bocșan).

3. Hotărâri pronunțate în anul 1996

1. Curtea de Apel din Köln, decizie din 21 mai 1996.
Vânzătorul a vândut o mașină uzată cumpărătorului, ambele părți fiind negustori de mașini. Documentele au arătat că mașina a fost autorizată pentru prima dată în 1992 și kilometrajul de la bord era scăzut. Contractul de vânzare cuprindea excluderea oricărei garanții. Cumpărătorul a vândut apoi mașina unui client, care a descoperit mașina fusese autorizată în 1990 și că kilometrajul real este mult mai mare. Cumpărătorul a plătit despăgubirile clientului său și a pretins aceeași valoare ca despăgubire de la vânzător. Curtea de Apel a reținut că cumpărătorul ar putea cere despăgubiri în virtutea art. 35(1), 45 și 74 din convenție. Despăgubirile cumpărătorului provocate de obligația sa față de clientul său ar putea fi revendicate în virtutea art. 74, deoarece asemenea despăgubiri sunt previzibile dacă bunurile sunt vândute unui comerciant care intenționează să le revândă. Deși cumpărătorul ar fi putut descoperi lipsa de concordanță a mașinii cu contractul vânzătorul nu se poate folosi el însuși de art. 35(3) din Convenție din moment ce vânzătorul cunoștea vârsta reală a mașinii și astfel a acționat necinstit. Curtea de Apel a reținut că art. 35(3) nu poate profita unui vânzător necinstit, referindu-se la principiile generale întrupate în art. 40 și 7(1) din convenție. Conform Curții de Apel, chiar și un cumpărător foarte neglijent merită mai multă protecție decât un vânzător necinstit. Deși, excluderea oricărei garanții a fost posibilă în virtutea art. 6 din convenție, a fost reținută ca nevalabilă în acest caz. Curtea de Apel a constatat că validitatea reală a unei asemenea clauze nu a fost guvernată de convenție. În acest caz, această problemă a fost guvernată de legea germană, conform căreia o excludere a garanției nu este validă dacă vânzătorul acționează necinstit.
(Nepublicată).

4. Hotărâri pronunțate în anul 1978

1. Curtea de Casație franceză, Secția civilă, decizia din 6 martie 1979 și decizia din 21 iunie 1978.

Beneficiul de discuțiune și beneficiul de diviziune nu se acordă cauțiunii reale, în lipsă de stipulație contrare.

(Code civil, Dalloz, 1989, p. 1395, nr. 1 de sub art. 2021.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PARTEA A III-A
MODELE DE CONTRACTE

§ 1. Contract de societate pe acţiuni şi contract de societate în comandită pe acţiuni

Subsemnaţii _____ (*numele şi prenumele fiecărui acţionar sau denumirea, domiciliul ori sediul acestora, cetăţenia sau naţionalitatea acţionarilor, actul lor de identitate, seria, nr., data eliberării şi organul care l-a eliberat, iar pentru societăţile în comandită pe acţiuni se menţionează calitatea de comanditar sau comanditat*), am încheiat prezentul contract de constituire a societăţii comerciale pe acţiuni sau în comandită pe acţiuni, care are următorul cuprins:

Capitolul I
Denumirea societăţii şi forma juridică

Se constituie de către subsemnaţii o societate comercială pe acţiuni (în comandită pe acţiuni) sub firma _____ S.A. (*sau _____ societate în comandită pe acţiuni*), persoană juridică română.
Emblema societăţii este cea din anexa la prezentul contract (opţional).

Capitolul II
Sediul societăţii

Localitatea _____, str. _____, nr. _____, judeţul (sectorul) _____.

Capitolul III
Filiale şi sucursale (dacă este cazul)

Societatea va înfiinţa sucursale şi filiale în următoarele localităţi (*se indică sediul fiecărei sucursale sau filiale*).

Capitolul IV
Obiectul societăţii

Societatea va avea ca obiect de activitate următoarele: (*se redactează activităţile grupate pe producţie, comerţ intern, servicii, import-export, construcţii – a se vedea şi art. 3. C.com., precum şi C.A.E.N.*) .

Capitolul V
Capitalul social

Capitalul social subscris este stabilit la suma de _____ lei (*dacă există participare străină la capital se menţionează valoarea capitalului în lei*).
Capitalul vărsat la constituire este de _____ lei (*la participarea străină se menţionează cât s-a vărsat efectiv în lei şi în valută*).
Întregul capital social subscris se va vărsa până la data de _____ .

Capitolul VI
Acţiuni

Capitalul social este împărţit în _____ acţiuni, în valoare de _____ lei fiecare, din care în nr. de _____ acţiuni la purtător şi un nr. de _____ acţiuni nominative (după caz).

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ

Capitolul VII
Aportul asociaților la capitalul social

Se indică numele și prenumele (denumirea) fiecărui asociat, aportul în numerar și numărul de acțiuni aferente, aportul în natură (dacă este cazul), modul de evaluare (expertiză, declarație, acte de proprietate) și numărul de acțiuni acordate pentru bunurile în natură. Se va preciza în contract ce situație au bunurile aduse de asociați (devin proprietatea societății, sunt aduse numai în folosința societății, sunt închiriate).

Capitolul VIII
Administratorii

Societatea este administrată de _____ administratori; respectiv: - *pentru fiecare se menționează numele și prenumele, cetățenia, garanția pe care o va depune până la o dată stabilită, drepturile speciale de administrare și reprezentare acordate unora dintre ei (ex.: director general, președinte) sau se precizează că sunt stabilite prin statut;*

- se stabilește o remunerație lunară de _____ lei fiecărui administrator.

Capitolul IX
Adunarea generală

Condițiile pentru validarea deliberărilor adunării generale și modul de exercitare a dreptului de vot: la prima convocare, este necesară prezența acționarilor, reprezentând trei pătrimi din capitalul social, iar hotărârile să fie luate cu votul unui număr de acționari care să reprezinte cel puțin o treime din capitalul social.

Capitolul X
Cenzorii

Societatea va avea un număr de _____ cenzori și anume:
- se indică pentru fiecare cenzor numele și prenumele, cetățenia (*dacă sunt numiți prin contract*).

Capitolul XI
Durata societății

Durata societății este de __ ani (*sau nedeterminată*), începând de la data înmatriculării în Registrul comerțului (*sau se dizolvă de drept*).

Durata societății poate fi prelungită prin hotărârea adunării generale a acționarilor, cu respectarea prevederilor Legii nr. 31/1990, republicată, privind schimbarea duratei unei societăți (*pe durată determinată*).

Capitolul XII
Modul de distribuire a beneficiilor

Beneficiile reale ale societății vor fi stabilite și distribuite acționarilor pe baza bilanțului anual, conform statutului anexat.

Capitolul XIII
Acțiunile comanditarilor

Acțiunile comanditarilor (*se completează numai în cazul societăților în comandită pe acțiuni*) _____.

Capitolul XIV
Cheltuieli

Se trec: operațiunile încheiate de acționari în contul societății ce se constituie și pe care societatea urmează să le preia, precum și sumele ce trebuie plătite pentru alte operațiuni.

Sumele ce au fost plătite de acționari pentru constituirea societății, reprezentând taxe pentru autentificare, documente, avize, înmatriculări vor fi preluate de către societate și decontate în baza actelor prezentate de acționari, după aprobarea lor în prima adunare generală a acționarilor.

Capitolul XV
Dispoziții finale

Litigiile apărute între acționari vor fi soluționate de instanțele arbitrale sau judecătorești, în condițiile legii.

Subsemnații asociați adoptăm în unanimitate și semnăm în Statutul de funcționare al societății, care face parte integrantă din prezentul contract.

Prevederile prezentului contract vor putea fi modificate numai prin acordul tuturor părților semnatare.

Încheiat în localitatea _____, în ____exemplare, în limba română.

Data **Semnăturile asociaților**

_____ _____

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§ 2. Contract de asociere în participațiune

Capitolul I
Părțile contractante[1]

1.1. SOCIETATEA COMERCIALĂ _____ S.N.C./S.C.S./ S.A./S.R.L., cu sediul social în _____ persoană juridică constituită potrivit Încheierii judecătorului delegat de Tribunalul _____ la Oficiului Registrului Comerțului _____, nr. _____ din _____, Număr de înregistrare în Registrul Comerțului _____ Cod unic de înregistrare _____, Cont nr. _____ deschis la Banca _____, Sucursala Municipală/Județeană _____, Reprezentată prin următorii: D-l. _____, în calitate de ADMINISTRATOR, în calitate de asociat prim și **1.2.** SOCIETATEA COMERCIALĂ _____S.N.C./S.C.S./ S.A./S.R.L., persoană juridică de naționalitate română, număr de înmatriculare în Registrul Comerțului nr. _____ Cu sediul în _____, str. _____, nr. _____, sector _____, telefon _____ Cod fiscal _____ Cont nr. _____ deschis la _____, ori _____ Reprezentată prin _____, în calitate de ADMINISTRATOR, în calitate de asociat secund,

au convenit să încheie prezentul contract de asociațiune în participațiune, cu respectarea următoarelor clauze:

Capitolul II
Obiectul contractului

2.1. Asociațiunea în participațiune constituită prin prezentul contract are ca temei legal art. 251-256 din Codul comercial și este o asociație independentă, fără personalitate juridică[2].

2.2. Asociațiunea s-a constituit pe baza hotărârii asociaților și își desfășoară activitatea potrivit următoarelor principii: a) principiul independenței juridice a fiecărui asociat; b) principiul reciprocității asistenței manageriale, juridice, de marketing și comerciale; c) principiul acordării priorității în prestarea de servicii pentru realizarea scopului asociațiunii.

2.3. (1) Asociații au convenit ca în baza principiilor de mai sus să desfășoare, în comun, următoarele activități: _____;

- orice altă activitate profitabilă părților în legătură cu activitățile enumerate.

2.4. Activitățile pe care le desfășoară asociațiunea se încadrează în cele prevăzute de lege în economia națională.

Capitolul III
Durata asociațiunii

3.1. Durata asociațiunii constituite în baza prezentului contract este pe perioada realizării scopului propus, adică de la data încheierii prezentului contract, până la data de _____.

3.2. Durata contractului poate fi prelungită, cu acordul părților, prin act adițional.

Capitolul IV
Aporturile părților

4.1. Asociatul prim, pentru realizarea activităților economice ce formează obiectul prezentului contract, contribuie cu un aport social constând din: a) _____; b) _____;

[1] În conformitate cu prevederile art. 251 și urm. C.com.

[2] Dacă este cazul și art. 33 și 34 din Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, modificată.

4.2. Asociatul secund, pentru realizarea activităţilor economice ce formează obiectul prezentului contract, contribuie cu un aport social constând din: a) _____; b) _____;

4.3. a) Asupra bunurilor şi a valorilor care reprezintă contribuţia la realizarea asociaţiunii ce face obiectul prezentului contract, asociaţii îşi păstrează dreptul de proprietate;

b) Bunurile şi valorile respective sunt menţionate în inventarele acceptate şi semnate de asociaţi, inventare ce fac parte integrantă din prezentul contract.

4.4. În relaţiile cu terţii, răspunderea pentru obligaţiile contractuale revine părţii care a dat naştere obligaţiei respective.

Capitolul V
Conducerea şi administrarea asociaţiunii

5.1. Asociaţiunea va fi condusă şi administrată de un consiliu format din doi membri, câte o persoană împuternicită de fiecare coasociat, după cum urmează

Din partea SC _____. S.N.C./S.C.S./S.A./S.R.L.,

Din partea SC _____. S.N.C./S.C.S./S.A./S.R.L.

5.2. În caz de revocare a unui membru al conducerii asociaţiunii sau în cazul în care unul dintre aceştia se află în incapacitate de exercitare a atribuţiilor ce-i revin (boală, deces, demisie etc.) pe o perioadă de cel puţin 10 zile, membrii asociaţiunii vor lua măsuri de numire a unui alt membru conducerea asociaţiunii.

5.3. a) Consiliul de conducere şi de administraţie al asociaţiunii se întruneşte în şedinţe ordinare o dată pe lună şi ori de câte ori este necesar, în şedinţe extraordinare, din iniţiativa uneia dintre părţi

b) Convocarea se face în scris şi va conţine locul, data şi ora unde are loc adunarea, precum şi ordinea de zi propusă şi se comunică reprezentanţilor celorlalte părţi, pe bază de semnătură

c) Hotărârile adunării generale se iau prin consens.

5.4. În afară de alte probleme înscrise pe ordinea de zi, Consiliul de conducere şi de administraţie are următoarele atribuţii:

I. – În şedinţe ordinare, ia hotărâri în ceea ce priveşte: a) modul de folosire a contribuţiei (aporturilor) coasociaţilor în cadrul activităţii asociaţiunii[3]; b) programul de activitate, buget de venituri şi cheltuieli, decontul de venituri şi cheltuieli şi în special rezultatele obţinute de asociaţiune – beneficiile realizate sau pierderile suferite şi modul de lichidare şi evitare a acestora; c) alegerea – dacă este cazul – a cenzorilor; d) sortimentele şi calităţile de mărfuri ce urmează a se realiza şi/sau comercializa; e) preţurile produselor, bunurilor sau mărfurilor ori tarifele serviciilor; f) prospectarea pieţei, identificarea furnizorilor şi a clienţilor; g) numărul personalului necesar realizării obiectului asociaţiei, atribuţiile acestuia; h) remuneraţia membrilor Consiliului de conducere şi administraţie, a cenzorilor şi a personalului folosit în realizarea obiectului de activitate al asociaţiunii; i) calculul şi repartizarea beneficiilor sau a pierderilor, potrivit cotelor de participare stabilite prin prezentul contract; j) orice alte probleme care apar în legătură cu funcţionarea asociaţiunii.

II. – În şedinţele extraordinare, ia hotărâri în ceea ce priveşte: a) modificarea obiectului de activitate al contractului; b) prelungirea duratei asociaţiunii; c) majorarea aporturilor coasociaţilor; d) cooptarea de alţi asociaţi; e) încetarea contractului de asociaţiune în participaţiune; f) orice altă modificare a clauzelor contractului sau oricare altă hotărâre necesară bunului mers al asociaţiunii.

[3] Cheltuielile şi veniturile determinate de operaţiunile asociaţiilor în participaţie se contabilizează distinct de unul dintre asociaţi conform prevederilor contractului de asociere. La sfârşitul perioadei de raportare, cheltuielile şi veniturile înregistrate pe naturi se transmit pe bază de decont fiecărui asociat în vederea înregistrării în contabilitate (art. 101 Legea nr. 82/1991).

Capitolul VI
Repartizarea beneficiilor sau pierderilor

6.1. (1) Repartizarea beneficiilor sau pierderilor rezultate din activităţile comune desfăşurate de coasociaţi în cadrul asociaţiunii se va efectua lunar, în perioada 25-30 ale fiecărei luni, după cum urmează: a) asociatul prim _____. b) asociatul secund _____.

(2) Asociaţii pot modifica cota de mai sus prin act adiţional la prezentul contract.

(3) Asociaţii participă la beneficiile asocierii în modul arătat, iar participarea la pierderi se va împărţi la cei doi asociaţi.

6.2. (1) Asociaţii au un dreptul de a fi informaţi cu privire la realizarea drepturilor şi în privinţa îndeplinirii obligaţiilor, atât în ceea ce priveşte raporturile dintre ei, cât şi în privinţa raporturilor cu terţii.

Capitolul VII
Încetarea contractului

7.1. Asocierea în participaţiune îşi încetează activitatea ca urmare a următoarelor cauze: a) hotărârea comună a membrilor asociaţi; b) expirarea duratei pentru care s-a încheiat contractul de asociere; c) neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare a obiectului de activitate şi a altor clauze ale contractului de asociaţiune; d) lichidarea unei persoane juridice coasociate (faliment, divizare, comasare etc.), care va fi notificată în scris, în termen de 5 zile de la data declarării stării respective de către instanţa judecătorească; e) lipsa de profitabilitate a afacerilor asociaţiunii în participaţiune; f) hotărârea definitivă şi irevocabilă a unei instanţe judecătoreşti; g) alte cauze prevăzute de lege.

7.2. Prezentul contract de asociaţiune în participaţiune nu se poate denunţa în mod unilateral, în caz contrar, partea care îl denunţă fiind obligată la daune-interese.

7.3. a) În caz de încetare a asociaţiunii în participaţiune, rezultatele lichidării se vor repartiza pe coasociaţi proporţional cu cota de participare a fiecăruia la beneficii şi pierderi.

b) Lichidarea se face de persoanele desemnate la data hotărârii de lichidare, denumiţi lichidatori numiţi de fiecare parte, în termen de 5 zile de la data apariţiei cauzei de încetare a asociaţiunii în participaţiune.

c) Lichidarea şi repartizarea rezultatelor asociaţiunii se face cu respectarea prevederilor Legii nr. 31/1990 (republicată) privind societăţile comerciale, pe bază de bilanţ aprobat de organele de conducere ale părţilor/asociaţi.

d) În cadrul lichidării, fiecare parte reintră în posesia exclusivă a bunurilor şi valorilor asupra cărora şi-a păstrat dreptul de proprietate, iar dacă ele nu se pot restitui în natură, cel păgubit are dreptul la repararea daunelor suferite.

Capitolul VIII
Forţa majoră

8.1. Nici una dintre părţile contractante nu răspunde de neexecutarea la termen sau/şi de executarea în mod necorespunzător – total sau parţial – a oricărei obligaţii care îi revine în baza prezentului contract, dacă neexecutarea sau executarea necorespunzătoare a obligaţiei respective a fost cauzată de forţa majoră, aşa cum este definită de lege.

8.2. Partea care invocă forţa majoră este obligată să notifice celeilalte părţi, în termen de 5 zile de la producerea evenimentului şi să ia toate măsurile posibile în vederea limitării consecinţelor lui.

8.3. Dacă în termen de 1 zi de la producere, evenimentul respectiv nu încetează, părțile au dreptul să-și notifice încetarea de plin drept a prezentului contract fără ca vreuna dintre ele să pretindă daune-interese.

Capitolul IX
Notificările între părți

9.1. În accepțiunea părților contractante, orice notificare adresată de una dintre acestea celeilalte este valabil îndeplinită dacă va fi transmisă la adresa/sediul prevăzut în partea introductivă a prezentului contract.

9.2. În cazul în care notificarea se face pe cale poștală, ea va fi transmisă, prin scrisoare recomandată, cu confirmare de primire (A.R.) și se consideră primită de destinatar la data menționată de oficiul poștal primitor pe această confirmare.

9.3. Dacă notificarea se trimite prin telex sau telefax, ea se consideră primită în prima zi lucrătoare după cea în care a fost expediată.

9.4. Notificările verbale nu se iau în considerare de nici una dintre părți, dacă nu sunt confirmate, prin intermediul uneia dintre modalitățile prevăzute la alineatele precedente.

Capitolul X
Soluționarea litigiilor

10.1. În cazul în care rezolvarea neînțelegerilor ce ar putea apărea între părțile prezentului contract nu este posibilă pe cale amiabilă, ele vor fi supuse spre soluționare instanțelor de drept comun competente.

Capitolul XI
Clauze finale

11.1. Completările și modificările aduse contractului de asociațiune în participațiune nu sunt valabile și opozabile între părțile contractante decât dacă sunt făcute prin act adițional semnat de coasociații fondatori.

11.2. Asocierea altor persoane juridice sau fizice la realizarea obiectului prezentului contract se face numai cu acordul coasociaților fondatori ai asociațiunii în participațiune.

11.3. Decontarea cheltuielilor cu energia electrică, termică și gazele naturale, cu retribuțiile personalului, cu transporturile și a celorlalte cheltuieli administrative se va face de fiecare coasociat, pe bază de documente, valoarea lor trebuind să fie cuprinsă în cheltuielile generale ale asociațiunii în participațiune.

11.4. Ținerea evidenței contabile și întocmirea bilanțurilor contabile sunt în sarcina _____.

11.5. Controlul financiar poate fi exercitat de oricare dintre coasociați sau prin cenzori aleși de aceștia.

11.6. Prezentul contract prezintă voința părților și înlătură orice altă înțelegere verbală dintre acestea, anterioară sau ulterioară încheierii lui.

11.7. În cazul în care părțile își încalcă obligațiile lor, neexercitarea de partea care suferă vreun prejudiciu al dreptului de a cere executarea întocmai sau prin echivalent bănesc a obligației respective nu înseamnă că ea a renunțat la acest drept al său.

11.8. Prezentul contract a fost încheiat într-un nr. de _____ exemplare, astăzi _____

Asociat prim **Asociat secund**

_____ _____

§ 3. Convenţie de stipulaţie pentru altul [4]

Capitolul I
Părţile contractului

1. FUNDAŢIA _____, persoană juridică constituită potrivit Statutului autentificat la Notariatul Public _____, sub nr. _____ din _____ anul _____ şi a hotărârii TRIBUNALULUI MUNICIPIULUI BUCUREŞTI, pronunţată prin sentinţa civilă nr. _____ din _____, cu sediul în Bucureşti, str. _____, nr. _____, sector _____; în calitate de **stipulant;**

2. S.C. _____ S.A., persoană juridică înregistrată la Registrul Comerţului sub nr. _____, cu sediul în Bucureşti, str. _____, nr. _____, sector _____; în calitate de **promitent;**

3. _____, instituţie publică organizată în baza Legii nr. _____, cu sediul în Bucureşti, _____; în calitate de **terţ beneficiar.**

Capitolul II
Efectele contractului

II.1. FUNDAŢIA _____, ÎN CALITATE DE STIPULANT.

II.1.1. ÎN RAPORTURILE CU S.C. _____ S.A., ÎN CALITATEA ACESTEIA DE PROMITENT.

A. Va asigura realizarea studiului de fezabilitate, de către o persoană juridică specializată, apoi va aproba acest studiu, pe baza avizelor MINISTERULUI _____ şi ale _____, după care va trimite acest studiu REGIEI AUTONOME _____, în vederea obţinerii autorizaţiei de construcţie, în baza căreia S.C. _____ S.A. va realiza construcţia _____.

B. Va încheia un contract de sponsorizare cu S.C. _____ S.A., în calitate de sponsor, în condiţiile Legii nr. 32/1994, cu modificările ulterioare, ţinând seama şi de oferta pe care a făcut-o în acest sens FUNDAŢIA _____, în calitatea sa de sponsorizat, prin scrisoarea nr. _____

Contractul de sponsorizare între cele două părţi se va încheia înainte de stabilirea oricărui alt raport juridic obligaţional arătat în CONVENŢIA semnată pe data de _____

C. Va încheia un contract de antrepriză de construcţii cu S.C. _____ S.A., în condiţiile legii şi prin buna înţelegere a părţilor (art. 969 C. civ.), urmând ca bunul realizat ca urmare a executării obligaţiilor ce revin antreprenorului în baza contractului de antrepriză _____ - să revină _____

D. FUNDAŢIA _____ va avea o acţiune directă împotriva promitentului pentru a-l sili pe acesta din urmă să-şi execute obligaţiile faţă de terţul beneficiar - _____ - anume realizarea construcţiei în beneficiul acesteia şi predarea acesteia - _____, în cazul în care promitentul nu înţelege să-şi execute obligaţiile asumate faţă de stipulant.

E. În caz de neexecutare de către promitent a obligaţiilor ce-i revin, stipulantul poate acţiona pe următoarele căi:

- să ceară executarea contractului de sponsorizare de către promitentul-sponsor faţă de stipulantul-sponsorizat, urmând ca, în caz de neexecutare, contractul de antrepriză să se

[4] Fiind un contract de genul celor nenumite, stipulaţia pentru altul nu este definită de legiuitor prin reguli speciale, ea fiind stabilită de părţile contractante, în funcţie condiţiile reale în care îşi dau acordul de voinţă, fie prin combinarea unor elemente specifice diferitelor contracte numite, fie prin stabilirea unor elemente noi, independent de orice contract numit. Dacă nimeni nu poate fi obligat prin voinţa altcuiva, nimic nu se opune ca o persoană să beneficieze, în mod direct, de drepturi ce îi sunt conferite printr-un contract, la care nu are calitatea de parte şi faţă de care îşi menţine calitatea de terţ. Contractul în folosul altei persoane poate fi definit ca fiind acel contract prin care o parte, denumită stipulant, dispune ca cealaltă parte, denumită promitent, să dea, să facă sau să nu facă ceva în folosul unei terţe persoane, străine de contract, denumite terţ beneficiar. Dreptul terţului se naşte direct şi în puterea convenţiei dintre stipulant şi promitent. Doar exerciţiul dreptului subiectiv astfel născut depinde de voinţa terţului beneficiar.

desființeze de plin drept, cu obligația sponsorului-antreprenor-promitent de a plăti daune-interese pentru neexecutare stipulantului și terțului beneficiar;

- să ceară executarea contractului de antrepriză antreprenorului-promitent, în caz de neexecutare urmând să plătească daune-interese pentru neexecutare clientului-stipulant și terțului beneficiar;

- să ceară promitentului executarea silită a obligațiilor către terțul beneficiar, în cazul în care acesta nu și le execută de bunăvoie, la termenul stipulat în prezentul contract și în contractul de antrepriză;

- să ceară executarea contractului de antrepriză antreprenorului-promitent, iar în cazul neexecutării de către promitent a obligațiilor către terțul beneficiar, poate cere rezilierea, cu daune-interese a contractului de antrepriză, considerând contractul desființat de drept, fără punere în întârziere și fără nici o altă formalitate prealabilă, precum și fără posibilitatea instanței, în caz de litigiu, de a acorda termen de grație ori de a se pronunța asupra oportunității desființării contractului de antrepriză;

- să opună, în cazul neexecutării de către promitent a obligațiilor către terțul beneficiar, excepția de neexecutare *(exceptio non adimpleti contractus)* a contractului de sponsorizare și/sau de antrepriză, în condițiile legii;

să ceară daune-interese pentru neexecutare, urmând ca promitentul-antreprenor să plătească, în caz de neexecutare, cu titlu de clauză penală, făcându-se aplicația art. 1066 - 1072 din Codul civil, o sumă de _ pentru fiecare zi de întârziere.

II.1.2. ÎN RAPORTURILE CU _____, ÎN CALITATEA ACESTEIA DE TERȚ BENEFICIAR.

A. Dreptul de proprietate asupra construcției - _____, se va naște direct și nemijlocit în patrimoniul _____, independent de orice acceptare din partea acesteia.

B. FUNDAȚIA _____ va participa, împreună cu terțul beneficiar _____, la recepția construcției și apoi va preda acesteia, pe bază de proces-verbal, setul complet al documentației pe baza căreia a fost executată _____

Predarea, respectiv preluarea documentației, are rolul de realizare a efectelor stipulației pentru altul, donație indirectă către terțul beneficia _____ (pe care se grefează raporturile dintre stipulant și terț beneficiar), și contractul de antrepriză (pe care se grefează raporturile dintre stipulant și promitent), din acest moment _____ devenind, ca reprezentant al statului, devenind titular cu drepturi depline asupra _____

II.2. S.C._____ S.A., ÎN CALITATE DE PROMITENT

II.2.1. ÎN RAPORTURILE CU FUNDAȚIA _____, ÎN CALITATEA ACESTEIA DE STIPULANT.

A. Va încheia un contract de sponsorizare cu FUNDAȚIA _____, în condițiile Legii nr. 32/1994, cu modificările ulterioare, ținând seama și de oferta pe care FUNDAȚIA _____ a făcut-o în acest sens, prin scrisoarea nr. ____ / ____.

Contractul de sponsorizare între cele două părți se va încheia înainte stabilirea oricărui alt raport juridic obligațional arătat aici, între oricare dintre părțile prezentului contract.

B. Se obligă să încheie un contract de antrepriză cu FUNDAȚIA _____, în condițiile legii și prin buna înțelegere a părților, urmând ca bunul realizat ca urmare a executării obligațiilor ce revin antreprenorului în baza contractului de antrepriză – _____ - să revină instituției publice _____

II.2.2. ÎN RAPORTURILE CU _____, ÎN CALITATEA ACESTEIA DE TERȚ BENEFICIAR.

A. Se obligă să predea lucrarea executată, la termenele și în condițiile stabilite prin contractul de antrepriză încheiat cu FUNDAȚIA _____

B. Va deveni titular al unui drept de folosință asupra terenului pe care urmează să se realizeze construcția, pe toată durata executării acesteia, în urma încheierii unei convenții cu reprezentanții terțului beneficiar_____

II.3. _____, ÎN CALITATE DE TERȚ BENEFICIAR.

II.3.1. ÎN RAPORTURILE CU FUNDAȚIA ____, ÎN CALITATEA ACESTEIA DE STIPULANT.

A. Dreptul de proprietate asupra construcției - _____ se va naște direct și nemijlocit în patrimoniul statului, în regim de proprietate publică (art. 41 și 135 din Constituție, art. 5 din Legea nr. 18/1991, republicată, Legea nr. 213/1998 și art. 494 C. civ.), și cu drept de administrare deplină în favoarea _____, independent de orice acceptare din partea acesteia.

B. Va efectua recepția construcției, recepție care are rol de acceptare, prin care se consolidează drepturile dobândite ca urmare a încheierii contractului de antrepriză între stipulant - FUNDAȚIA _____ - și promitent - S.C. _____ S.A., anume _____, făcându-se aplicația art. 814 alin. 1 din Codul civil.

Donația, fiind indirectă, nu va fi necesară, pentru valabilitatea ei, îmbrăcarea în forma autentică a contractului.

Totodată, donația va fi irevocabilă, făcându-se aplicația art. 801 C. civ.

C. Drepturile în favoarea _____, născându-se direct în patrimoniul său din chiar momentul în care s-a încheiat contractul de antrepriză (momentul în care ia naștere convenția de stipulație pentru altul), ele vor continua să fiinţeze în patrimoniul _____, independent de orice acceptare - tacită sau expresă - din partea acesteia și independent de încetarea din ființă a FUNDAȚIEI _____ (stipulantul).

II.3.2. ÎN RAPORTURILE CU S.C. _____ S.A., ÎN CALITATEA ACESTEIA DE PROMITENT.

A. Pune la dispoziția constructorului, împreună cu REGIA AUTONOMĂ _____, în vederea realizării construcției, pe bază de proces-verbal, suprafața de teren din ____ - proprietate publică a statului - aferentă amplasamentului ___.

B. Drepturile în favoarea ___ născându-se direct în patrimoniul său din chiar momentul în care s-a încheiat contractul de antrepriză (momentul în care ia naștere convenția de stipulație pentru altul), ele vor continua să fiinţeze în patrimoniul ____, independent de orice acceptare - tacită sau expresă - din partea acesteia și independent de încetarea din ființă a FUNDAȚIEI _____ (stipulantul); prin urmare, _____, independent de orice acceptare din partea acesteia, va avea toate drepturile ce decurg din calitatea de titular al dreptului de administrare asupra imobilului, teren și construcție - în curs de realizare sau finalizată.

C. Instituția publică _____ are acțiune directă împotriva promitentului - S.C. _____ S.A. - pentru satisfacerea dreptului său, aceasta însemnând că nu va suporta concursul creditorilor sau succesorilor stipulantului; în caz de neexecutare a lucrării și chiar în ipoteza încetării din ființă a stipulantului - FUNDAȚIA ____ -, instituția publică ___ poate pretinde (art. 969 C. civ.) fie executarea silită în natură a contractului de antrepriză, fie daune-interese pentru neexecutare sau pentru executarea cu întârziere a contractului de antrepriză pentru acoperirea prejudiciului suferit ca urmare a neexecutării.

În caz de neexecutare a lucrării, în plus față de daunele - interese compensatorii și/sau moratorii, promitentul se obligă să plătească, cu titlu de clauză penală (penalități), făcându-se aplicația art. 1066-1072 din Codul civil, o sumă de _____ pentru neexecutare și/sau o sumă de ____ pentru fiecare zi de întârziere.

Capitolul III
Încetarea contractului

Prezentul contract va înceta în următoarele cazuri: finalizarea construcției și recepția acesteia de către terțul beneficiar _____, în condițiile și în termenul prevăzut în contractul de antrepriză încheiat între FUNDAȚIA _____ și S.C. _____ S.A.; în cazurile neexecutării obligațiilor de

către una din părți, așa cum rezultă din cuprinsul prezentului contract, precum și din cuprinsul celorlalte contracte la care părțile prezentului contract s-au obligat, potrivit convenției semnate pe data de ____; producerea primului act de începere a procedurii de reorganizare judiciară, în condițiile legii procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, dacă este vorba de o parte semnatară a prezentului contract, parte ce ar întruni condițiile de organizare și funcționare prevăzute de legea sus-citată; producerea primului act începător de lichidare, în condițiile Legii nr. 31/1990, republicată, dacă este vorba de o parte semnatară a prezentului contract, parte ce ar întruni condițiile de organizare și funcționare prevăzute de legea sus-citată; producerea primului act începător de dizolvare, în condițiile Legii nr. 31/1990, republicată, dacă este vorba de o parte semnatară a prezentului contract, parte ce ar întruni condițiile de organizare și funcționare prevăzute de legea sus-citată; orice altă cauză ce ar conduce la schimbarea obiectului de activitate și/sau al scopului vreuneia dintre părțile semnatare a prezentului contract; orice alte cauze prevăzute de lege.

Data **Părțile contractante**

____ _____

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITARA

§ 4. Convenție de novație [5]

Încheiată între _____, domiciliat în ____, str. _____, nr. ____, sector ____, identificat cu C.I. seria ____ nr. ____ eliberat la data de _____ de către Secția nr. ____ de Poliție și ____, domiciliat în _____, str. _____, nr. _____, sector _____, identificat cu C.I. seria _____ nr. ____ eliberat la data de _____ de către Secția nr. _____ de Poliție,

în calitate de împrumutători

și

SOCIETATEA COMERCIALĂ _____ S.N.C./S.C.S./S.A./S.R.L., persoană juridică de naționalitate română, număr de înmatriculare în Registrul Comerțului nr. _____, cu sediul în _____, str. _____, nr. _____, sector _____, telefon _____, Cod fiscal _____, Cont bancar nr. _____ deschis la _____, Reprezentată prin _____, în calitate de DIRECTOR,

în calitate de împrumutat

În privința contractelor de împrumut de consumație nr. _____ din _____ și nr. ____ din _____, așa cum au fost completate și modificate prin actele adiționale nr. ____ și nr. ____ din _____,

Făcând aplicația art. 1128 pct. 1, 1129 și 1130 Cod civil,

Părțile se înțeleg să schimbe obiectul raportului juridic obligațional de împrumut:

Pentru suma de bani rămasă de restituit, așa cum rezultă din contractul de împrumut și actele adiționale la acesta, în valoare de _____, să opereze transformarea obligației, obligațiile reciproce între părți stingându-se la data de _____

Părțile se obligă ca pentru suma rămasă de restituit,_____ S.N.C./S.C.S./S.A./S.R.L. să transmită proprietatea asupra imobilului situat în _____ și să-l predea la aceeași dată, ca plată a împrumutului primit de la D-l _____, liber de orice sarcini și garantând contra evicțiunii, în condițiile prevăzute de Codul civil.

Data **Părți**

_____ _____

[5] Novația este o convenție prin care părțile unui raport juridic obligațional sting o obligație existentă, înlocuind-o cu o nouă obligație. Specific novației este faptul că chiar dacă raportul juridic obligațional se stinge, aceasta nu înseamnă încetarea efectelor sale, ci numai transformarea lui într-un alt raport juridic obligațional. Obligația veche este înlocuită cu una nouă. Efectele obligației inițiale se transformă, se convertesc în efectele obligației care se naște prin novație. Potrivit Codului civil (art. 1128 și 1131) și doctrinei există cinci specii de novație. 1. Novație prin schimbare de obiect sau novație obiectivă (*mutata causa debendi*), care are loc atunci când debitorul și creditorul rămân aceiași, dar se schimbă fie obiectul obligației, fie natura obligației (de pildă o obligație civilă devine comercială). Nu există însă novație: dacă o obligație născută fără accesorii (garanții personale și/sau reale) le dobândește ulterior, nici invers, dacă renunță la ele, căci accesoriile nu modifică principalul; acordarea unui termen debitorului nu constituie novație; schimbarea actului sub semnătură privată care constată existența obligației într-un act autentic, nu constituie novație, chiar dacă un terț ar fi intervenit pentru a constitui o ipotecă sau altă garanție. 2. Novația prin schimbarea debitorului (*mutatio debitore*), care poate avea loc în două moduri: a) pe cale de expromisiune (*expromissio*), prin intervenția spontană a unui terț care ia locul primului debitor; b) pe cale de delegație, prin mandatul dat celui de-al treilea spre a se obliga în locul lui (art. 1132 C. civ.). 3. Novația prin schimbare de creditor (*mutatio creditore*), care se deosebește de cesiunea de creanță prin următoarele: în materie de novație este necesar consimțământul debitorului, de care nu este nevoie în materia cesiunii de creanță; novația produce atât stingerea obligației principale cât și stingerea accesoriilor ce o garantează (gaj, privilegii, ipoteci, fidejusiune); în cazul cesiunii de creanță creanța cedată rămâne neschimbată, păstrându-se și garanțiile ce o însoțeau (fidejusiune, gaj, garanții reale mobiliare etc.); de asemenea, novația nu necesită îndeplinirea formalităților necesare în materie de cesiune de creanță pentru a o face opozabilă terților (notificarea sau acceptarea din partea debitorului prin act autentic și publicitatea în arhiva de garanții reale mobiliare, conform Titlului VI al Legii nr. 99/1999). 4. Novația prin schimbarea cauzei obligației (*mutata causa*); de exemplu: *Primus* datorează lui *Secundus* o sumă de bani drept prețul unei vânzări sau locațiuni și, neputând s-o plătească, convine cu creditorul de a-i datora aceeași sumă cu titlu de împrumut (creanță ce nu-i va folosi creditorului în măsura în care era garantată cu fidejusiune sau altă garanție reală, dar îi va folosi prin dobânda ce produce împrumutul). 5. Novația prin schimbarea condiției suspensive sau a condiției rezolutorii. Ultimele două tipuri de novație nu sunt prevăzute în Codul nostru civil, dar sunt acceptate de doctrină. Efectul principal al novației este acela al stingerii vechii obligații și înlocuirea ei cu o obligație nouă. O dată cu vechea obligație se sting și toate accesoriile și garanțiile care o însoțeau, afară de cazul când părțile, prin acordul lor, prevăd expres ca noua obligație să fie garantată prin garanțiile care însoțeau vechea obligație (art. 1134 C. civ.). Între părți se naște un raport juridic obligațional. Acest raport este întotdeauna de natură contractuală, deoarece este rezultatul voinței părților de a nova.

§ 5. Convenție de novație prin schimbare de debitor
Delegație perfectă [6]

Încheiată între

_____ în calitate de **delegant**, _____ în calitate de **delegat**, și _____ în calitate de **delegatar**, făcând aplicația art. 1132 și 1133 Cod civil, părțile se înțeleg să schimbe subiectul raportului juridic obligațional, operând transformarea obligației, la data de _____, după cum urmează:

Delegatul se obligă să plătească suma de bani delegatarului, sumă în valoare de _____, sumă datorată delegantului, în baza contractului ____. Delegatarul primește suma de bani de la delegat, descărcând pe delegant de obligația sa, obligație pe care delegantul o avea față de delagatar în baza contractului _____, sumă în valoare de _____.

Făcând aplicația art. 1134 Cod civil, părțile se înțeleg ca garanțiile care însoțeau creanța delegatarului față de delegant să se stingă și nu pot trece asupra bunurilor noului debitor-delegat

Data **Părți**

_____ _____

[6] Delegația perfectă se caracterizează prin aceea că delegatarul (creditorul) descarcă prin delegație expresă pe delegant (vechiul debitor) și înțelege ca obligația să fie executată de delegat (noul debitor). Practic, delegația perfectă se confundă cu novația prin schimbare de debitor. Vechea obligație se stinge cu toate accesoriile sale, deci și fidejusorii care au garantat-o sunt liberați. Art. 1133 C. civ. prevede două situații în care obligația delegantului subzistă față de delegatar, și anume: a) când delegatarul și-a rezervat expres dreptul de a urmări pe delegant în caz de insolvabilitate a delegatului; b) când delegatul este insolvabil în momentul delegației. La aceste două excepții s-ar mai putea adăuga și o a treia, anume atunci când debitorul delegant ar fi întrebuințat manopere frauduloase spre a determina pe creditorul delegatar a primi un nou debitor deocamdată solvabil, care însă, din cauza afacerilor riscante în care se găsește angajat, va ajunge mai târziu insolvabil. În orice caz, regresul care aparține delegantului nu are nici un raport cu vechea obligație, care rămâne stinsă cu toate accesoriile care o garantau (privilegii, ipoteci, fidejusiune etc.), ci este o simplă acțiune personală în garanție, întemeiată pe dauna produsă prin delegație. Nimic n-ar împiedica însă pe creditor de a stipula o delegație condițională, adică de a supune novația condiției suspensive a solvabilității delegatului său sau condiției rezolutorii a insolvabilității sale, caz în care creditorul va exercita vechea acțiune cu toate accesoriile sale. A se vedea și Dimitrie Alexandresco, **Explicațiune teoretică și practică a Dreptului civil român în comparațiune cu legile vechi și cu principalele legislațiuni străine**, Iași, **Tipografia Națională**, 1900, vol. VI, p. 696 și urm.

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ

§ 6. Convenţie de cesiune de creanţă [7]

1. _____ LEASING _____ SA, persoană juridică română cu sediul în _____ având cod unic de înregistrare _____ şi număr de ordine în Registrul Comerţului _____, reprezentată prin Dl. _____ – director general, în calitate de CESIONAR şi

[7] Cesiunea de creanţă este o convenţie prin care un creditor transmite o creanţă a sa unei alte persoane. Creditorul care transmite creanţa se numeşte cedent; persoana către care se transmite creanţa, care o dobândeşte prin cesiune se numeşte cesionar; debitorul creanţei transmise (cedate) se numeşte debitor cedat. Aşadar, părţile convenţiei care are ca obiect cesiunea unei creanţe sunt cedentul şi cesionarul. Prin această convenţie se transmite creanţa pe care cedentul o are faţă de debitorul cedat. Prin efectul cesiunii, noul creditor al debitorului cedat va fi cesionarul. Codul civil reglementează cesiunea de creanţă la materia vânzării (art. 1391-1398 şi 1402-1404) şi are în vedere numai cesiunea de creanţă cu titlu oneros. Se poate însă ca cesiunea de creanţă să se facă şi printr-un alt contract cu titlu oneros decât vânzarea, spre exemplu contractul de schimb. De asemenea, ea poate fi făcută şi printr-un contract cu titlu gratuit, spre exemplu contractul de donaţie. Cesiunea de creanţă este o convenţie, un contract. Ca urmare, ea trebuie să îndeplinească toate condiţiile de validitate ale contractului. În principiu, orice creanţă poate forma obiectul unei cesiuni, nu numai aceea care are drept obiect o sumă de bani. Există însă şi categorii de creanţe incesibile, de exemplu pensia de întreţinere. Cesiunea de creanţă este un contract consensual, deci este valabil încheiată din momentul realizării acordului de voinţă. Prevederea art. 1391 C. civ. potrivit cu care *la stipularea unei creanţe ... prin remiterea titlului* este interpretată în sensul că cesionarul are dreptul să pretindă titlul constatator al creanţei. Sau, altfel spus, prin remiterea titlului se execută contractul de cesiune de creanţă, valabil încheiat prin simplul acord de voinţe ale părţilor. Se admite că cesiunea de creanţă poate avea loc şi cu privire la o creanţă care nu este constatată printr-un înscris. În măsura în care cesiunea de creanţă reprezintă o donaţie, ea va trebui să îndeplinească condiţiile de formă ale acesteia, adică să fie făcută în formă autentică (art. 813 C. civ.). Pentru validitatea cesiunii de creanţă nu este necesar consimţământul debitorului cedat. 1. Prin notificarea făcută de cedent sau cesionar debitorului cedat, lui i se face cunoscut faptul schimbării creditorului. 2. Acceptarea din partea debitorului cedat (art. 1393 C. civ.) are semnificaţia faptului că el a luat cunoştinţă despre cesiune, adică de schimbarea creditorului său iniţial. Acceptarea trebuie făcută în formă autentică, spre a fi opozabilă tuturor categoriilor de terţi. Ea poate fi făcută şi printr-un act sub semnătură privată care a emanat de la debitor, dar, în acest caz, cesiunea este opozabilă numai debitorului cedat, nu şi celorlalte categorii de terţi. Din punctul de vedere al efectelor cesiunii de creanţă trebuie să subliniem, mai întâi, că ea produce efectele actelor juridice care se înfăptuiesc prin intermediul ei: vânzare, schimb, împrumut, donaţie. În al doilea rând, cesiunea de creanţă produce efecte specifice. Din acest punct de vedere, distingem efecte între părţi şi efecte faţă de terţi. 1. Între părţi, ca efect al cesiunii de creanţă, din momentul realizării acordului de voinţe creanţa se transferă către cesionar. Creanţa trece în patrimoniul cesionarului cu toate drepturile pe care i le conferea cedentului. Cesionarul devine creditor în locul cedentului, preluându-i toate drepturile. Creanţa rămâne neschimbată, în sensul că-şi păstrează natura (civilă sau comercială), garanţiile care o însoţeau şi, dacă este o creanţă ce constă într-o sumă de bani, va continua să producă aceeaşi dobândă. Tot ca efect al cesiunii de creanţă, cesionarul devine creditor pentru valoarea nominală a creanţei, indiferent de preţul pe care l-a plătit şi chiar dacă cesiunea s-a făcut cu titlu gratuit. Spre exemplu, cedentul transmite cesionarului o creanţă de 5000 de lei pe care o are împotriva debitorului cedat, pentru suma de 4000 lei, sau o donează. Cesionarul va putea de debitorului cedat să-i plătească valoarea nominală a creanţei, adică suma de 5000 lei. 2. Faţă de terţi, cesiunea produce efecte numai din momentul notificării făcute prin intermediul executorilor judecătoreşti sau al acceptării de către debitorul cedat prin înscris autentic. Faţă de debitorul cedat cesiunea poate produce efecte şi prin acceptarea pe care acesta o face prin înscris sub semnătură privată. Terţi în materia cesiunii de creanţă sunt: a. Debitorul cedat. Până la îndeplinirea formalităţilor cerute de lege pentru opozabilitatea cesiunii, debitorul cedat poate s-o ignore. Acesta înseamnă că până la notificare sau acceptare, debitorul cedat poate plăti în mod valabil cedentului (art. 1395 C. civ.). Dacă cedentul face totuşi cesiunea, debitorul cedat se va putea apăra în faţa cesionarului prin invocarea chitanţelor liberatorii pe care le are de la cedent, chiar cu dată posterioară cesiunii, dar cu dată anterioară notificării sau acceptării. În aceleaşi condiţii, debitorul cedat va putea opune cesionarului compensaţia pe care o putea opune şi cedentului. După îndeplinirea formalităţilor, debitorul cedat devine debitorul cesionarului şi nu mai poate plăti în mod valabil cedentului. De asemenea, el nu mai poate invoca compensaţia pentru o creanţă ce s-a născut împotriva cedentului ulterior notificării sau acceptării cesiunii. În sfârşit, potrivit art. 1149 C. civ., dacă cesiunea a devenit opozabilă debitorului prin acceptare, indiferent de formă, compensaţia care eventual a operat deja faţă de cedent este rezolvată şi nu va mai putea fi invocată împotriva cesionarului. Legea presupune că prin acceptarea cesiunii debitorul a renunţat implicit să invoce compensaţia, astfel că el înţelege să plătească cesionarului. b. Cesionarii ulteriori şi succesivi ai aceleiaşi creanţe. Este posibil ca un cedent să înstrăineze creanţa sa la mai mulţi cesionari. În acest caz se naşte un conflict între cesionarii ulteriori şi succesivi ai aceleiaşi creanţe. Conflictul dintre ei urmează a fi soluţionat conform regulii *qui prior tempore potior iure*. Aceasta înseamnă că între mai mulţi cesionari, acela care notifică primul debitorului cedat sau obţine din partea acestuia acceptare prin înscris autentic va deveni terţ faţă de ceilalţi acte de cesiune făcute de cedent (faţă de ceilalţi cesionari). c. Creditorii cedentului. La rândul lor, creditorii cedentului pierd, prin cesiune, mai ales atunci când ea este făcută cu titlu gratuit, un element al gajului general pe care-l au asupra patrimoniului acestuia. Ca atare, ei sunt terţi faţă de contractul de cesiune, câtă vreme nu au fost îndeplinite formalităţile prevăzute de lege. Până la această dată ei vor ignora cesiunea şi vor putea urmări creanţa pe care cedentul o are împotriva debitorului cedat. Atunci când cesiunea de creanţă se face cu titlu oneros, în raporturile dintre cedent şi cesionar ea produce şi un alt efect, anume acela de a naşte în sarcina cedentului obligaţia de garanţie, care este de două feluri: de drept (art. 1392 C. civ.) şi convenţională. 1. Cât priveşte garanţia de drept (legală), ea cuprinde obligaţia cedentului de a răspunde de existenţa actuală a creanţei şi a accesoriilor sale. Aceasta înseamnă că cedentul este ţinut să garanteze că, la momentul cesiunii, creanţa cedată există în mod valabil, că titularul ei este cedentul şi, în sfârşit că, între timp, nu a intervenit nici o cauză de stingere. Potrivit art. 1397 C. civ., cedentul nu răspunde de drept de solvabilitatea debitorului cedat. 2. Regulile din materia garanţiei de drept sunt supletive, astfel că părţile pot să le modifice, în anumite limite, prin clauze de garanţie convenţională. Ele pot să convină asupra agravării obligaţiei de garanţie a cedentului. Astfel cedentul se poate obliga să garanteze solvabilitatea debitorului; legea prezumă că în acest caz s-a garantat solvabilitatea actuală a debitorului, adică la data efectuării cesiunii între părţi, nu şi cea viitoare. Prin stipulaţie expresă, cedentul se poate angaja să garanteze şi solvabilitatea viitoare a debitorului cedat (art. 1398 C. civ.). În toate cazurile, cedentul răspunde numai în limitele preţului cesiunii, iar nu în limitele valorii nominale a creanţei (art. 1397 C. civ.). Părţile pot, de asemenea, prin convenţia lor, să limiteze obligaţia de garanţie. Astfel, de se pot înţelege ca cedentul să fie descărcat de orice obligaţie de garanţie. Într-o atare situaţie, el nu va fi ţinut să răspundă de existenţa creanţei care a format obiectul cesiunii. Dar chiar dacă părţile au limitat în acest mod răspunderea cedentului, în măsura în care existenţa creanţei este afectată de faptul personal al cedentului, el va fi ţinut răspunzător faţă de cesionar, dincolo de limita convenţională a obligaţiei de garanţie. Spre exemplu, cedentul primeşte plata de la debitorul cedat, înainte de notificarea cesiunii; creanţa nu mai există datorită faptului său personal, primirea plăţii, astfel că va fi ţinut să răspundă faţă de cesionar.

2. S.C. _____ SRL., persoană juridică română, cu sediul în ___, înmatriculată la Registrul Comerțului sub nr. _____, cod fiscal _____, cont bancar _____ reprezentată prin _____ - director general, în calitate de **CEDENT**

Art.1. Cedentul se obligă să cedeze **Cesionarului** drepturile sale de creanță - încasare - născute din contractele de prestări servicii, în vigoare la data prezentului, încheiate cu partenerii săi identificați conform **Anexei** la prezentul contract.

Cesiunea se face ca accesoriu și în garantarea Contractului de Leasing nr. _____ din data de _____, încheiat între părți, în sumă de _____ USD, la care se adaugă dobânzile, comisioanele, taxele și cheltuielile aferente. Acest contract de cesiune rămâne în vigoare până la rambursarea în întregime de către **Cedent**, a tuturor sumelor datorate **Cesionarului** în baza Contractului de leasing nr. din data de _____.

În termen de ____ zile de la data prezentului contract, **Cedentul** se obligă să notifice celor în drept prezenta cesiune și să prezinte **Cesionarului** dovada comunicării acestor notificări care să cuprindă mențiunea: **plata rezultând din prezentul contract se va efectua în contul nostru nr. _____ deschis la _____ - Sucursala _____, sumele fiind cedate Societății comerciale _____ Leasing România SA.**

Prezentul contract va fi opozabil debitorului cedat din momentul acceptării în formă scrisă a cesiunii

Art.2. Cesionarul beneficiază de toate drepturile și accesoriile creanței cedate, cum ar fi garanțiile personale și/sau reale, clauze penale ș. a., existente în momentul încheierii prezentului contract. Cesionarul beneficiază de acțiunile pe care le va avea cedentul față de debitorul cedat, cum ar fi acțiunea în rezoluțiune, acțiunea în anulare, ș. a., cu excepțiile prevăzute de lege

Art. 3.Cedentul răspunde de existența actuală a creanței și a accesoriilor sale, cu excepția cazului în care dreptul debitorul cedat a fost desființat din pricina unor cauze posterioare cesiunii, neimputabile **cedentului.**

Art.4. Cedentul declară că este unic titular al creanțelor cedate și că nu a mai cedat aceste creanțe unui terț și se obligă să nu întreprindă nimic, care să împiedice **Cesionarul** în realizarea drepturilor cedate.

Cedentul este răspunzător de solvabilitatea debitorilor cedați din momentul încheierii prezentului contract și numai până la concurența valorii totale a contractului de leasing încheiat, precum și a dobânzilor, comisioanelor, oricăror sume aferente acestuia.

Cedentul este exonerat de garanția solvabilității dacă **cesionarul** nu a luat toate măsurile necesare, lăsând să se piardă creanța și/sau garanțiile acesteia.

Dacă **cesionarul** acordă debitorului o prorogare de termen, el va pierde dreptul de a-l acționa pe **cedent.**

Art.5. Cedentul se obligă să cesioneze toate creanțele din contractele de prestări servicii identificate în Anexa 1, dar și orice alte creanțe viitoare ce le va avea de încasat din astfel de contracte, până la concurența sumei garantate, în termen de _____ sau _____ zile lucrătoare în cazul în care intervine una din următoarele situații: când valoarea creanțelor cesionate scade sub ___ USD, valoare luată în calcul la garantarea contractului de leasing; valoarea garantată se majorează ca urmare a încheierii între părți a noi anexe la contractul de leasing nr. ___ din data de _.

Art.6. Cedentul recunoaște irevocabil și necondiționat dreptul deplin al **Cesionarului** asupra creanțelor cedate, precum și dreptul deplin al acestuia de a utiliza sumele cedate pentru acoperirea obligațiilor de plată restante și a tuturor cheltuielilor ce sunt în sarcina **Cedentului,** corespunzător clauzelor din prezentul Contract și din Contractul de leasing nr. _ din data de ___.

Art.7. Cedentul se obliga sa remită **cesionarului** titlul constatator al creanței, și de asemenea, se obligă să execute cu bună credință prezentul contract de cesiune și să nu întreprindă nimic care să împiedice **Cesionarul** în realizarea drepturilor sale.

Art.8. Prezentul Contract de cesiune reprezintă voința liber consimțită a părților și constituie titlu executoriu în conformitate cu dispozițiile art. 17, Titlul VI din Legea 99/1999. **Cesionarul** va înregistra prezentul contract în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare, pe cheltuiala **Cedentului.**

Art. 9. În caz de neexecutare creditorul poate folosi mijloacele proprii pentru luarea în posesie a bunului afectat garanției (sau "ÎN CAZ DE NEEXECUTARE CREDITORUL POATE FOLOSI MIJLOACELE PROPRII PENTRU LUAREA ÎN POSESIE A BUNULUI AFECTAT GARANȚIEI").

Art.10. Eventualele speze privind încheierea și derularea prezentului contract sunt în sarcina **Cedentului.**

Art.11. Prezentul contract intră în vigoare la data semnării lui și își încetează valabilitatea la data plății integrale a tuturor obligațiilor de plată către **Cesionar,** datorate în baza Contractului de Leasing nr. ____ din data de _____.

Încheiat astăzi _____, în 2 (două) exemplare originale, câte unul pentru fiecare parte.

CESIONAR **CEDENT**

_____ _____

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Către,
S.C. _____ SRL
Date de identificare _____

Notificare

S.C. _____ SRL., persoană juridic română, cu sediul în _____, înmatriculată la Registrul Comerțului sub nr. _____, cod fiscal _____, cont bancar _____ reprezentată prin _____ - director general, în temeiul art. 1393 Cod civil, prin prezenta vă notificăm ca între noi și _____ LEASING _____ SA, persoană juridică română cu sediul în ___ având cod unic de înregistrare ____ și număr de ordine în Registrul Comerțului ____, reprezentată prin Dl. _____ – director general, a intervenit Contractul de cesiune de creanță nr. ___/____ prin care am cesionat în favoarea cesionarului – SC _____ SA - creanțele ce le avem asupra dvs. în sumă de _____, conform Contractului de prestări servicii nr. ___/_____ . Toate plățile derivând din Contractul de prestări servicii nr. ___/_____ se vor efectua în contul nostru nr. _____ deschis la _____, sumele fiind cedate societății comerciale _____ S.A.

Anexăm alăturat contractul de cesiune de creanță.

Vă învederăm că este necesar să ne comunicați acceptarea cesiunii de creanță în termen de _____ de la data primirii prezentei notificări.

Data _____

CESIONAR

CEDENT

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§ 7. Convenție-cadru privind cedarea executării unor contracte [8]

Societatea comercială _____ persoană juridică de naționalitate română, *număr de înmatriculare în Registrul Comerțului* _____, cu sediul în str. _____, cod unic de înregistrare _____, cont nr._____ deschis la _____ S.A., reprezentată prin _____, în calitate de CEDENT și Societatea comercială _____, persoană juridică de naționalitate română, Număr de înmatriculare în Registrul Comerțului nr. __, cu sediul în _____, Cod fiscal _____ cont nr. _____ deschis la _____ reprezentată prin: _____, în calitate de CESIONAR,

a intervenit următoarea convenție:

Art. 1. Prin prezentul Contract, SC _____ cedează executarea contractelor al căror titular este și al căror titular va deveni în perioada _____, către SC _____.

Art. 2. Obiectul contractelor cedate va fi reprezentat de următoarele activități: _____, precum și de alte operațiuni, așa cum va rezulta din actele adiționale la prezenta convenție.

Art. 3. SC _____ preia dreptul si își asumă obligația de a executa lucrările sus-enunțate în termenele și condițiile prevăzute în contractele a căror executare o preia.

Art. 4. Valoarea contractelor a căror executare o va prelua SC ____ va fi precizată prin act adițional la prezenta convenție și vor fi corespunzătoare cu valoarea ce rezultă din conținutul acestora.

Art. 5. Prețurile pe care SC _____ le va plăti către SC _____ ca urmare a cedării contractelor al căror titular, în momentul încheierii acestora cu terții, este SC _____, se vor stabili prin act adițional la prezenta convenție.

Art. 6. Plățile între părți se vor face lunar sau așa cum părțile vor conveni prin act adițional la prezentul contract.

Art. 7. Prezenta convenție își va produce efecte începând cu data de _____ și până la data de ____, nu mai puțin însă până la data încetării producerii ultimului efect al contractelor a căror executare va fi fost preluată de SC _____.

Art. 8. Prezenta convenție se completează cu conținutul actelor adiționale la acesta.

[8] Pentru materia cesiunii contractului, a se vedea P.M. Cosmovici, **op. cit.** (ediția 1998), p. 380. Cesiunea contractului poate fi realizată în cadrul contractelor sinalagmatice și este definită, în general, ca o transmitere a calității de contractant a uneia dintre părți, împreună cu drepturile și obligațiile pe care le comportă acea calitate, către o altă persoană decât cocontractantul său. Cât privește cesiunea de datorie, precizăm că dreptul nostru, ca și cel francez și cel elvețian, nu reglementează expres decât cesiunea de creanță, nu și cesiunea de datorie, care este reglementată însă în dreptul german - art. 414 și urm. B.G.B. - *schuldübernahme*. Preluând din civil instituția cesiunii de datorie și adaptând-o cerințelor comerțului, în Germania se admite posibilitatea transmiterii fondului de comerț, cu activ și pasiv, reglementând chiar în Codul comercial această posibilitate; astfel, în conformitate cu prevederile art. 17-37 C.com., dacă părțile au tăcut, se stabilește că timp de cinci ani de la transmiterea fondului, vechiul proprietar și noul proprietar al vechiului fond rămân solidar răspunzători de toate datoriile fondului față de terți, fostul proprietar al fondului rămânând complet liberat de datoriile fondului prin faptul său personal, fără a mai fi nevoie pentru aceasta de consimțământul creditorului fondului. Prin urmare, prin aceste dispoziții, legiuitorul german recunoaște fondului de comerț calitatea de universalitate de drept, calitate nerecunoscută de sistemele de drept de sorginte franceză. În dreptul nostru, nefiind reglementată cesiunea de datorie, iar fondul de comerț nefiind recunoscut ca fiind o universalitate de drept, datoriile (și creanțele) nu fac parte din fond și nu pot fi transmise decât prin novație, în condițiile art. 1128 C. civ. și numai cu acordul creditorului. Considerăm, în acord cu alți autori, că pentru o convenție de cesiune de datorie este posibilă și în dreptul nostru, cu condiția acceptării din partea creditorului și manifestării exprese a acestuia în sensul că înțelege să-l libereze pe debitor. A se vedea, pentru comentarii Marcel Planiol, **Traité élémentaire de Droit civil**, vol. II, Paris, **Librairie Générale de Droit et de Jurisprudence**, 1905, pp. 135-137; Stanciu D. Cărpenaru, **Drept comercial român**, vol. I, Editura **Atlas Lex**, București, 1993, p. 144. Asupra admisibilității cesiunii de datorie în dreptul nostru, a se vedea și Anton Fuduli, **Valorificarea unor active bancare**, în **Revista de drept comercial**, nr. 2/2002, p. 117. Tot datorită faptului că cesiunea de datorie nu este reglementată în dreptul nostru, în materie de vânzare a unei moșteniri, transmiterea datoriilor nu produce efecte față de creditorii moștenirii (a se vedea și Fr. Deak, în Fr. Deak, St. D. Cărpenaru, **op. cit.**, p. 78).

Art. 9. Notificările transmise între Părțile contractuale vor fi considerate a fi valabile din momentul primirii acestora la adresele menționate în prezentul Contract.

Art. 10. În cazul în care notificarea va fi făcută prin poștă, ea va lua forma unei scrisori recomandate cu confirmare de primire. Notificarea mai poate fi făcută prin alte mijloace electronice de comunicare care asigură confirmarea primirii notificării.

Art. 11. Modificările aduse clauzelor prezentului Contract vor fi valabile numai dacă se vor stipula în scris și aproba, de comun acord, de către Părțile contractuale.

Art. 12. Orice neînțelegere rezultată din executarea prezentului Contract va fi soluționată pe cale amiabilă între Părți, apelându-se la serviciile unui arbitru, dacă părțile se învoiesc astfel. În cazul în care o astfel de soluționare nu este posibilă, litigiul va fi înaintat Curții de Arbitraj de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României pentru a fi soluționat potrivit legii române.

Prezentul Contract conține 2 (două) pagini, a fost semnat în două (2) exemplare originale în limba română, câte un exemplar fiind remis fiecărei părți semnatare.

Data _____

Cesionar	Cedent	Garanți
_____	_____	_____

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§ 8. Act de subrogație [9]

Subsemnatul _____, domiciliat în _____, declar pe prezentul act că subrog pe dl./dna. _____ de profesie _____, domiciliat în _____, în dreptul meu de a primi de la _____ suma de _____, bani ce mi se cuvin în temeiul contractului _____.

Declar prin acesta că această sumă am primit-o de la dl./dna. _____ pentru efectuarea lucrărilor _____ conform contractului sus-amintit va încasa de la _____ în locul meu cel mult până la data de ____, va semna în locul meu ordonanța de plată care se va emite pentru lucrările efectuate.

[9] În drept există două feluri de subrogări: reală - atunci când se substituie un lucru cu un alt lucru; personală; aceasta a fost definită ca mijloc de transmitere legală sau convențională a dreptului de creanță, cu toate garanțiile și accesoriile sale, către un terț care a plătit pe creditorul inițial în locul debitorului. Plata cu subrogare face ca *solvens* să dispună de două acțiuni: a) o acțiune personală, care derivă fie din mandat, fie din gestiunea de afaceri; b) acțiunile creditorului dezinteresat în totalitate, căruia *solvens* îi este subrogat, putând acționa nu numai contra debitorului, ci și împotriva garanților. Subrogația personală este de două feluri: convențională și legală (art. 1106 C. civ.). Subrogația convențională este de două feluri. 1. Subrogația consimțită de creditor (art. 1107 alin.1 C. civ.). Pentru validitatea acesteia se cer a fi îndeplinite următoarele condiții: a) numai creditorul trebuie să consimtă la subrogarea terțului, fără a fi necesar să se obțină și consimțământul debitorului; b) convenția de subrogare dintre creditor și terțul *solvens* trebuie să fie expresă; c) subrogația trebuie să se facă concomitent cu plata (altfel operația ar fi o cesiune de creanță); d) pentru ca subrogația să fie opozabilă terților și ca să se poată dovedi că s-a făcut concomitent cu plata, este necesar ca actul să aibă dată certă. 2. Subrogația consimțită de debitor (art. 1107 alin. 2 C. civ.), care are loc atunci când debitorul se împrumută cu o sumă de bani spre a-și plăti datoria și subrogă pe împrumutător în drepturile creditorului. Pentru validitatea acesteia se cere ca: a) actul de împrumut și chitanța de plată a datoriei să se facă în formă autentică; b) în actul de împrumut să se precizeze expres suma ce se împrumută spre a se plăti datoria; c) în chitanța de plată a datoria să se arate că datoria se plătește cu suma împrumutată. La această subrogație nu se cere consimțământul creditorului; așa încât, dacă el refuza plata, debitorul poate face oferta reală urmată de consemnațiune. Această subrogație poate fi consimțită și de orice altă persoană, care, fiind obligată la plata datoriei, sau având interes a o plăti, se găsește într-unul din cazurile de subrogație legală prevăzute de art. 1108 C. civ. Astfel sunt, de exemplu, fidejusorul și codebitorul solidar, căci, deși legea vorbește numai de *debitorul care se împrumută*, a limita această expresie numai la debitorul principal, ar însemna să se violeze dispoziția art. 1107 alin. (2) C. civ., al cărei scop este de a procura persoanelor interesate la stingerea unei datorii fondurile necesare la plata acestei datorii. Cazurile de subrogație legală sunt prevăzute de art. 1108 C. civ.: 1) *În folosul aceluia care, fiind el însuși creditor, plătește altui creditor, ce are preferință.* 2) *În folosul aceluia care, dobândind un imobil, plătește creditorilor căror acest imobil era ipotecat.* 3) *În folosul aceluia care, fiind obligat cu alții sau pentru alții la plata datoriei, are interes de a o desface.* Fidejusorul care a plătit datoria este deci subrogat în drepturile ce creditorul avea contra debitorului (art. 1108, pct. 3 și art. 1670 C. civ.), fie că el s-a obligat cu știința sau fără știința debitorului (art. 1669 pct. 1 C. civ.) și chiar în contra voinței acestuia, destul este ca în acest din urmă caz, plata făcută de fidejusor să fie folositoare debitorului. Aceeași soluție este admisibilă atât în privința fidejusorilor (art. 1655 C. civ.), cât și în privința cofidejusorilor, adică acelora care au garantat pe același debitor pentru aceeași datorie (art. 1674 C. civ.). Doctrina asimilează fidejusorului pe acela din ordinul căruia creditorul contractează cu împrumutătorul (mandatar *pecuniae credendae*). Întinderea subrogației diferă după cum aceasta profită celor obligați cu alții sau celor obligați pentru alții. În cazul primilor, acțiunea în regres contra coobligaților se întinde numai pentru partea ce rămâne după ce se scade partea lor din datorie, pe când în cazul celor obligați pentru alții, ei se subrogă în drepturile creditorului pentru totalitatea datoriei și vor avea acțiune în regres contra celui obligat în principal pentru întreg. În prima situație sunt codebitorii solidari (art. 1053 C. civ.) și cofidejusorii (art. 1674 C. civ.), care pot urmări pe codebitori, respectiv pe cofidejusori numai după ce se scade partea lor contributivă; de asemenea, comoștenitorul care, din cauza unei ipoteci, ar fi plătit datoria comună mai mult decât partea sa, nu poate exercita o acțiune în regres superioară părții lor personale, chiar dacă acel comoștenitor plătitor s-ar fi subrogat în drepturile creditorului (art. 778 C. civ.). În a doua situație se află fidejusorii, în ce privește acțiunea în regres contra debitorului și chiar contra codebitorilor solidari (art. 1670 C. civ., art. 1671 C. civ.), el putându-se întoarce contra oricăruia dintre codebitorii solidari pentru totalitate, cu condiția să-i fi garantat pe toți debitorii principali solidari. 4. Ultimul caz de subrogație legală este în folosul creditorului beneficiar, care a plătit din starea sa datoriile succesiunii. Mai sunt și alte cazuri de subrogație legală: 1. asiguratorul se subrogă în drepturile asiguratului despăgubit, împotriva celui vinovat de producerea pagubei (fostul art. 462 C.com., apoi art. 73 alin. 1 Decretul nr. 471/1971; în prezent Legea nr. 136/1995; pentru comentarii, a se vedea și Irina Sferidan, **Subrogația asigurătorului în drepturile asiguratului, în Dreptul**, nr. 12/2002, pp. 63-75); 2. potrivit art. 680 C.com.: *Dacă creditorul are privilegiu asupra unuia sau mai multor obiecte este primat asupra prețului asupra acestor obiecte de un creditor al cărui privilegiu se întinde asupra altor obiecte, cel dintâi este subrogat în privilegiul aparținând ultimului creditor. Același drept îl au și ceilalți creditori privilegiați care suferă o pierdere în urma sus-arătatei subrogări* (art. 680 C.com. este plasat sub Titlul IX, **Despre creanțele privilegiate**, din Cartea a II-a a Codului comercial, **Despre comerțul maritim și despre navigațiune** - n.n.).

În orice caz rămân răspunzător cu averea mea și cu garanția de _____(suma), depuși la Banca ___ pentru executarea sus-menționatului contract de către _____ până ce acesta va încasa întreaga sumă de ____ pe care a primit-o.

Acest act de subrogație semnat de mine conține consimțământul meu expres și pentru asigurarea cocontractantului l-am legalizat la Notarul Public _____.

Data **Semnătura**

_____ _____

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§ 9. Notificare pentru punerea în aplicare a unei convenții de compensare [10]

Către S.C. _____ S.A.
În atenția Domnului Director General _____

S.C. _____ SRL., persoană juridică română, cu sediul în _____, înmatriculată la Registrul Comerțului sub nr. ___, cod fiscal ____, Cont bancar ____ reprezentată prin _____ - director general, vă învederăm următoarele:

În temeiul art. 1143 și urm. din Codul civil: constatând că se întrunesc condițiile compensației; creanțele reciproce: fiind reciproce; având ca obiect bunuri fungibile; având caracter cert, lichid și fiind exigibile

Pentru punerea în aplicare a convenției de compensare încheiate în data de _____:
- Vă învederăm că este necesar să procedați la remiterea proceselor-verbale de compensare în termen de 5 zile de la data primirii prezentei notificări;
- Vă învederăm faptul că între operația de compensare, acceptată de reprezentantul legal al societății dumneavoastră și alte legături obligaționale stabilite între cele două societăți comerciale nu poate exista o conexiune juridică, nici materială, nici intelectuală, o asemenea conexiune neavând nici un temei juridic;
- Potrivit reglementărilor legale în vigoare, convenția de compensare, semnată de părți la data de _____ constituie titlu executoriu, astfel încât, în cazul refuzului punerii în aplicare a acesteia, prin neremiterea în termen a proceselor-verbale de compensare, convenția de compensare va fi pusă în aplicare prin intermediul organelor judecătorești, iar în caz e nerespectare a hotărârii organelor judiciare, societatea, prin reprezentanții ei vor putea fi trași la răspundere penală, fiind întrunite condițiile săvârșirii infracțiunii de nerespectare a hotărârilor judecătorești, prevăzută de art. 271 Cod penal. De asemenea, poate fi antrenată și răspunderea civilă, întemeiată pe art. 998 și urm. din Codul civil sau/și răspunderea contractuală, în condițiile art. 1073 și urm. Cod civil, ale O.G. nr. 9 din 2002 și O.G. nr. 5/2001.

Data

Director

[10] Doctrina modernă consideră compensația ca pe un mod de stingere a obligațiilor rezultat din voința comună a creditorului și debitorului - T. R. Popescu-Brăila, **Drept civil**, Editura **Charme-Scott**, București, 1993, p. 168. Compensația este modul de stingere al obligațiilor care constă în stingerea a două obligații reciproce, până la concurența celei mai mici dintre ele. Compensația este de trei feluri: legală, convențională și judecătorească sau reconvențională. Compensația convențională este aceea pe care numai o parte poate s-o invoce - *est in facultate unius ex debitoris* -, iar nu ambele părți, ca la compensația legală. Ea operează atunci când nu sunt întrunite condițiile pentru a opera compensația legală. De exemplu: A datorează lui B 100.000 lei, sumă pe care trebuie să o plătească la termen de un an; la rândul său, A devine creditorul lui B pentru aceeași sumă; compensația legală nu poate avea loc, creanța lui B (datoria lui A) nefiind exigibilă; dar, datorită faptului că termenul este presupus a fi stipulat în favoarea debitorului (art. 1024 C. civ.) el poate renunța la beneficiul lui și, în asemenea caz, datoria devenind exigibilă, este compensabilă. Compensația depinzând, în specie, de debitorul cu termen, se numește facultativă. Compensația facultativă va mai putea fi admisă în unele cazuri în care compensația legală nu poate avea loc, pentru că ambele datorii care se găsesc față în față nu sunt datorate de părți personal sau în aceeași calitate și în mod principal. Astfel, fidejusorul ar putea să opună în compensație creditorului următor datoria pe care acest creditor ar avea-o față de fidejusor. O condiție a compensației facultative este ca ambele datorii să fie egale, pentru că debitorul nu-l poate obliga pe creditor să primească o plată parțială (art. 1101 alin. 1 C. civ.), ceea ce în cadrul compensației legale se poate întâmpla (art. 1144 C. civ.). Cât privește efectele compensației facultative, acestea sunt similare cu cele ale compensației legale, însă numai din ziua în care ea a fost opusă, și ea poate fi opusă, ca și compensația legală, în orice fază a procesului, în primă instanță ca și în apel. A se vedea și D. Alexandresco, **op. cit.**, vol. VI, p. 794 și urm.

§ 10. Promisiune bilaterală de dare în plată [11]

Încheiată între:

_____, domiciliat în _____, str. _____, nr. _____, identificat cu C.I. seria _____ nr. _____ eliberat la data de _____ de către Secția nr. _____ de Poliție și

[11] Codul civil nu prezintă în mod direct darea în plată ca un mijloc de stingere a obligațiilor, însă faptul ca ea constituie unul dintre aceste mijloace rezultă din modul de exprimare *per a contrario* folosit în textul art. 1100 C. civ.: *creditorul nu poate fi silit a primi alt lucru decât acela ce i se datorește, chiar când valoarea lucrului ar fi egală sau mai mare* (text corespunzător art. 1243 C. civ. fr.). Așa fiind, dacă creditorul nu poate fi silit să primească lucrul oferit de debitor în locul celui datorat, el poate să-l primească de bunăvoie. Atunci când creditorul primește drept plată, de bunăvoie, de la debitor un alt lucru (*datio in solutum*) obligația principală este stinsă; prin urmare și fidejusiunea va fi stinsă. Dacă obligația principală nu este stinsă decât *pro parte*, fidejusorul nu va fi liberat decât în proporție cu partea sa din datorie care a fost stinsă. Natura juridică a dării în plată este compozită, în măsura în care aparține plății și novației. Efectele produse de darea în plată sunt și ele diferite prin raportarea la scopul urmărit de părți. Interesul practic al stabilirii naturii juridice și, în consecință, a efectelor dării în plată, apare atunci când creditorul ar fi evins de bunul pe care l-ar fi primit drept plată. După teoria tradițională - potrivit căreia darea în plată este un mod special de stingere a obligațiilor -, dacă creditorul ar fi evins, ar trebui ca operația de dare în plată să fie rezolvită pentru neîndeplinirea obligației asumate, ceea ce ar face să subziste vechiul raport juridic obligațional, cu toate accesoriile și garanțiile sale. Dacă se acceptă că darea în plată este o novație prin schimbare de obiect, având ca efect substituirea unei obligații preexistente printr-o executare imediată a acestei obligații, ar trebui ca darea în plată să ducă la stingerea fidejusiunilor - art. 1683 C. civ. (și a celorlalte accesorii ale creanței), creditorul evins nemaiavând acțiunile atașate obligației inițiale, ci va avea numai acțiunea în garanție contra evicțiunii. Ultima soluție pare a fi mai fundamentată. , fiind acceptată și de autorii de dinaintea consacrării ei prin art. 2038 C. civ. francez (art. 1683 C. civ. român), arătându-se că chiar dacă, după rigoarea principiilor, fidejusorul nu ar trebui să fie liberat prin darea în plată, el nu trebuie să sufere totuși un prejudiciu ca urmare a efectului convenției intervenite între creditor și debitor. Potrivit art. 1683 C. civ.: *Dacă creditorul primește de bunăvoie un imobil sau alt lucru în plata datoriei principale, cauționatorul rămâne liberat, chiar dând creditorul a fost evins din acel lucru* . Acest text nu este decât o aplicație particulară a principiului consacrat prin art. 1137 alin. (2) C. civ., potrivit căruia novațiunea făcută în privința debitorului principal liberează pe fidejusori, căci o *datio in solutum* implică o novațiune: creditorul care consimte a primit un alt lucrul în locul celui datorat, operând prin substituirea unei datorii alteia. S-a arătat că dispozițiile art. 1683 C. civ. se aplică atât fidejusiunii solidare, cât și celei nesolidare și chiar dacă creditorul a acceptat darea în plată sub rezerva drepturilor sale contra fidejusorului[11]. În cazul în care liberarea debitorului a fost condițională, și fidejusorul va fi descărcat tot condițional[11]. Fidejusorul este liberat, oricare ar fi cauza evicțiunii, afară de situația când evicțiunea provine din faptul său, căruia îi aparține lucrul dat în plată. Dimpotrivă, dispozițiile art. 1683 C. civ. nu se aplică: atunci când darea în plată s-a făcut în virtutea însuși actului de obligație; când darea în plată a fost anulată pentru incapacitate, dol, eroare sau orice altă cauză, deoarece în acest caz nu există neacceptare de bunăvoie din partea creditorului, acceptarea benevolă din partea creditorului fiind o condiție *sine qua non* pentru ca darea în plată să aducă stingerea fidejusiunii Cât privește natura juridică a dării în plată, s-a arătat că ea se aseamănă cu novația prin schimbare de obiect, numai că în timp ce novația operează prin convenția părților înainte de plată, darea în plată operează chiar în momentul plății. Când obligația are ca obiect un bun cert care este înlocuit în plată printr-un alt bun cert (*res pro re*), natura juridică a operațiunii va fi aceea de schimb de proprietăți. Dacă însă se datorează o sumă de bani și se dă în schimb un bun cert în locul sumei datorate, operațiunea de dare în plată are natura juridică a unei vânzări. Între darea în plată și vânzare există însă următoarele deosebiri: 1. vânzarea este o operațiune speculatorie; darea în plată este un mijloc de stingere a datoriilor; 2. vânzarea are întotdeauna un preț, care constă într-o sumă de bani; darea în plată este realizată pe calea prestării unui corp cert în locul altuia, ca și a unor bunuri de gen, deci nu numai prin darea unui obiect în locul banilor; 3. Dacă obligația a cărei stingere s-a urmărit prin darea în plată ar fi inexistentă, cel ce a plătit are o acțiune în repetiția indebitului împotriva lui *accipiens*; în materie de vânzare, dacă într-o acțiune a vânzătorului, care tinde a-l obliga pe cumpărător la plata prețului, cumpărătorul ar invoca excepția de compensație a datoriei sale de a plăti prețul, cu o datorie pe care vânzătorul ar avea-o față de el, iar această datorie ar fi inexistentă, vânzătorul nu poate cere decât plata prețului, nu și restituirea lucrului vândut. A se vedea, pe larg: P.C. Vlachide, **Repetiția principiilor de drept civil**, vol. II, Editura **Europa Nova**, București, 1994, p. 294; C. Stătescu, C. Bîrsan, **op.cit.**, p. 334. Autorii clasici francezi, întemeindu-se pe autoritatea lui Domat (**Lois Civiles**, III, Tit.1, Secțiunea a VII-a, nr. 6) consideră *datio in solutum* ca neavenită în caz când primitorul plății ar fi evins din lucrul primit, sub cuvânt că darea în plată n-ar opera decât o stingere condițională, subordonată transferării definitive a proprietății obiectului dat în plată. În dreptul roman, Marcianus susținea că evicțiunea face să renască vechea datorie - *si quis aliam rem pro alia volenti solverit, et evicta fuerit res, manet pristina obligatio* - s.n. (**D. Iustiniani, Liber Quadragesimussextus, Tit. III, De solutionibus et liberationibus, 46, în Corpus Juris Civilis, op. cit.**, vol. I, p. 849); iar Iulianus susținea, spre deosebire de Marcianus, că vechea obligație trebuie să rămână stinsă (**D. Iustiniani, Liber Tertiusdecimus, Tit. VII, De pignoraticia actione, vel contra, 28, în Corpus Juris Civilis**, Lipsiae, 1872, vol. I, p. 252). Aceeași contrazicere există și în constituțiunile imperiale (**L.8, Cod., 7, 45, De sententiis et interlocutionibus omnium judicum; L. 4. Cod., 8,45, De evectionibus**), precum și în vechiul drept francez (a se vedea D. Alexandresco, **op. cit.**, vol. VI, p. 682, nota 2 și literatura juridică franceză acolo citată).

_____, domiciliat în _____, str. _____, nr. _____, identificat cu C.I. seria _____ nr. _____ eliberat la data de _____ de către Secţia nr. _____ de Poliţie, în calitate de împrumutători şi SOCIETATEA COMERCIALĂ _____. S.N.C./S.C.S./S.A./S.R.L., persoană juridică de naţionalitate română Număr de înmatriculare în Registrul Comerţului nr. _____, cu sediul în _____, str. _____, nr. ____, telefon _____, Cod fiscal _____ , cont bancar nr. _____ deschis la banca _____, mun. _____, reprezentată prin _____, în calitate de DIRECTOR, în calitate de împrumutat

în contractele de împrumut de consumaţie nr. ____ din _____ şi nr. _____ din _____, aşa cum au fost completate şi modificate prin actele adiţionale nr. _____ din _____ şi nr. _____ din _____.

Părţile se obligă ca la scadenţa plăţii, stabilită pentru data de _____,

Pentru suma de bani rămasă de restituit, aşa cum rezultă din contractul de împrumut şi actele adiţionale la acesta, în valoare de _____,

Să opereze de drept stingerea obligaţiilor reciproce între părţi prin DARE ÎN PLATĂ.

Părţile se obligă ca pentru suma rămasă de restituit, _____ S.N.C./S.C.S./S.A./S.R.L. să transmită proprietatea asupra imobilului situat în _____ şi să-l predea la aceeaşi dată, ca plată a împrumutului primit de la d-l _____, liber de orice sarcini şi garantând contra evicţiunii, în condiţiile prevăzute de Codul civil.

Data **Părţile**

_____ _____

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§ 11. Convenție de remitere de datorie [12]

Încheiată astăzi _____ între:

_____, domiciliat în _____, str. _____, nr. _____, sector _____, identificat cu C.I. seria _____ nr. _____ eliberat la data de _____ de către Secția nr. _____ de Poliție și _____, domiciliat în _____, str. _____, nr. ___, sector ___, identificat cu C.I. seria _____ nr. _____ eliberat la data de _____ de către Secția nr. _____ de Poliție, în calitate de împrumutători și SOCIETATEA COMERCIALĂ _____ S.N.C./S.C.S./S.A./S.R.L. persoană juridică de naționalitate română, Număr de înmatriculare în Registrul Comerțului nr. _____, cu sediul în _____, str. _____, nr. _____, sector _____, telefon _____ Cod fiscal _____, Cont bancar nr. _____ deschis la banca _____, municipiul _____ Reprezentată prin _____, în calitate de DIRECTOR, în calitate de împrumutat, în contractele de împrumut de consumație nr. _____ din _____ și nr. _____ din ____, așa cum au fost completate și modificate prin actele adiționale nr. ____ din ____ și nr. _____ din _____,

Făcând aplicația art. 1138-1142 Cod civil, părțile se înțeleg să stingă contractul de împrumut, împrumutătorii renunțând de bună voie la suma ce o are de încasat de la împrumutat.

Împrumutătorul restituie actul constatator al creanței împrumutătorului.

Împrumutător **Împrumutat**

_____ _____

[12] Remiterea de datorie este renunțarea cu titlu gratuit a creditorului de a-și valorifica creanța pe care o are împotriva debitorului său. Remiterea este o convenție care, pentru a fi valabilă, presupune manifestarea de voință a ambelor părți, iar nu un act juridic unilateral, deci ea presupune și consimțământul debitorului. Până la acceptarea de către debitor, creditorul poate retrage oricând oferta sa: numai pe data realizării acordului de voință al părților se stinge raportul juridic obligațional. Remiterea de datorie poate avea loc și printr-un testament, caz în care ea constituie un legat de liberațiune, pe care debitorul poate să-l accepte sau nu. În acest ultim caz ea trebuie să îndeplinească condițiile de formă ale testamentului. Dacă remiterea de datorie s-a făcut prin acte între vii, ea constituie o donație indirectă și este supusă tuturor regulilor specifice acesteia cu privire la revocare (art. 829 și urm. C. civ.), raport (art. 738 și urm. C. civ.) și reducțiune (art. 841 și urm. C. civ.). Cât privește proba remiterii de datorie, trebuie avute în vedere prezumțiile de liberalitate instituite prin art. 1138 C. civ., conform cu care: a) în cazul în care creditorul înmânează debitorului însuși titlul original constatator al creanței care este un înscris sub semnătură privată, operează o prezumție *iuris et de iure* de liberare a debitorului; b) în cazul în care creditorul remite debitorului titlul original constatator al creanței care este un înscris autentic sau copia legalizată a unei hotărâri judecătorești investită cu formulă executorie, prezumția de liberare a debitorului este relativă - *juris tantum*. Cât privește efectele remiterii datoriei, ea stinge obligația cu toate accesoriile sale, ca și cum ar fi fost executată. Presupunând că există mai mulți codebitori solidari, sau un singur debitor și mai mulți fidejusori, se pune problema de a ști dacă remiterea făcută numai unuia dintre ei stinge datoria în mod absolut (*in rem generaliter*), așa încât ea să poată fi invocată de toți debitorii sau de toți cofidejusorii, sau dacă ea nu stinge datoria decât în mod relativ (*in personam*), așa încât ea să nu poată fi invocată decât de cel ce a dobândit-o. Cu alte cuvinte, remiterea datoriei făcută de creditor unuia dintre codebitorii solidari sau unui cofidejusor este reală sau personală? Legea distinge în această privință între remiterea tacită și cea expresă. 1. Remiterea tacită este prin esența sa reală, și ea n-ar putea deveni personală decât în urma unei manifestări exprese care ar exclude orice remitere tacită (art. 1140 C. civ., corespunzător art. 1284 C.civ.fr.). În privința codebitorilor, această soluție se aplică atât codebitorilor unei obligații indivizibile, cât și codebitorilor unei obligații conjuncte. Remiterea titlului făcută unui debitor are efect extinctiv nu numai asupra obligațiilor codebitorilor solidari, ci și asupra obligației fidejusorilor. Deși art. 1140 C. civ. nu se referă și la fidejusori, din faptul că art. 1142 alin. (1) C. civ., care admite această soluție în privința remiterii exprese, putem afirma acest din urmă text este *a fortiori* aplicabil remiterii tacite. Pentru aceleași motive, restituirea titlului făcută de creditor unuia dintre fidejusori liberează pe ceilalți cofidejusori, cu toată dispoziția contrară a art. 1142 alin. (3) C. civ., care se aplică numai la remiterea expresă, nu și la cea tacită. 2. Remiterea expresă. Legea distinge între cazul în care remiterea expresă a fost făcută unuia dintre codebitorii solidari (art. 1141 C. civ., corespunzător art. 1285 C.civ.fr.), de acela în care ea a fost făcută debitorului principal, fidejusorului sau unuia dintre fidejusori (art. 1142 C. civ.). În privința fidejusiunii, potrivit art. 1142 alin. (1) C. civ.: *Remiterea sau descărcarea expresă făcute debitorului principal, liberă cauțiunile.* Fidejusiunea fiind un contract accesoriu, nu poate să existe dacă nu există debitor principal. Liberarea debitorului principal trebuie deci să atragă pe cea a fidejusorilor. Într-adevăr, liberarea debitorului principal nu ar avea nici un folos dacă ea n-ar atrage pe aceea a fidejusorilor, pentru că dacă aceștia din urmă ar fi obligați să plătească, ei ar avea acțiune în regres contra debitorului principal (art. 1669 C. civ.). Efectul remiterii acordate debitorului principal în privința fidejusiunilor este atât de puternic, încât creditorul nu ar putea să-l descarce pe debitorul principal rezervându-și dreptul său contra fidejusorilor, pentru că asemenea rezervă ar face sau ca fidejusorul care a plătit să exercite acțiunea în regres contra debitorului principal, așa că remiterea datoriei n-ar aduce acestuia nici un folos, sau ca fidejusorul să plătească, fără a exercita vreo acțiunea în regres contra debitorului ceea ce ar fi contrar art. 1682, care dispune că fidejusorul se liberează când nu poate să intre în drepturile, privilegiile și ipotecile creditorului din cauza acestuia; în caz de remitere a datoriei debitorului principal, creditorul nu-i poate ceda fidejusorului acțiunea sa contra debitorului. A se vedea și D. Alexandresco, op. cit., vol. VI, p. 716 și urm.

§ 12. Contract de fidejusiune (cauțiune) [13]

Subsemnatul _____, domiciliat în _____ , după ce am luat cunoștință de cuprinsul contractului de împrumut din data de _____ , prin care numitul _____ , domiciliat în _____ a luat cu împrumut de la _____ (comerciant, dacă este cazul), domiciliat în _____

[13] Pentru materia garanțiilor, a se vedea și: http://www.latimer1.com.ar/miscelaneas/dic_cast-ingl.htm#; http://library.tu.ac.th/sunya/feb45/je1.html; http://mineco.fgov.be/protection_consumer/index_en.htm (cauțiunea în materia drepturilor consumatorului în dreptul francez); http://lexinter.net/index.html (drept francez); http://lexinter.net/JPTXT/index.htm (pentru jurisprudența franceză în această materie); http://www.professione-avvocato.it/civile.htm (dreptul italian, cu o secțiune ce cuprinde formulare de contracte); http://www.professione-avvocato.it/diritto.htm (acte normative în materie și jurisprudență italiană); http://www.studioconsult.it/indice.html (drept italian); http://www.sussidiario.it/forum/economia/ (drept italian); http://lexinter.net/JP/suretes.html/ (jurisprudență franceză); http://www.priweb.com/internetlawlib/1.html/ (acte normative din diverse țări în materie); http://www.mpsmerchant.it/servizi/servizi_home.html (cauțiunea în dreptul italian); http://www.diritto.it/cgi-lib/perlfect/search/search.pl?p=1&lang=it&q=cauzione (drept italian); http://furam.univ-st-etienne.fr/cercrid/rapports/cautionmt.html/ (drept francez); http://www.finance-company.com/ (drept american); http://www.affactassur.com/index.htm (drept francez); http://www.jurisint.org/pub/01/fr/index.htm (drept francez); http://www.cjcl.org/33/issue33.html (numerus clausus în dreptul Africii de Sud); http://www.abb-bvb.be/edu/fr/ (mijloace de plată în dreptul bancar); http://perso.wanadoo.fr/michel.barot/ecodidac; http://www.aef.asso.fr/ (drept francez); http://www.aef.asso.fr/REF/REFN59.HTM (pentru instituția numită trisation); http://perso.club-internet.fr/sbraudo/dictionnaire/BC.html#Cautionnement/; http://www.fin.gc.ca/gloss/gloss-f.html#f (drept canadian); http://lexinter.net/g.htm (drept francez); http://www.inforegocio.com.pe/herramientas/glosario/tributario/glos_trib_c.shtml (drept peruan); http://canada.justice.gc.ca/fr/ps/bj/hamn/liste.html (drept canadian); http://juripole.u-nancy.fr/Juripole_pratique/index.html/index.html (drept francez); http://www.avocats-versailles.com/info_gen/fiche_2_11.htm (drept francez); http://www.direito.adv.br/legisla.htm (drept brazilian); http://www.maxx.be/library/lexmar/lexmarg.html (cauțiunile în dreptul maritim); http://www.raiffeisen.it/it/04versichern/betriebberuf/anderebranchen/06/; http://www.douane.gov.ma/Edouane/DCaution/Menu_caution.htm (drept francez); http://www.chez.com/fdelorme/FHYPO.htm (drept francez); http://www.ebrd.com/pubs/sectrans/survey/main.htm (sistemul garanțiilor în țările Europei de est); http://www.appel-d-offres.sn/acte_uni_orgasurete.asp.tit3; http://pachome1.pacific.net.sg/~chanpal/article11.htm (Singapore - guarantee); http://finance.wat.ch/TermFinance/fr/; http://members.tripod.com/~tgitriki/tunisia/fnmobl01.htm (drept tunisian); http://www.victoriabank.md/corporate_banking/loans/guaranteeing/ (dreptul Republicii Moldova); http://www.directron.com/systems-warranty-options.html; http://news.findlaw.com/; http://www.imf.org/external/np/term/lookup.asp?index=fra&index_langid=2&lang=all&term=caution (terminologia FMI); http://www.home-loans-directory.com/glossary-terms/#S. Pentru țările din lumea arabă, a se vedea și http://www.pogar.org/. Pentru Africa de Sud, a se vedea și http://www.my.execpc.com/~mshiller/ohnation. http://www.ibw.com.ni/~gilberto/CODIGOS/CIVIL/civil01.htm#civil01 - Codul civil al Republicii Nicaragua. http://members.direct.co.kr/~ddroit/civillaw-e.htm, dreptul civil al Republicii Coreea. http://www.chanrobles.com/civilcodeofthephilippines.htm# - Codul civil al Republicii Filipine (art. 2047-2141, în care se reglementează *guarantee* – garanțiile personale, ipoteca - *mortgage*, gajul – *pledge*, antichreza). http://www.leginfo.ca.gov/cgi-bin/displaycode?section=civ&group=02001-03000&file (art. 787 și urm.- *surety ship*) - Codul civil al Californiei S.U.A. Codul civil al statului Porto Rico (1930) http://www.lexjuris.com/LEXLEX/lexcodigoc/lexhipoteca.htm, pentru ipoteci (art. 1773-1780); http://www.lexjuris.com/LEXLEX/lexcodigoc/lexanticresis.htm, 1781-1786 (antichreză). Codul civil argentinian http://www.lineajuridica.com/ar/biblioteca/codigos/defondo/civil/libro2_secc3_titulo10.htm (fidejusiunea - *De la fianza*, art. 1986-2050) ș.a. Codul civil paraguayan - http://www.lineajuridica.com/ar/biblioteca/codigos/defondo/civil/libro2_secc3_titulo10.htm (pentru ipoteci, art. 2356-2815). http://www.hindunet.org/alt_hindu/1995_Jun_1/msg00051.html - Codul civil indian. http://www.mfa.gov.tr/grupe/default.htm - legislația civilă a Turciei. http://www.law.osaka-u.ac.jp/~kagayama/index.html - Legea nr. - 763-No.771, Codul civil japonez. A se vedea și http://www2s.biglobe.ne.jp/~kuroda/. http://lawlibrary.ucdavis.edu/LAWLIB/Sept98/0086.html - drept israelian. http://www.lawresearch.com/v10/search/search10.htm și http://www.law.cornell.edu/world/europe.html#russia - Codul civil rus (a se vedea pentru legislația de după 1917 și Raoul Labry, **Une législation communiste. Recueil des lois, décrets, arrêtés principaux du Gouvernement bolchéviste, Payot**, Paris, 1920). http://www.juridicacolombiana.com/Login/Login.asp - legislație civilă din Republica Columbia. http://www.lcuis.state.la.us/tsrs/search.asp?CC=CC&SearchString=guarantee - Codul civil al statului Lousiana, S.U.A. (art. 2884 și urm. – *guarantee*). http://193.220.170.131/CD-ENV/Justice.web/ccivil.html - Codul civil al Guineei (Africa). http://www.icnl.org/journal/vol2iss2/ar_chinaoptions.htm - dreptul civil chienz. http://www.law.cornell.edu/world/europe.html#albania - drept civil albanez. http://www.hawaii-county.com/countycode/haw07-tp.html - dreptul civil al statului Hăwaii, S.U.A. http://www.law.cornell.edu/world/europe.html#greece - drept civil grec. http://www.law.cornell.edu/world/europe.html#bulgaria - drept civil bulgar. http://www.law.cornell.edu/world/europe.html#ireland - dreptul civil al Republicii Irlanda. http://www.law.cornell.edu/world/europe.html#spain - dreptul civil al Spaniei. http://www.law.cornell.edu/world/europe.html#ukraine - dreptul civil al Ucrainei. http://www.law.cornell.edu/world/europe.html#norway - drept civil norvegian. http://www.law.cornell.edu/world/europe.html#hungary - drept civil ungar. http://www.derechoteca.ucb.edu.bo/l_bolivia.htm - Codul civil bolivian. Pentru o sinteză a clasificărilor garanțiilor în doctrina clasică și modernă, română și franceză, a se vedea și Paul Mircea Cosmovici, **op. cit**, pp. 275-276; Paul Mircea Cosmovici, **Drept civil. Drepturi reale. Obligații. Codul civil**, Ediția a III-a, Editura **ALL BECK**, București, 1998, pp. 402-404. Pentru definirea garanțiilor, a se vedea și: Eugen Popa, Dumitru Adrian Crăciunescu, **Instituții de drept public și privat. Curs teoretic și practic**, Editura **Lumina Lex**, București, 2003, p. 289.

_____, suma de _____ lei, cu obligaţia de achita în termen de _____, cu dobândă de _____ %, socotiţi de la _____ şi până la _____,

şi pentru a asigura pe împrumutat de plata acestei sume şi a dobânzii,

declar prin prezentul act că garantez pentru împrumutat, obligându-mă a plăti cu suma de _____ şi dobânzi, din patrimoniul mei propriu, în caz de neplata datoriei la termenul stipulat.

În caz de garanţie solidară cu ipotecă se mai poate adăuga:

Declar prin aceasta că mă oblig (se poate adăuga solidar) la plata sumei de _____ şi a dobânzii enunţate, iar pentru siguranţa şi garanţia acestei plăţi la termenele stipulate prin actul de împrumutare amintit, afectez şi ipotechez în special următorul imobil (se vor urma regulile de la ipoteci).

Pentru care am formulat prezentul act,

(*Semnăturile şi, după caz, legalizarea actului*).

Notă:

Dacă garanţia se scrie chiar pe actul obligaţiei principale garantate, se poate formula astfel, cu propria scriere a garantului: Subsemnatul _____, domiciliat în _____, garantez (solidar, dacă e cazul) pentru _____, către _____ plata obligaţiei (sumei de _____.) despre care tratează prezentul act.

Data **Semnătura**

_____ _____

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§ 13. Contract de gaj [14]

Capitolul I
Părțile contractante

Art. 1 – D. _____, domiciliat în _____, str. _____nr. _____ bloc _____, scara _____, etaj _____, apartament ____, județ/sector_____, născut la data de _____, în _____, județ/sector _____, fiul lui _____ și al _____, posesorul buletinului (cărții) de identitate seria ___, nr. _____, eliberat de _____, cod numeric personal _____, în calitate de, **creditor gajist**, pe de o parte și **Art. 2** – D. _____, domiciliat în _____, str. _____nr. _____ bloc ____, scara ____, etaj ____, apartament ___, județ/sector_____, născut la data de _____,în _____, județ/sector _____, fiul lui _____ și al _____, posesorul buletinului (cărții) de identitate seria ___, nr. _____, eliberat de _____, cod numeric personal _____, în calitate de **debitor gajist**, pe de altă parte,

au convenit să încheie prezentul contract de gaj, cu respectarea următoarelor clauze:

Capitolul II
Obiectul contractului

Art. 3 - Creanța care se garantează de către debitorul gajist constă în suma de __ lei și o dobândă de _% pe an, suma ce reprezintă împrumutul obținut de la creditorul gajist, conform contractului de împrumut nr. ___ din data de ___.

Art. 4 - Bunurile ce se dau în gaj creditorului gajist sunt cele menționate în anexa semnată de părți, ce constituie parte integrantă din prezentul contract, în valoare de _____ lei și care sunt proprietatea debitorului gajist.

Art. 5 - Bunurile vor fi păstrate în deplină siguranță fără ca creditorul gajist să aibă dreptul de a le folosi sau de a dispune de ele.

Art. 6 - În caz de neplată a împrumutului și a dobânzilor aferente până la data de _____, creditorul gajist va putea cere judecătoriei _____ încuviințarea prin ordonanță a vânzării la licitație a bunurilor, urmând ca din prețul obținut să fie acoperită datoria.

Art. 7 - Părțile au stabilit ca vânzarea, care va fi coordonată de executorul judecătoresc, să se facă după darea anunțului publicitar în trei ziare de largă circulație, cu termen de așteptare a virtualilor cumpărători – 5 zile lucrătoare de la apariția anunțului, după care bunurile se vor vinde celui care a oferit prețul cel mai mare.

[14] Gajul sau amanetul este reglementat de art. 1685-1696 din Codul civil (corespunzătoare art. 2084 C. civ. francez și art. 1878 și urm. din Codul civil italian. *Il nouvo Codice civile* reglementează gajul (*del pegno*) în art. 2784-2807). În materie comercială, până la intrarea în vigoare a Legii nr. 99/1999, au fost aplicabile dispozițiile art. 478-489 din Codul comercial. Legea nr. 99 din 26 mai 1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice conține un titlu intitulat **Regimul juridic al garanțiilor reale mobiliare**; prin acest titlu se abrogă însă numai dispozițiile din Codul comercial, nu și pe cele din Codul civil, astfel încât acestea rămân aplicabile, reglementând sfera raporturilor juridice care nu cad sub incidența Legii nr. 99/1999. Actul normativ ce reglementează acest tip de garanție este Legea nr. 99 din 26 mai 1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, publicată în **M. Of.** nr. 236 din 27 mai 1999, cu modificările ulterioare. Pentru această materie, a se vedea: Mona-Lisa Bellu Magdo, **Fondul de comerț, în Revista de drept comercial**, nr. 12/2002 (III), pp. 86-91; Gabriel Boroi, Dana Boroi, **Garanția reală mobiliară reglementată de Titlul VI al Legii nr. 99/1999, în Juridica**, nr. 4/2000, pp. 129-136.

Capitolul III
Litigii

Art. 8 - Părțile au convenit că toate neînțelegerile privind validitatea prezentului contract sau rezultatele din interpretarea, executarea ori încetarea acestuia să fie rezolvate pe cale amiabilă de reprezentanții lor.

În cazul în care nu este posibilă rezolvarea litigiilor pe cale amiabilă, părțile se vor adresa instanțelor judecătorești competente.

Capitolul IV
Clauze finale

Art. 9 - Modificarea prezentului contract se face numai prin act adițional încheiat între părțile contractante.

Art. 10 - Prezentul contract reprezintă voința părților și înlătură orice altă înțelegere verbală dintre acestea, anterioară sau ulterioară încheierii lui.

Art. 11 - În cazul în care părțile își încalcă obligațiile lor, neexecutarea de partea care suferă vreun prejudiciu, a dreptului de a cere executarea întocmai sau prin echivalent bănesc a obligației respective nu înseamnă că ea a renunțat la acest drept al său.

Art. 12 - Redactat și editat /dactilografiat în _____ exemplare la _____ astăzi _____.

S-au eliberat _____ exemplare.

Creditor gajist **Debitor gajist**

_____ _____

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§ 14. Contract de ipotecă [15]

Subsemnatul _____ am luat cu titlu de împrumut de la dl./dna. _____ suma de _____ pe care mă oblig să o restitui în termen de _____ începând cu data acestui contract.

Dobânda este de _____ anual și o voi plăti în monedă curentă la fiecare 6 luni și anume la data de ____ și la data de _____ ale fiecărui an. Drept garanție pentru suma menționată mai sus de _____, ipotechez dlui./dnei. _____ atât terenul meu din județul _____ localitate _____ ce l-am cumpărat de la _____ (sau rămas moștenire după cum se constată din _____) cu actul _____ situat între _____ și terenul aferent situate în strada _____, nr. ___, județul _____, localitatea _____, situate între _____ și între _____ și pentru care nu am acte de proprietate fiind construite de către mine în anul _____ pe terenul pe care l-am cumpărat de la

[15] Potrivit art. 1749 alin. (2) C. civ., *ipoteca convențională este aceea care ia naștere prin convenția părților, cu respectarea formelor prevăzute de lege.* Din această definiție se pot reține două elemente: acordul de voință al părților, care este necesar, dar nu suficient; îndeplinirea acelor forme prescrise de lege, care fac din contractul de ipotecă unul dintre puținele acte solemne pe care le cunoaște dreptul nostru civil. Din definiție nu rezultă însă un alt caracter al contractului de ipotecă, și anume unilateralitatea. Ipoteca nu produce obligații decât în sarcina celui ce o constituie; creditorului ipotecar nu-i revine nici o obligație. Întrucât ipoteca nu presupune, ca gajul (dreptul comun), deposedarea constituitorului, creditorul ipotecar nu capătă nici măcar acele obligații ce-i revin creditorului gajist din faptul deținerii lucrului, obligații care sunt extrinseci raportului de obligație. Pentru contractul e ipotecă, a se vedea și: Marian Nicolae, **Contractul de ipotecă (I)**, în **Revista de drept comercial**, nr. 9/1997, pp. 93-110; Mircea Bocșan, **Unele probleme ridicate în teoria și practica ipotecii convenționale**, în **Revista de drept comercial**, nr. 10/1997, pp. 137-145. Pentru reginul juridic al actelor încheiate între societăți comerciale și angajații, accesorii unui contract de muncă, prin care aceștia din urmă (sau terți) garantează cu bunuri imobile că nu vor părăsi locul de muncă, a se vedea Irina-Cristina Apostolescu, **Actele de garanție**, în **Buletinul Notarilor Publici**, nr. 6/1999, pp. 15-18. Pentru litigiile în această materie, a se vedea Constantin Belu, Radomir Stoicovici, Nicolae Almășan, **Jurisdicția muncii**, Editura **ALL BECK**, București, 2001. A se vedea, pentru dreptul francez în materia ipotecii convenționale și http://www.bellegarde-cote.com/finance.htm. Pentru creditul ipotecar, a se vedea Legea nr. 190/1999, publicată în **M. Of.** nr. 661 din 14 noiembrie 1999; a se vedea și: Normele Metodologice ale Băncii Naționale a României nr. 3 din 17 aprilie 2000, de aplicare a Legii nr. 190/1999 privind creditul ipotecar pentru investiții imobiliare, publicate în **M. Of.** nr. 174 din 24 aprilie 2000; Ordinul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare nr. 4 din 18 aprilie 2000 pentru aprobarea Regulamentului nr. 2/2000 de aplicare a Legii nr. 190/1999 privind creditul ipotecar pentru investiții imobiliare, publicat în **M. Of.** nr. 174 din 24 aprilie 2000 (care a abrogat Ordinul nr. 3/2000 al aceleiași Comisii). A se vedea și: Ion Turcu, **Noua reglementare legală a creditului ipotecar pentru investiții imobiliare**, în **Revista de drept comercial**, nr. 2/2001, p. 21 și urm.; Daniel Badea, Ana Anghel, Cosmin Anghel, **Aspecte contractuale, instituționale și privind refinanțarea portofoliilor de credite ipotecare (I)**, în **Revista română de drept al afacerilor**, nr. 6/2002, pp. 65-80; **(II)**, în **Revista română de drept al afacerilor**, nr. 7-8/2003, pp. 20-38; Gabriela Țînteanu Moldoveanu, **Apar obligațiunile ipotecare**, în **Capital**, nr. 45, 6 noiembrie 2003, p. 33. Creditul ipotecar oferit de băncile comerciale din România a devansat creditele de trezorerie în anul 2002. A se vedea Gabriel Niculescu, **Băncile și-au întors fața către persoanele fizice**, în **Capital**, nr. 1/2003, 2 ianuarie 2003, p. 12. Creditul ipotecar este larg practicat de băncile comerciale, ipoteca cerută fiind de rangul I. În luna ianuarie 2003, BERD și BCR au semnat un acord de împrumut prin care instituția europeană a deschis o linie de finanțare în valoare de 50 milioane de euro, cu o scadență de 11 ani, pentru finanțarea creditelor ipotecare. În sistemul practicat de BCR, în cazul construirii de locuințe, ipoteca se aplică atât asupra construcției, cât și asupra terenului. Pentru dinamica creditului ipotecar, a se vedea și: George Solomon, **50 milioane de euro pentru credite ipotecare de la BCR**, în **Adevărul**, nr. 3904 din 15 ianuarie 2003, p. 6; Ionela Nuță, **CEC și LBS, parteneri pe piața ipotecară**, în **Ziarul Financiar**, nr. 1056 din 10 februarie 2003, p. 6. În unele cazuri veniturile obținute din chirii nu sunt luate în calcul la acordarea unui credit ipotecar. A se vedea în acest sens, Ana Gavrilă, **Banii englezilor se duc pe case românești**, în **Ziarul Financiar**, nr. 1.062 din 18 februarie 2003, p. 3. Pentru activitatea de creditare practicată de bănci la începutul anul 2003, a se vedea și Sorin Pâslaru, Răzvan Voican, **ING Bank aruncă mănușa pe piața creditelor ipotecare: 25 de ani!**, în **Ziarul Financiar**, nr. 1.065, vineri 21 februarie 2003, p. 1; Ioana Popa, **ING develops new business**, în **Bucharest Business Week**, vol. 7, nr. 7, february 24-march 2, 2003, p. 3; Răzvan Voican, **Concurența ieftinește creditele imobiliare**, în **Ziarul Financiar**, nr. 1.067, 25 februarie 2003, p. 1; Ionela Nuță, **Bancherii se pregătesc pentru anul creditului imobiliar**, în **Ziarul Financiar**, nr. 1.067, 25 februarie 2003, p. 12; Răzvan Voican, **Credite ipotecare de la Banc Post cu banii BERD**, în **Ziarul Financiar**, nr. 1.070 din 28 februarie 2003, p. 6. Cât privește Legea privind economisirea și creditarea în sistem colectiv pentru sistemul locativ, a se vedea și Robert Veress, **Din toamnă, CEC și o bancă germană vor lansa o ofertă tentantă: locuințe cumpărate economisind 5 ani**, în **Adevărul**, nr. 3942 din 28 februarie 2003, p. 5; Adina Sădeanu, **Prăpastia dintre bani și economie**, în **Adevărul**, nr. 3945, marți, 4 martie 2003, p. 1; Ionela Nuță, **Începe lupta între bănci pe piața creditelor imobiliare**, în **Ziarul Financiar**, nr. 1.075, 7 marie 2003, p. 6.

_____ cu actul _____. Îmbunătățirile de pe terenul _____ sunt și ele afectate ipotecii, exceptând pădurea[16].

Domnul _____ se constituie creditor ipotecar convențional în primul rang pe aceste proprietăți cu rezerva _____ privilegiului vânzătorului pentru restul din prețul neplătit.

În caz de nerespectare a termenelor acestui contract[17] dl./dna. _____ are dreptul de a obține investirea lui cu formulă executorie.

Bunurile ipotecate nu sunt supuse la nici o poprire și de a pune în vânzare fără judecată și a vinde în virtutea acestui act precum în virtutea unui titlu executoriu, pe raza _____, proprietățile ipotecate spre despăgubirea sa, capital, dobânzi și cheltuieli.

Subsemnatul _____ declar că domiciliul în ceea ce privește executarea în acest act îl aleg ca fiind în județul _____, localitatea _____, strada _____, nr. ___, bloc nr. _____, et. ___, ap. __.

Încheiat astăzi _____ în localitatea _____.

Subsemnatul împrumutător declar că sunt mulțumit de cuprinsul acestui act drept pentru care l-am și semnat. *(semnătura împrumutătorului și domiciliul acestuia)(urmează încheierea de autentificare)(urmează încheierea de intabulare).*

Semnătura debitorului **Semnătura creditorului**

_____ _____

[16] Dacă se află și pădure pe terenul ce se ipotechează este prudent a se menționa de ce și aceea este afectată ipotecii, deoarece în caz contrar, se poate susține pe drept cuvânt că aceasta nu este afectată ipotecii.

[17] Dobânzile sau capitalurile.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§ 15. Act de ipotecă în al doilea rang

Subsemnatul _____ lucrând în numele și pentru _____ în virtutea procurii sale autentificate de notarul public _____, declar prin prezenta că am împrumutat în numele lui _____ de la _____ cu consimțământul lui _____ suma de ____ pe care aceștia o mai au disponibilă din capitalul moștenit de la decedatul _____ a cărui nudă proprietate aparține lui _____, iar uzufructul lui _____ și care capital constă astăzi în titluri în valoare de 5% din valoarea nominală de _____, plus suma de _____, în numerar, pe care subsemnatul declar că le primesc drept sumă sus-zisă de _____.

Termenul stipulat de subsemnații pentru împrumutul de față este de _____ începând de la data înscrierii acestui act în cartea funciară, iar procentele de 10% din suma calculată se vor plăti pe fiecare semestru dinainte lui _____ uzufructuarul proprietarului.

Pentru asigurarea capitalului împrumutat și a procentelor stipulate, subsemnatul _____ declar în numele lui _____ că ipotechez și afectez terenul _____ din localitatea _____ dimpreună cu pădurea, astfel cum o stăpânește _____ și astfel cum e descrisă și estimată de banca _____ la care este ipoteca în I rang cu suma de ____.

Ipoteca se va înscrie în al II-lea rang imediat după aceea a băncii _____.

Dacă în termenele stipulate ____ nu va plăti fie procentele la fiecare semestru, fie capitalul la expirarea celor 3 ani sau nu va plăti regulat și la termen rata la banca _____ subsemnații _____ și ___ vom fi în drept amândoi împreună sau fiecare în parte fără punere în întârziere vânzarea imobilului ipotecat pentru despăgubirea noastră de capital sau dobânzi, fiecare pentru partea sa, precum și pentru orice cheltuieli de judecată sau pagube ce mi s-ar ocaziona prin aceasta.

Cheltuielile prezentului act (taxă de timbru și înregistrare) îl privesc pe împrumutat.

Subsemnatul _____ declar totodată că până la achitarea completă a împrumutului de față aleg domiciliul pentru _____ cât și pentru mine în localitatea _____.

Întocmit în _____ astăzi _____.

Data **Semnături**

_____ _____

BCU IAȘI / CENTRAL

§ 16. Act de cesiune de rang de ipotecă

Între subscrișii _____ și _____ prin subscrisul _____, împuternicit prin procura autentificată la Notarul Public ____, s-a încheiat prezentul act de cesiune de rang în următoarele condiții:

I. Eu _____ cu actul ipotecar nr. _____ proprietatea lui _____ am să iau suma de _____ și această cesiune a mea vine în al II-lea rang, după ipoteca constituită de _____, în favoarea băncii _____. Ipoteca nr. _____ înscrisă pentru _____.

II. _____ contractând acum împrumutul ipotecar asupra aceluiași teren de la _____ pentru suma de _____ prin actul autentic nr. _____ și obligându-se a constitui această ipotecă în al II-lea rang după creanța băncii sus-numite, subscrisul _____ având interes să nu împiedic această împrumutare, declar prin aceasta că cedez rangul ipotecii mele și consimt ca ipoteca constituită în favoarea lui _____, deși înscrisă în urma ipotecii mele, să o primeze și să vină îndată după ipoteca mea la banca sus-numită.

Mai declar că terenul sus-amintit de se va pune în vânzare de către _____ ori de către orice creditor al lui, din produsul vânzării se va despăgubi înaintea mea _____ de întreaga sa creanță ipotecară, capital și dobânzi și chiar de nu ar mai rămâne nimic pentru despăgubirea creanței mele ipotecare declar că nu mă voi ridica niciodată și nici într-un caz nici o pretenție sau opoziție de orice natură.

II. Subscrisul _____, în numele lui _____, declar prin această că accept această cesiune de rang, care era o condiție esențială pentru acordarea împrumutului contractat de _____ cu _____.

III. Subscrisul _____ în numele lui _____ declar că consimt la această cesiune de rang care asigură creanța ipotecară a lui _____ în al II-lea rang după ipoteca băncii _____ astfel cum se obligă _____ prin actul de împrumut făcut în localitatea _____ astăzi _____.

Data **Semnături**

_____ _____

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§ 17. Contract de ipotecă asupra activelor fixe ale autorităților publice locale

Între:

(1) _____ o companie bancară înregistrată în România în Registrul Comerțului cu nr. _____, licența bancară nr. _____, înregistrată în Registrul Bancar cu nr. RB-PJR-_____ și cod fiscal _____ și având sediul la _____ reprezentată legal de către _____ Director și Director _____ ("Banca") și (2) _____. Autoritatea Publică Locală, cu sediul la _____ fax _____ cod fiscal _____ reprezentată legal de către Primar și _____ Director Economic în baza deciziei nr. _____/ aprobată de _____ Autoritatea Publică Locală ("Debitorul Ipotecar").

Capitolul I
Obiectul acordului

(A) La data de ___, Debitorul Ipotecar (în calitate de împrumutat) și Banca (în calitate de creditor) au încheiat un acord ("Acordul"), în cadrul căruia Banca a acordat Debitorului Ipotecar un împrumut garantat pe termen (scurt/mediu/lung).

(B) Reprezintă condiție a Băncii care permite tragerile în cadrul Acordului ca Debitorul Ipotecar să încheie acest contract de ipotecă pentru a garanta întreaga sumă datorată în cadrul Acordului.

Termenii convenției

1. Interpretarea

1.1 Definiții

În cadrul acestui contract de ipotecă, termenii definiți mai jos au aceleași înțelesuri ca cele din cadrul Acordului, exceptând cazul în care au fost altfel definiți în acest contract de ipotecă.

Data stingerii obligațiilor înseamnă data la care Banca notifică Debitorul Ipotecar că se consideră satisfăcută cu privire la faptul că toate Obligațiile Garantate au fost în întregime și în mod irevocabil îndeplinite;

Sarcină înseamnă orice ipotecă, garanție, orice formă de sechestru, executare sau altă procedură legală sau orice alt fel de sarcină, garanție sau orice alt aranjament menit să aibă un efect similar;

Caz de executare silită înseamnă oricare din următoarele: a) neplata, la scadență, de către Debitorul Ipotecar oricărei Obligații Garantate; b) neplata - la cerere - de către Debitorul Ipotecar a oricărei Obligații Garantate plătibile la cerere; sau c) orice caz în virtutea căruia orice Obligație Garantată devine scadentă înainte de data la care ar fi fost altfel scadentă;

Polițe de asigurare înseamnă toate polițele de asigurare obținute de către Debitorul Ipotecar referitoare la Proprietate sau orice parte a acesteia, incluzându-le pe cele listate în anexa 3 a acestui contract de ipotecă;

Documente de finanțare înseamnă Acordul, prezentul contract de ipotecă, Cesiunea Venitului Bugetar și Gajul asupra Activelor Private;

Activele Fixe înseamnă activele fixe aparținând domeniului privat al Debitorului Ipotecar, așa cum este stipulat în Legea nr. 215/2001;

Proprietate înseamnă: a) terenul și clădirile descrise în anexa 1 la acest contract de ipotecă; b) toate proprietățile fixe și circulante anexate la și/sau parte a respectivului teren sau clădirilor, prezente și viitoare (*imobile prin destinație*); și c) toate modificările, extinderile și îmbunătățirile, prezente și viitoare, ale respectivului teren sau clădirilor;

Obligațiile Garante înseamnă toate sumele de bani care sunt în prezent sau care pot oricând în viitor să fie sau să devină datorie a Debitorului Ipotecar către Agent sau oricare dintre Bănci, în cadrul sau în legătură cu Documentele de Finanțare, incluzând: a) o sumă a ratei de capital, nu mai mare de _____; b) dobândă plătibilă la rata stabilită în Acord (incluzând dobânda

penalizatoare atât înainte cât și după declarare) și orice taxe plătibile Băncii, plătibile în cadrul sau conform Acordului; c) orice costuri (incluzând taxe legale) suportate de Bancă pentru păstrarea sau executarea drepturilor în cadrul acestui contract de ipotecă și al altor Documente de Finanțare; și d) orice alte sume sau penalități care pot fi sau vor fi datorate în cadrul Documentelor de Finanțare; și "această ipotecă" înseamnă acest acord prin care se constituie ipoteca asupra Proprietății și ipoteca profitului Polițelor de Asigurare.

1.2. Referirile la documente

Orice referire la orice document în această ipotecă constituie referire la un asemenea document așa cum poate, din timp în timp, fi amendat, novat, completat sau înlocuit de un document având un efect similar

Capitolul II
Ipoteca

2.1. Ipoteca și ipoteca asigurării

Debitorul Ipotecar, prin prezenta, în mod irevocabil și necondiționat: a) ipotechează Proprietatea; și b) cedează profitul din Polițele de Asigurare, în favoarea Băncilor ca o garanție pentru plata și îndeplinirea Obligațiilor Garantate.

2.2.Valoarea garanției

Prin prezenta se convine ca valoarea Proprietății care garantează plata Obligațiilor Garantate este valoarea de la data oricărei executări a acestei ipoteci, și nu valoarea sa de la data acestei ipoteci.

2.3. Banca numită beneficiarul plății la prima pierdere:

Debitorul Ipotecar este de acord ca: a) Banca să fie numită beneficiarul plății la prima pierdere pentru fiecare Poliță de Asigurare; și b) Asiguratorul fiecărei asemenea Polițe de Asigurare să ia la cunoștință notificarea ipotecii către Bănci în cadrul acestei ipoteci, într-o formă satisfăcătoare Băncii, în fiecare caz, în mod prompt la semnarea unei asemenea ipoteci.

2.4.Stingerea Obligațiilor

Această ipotecă va fi o garanție continuă și obligațiile nu se vor considera stinse până la Data Stingerii Obligațiilor.

Capitolul III
Executarea ipotecii

3.1. Cazuri de executare silită și consecințele lor

În momentul apariției unui caz de executare silită, această ipotecă devine titlu executoriu. La orice moment după aceasta, Banca va avea dreptul să ia măsuri de executare silită și să exercite toate celelalte drepturi în calitatea sa de creditor ipotecar, care pot fi executate în cadrul legii.

3.2. Asigurare primară

Nu este necesar ca Banca să execute orice altă garanție sau orice alt drept pe care l-ar avea împotriva Debitorului Ipotecar sau oricărei alte persoane înaintea executării silite sau exercitării oricăror drepturi în cadrul acestei ipoteci, și nici nu este necesar pentru Bancă să epuizeze orice alte drepturi sau remedii de orice fel.

Capitolul IV
Reprezentări și garanții

4.1. Reprezentări și garanții

Debitorul ipotecar reprezintă și garantează Băncii că: a) are întreaga putere și autoritate și a luat toate acțiunile necesare pentru a se angaja și pentru a îndeplini toate obligațiile din cadrul acestei

ipoteci; b) proprietatea (și fiecare parte a acesteia) este deținută în mod legal și se beneficiază de aceasta de către Debitorul ipotecar, fără nici o sarcină (alta decât asigurarea acordată în favoarea Băncii); c) nu sunt necesare în legătură cu această ipotecă nici o aprobare, autorizare, licență, completare, înregistrare care nu au fost obținute sau făcute și sunt în vigoare și au efect; d) când este înregistrată în conformitate cu clauza 5.2, această ipotecă va fi cotată ca ipotecă de primă prioritate asupra întregii Proprietăți și va fi legală, validă, și executabilă în conformitate cu termenii săi.

4.2. Repetare

Reprezentările și garanțiile menționate în clauza 4.1 se vor repeta de către Debitorul ipotecar în fiecare zi până la data stingerii obligațiilor legate de circumstanțele existente.

Capitolul V
Prevederi

5.1. Gajul negativ

Debitorul ipotecar se angajează către Bancă să nu fie de acord să creeze sau să permită să rămână neachitată nici o Sarcină asupra Proprietății.

5.2. Certificarea și înregistrarea

Debitorul ipotecar va plăti costurile și taxele notariale legate de executarea corectă a acestei ipoteci. Debitorul ipotecar autorizează prin prezenta și instructează Banca că, în orice moment și din când în când, la costul Debitorului Ipotecar, să înregistreze această ipotecă în orice registru sau arhivă, (inclusiv registrul cadastrului), considerate corespunzătoare de către Bancă.

Capitolul VI
Despăgubiri

Debitorul ipotecar va despăgubi Banca împotriva oricăreia sau tuturor pierderilor pe care le-ar putea suferi sau suporta, rezultate din: a) orice pretenție, executare, sechestru sau orice alt proces executat asupra sau împotriva (sau menit să fie executat asupra sau împotriva) Proprietății (sau oricărei părți a acesteia); b) orice plată făcută Băncii sau orice alocare de către Bancă a oricărei sume, în orice valută alta decât cea plătibilă în cadrul Documentelor de Finanțare sau ca rezultat a oricărei solicitări, probe sau despăgubiri exprimate sau plătibile într-o valută diferită; și c) Toate costurile, comisioanele, taxele și cheltuielile suportate de acesta în legătură cu executarea și/sau păstrarea drepturilor acestuia în cadrul acestei ipoteci.

Capitolul VII
Confirmări și certificări

7.1. Clauza de plată

Debitorul ipotecar convine cu Banca să plătească la scadență Obligațiile Garantate.

7.2. Asigurarea suplimentară

Debitorul Ipotecar este de acord ca, în orice moment și din timp în timp, la solicitarea Băncii, să: a) Execute în mod prompt și să furnizeze Băncii asemenea instrumente suplimentare, certificate, documente de titlu și alte documente, așa cum Banca poate solicita în mod rezonabil pentru a obține întregul beneficiu din această ipotecă și drepturile și puterile investite în Bancă, în cadrul acestei ipoteci; b) Execute în mod prompt toate documentele, așa cum poate fi necesar, și să facă toate aplicațiile, completările și înregistrările necesare sau, în opinia Băncii, de dorit să mențină această ipotecă curentă, validă și efectivă.

Capitolul VIII
Prevederi diverse

8.1. Nederogare

Nici un drept acordat Băncii în cadrul acestei ipoteci nu va fi prejudiciat de nici o amânare în exercitarea acestuia sau de un alt document făcut sau omis de orice parte la această ipoteca care, cu excepția acestei clauze, ar fi putut fi considerată o derogare sau un asemenea drept, nici nu va exercita nici un drept care împiedica exercitarea ulterioară a unui asemenea drept sau a oricărui alt drept.

8.2. Drepturi cumulative

Toate drepturile Băncii sunt cumulative și orice drept expres conferit asupra oricăreia dintre ele în cadrul acestei ipoteci poate fi exercitat fără a prejudicia sau a fi limitat de către orice drept, exprimat sau implicit.

8.3. Prevederi separate

Fiecare din prevederile acestei ipoteci este separată și distinctă de celelalte și, dacă în orice moment una sau mai multe asemenea prevederi este invalidă, ilegală sau neexecutabilă, validitatea, legalitatea și executabilitatea celorlalte prevederi ale acestei ipoteci nu vor fi afectate.

Capitolul IX
Legea și Jurisdicția

Această ipotecă este guvernată de legea Română și părțile convin ca instanțele din București să aibă în jurisdicție reglementarea oricăror dispute care s-ar putea ivi din sau în legătură cu această ipotecă.

Această ipotecă este încheiată în București, la data de _____ în 7 exemplare, două în limba engleză și 5 în limba română, o copie în fiecare limbă pentru Debitorul Ipotecar și Agent și trei în limba română pentru înregistrare, fiecare având valoare de original. În caz de conflict sau neconcordanță între versiunea engleză a acestei ipoteci și versiunea sa română, va prevala versiunea în limba română.

SEMNATĂ de către _____ și _____ autorizat pentru și în numele _____
AUTORITATEA PUBLICĂ LOCALĂ _____ (în calitate de Debitor Ipotecar)
SEMNATĂ de către_____ autorizat pentru și în numele _____ (în calitate de Bancă)

Anexa 1
Terenul și clădirile din cadrul Proprietății

Descrierea	nr. titlu	data	în Registrul Funciar	Copie anexată ca _____
Terenul				
Clădirile				

Anexa 2
Polițe de asigurare

Descriere	Nr. poliță	Data acoperirii	Data expirării	Asigurător	Adresa
Poliția					
Poliția					

§ 18. Convenție de revocare convențională a contractului

Între:

1. S.C. _____ S.R.L. cu sediul în _____, înmatriculată sub nr. ___, reprezentată prin ___, domiciliat în ____, identificat cu C.I. seria ___, nr. _, în calitate de vânzător în contractul de vânzare-cumpărare nr. ___, din data de ___; și
2. S.C. _____ S.R.L. cu sediul în ___, înmatriculată sub nr. ____, reprezentată prin ___, domiciliat în ___, identificat cu C.I. seria ___, nr. _____, în calitate de cumpărător în contractul de vânzare-cumpărare nr. __, din data de _____;

a intervenit prezenta Convenție de revocare convențională a contractului de vânzare-cumpărare nr. _____, încheiat de noi, părțile, la data de _____, la sediul S.C. _____ S.R.L., privind _____, (*obiectul vânzării-cumpărării*).

Noi, S.C. _____ S.R.L. și S.C. _____ S.R.L., ambele prin reprezentanți, prima în calitate de cumpărătoare în contractul de vânzare-cumpărare descris mai sus și a doua în calitate de vânzător în același contract, am convenit de comun acord revocarea convențională a contractului de vânzare-cumpărare descris mai sus și repunerea părților în situația anterioară încheierii contractului de vânzare-cumpărare.

Subscrisa S.C. ____ S.R.L., prin reprezentant _____, declar că transmit S.C. _____ S.R.L. dreptul de proprietate asupra _____, (obiectul vânzării-cumpărării) și primesc de la aceasta suma de _____ lei până la data de _____.

Subscrisa S.C. __ S.R.L., prin reprezentant ____, predau către S.C. ___ S.R.L. suma de ___, până la data de___, sumă ce a reprezentat prețul ____, de mai sus și primesc în deplină proprietate și posesie acest _____, (obiectul vânzării-cumpărării).

Subscrisa S.C. _____ , prin delegat declar că am plătit toate taxele și impozitele datorate statului pentru acest contract, așa cum rezultă și din certificatul fiscal nr. _____, eliberat de _____, că nu există sarcini sau urmăriri de orice natură asupra acestuia.

Transferul proprietății, posesiei și al folosinței are loc azi, data semnării prezentului înscris, fără nici o altă formalitate ulterioară.

Prezenta convenție se încheie în baza art. 969 alin. 2 și următoarele, C. civ.

Încheiată astăzi _____. Noi, părțile contractante declarăm că suntem de acord cu prezenta convenție.

Reprezentant

Reprezentant

BCU IASI / CENTRUL UNIVERSITAR LIBRARY

§ 19. Acord de împrumut

Între:

(1) _____ banca înregistrată în România sub numărul _____ , la Oficiul Registrului Comerțului, licența bancară numărul _____ ., înregistrată la Registrul Bancar la numărul RB-PJR- _____ și codul fiscal _____, cu sediul în _____, legal reprezentată de ___ director și _____ director (Bancă) ; și

(2) _____, autoritate a administrației publice locale, cu sediul în _____, fax _____, cod fiscal _____, legal reprezentată de _____, Primar și _____, Director economic, în baza Deciziei _____/2003, adoptată de _____ Consiliul Local ("Împrumutatul").

Introducere

Banca consimte să acorde Împrumutatului un împrumut garantat pe termen scurt/mediu/lung în sumă de dolari SUA/ROL _____ în termenii și condițiile expuși în acest acord.

Termenii convenției

Interpretare

Definiții

În acest acord:

Avans înseamnă un avans făcut sau care urmează a fi făcut în cadrul Împrumutului ;

Costuri asociate înseamnă costul, certificat de Bancă, asociat respectării oricărei cerințe a autorităților monetare sau agențiilor competente în legătură cu controlul monetar și al lichidităților (inclusiv active de rezerva și/sau orice depozit special sau cereri de lichidități sau alte cerințe în același scop sau similar, cu sau fără legislație în vigoare) în legătură cu Împrumutul, exprimat ca un procentaj anual ;

Împrumutat înseamnă _____.., autoritate a administrației publice locale;

BUBOR înseamnă (în legătură cu un avans în ROL) rata determinată de către Bancă drept media aritmetică (rotunjită în plus până la prima 1/16 dintr-un procent) a respectivelor rate anuale de dobândă procentuală notificate Împrumutatului de către Bancă ca rată la care depozitele în ROL în sumă egală cu Avansul (și pentru o perioadă egală cu termenul acestui Avans) sunt oferite de Bancă băncilor de prim rang pe piața interbancară din București la sau aproximativ la ora 11,00 în ziua Avansului;

Zi lucrătoare înseamnă ziua (alta decât duminică sau sâmbătă) în care băncile sunt în general deschise în București;

venituri bugetare înseamnă resursele financiare constituite ca venituri la bugetul local și care cuprind taxe, impozite și alte surse potrivit punctului 20 art. 1 din Legea Finanțelor Publice Locale nr. 189/1998 .

Rată penalizatoare înseamnă, în legătură cu orice sumă neplătită, rata anuală determinată de Bancă periodic să fie _____ procente anual peste suma dintre:

(în cazul în care suma neplătită este rată de capital care devine scadentă în timpul perioadei de dobândă, rata aplicabilă sumelor imediat după ce acestea devin scadente dar numai pentru partea din perioada de dobândă rămasă;

în cazul oricărei ale sume, rata în legătură cu perioade succesive de durată pe care o poate stabili Banca este egală cu:

LIBOR/BUBOR pentru o astfel de perioada (toate aceste perioade sunt tratate ca Perioade de Dobândă și toate cu scadența depășită sunt tratate ca Avansuri pentru acest scop); sau

Dacă depozitele în dolari SUA/ROL nu sunt puse la dispoziția Băncii pe Piața londoneză interbancară pentru dolari SUA/Piața românească interbancară pentru Lei în cursul normal al

afacerii, o rată stabilită periodic de către Bancă care să fie costul fondurilor din oricare sursă selectată, legat de această sumă cu scadența depășită pentru fiecare astfel de perioadă;

Margine; și

Orice costuri asociate legate de o astfel de sumă pe perioadă relevantă);

Dolari și dolari SUA înseamnă valută legală în prezent a Statelor Unite ale Americii;

Data Tragerii înseamnă o zi lucrătoare în care Avansul este sau este propus a fi făcut în condițiile prezentului acord;

Sarcini înseamnă orice ipotecă, taxă, cesiune prin garanție, gaj, orice formă de sechestru, executare silită sau alt proces legal sau orice alt tip de sarcină sau dobândă asiguratorie sau alt tip de aranjament (inclusiv orice aranjament de vânzare și reînchiriere sau vânzare și răscumpărare) cu, sau cu intenția de a avea, efect similar ;

Neîndeplinirea obligațiilor înseamnă orice eveniment la care se face referire în clauza 12.1 (Cazuri de neîndeplinire a obligațiilor);

Împrumut înseamnă împrumutul la care se face referire în clauza 2 (Suma și scopul Împrumutului);

Ultima dată de rambursare înseamnă data la care s-au scurs _____ ani de la data încheierii acestui acord;

Documente de Finanțare înseamnă acest acord, documentele de garanție și orice alt acord, document sau acțiune angajate sau semnate și executate conform termenilor acestui acord, Documentele de Garanție sau legate de acest acord și/sau Documentele de Garanție;

Impozit înseamnă o sumă de bani percepută obligatoriu pe venitul și activele persoanelor fizice și juridice conform punctului 15 art. 1 din Legea Finanțelor Publice Locale nr. 189/1998;

Dobândă înseamnă _____ % pe an percepută de Bancă la data încheierii acestui acord și orice astfel de procentaj pe care Banca îl poate cere, periodic, fără a fi nevoie de aprobarea prealabilă a Împrumutatului;

Data de plată a dobânzii înseamnă ultima zi lucrătoare a fiecărei perioade de dobândă și, în cazul unei perioade de dobândă mai lungi de trei/șase luni, ultima zi lucrătoare a fiecărei perioade de trei/șase luni pe perioada de dobândă;

Perioada de dobândă înseamnă fiecare perioadă de calcul a dobânzii determinată în concordanță cu clauza 5.3 (Limitarea duratei);

Bugetul local înseamnă bugetul de venituri și cheltuieli al unei autorități publice locale, conform articolului 6 din Legea Finanțelor Publice Locale nr. 189/1998;

Comunitatea locală înseamnă toți cetățenii arondați unei autorități publice locale după cum se face referire în Legea nr. 215/2001, legea administrației publice locale, modificată;

Consiliu Local înseamnă autoritatea decizională a autorității publice locale având împuternicirile la care se face referire în articolul 5 din Legea Finanțelor Publice nr. 189/1998.

Autoritate publică locală înseamnă o unitate administrativ-teritorială a statului român, ex.: comună, oraș, județ sau oricare altă unitate similară, care este împuternicită prin lege să rezolve și să administreze problemele de interes local ale comunității;

Legea administrației publice locale nr. 215/2001 înseamnă Legea nr. 215/2001, modificată;

Datoria publică locală înseamnă toate obligațiile financiare ale autorității publice locale la care se face referire la punctul 6, articolul 1 din Legea finanțelor publice locale nr. 189/1998;

Legea Finanțelor Publice Locale nr. 189/1998 înseamnă Legea nr. 189/1998 privind finanțele publice locale, publicată în M. Of. nr. 404 din 22 octombrie 1998, cu modificările ulterioare;

LIBOR, în legătură cu Avansul în dolari SUA pentru orice perioadă de dobândă, înseamnă rata dobânzii, exprimată ca un procent anual, pe care o oferă Băncii bănci de prim rang pe piața londoneză interbancară la depozitele în dolari pentru sume egale cu suma Avansului și pentru o perioadă egală cu o astfel de perioadă de dobândă, la, sau aproximativ la, ora 11:00, în prima zi lucrătoare a unei astfel de perioade de dobândă, pentru acordarea într-o astfel de zi lucrătoare;

Împrumut înseamnă, la orice moment relevant, suma de capital netrasă încă în cadrul acordului de împrumut;

Margine înseamnă _____. procente pe an;

Contract de Ipotecare înseamnă acordul care creează o dobândă ipotecară asupra proprietății din ____ și descrie în _____ mai jos;

Aviz de Tragere înseamnă un aviz în forma expusă în anexa 1;

Proiectul înseamnă _____ , o investiție publică de interes local pe care Împrumutatul intenționează să o realizeze prin intermediul finanțării asigurate de Bancă;

Sarcină permisă înseamnă sarcini în favoarea Băncii;

Eveniment potențial de neîndeplinire a obligațiilor înseamnă orice eveniment sau circumstanță care, prin notificare și/sau trecerea timpului și/sau determinarea de către Bancă și/sau îndeplinirea oricărei alte condiții, poate constitui caz de neîndeplinire a obligațiilor;

Data Rambursării înseamnă fiecare dintre datele la care rambursarea urmează a fi făcută în conformitate cu clauza 6.2 (Graficul de Rambursare);

Documente de Garanție înseamnă garanția la care se face referire în clauza 9.1 și orice alt document care oferă drepturi de garanție sau drepturi prin intermediul garanției și/sau despăgubire sau altă asigurare împotriva pierderii în legătură cu obligațiile Împrumutatului care decurg din prezentul acord;

Taxă înseamnă suma plătită de obicei de către un individ sau o entitate legală pentru un serviciu efectuat de către o instituție publică, la care se face la punctul 17, articolul 1 din Legea Finanțelor publice locale nr. 189/1998;

Limita datoriei anuale înseamnă că datoria publică anuală locală a Împrumutatului nu poate depăși 20% din veniturile bugetare curente, în conformitate cu articolul 51 din Legea Finanțelor Publice Locale nr. 189/1998.

Alte definiții:

- **efect material advers** înseamnă orice eveniment sau circumstanță care, în opinia Băncii, poate avea un efect advers important asupra condițiilor financiare, activității, activelor sau angajamentelor Împrumutatului, sau asupra abilității Împrumutatului de a-și îndeplini obligațiile care decurg din Documentele de Finanțare a Împrumutatului ;
- **lună** sau o perioadă de una sau mai multe luni este o referire la: (a) o perioadă care se încheie în acea zi ("ziua corespondentă") din luna calendaristică relevantă corespunzând numeric zilei calendaristice în care a început perioada; sau (b) în cazul în care ziua corespondentă nu este o zi lucrătoare, o perioadă care se termină în prima zi lucrătoare următoare zilei corespondente; sau (c) în cazul în care după ziua corespondentă nu urmează o zi lucrătoare în aceeași lună calendaristică relevantă, o perioadă care se încheie în ultima zi a lunii calendaristice relevante înainte de ziua corespondentă; sau (d) în cazul în care perioada a început în ultima zi lucrătoare a lunii calendaristice sau nu există dată corespondentă, o perioadă care se încheie în ultima zi lucrătoare a lunii calendaristice relevante;
- **cerință oficială** înseamnă orice cerință, directivă, solicitare, îndrumare sau notificare (cu caracter general sau specific) cu sau fără temei legal sau emisă de orice autoritate fiscală, monetară sau bancară de orice fel;
- **parte** înseamnă fiecare parte la acest acord;
- **persoane** termenul include persoane fizice, persoane juridice, asociații neînregistrate juridic, parteneriate, guverne, state și instituții de stat (cu sau fără personalitate juridică proprie);
- **impozite** include orice taxă, impozit, taxă vamală, comision, deducere sau impozitare de orice fel, stabilită, colectată sau calculată de către autoritatea publică.

Interpretare

În acest acord:

- **Bancă** include succesorii și desemnații săi;

- referirile la orice acord sau document sau lege se extind şi asupra amendamentelor ulterioare ale acestora sau completărilor, documentelor adiţionale sau documentelor, acordurilor sau legilor care le înlocuiesc pe acestea şi au acelaşi efect sau un efect similar;
- singularul include pluralul şi invers;
- referirile la clauze, sub-clauze şi anexe sunt referiri la clauze, sub-clauze şi anexe din acest act;
- cuvântul inclusiv nu limitează generalitatea cuvintelor anterioare;
- cuvintele altul şi altfel nu vor fi limitate de cuvintele care le precedă;
- titlurile clauzelor şi sub-clauzelor se ignoră în interpretarea acestui acord, şi
- referirile la timp sunt referiri la ora României, în cazul în care nu se specifică altfel.

Suma şi scopul Împrumutului

Banca este de acord să acorde Împrumutatului un principal (capital) garantat pe termen (scurt/mediu/lung) în valoare maximă de ROL/dolari SUA _____ în termenii şi condiţiile stipulate în acest Acord, în scopul finanţării realizării Proiectului _____.

Condiţii suspensive

Împrumutul va pus la dispoziţia Împrumutatului numai în momentul în care condiţiile suspensive precizate din anexa 2 au fost îndeplinite sau s-a renunţat la ele condiţionat sau necondiţionat.

Avansul

În conformitate cu termenii acestui acord, Avansul va fi acordat în orice zi lucrătoare până la _____. de către Bancă la cererea Împrumutului dacă:

Banca primeşte de la Împrumutat o Solicitare de Tragere (care nu mai poate fi retrasă) înainte de ora 11.00 cu cel puţin doua Zile Lucrătoare înaintea Datei de Tragere propuse;

Banca a notificat Împrumutatul în legătură cu satisfacerea sau renunţarea la condiţiile suspensive precizate în anexa 2;

Banca nu a primit anterior o altă Solicitare de Tragere;

Avansul este în conformitate cu întreaga sumă disponibilă în cadrul Împrumutului;

Toate reprezentările şi garanţiile precizate în articolul 10 (Reprezentări şi Garanţii) sunt îndeplinite la data propusă a Tragerii în raport cu circumstanţele existente la acea dată; şi

Nu s-a produs nici un caz de Neîndeplinire a Obligaţiilor sau un Potenţial Caz de Neîndeplinire a Obligaţiilor şi nici nu se vor produce ca rezultat al acordării Avansului.

Avansul va fi pus la dispoziţie în contul Împrumutatului nr. _____ deschis la _____.

Dobândă, Dobândă penalizatoare şi Perioadele de Dobândă

Dobândă

Împrumutatul va plăti dobândă la Împrumut pentru fiecare Perioadă de Dobândă la fiecare dată de plată a dobânzii, la rata anuală determinată de Bancă a fi :

(în cazul unui împrumut în dolari SUA) totalul dintre LIBOR, Margine şi Costurile asociate; sau

(în cazul unui împrumut în ROL) totalul dintre BUBOR, Margine şi Costurile asociate;

Durata Perioadelor de Dobândă

Sub rezerva restricţiilor la care se face referire în clauza 5.3 (Restricţii privind durata), fiecare Perioadă de dobândă va avea durata de [o, trei sau şase] luni după cum va alege Împrumutatul (sau o altă perioadă care va fi stabilită prin înţelegere între Împrumutat şi Bancă) prin notificare irevocabilă făcută Băncii nu mai târziu de ora 11.00 cu cel puţin 2 (două) zile lucrătoare înaintea primei zi a Perioadei de Dobândă relevante.

Restricţii privind durata

Restricţiile referitoare la durata sunt :

Prima Perioadă de Dobândă, în legătură cu Împrumutul, va începe la data tragerii împrumutului şi fiecare Perioadă de Dobândă, care urmează în legătură cu împrumutul, va începe imediat la expirarea Perioadei de Dobândă anterioare;

Perioadele de Dobândă vor fi selectate astfel încât să asigure că Perioada de Dobândă se încheie la fiecare Dată de Rambursare și în cazul în care ultima Perioadă de Dobândă va depăși Ultima Dată de Rambursare acea Perioadă de Dobândă se va încheia la data corespunzătoare Ultimei Date de Rambursare; și

În absența unei notificări de selectare a duratei Perioadei de Dobândă, următoarea Perioadă relevantă de dobândă va avea durata de trei luni sau o altă astfel de durată după cum Banca va considera potrivit.

Dobânda penalizatoare

În cazul în care Împrumutatul nu plătește o sumă datorată în baza acestui acord la data scadenței (fie la scadența prevăzută, fie la scadența declarată anticipat urmare a unui Caz de Neîndeplinire a Obligațiilor sau în alt fel), la cerere, Împrumutatul va plăti dobândă la acea sumă începând cu data scadenței până la data plății efective la o rată penalizatoare. Atât timp cât continuă situația de neplată, o astfel de rată va fi recalculată pe aceleași baze la sfârșitul fiecărei perioade pentru care dobânda a fost inițial calculată. Dobânda va fi datorată și, în caz de neplată, se va cumula la sfârșitul fiecărei astfel de perioade.

Rambursarea și rambursarea anticipată

Rambursarea

Împrumutatul va rambursa în întregime Împrumutul și toate celelalte sume datorate Băncii, în baza Documentelor de Finanțare, până la Ultima Dată de Rambursare.

Graficul de rambursare

Fără a se limita la clauza 6.1 (Rambursarea) Împrumutatul va efectua plățile menționate mai jos, astfel încât Împrumutul să se reducă cu sumele cuprinse în coloana 1 de mai jos la datele cuprinse în coloana 2 de mai jos:

Coloana 1 Coloana 2

Suma _____ Data rambursării _____

Dacă Avansul nu a fost tras în întregime până la data de _____ sau dacă a fost făcută o plată anticipată, ratele de rambursat specificate mai sus vor fi reduse în ordinea inversă a scadenței cu suma netrasă sau, dacă este cazul, cu suma plătită anticipat .

Plata anticipată

Împrumutatul va avea dreptul ca în ultima zi a oricărei perioade de Dobândă să plătească anticipat întregul împrumut sau părți ale acestuia, dacă: a) Împrumutatul transmite Băncii, cu cel puțin cu 10 Zile Lucrătoare înainte, o notificare în scris în legătură cu intenția sa de a plăti anticipat b) (în cazul unei plăți parțiale) suma plătită anticipat este de minimum _____ ROL/USD sau un multiplu de _____ ROL/USD; și c) Împrumutatul plătește Băncii [comisionul specificat în clauza 7.2 (comision de plată anticipată) și] orice sumă datorată pe baza clauzei 14 (Despăgubiri) în același timp cu plata anticipată.

Dobânda și alte sume

Împrumutatul va plăti Băncii la momentul plății anticipate, dobânda acumulată la suma plătită anticipat până la data plății efective și, dacă este plătit anticipat întregul Împrumut, va plăti toate sumele plătibile de către Împrumutat în condițiile acestui acord.

Ordinea descărcării Obligațiilor financiare ale Împrumutatului

Banca va descărca Împrumutatul de obligațiile sale în următoarea ordine: a) comisioane, taxe, comisioane bancare ; b) dobânda datorată pentru o perioadă mai mare de 30 de zile; c) capital datorat pentru o perioadă mai mare de 30 de zile; d) dobânda datorată pentru o perioadă de maximum 30 de zile; e) dobânda scadentă ; f) rata de capital scadentă.

Retragerea notificărilor și reîmprumutarea nu sunt permise

O notificare de plată în avans nu poate fi retrasă și nici o sumă plătită anticipat sau rambursată nu poate fi reîmprumutată.

Comisioane

Comision de angajament

Împrumutatul va plăti Băncii un comision de angajament _____ ROL/USD la data acestui acord.

Comision de plată anticipată

În cazul în care cel puțin_____ la sută din Împrumut este plătit în avans (fie în urma plății anticipate a întregului împrumut, fie prin cumularea unor plăți anticipate parțiale din acesta) în termen de _____ luni de la Data Tragerii, Împrumutatul va plăti Băncii un comision de __ USD/ROL. Acest comision va fi plătit la aceeași dată la care este efectuată plata anticipată care determină atingerea procentului care atrage plata comisionului de plată anticipată.

Comision de administrare

Împrumutatul va plăti Băncii un comision de _____. % din media zilnică/lunară a capitalului netras la data de_____ a fiecărei luni calendaristice.

Comision de neutilizare

Împrumutatul va plăti Băncii în ultima zi lucrătoare a fiecărei luni/fiecărui trimestru după data încheierii acestui acord, un comision calculat de la data acestui acord la o rată de _____ % pe an asupra neutilizării zilnice a sumelor acordate în cadrul Împrumutului.

Costuri și cheltuieli

Împrumutatul va plăti Băncii la cererea acesteia:

Toate costurile și cheltuielile (inclusiv cheltuieli judiciare sau în numerar, taxe de evaluare, taxe contabile, comisioane de consultanță și orice Taxe pe Valoarea Adăugată) făcute de Bancă în legătură cu pregătirea, negocierea și executarea Documentelor de Finanțare și a oricărui amendament sau extindere a acestora, sau acordarea oricărei derogări sau accept în baza Documentelor de Finanțare; și

Toate costurile și cheltuielile (inclusiv cheltuieli judiciare sau în numerar, comisioanele evaluatorului, comisioane contabile, comisioane de consultanță și orice Taxe pe Valoarea Adăugată) suportate de Bancă în vederea sau în legătură cu punerea în practică, sau păstrarea, oricăruia din drepturile sale ce decurg în baza oricăruia din Documentele de Finanțare sau în legătură cu obligațiile Împrumutatului decurgând din oricare dintre Documentele de Finanțare.

Taxe de timbru și alte taxe

Împrumutatul va plăti toate taxele de timbru, de documentare și de înregistrare sau alte taxe asemănătoare care vor fi impuse asupra, sau în legătură cu orice Document de Finanțare și va despăgubi Banca împotriva oricărei răspunderi care poate să apară datorită oricărei întârzieri sau omisiuni a Împrumutatului de a plăti aceste taxe și comisioane.

Plățile

Plățile

Toate plățile efectuate de Împrumutat în baza Documentelor de Finanțare trebuie făcute [în USD] în contul pe care Banca l-a indicat Împrumutatului prin notificare și încasate nu mai târziu de ora 12:00, la data scadenței.

Zi Lucrătoare

Dacă orice plată în baza acestui acord este scadentă într-o zi care nu este Zi Lucrătoare, plata va fi făcută în Ziua Lucrătoare imediat precedentă.

Baza de calcul a plăților anuale

Toate dobânzile, comisioanele și alte plăți anuale, datorate în baza acestui acord, se vor cumula de la zi la zi și vor fi calculate pe baza numărului de zile efective trecute din momentul instituirii obligației, luând în considerare o durată a anului de 360 de zile.

Certificarea de către Banc

Orice certificare sau determinare a Băncii în legătură cu orice sumă plătibilă de către Împrumutat în baza Documentelor de Finanțare va avea, în absența unei erori manifeste, un caracter final și obligatoriu pentru Împrumutat.

Plăți parțiale

Dacă Banca primește de la Împrumutat o plată insuficientă pentru stingerea în totalitate a unor obligații scadente, atunci, fără a ține cont de destinația aleasă de Împrumutat, Banca poate descărca Împrumutatul de obligațiile sale în ordinea menționată în articolul 6.5 de mai sus.

Garanții

1. Documentele de garanție

Împrumutatul: a) va încheia un contract de cesiune asupra veniturilor sale bugetare specificate în contractul respectiv [într-o formă și un conținut satisfăcătoare pentru Bancă; b) va crea și perfecta o garanție asupra activelor sale private descrise în contractul de garanție respectiv; c) va crea și perfecta o ipotecă asupra proprietății sale situate la adresa _____ ("Proprietatea"); d) va cesiona Băncii drept garanție polița de asigurare asupra Proprietății.

Acorduri

Împrumutatul se obliga ca toate acordurile și documentele, înregistrările, licențele, autorizațiile și altele cerute de Bancă în vederea perfectării Documentelor de Garanție să fie produse, executate, obținute sau realizate conform celor cerute de Bancă în concordanță cu Documentele de Garanție.

Declarații și asigurări

Împrumutatul declară Băncii cele precizate în continuare în această clauză și asigură Banca asupra corectitudinii și validității lor.

Durata și scopul

Declarațiile și asigurările stipulate în această clauză vor fi considerate a fi repetate de Împrumutat la fiecare Dată de Plată a Dobânzii în legătură cu circumstanțele existente atunci.

Statutul

Împrumutatul este o autoritate a administrației publice locale organizată și funcționând conform Legii Administrației Publice Locale nr. 215/2001 și Legii Finanțelor Publice Locale nr. 189/1998 și are competența și autoritatea de a administra și soluționa, în nume propriu și asumându-și responsabilitatea, problemele comunității locale.

Împuternicire și autoritate

Împrumutatul a fost împuternicit să își îndeplinească obligațiile care decurg din Documentele de Finanțare prin Decizia nr. _____ din data de _____ emisa de Consiliul Local _____. care a fost aprobată în baza articolului 5 și a articolului 48 (1) din Legea Finanțelor Publice Locale nr. 189/1998.

Statutul primarului

Primarul a fost ales prin vot conform legii și validat de către instanțele judecătorești competente.

Statutul Consiliului Local _____.

Consiliul Local _____ și fiecare dintre membrii săi au fost aleși și desemnați.

Executarea

Termenii Documentelor de Finanțare la care Împrumutatul este parte constituie obligații legale, valide și obligatorii, care pot fi duse la îndeplinire conform termenilor corespunzători lor.

Legalitatea

Executarea și respectarea Documentelor de Finanțare la care Împrumutatul este parte și respectarea termenilor lor de către Împrumutat nu depășește și nu va depăși prerogativele acordate acestuia prin, sau nu încalcă nici o prevedere a:

Legii Administrației Publice Locale nr. 215/2001;

Legii Finanțelor Publice Locale nr. 189/1998, în special art. sau 51. În scopul probării îndeplinirii prevederilor impuse de art. 51, Împrumutatul a pus la dispoziția Băncii, iar Banca recunoaște că a primit, situația financiar-contabilă a Împrumutatului întocmită în acest scop de către Împrumutat, care este atașată ca Anexa 3 la acest contract; și

Oricărei ipoteci, taxe, acțiuni, contract, sarcini sau altui instrument de angajament la care acesta este parte, sau care îl obligă, sau care implică oricare dintre activele sale.

Aprobări

Pentru: a) a încheia și executa Documentele de Finanțare la care Împrumutatul este parte; b) utilizarea Împrumutului de către Împrumutat; c) nu sunt necesare nici o aprobare, autorizare, licență, acord, cerere sau înregistrare sau alte acte legale sau măsuri , cu excepția: aprobării Documentelor de Finanțare de către 2/3 din numărul membrilor Consiliului Local _____ în temeiul articolului 48 (2) din Legea Finanțelor Publice Locale nr. 189/1998; înregistrării Contractului de Cesiune a Veniturilor Bugetare în evidențele relevante ale Băncii și al Împrumutatului; înregistrării Împrumutului în registrul datoriei publice locale al Consiliului Local, în conformitate cu 52 (2) din Legea Finanțelor Publice nr. 189/1998; și d) notificarea Ministerului Finanțelor în legătură cu propusul împrumut.

Bilanțuri contabile auditate

Cele mai recente bilanțuri anuale și periodice\auditate ale Împrumutatului, prezentate Băncii, au fost întocmite în conformitate cu Legea Contabilității nr. 82/1991 și cu principiile emise pentru și aplicabile în mod consecvent consiliilor locale, și oferă o imagine reală și corectă la sfârșitul perioadei financiare la care se referă cu privire la rezultatul operațiunilor sale în acea perioadă financiară și la sfârșitul unei astfel de perioade nu a existat nici o obligație semnificativă (contingentă sau de altă natură) care să nu fi fost în întregime evidențiată sau înregistrată în astfel de bilanțuri contabile.

Situații financiare

Cele mai recente situații financiare ale Împrumutatului, care au fost prezentate Băncii, evidențiază corect condiția financiară a Împrumutatului la sfârșitul perioadei financiare de raportare și rezultatele operațiunilor sale pentru acea perioadă financiară.

Menținerea condiției financiare

Nu a fost înregistrată nici o modificare în situația financiară a Împrumutatului față de cea evidențiată în bilanțul anual transmis Băncii înaintea datei acestui acord care să poată avea un efect advers important, în special în privința încălcării limitei maxime a datoriei publice locale anuale.

Inexistența unor litigii sau a unor situații de neîndeplinire a obligațiilor

Împrumutatul nu este în situație de neîndeplinire a obligațiilor în cadrul nici unui acord la care este parte sau care îl angajează în vreun fel și nu este în prezent implicat sau nu urmează a fi implicat sau nu are cunoștință că va fi implicat în nici un litigiu, arbitraj sau proceduri administrative care pot avea un efect advers important asupra situației sale financiare sau capacității de plată a împrumutului.

Nici un caz de neîndeplinire

Nu a avut loc și nici nu continuă vreun Caz de Neîndeplinire a Obligațiilor sau vreun Caz Potențial de Neîndeplinire a Obligațiilor .

Taxe

Nici o taxă de timbru, înregistrare sau o altă taxă similară nu este plătibilă pentru, sau în legătură cu, nici unul din Documentele de Finanțare (cu excepția celor cerute pentru înregistrarea Contactului de Ipotecare a Proprietății).

Sarcini

Nu există nici o sarcină asupra nici unei proprietăți a Împrumutatului (cu excepția oricăror Sarcini Permise).

Condiționalități

Angajamente

Împrumutatul se obligă în fața Băncii, ca pe perioada în care va avea obligații care decurg din acest acord, sau o sumă rămâne nerambursată sau plătibilă în conformitate cu acest acord, să respecte condiționalitățile stipulate în această clauză nr. 11.

11.2 Împrumutatul se angajează să ramburseze capitalul, dobânda, comisioanele și orice alt costuri care decurg din Acordul de Împrumut exclusiv din veniturile sale bugetare. În conformitate cu prevederile art. 50 a Legii Finanțelor Publice Locale, împrumutul reprezintă o datorie publică locală și, de aceea, nu implică nici o obligație a Guvernului României. Banca nu poate considera sau privi în orice moment credibilitatea sau capacitatea de a percepe taxe și impozite a Guvernului României ca o garantare a datoriilor Împrumutatului, care decurg din prezentul Acord de Împrumut.

Informațiile

Împrumutatul: a) va furniza Băncii copii după conturile anual auditate (pregătite în conformitate cu Legea Contabilității nr. 82/1991 și principii de contabilitate aplicate consecvent) general acceptate, îndată ce vor fi la dispoziție, dar în orice caz nu în termen de 180 de zile de la sfârșitul fiecărui an fiscal; b) va remite Băncii raportul trimestrial financiar și de management referitor la el însuși, îndată ce va fi gata, dar în orice caz în termen de 30 de zile de la sfârșitul fiecărui trimestru și care va cuprinde, inter alia, rapoarte cu privire la fluxul de numerar și rapoarte privind strategia, într-o formă acceptabilă pentru Bancă și Împrumutat; c) va remite cu promptitudine o copie a bugetului local anual îndată ce acesta va fi aprobat; d) va remite cu promptitudine Băncii orice informație relevantă referitoare la el însuși, la activitatea sa, la Proprietate sau la orice garanție oferită în legătură cu acest acord, pe care Banca le va cere în mod rezonabil; e) va remite un certificat semnat de primar care certifică faptul că nu a apărut și nu continuă nici un Caz de Neîndeplinire sau un Potențial Eveniment de Neîndeplinire în momentul remiterii conturilor anuale la care se face referire în sub-clauza (a) de mai sus și în orice moment la cererea Băncii; (f) va notifica prompt, îndată ce va afla despre apariția unui Caz de Neîndeplinire sau a unui Potențial Caz de Neîndeplinire și, dacă un asemenea Caz de Neîndeplinire sau Potențial Caz de Neîndeplinire se referă la Împrumutat, va informa în același timp Banca în legătură cu orice măsură luată, sau propusă a fi luată, în legătură cu acestea; (g) va notifica cu promptitudine în legătură cu orice litigiu, arbitraj sau măsură administrativă despre care cunoaște ca îl amenință, sunt în curs sau au fost inițiate împotriva sa și pot avea un efect advers important; h) se va asigura că toate informațiile furnizate Băncii sunt complete și corecte din toate punctele de vedere importante în momentul furnizării lor.

Documentele de Finanțare

Împrumutatul va respecta prevederile Documentelor de Finanțare la care este parte.

Condiționalități negative

Împrumutatul nu va putea întreprinde următoarele fără a obține mai întâi acordul scris al Băncii: a) nu va vinde, transfera, închiria sau înstrăina sau accepta înstrăinarea nici uneia din proprietățile sau activele sale (cu excepția celor permise de Documentele de Garanție); b) în afara cursului normal al activității sale nu își va asuma nici o obligație actuală sau neprevăzută decât prin respectarea Gradului Anual de Îndatorare; c) nu își va asuma nici o altă obligație financiară în afara împrumutului care decurge din acest acord; d) nu va face nici o investiție de orice natură fără a notifica în prealabil Banca;

Alte condiționalități

Consiliul Local ____ se obligă ca la aprobarea bugetului să se asigure că venitul bugetar va fi întotdeauna dimensionat corespunzător astfel încât să asigure rambursarea datoriei publice locale a Împrumutatului. Bugetul local va trebui să reflecte în detaliu capitalul netras, dobânda și orice alte comisioane datorate de către Împrumutat potrivit oricărui document de finanțare dar în special potrivit Documentelor de Finanțare.

Consiliul Local _____ se obligă să aprobe bugetul local într-un cadru limitat de timp și cu respectarea procedurilor cerute în Capitolul 3 din Legea Finanțelor Publice Locale nr. 189/1998.

12. Cazuri de Neîndeplinire a obligațiilor și scadența anticipată

12.1 Cazuri de Neîndeplinire a Obligațiilor

Apariția oricăreia dintre situațiile de mai jos (indiferent dacă apariția este motivată sau datorată unor circumstanțe care nu pot fi controlate de Împrumutat) va constitui Caz de Neîndeplinire a Obligațiilor, și anume: a) Împrumutatul nu plătește Băncii nici o sumă scadentă în condițiile oricărui Document de Finanțare la care este parte; b) oricare parte la Documentul de Finanțare nu îndeplinește oricare prevedere a oricărui Document de Finanțare (alta decât cea stipulată în punctul (a) de mai sus); c) orice declarație sau garanție făcută de oricare parte la Documentul de Finanțare în sau în legătură cu orice Document de Finanțare sau în oricare notificare, certificat sau declarație la care se face referire în, sau data în conformitate cu, oricare astfel de Document de Finanțare este sau se dovedește a fi neadevărată sau incorectă în orice privință materială de la data la care este făcută sau urmează a fi făcută; d) Împrumutatul începe negocierile cu unul sau mai mulți dintre creditorii săi pentru a reajusta sau reeșalona oricare dintre obligațiile sale financiare; e) orice judecată sau ordine emise împotriva Împrumutatului nu este respectat în termeni de 10 Zile Lucrătoare sau orice executare silită, sechestru sau alt proces sau titlu executoriu este emis asupra sau împotriva oricăror proprietăți sau active ale Împrumutatului; f) Devine ilegal, pentru oricare parte la Documentul de Finanțare, să își ducă la îndeplinire obligațiile care decurg din acel Document de Finanțare sau orice drepturi conferite Băncii prin oricare dintre prevederile Documentelor de Finanțare încetează a fi în deplină vigoare și efect, în orice privință, sau să fie continuate sau par să fie determinate sau disputate sau devin invalide sau încetează a fi în vigoare; g) Proprietatea, sau orice parte a sa, devine obiectul unui ordin obligatoriu de achiziționare; h) Împrumutatul depășește Gradul Anual de Îndatorare; i) O hotărâre judecătorească finală și irevocabilă eliberează din funcție mai mult de 2/3 din numărul membrilor Consiliului Local ___ pe baza faptului că au fost aleși în mod fraudulos, după cum se descrie în lege; j) primarul a fost demis printr-o hotărâre judecătorească finală și irevocabilă pe baza faptului ca el/ea a fost ales în mod fraudulos; (k) Consiliul Local este dizolvat; (l) Primarul este revocat din funcție de către Guvern urmare a apariției circumstanțelor la care se face referire în lege; (m) cu condiția ca, urmare unei notificări dată de Bancă în acest scop Împrumutatului, acesta să nu fi fost în măsură să elimine acel eveniment în __ zile de la data notificării.

12.2 Scadența anticipată

În sau la orice moment după apariția unui Eveniment de Neîndeplinire a Obligațiilor, Banca poate notifica Împrumutatului în scris următoarele: a) să declare Împrumutul scadent și plătibil imediat (după care acesta va deveni plătibil împreună cu dobânda acumulată și cu orice alte sume datorate la momentul respectiv de împrumutat în baza acestui acord) sau să declare Împrumutul scadent și plătibil la cererea Băncii (după care va deveni plătibil); și/sau b) să declare că orice porțiune netrasă a Facilității va fi anulată după care va urma anularea și obligațiile față de Bancă vor fi reduse la zero; și/sau c) să își exercite oricare dintre, sau toate drepturile sale, în baza Documentelor de Garanție.

13. Modificarea circumstanțelor

13.1 Costuri majorate

Dacă, datorită unor schimbări survenite în legislație sau în interpretarea acesteia sau administrarea sau respectarea oricăror cerințe, directive, solicitări, îndrumări sau notificări cu, sau fără o reglementare din partea bănci sau autorități (un "regulament") (inclusiv orice lege sau reglementare referitoare la perceperea de taxe și impozite, active de rezervă, depozite speciale, lichidități sau cerințe de lichidități sau cerințe de dimensionare a capitalului) Banca (sau oricare membru al Grupului Băncii) suportă: a) un cost direct sau imediat rezultat în urma punerii la dispoziție de către Bancă a finanțării sau menținerii Facilității într-o sumă pe care Banca o consideră importantă; sau b) orice reducere a sumei oricărei plăți față de Bancă în baza acestui acord sau în returnarea efectivă pe care o astfel de sumă o reprezintă pentru Bancă sau asupra

capitalului său; sau c) un cost al finanțării sau menținerii tuturor sau unor avansuri cuprinse în clasa avansurilor constituite prin, sau incluzând Avansul; sau d) o obligație de plată sau pierderea or the loss of a return, calculată în raport cu orice sumă primită, sau care urmează a fi primită de Bancă, în baza acestui acord, atunci, potrivit clauzei 13.2 (Costuri exceptate): 1) Banca va notifica prompt Împrumutatul, iar Împrumutatul, în termen de zece Zile Lucrătoare de la solicitare, va plăti Băncii astfel de sume după cum Banca va certifica astfel încât să compenseze Banca pentru astfel de costuri, reduceri, obligații sau pierderi; și 2) în cazul certificării de către Bancă a unor astfel de costuri, reduceri, obligații sau pierderi, Împrumutatul va fi îndreptățit (dar numai atâta timp cât circumstanțele care au dus la această majorare continuă) să notifice în scris Banca, în nu mai puțin de zece Zile Lucrătoare (care notificare va fi irevocabilă) în legătură cu plata în avans a întregului Împrumut, după cum se specifică în clauza 13.5 (Plata anticipată).

13.2 Costuri exceptate

Clauza 13.1 (Costuri majorate) nu va fi aplicată oricăror costuri, reduceri sau obligații compensate prin Costurile Asociate, sau care decurg din taxa pe venitul net total al Băncii.

13.3 Ilegalități

Dacă Banca notifică Împrumutatul că a devenit, sau, începând cu o anumită dată, va deveni: a) ilegal ca rezultat al unei modificări în legislație sau în interpretarea legii sau în administrație; sau b) contrară sau necorespunzătoare cerințelor reglementărilor, să mențină sau să ducă la îndeplinire obligațiile sale în baza acestui acord, facilitatea va fi anulată imediat și Împrumutatul va plăti imediat (sau până la oricare dată specificată de Bancă, dar în orice caz nu mai târziu de următoarea Dată de Plată a Dobânzii) Împrumutul, după cum se specifică în clauza 13.5 (Plata anticipată).

13. 4 Perturbări pe piața de capital

Dacă Banca nu este în măsură să determine sau să afle LIBOR pentru oricare Perioadă de Dobândă, rata dobânzii aplicabilă acelei Perioade de Dobândă, atunci Banca va suporta costul finanțării Împrumutului din oricare sursă selectată de ea. Dacă Banca stabilește o astfel de rată, Împrumutatul va fi îndreptățit (dar numai atâta vreme cât circumstanțele care au dus la această majorare continuă) să notifice în scris, în nu mai puțin de cinci Zile Lucrătoare (notificarea va fi irevocabilă), în legătură cu plata anticipată a Împrumutului în totalitate, după cum se specifică în clauza 13.5 (Plata anticipată).

13. 5 Plata anticipată

Caz în care obligațiile Băncii urmează a fi anulate și Împrumutul urmează a fi plătit anticipat de către Împrumutat în conformitate cu clauza 13.1 (Costuri Majorate) sau 13.3 (Ilegalități) sau 13.4 (Perturbări pe piața de capital);

Împrumutatul va plăti simultan Băncii, printr-o asemenea plată anticipată, dobânda acumulată la Împrumut până la data plății efective și toate celelalte sume plătibile de către Împrumutat în baza acestui acord;

sumele la dispoziție prin facilitate vor fi reduse la zero; și

Banca va fi eliberată de acest acord (fără a prejudicia nici un drept al Împrumutatului în legătură cu Banca care a fost deja efectiv).

Despăgubiri

15.1 Neîndeplinirea obligațiilor și Rambursarea anticipată

Împrumutatul va despăgubi Banca, la cerere, pentru orice pierdere sau cheltuială pe care Banca o poate suferi ca rezultat a: a) Avansul nu este făcut la Data Tragerii; sau b) Apariția unui Caz de Neîndeplinire a Obligațiilor (creditate pentru orice dobândă plătită în conformitate cu clauza 5.6 (Dobânda penalizatoare); sau c) Oricărei rambursări anticipate în baza clauzei 12.2 (Scadența anticipată) ; sau d) rambursării sau plății anticipate în întregime sau parțiale, a Împrumutului, la alegerea sa;

inclusiv: a) pierderea marginii; b) orice pierdere sau cheltuială suportate de Bancă în lichidarea sau reangajarea depozitelor de la o terță parte survenite sau făcute pentru a menține Împrumutul; și c) orice pierdere sau cheltuială survenite în închiderea, terminarea sau în utilizarea în diferite scopuri a unor acorduri de schimb sau altor tranzacții hedging făcute de Bancă sau de Împrumutat în legătură cu acest acord.

15.2 Despăgubiri în valută

Împrumutatul va despăgubi Banca pentru toate pierderile sale ca rezultat al plăților efectuate către Bancă în oricare altă valută, alta decât cea plătibilă în baza acestui acord sau ca rezultat al oricărui ordin, dovezi sau cereri exprimate sau plătibilă într-o altă valută.

15.3 Compensarea proprietății

Prin executarea silită a garanției asupra Proprietății la care se face referire în articolul 9 (e) de mai sus, Banca va avea dreptul să își compenseze drepturile asupra proprietății Împrumutatului prin respectarea prealabilă a prevederilor legale.

16. Cesiunea și transferurile

16.1 Împrumutatul

Împrumutatul nu poate cesiona sau transfera nici unul din drepturile sau obligațiile sale care decurg din Documentele de Finanțare la care este parte.

16.2 Banca

Banca poate oricând cesiona sau transfera toate sau parte din drepturile și interesele sale și/sau obligațiile în baza Documentelor de finanțare oricărei bănci sau instituții împrumutătoare ("Bancă Cesionară"). Împrumutatul este de acord să semneze toate documentele de care Banca poate cere pentru a pune în vigoare orice transfer al obligațiilor Băncii. Împrumutatul autorizează Banca în mod irevocabil să execute orice astfel de documente în nume propriu.

16.3 Referirile la Bancă

Dacă Banca cesionează sau transferă oricare dintre drepturile sale, interesele și/sau obligațiile sale după cum se specifica în clauza 17.2 (Banca), toate referirile la Bancă din Documentele de Finanțare vor deveni referiri la Banca și/sau la Banca Cesionară, în legătură cu drepturile, interesele și obligațiile respective.

16.4 Obligații transferate

Împrumutatul va contacta Banca Cesionară (și nu Banca) în legătură cu orice obligații ale Băncii în baza acestui acord care sunt transferate către Banca Cesionară, după cum se specifică în această clauză.

16.5 Comunicarea

Comunicarea cu Împrumutatul va fi făcută prin sau de către Bancă (în numele Băncii Cesionare).

16.6 Informațiile

Banca poate menționa un potențial cesionar (sau o altă persoană cu care Banca dorește să dețină relații contractuale în legătură cu acest acord) astfel de informații în legătură cu Împrumutatul după cum Banca va considera important pentru un potențial cesionar.

16.7 Notificarea cesiunii sau a transferului

Banca va notifica Împrumutatul orice cesiune sau transfer a oricărora din drepturile, beneficiile sau obligațiile sale, în baza clauzei 17.2, în timp de șapte zile de la data cesiunii sau transferului.

16.8 Sub-participări

Nimic din conținutul acestui acord nu va împiedica Banca să încheie aranjamente de participare sau sub-participare cu o terță persoană sau terțe persoane, în legătură cu Facilitatea.

17. Diverse

17.1 Timpul

Timpul va fi esențial în îndeplinirea obligațiilor Împrumutatului în baza sau în legătură cu Documentele de Finanțare.

17.2 Întârzieri

Drepturile Băncii, în baza acestui acord, nu vor fi prejudiciate de nici o întârziere în exercitarea lor sau de un alt act făcut sau omis de către Banca care, cu excepția acestei clauze, ar putea sau ar fi putut fi considerat o acordare a unor astfel de drepturi și nici exercitarea unui astfel de drept nu va împiedica exercitarea viitoare a unui astfel de drept, sau orice alt drept.

17.3 Suveranitatea

Fiecare dintre prevederile acestui acord este suveran și distinct de celelalte și, dacă la un moment dat una sau mai multe dintre aceste prevederi este invalidă, ilegală sau neexecutabilă, validitatea, legalitatea, și executabilitatea celorlalte prevederi nu va fi afectată sau împiedicată în nici un fel.

17.4 Drepturi cumulative

Toate drepturile Băncii sunt cumulative și orice drept expres, conferit Bănci în baza acestui acord, poate fi exercitat fără a fi prejudiciat sau limitat de un alt drept expres sau subînțeles al Băncii.

18. Notificări

18.1 Metoda notificării

Orice solicitare de plată sau orice altă solicitare, notificare, aprobare sau comunicare făcută în legătură cu, sau dată Împrumutatului sau Băncii în baza, sau în legătură cu acordul, trebuie să fie făcută în scris și poate fi adusă la adresa menționată în clauza 18.2 sau transmisă la acea adresă prin poștă rapidă, telex sau fax.

18.2 Adresa Împrumutatului pentru notificări

Adresa pentru transmiterea notificărilor la Împrumutat la care se face referire în clauza 18.1 este biroul înregistrat al Împrumutatului.

În atenția:

Fax:

Sau o altă adresă sau număr de fax care va fi comunicată Băncii din când în când.

18.3 Adresa Băncii pentru notificări

Adresa pentru transmiterea la Bancă la care se face referire în clauza 18.1 sunt.....

În atenția: Fax: Sau o altă adresă sau adrese sau număr de fax care va fi comunicat de Bancă din când în când.

19. Legea

19.1 Legea

Acest acord este guvernat de legea românească.

19.2 Judecătoria

Fără a limita clauza 20.3, Judecătoria _____ va avea competență să judece orice dispută privind acest acord sau în legătură cu acesta.

19.3 Alte judecătorii

Clauza 20.2 este în beneficiul exclusiv al Băncii care își rezervă dreptul să aducă în fața oricărei instanțe relevante aspectele legate de orice problemă în baza acestui acord sau în legătură cu acesta.

Acest acord a fost încheiat astăzi _____ .

Semnături

BCU MIHAIL KOGĂLNICEANU

§ 20. Contract de împrumut bancar

Capitolul I
Părțile contractante

Între:

1. Banca _____ Sucursala(Agenția) _____, cu sediul în _____, denumită în prezentul contract „bancă", reprezentată prin _____, pe de o parte, și

2. Agentul economic _____, cu sediul în _____, telefon nr. ___, fax nr. _____, telex _____, înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului _____, sub nr. _____, din _____, reprezentată prin _____, denumită „împrumutat",

a intervenit prezentul contract de împrumut, în condițiile care urmează:

Capitolul II
Obiectul contractului

3. Obiectul contractului îl constituie un împrumut în sumă de _____ lei, pe termen de _____, cu o perioadă de grație[18] de ___, pe care banca îl acordă împrumutatului, care se obligă să-l utilizeze pentru ___.

Capitolul III
Termene de acordare și utilizare

4. Împrumutul se acordă astfel: a) integral la data de _____; b) eșalonat la datele de _____;

5. Perioada maximă de neutilizare a creditului este de 10 zile lucrătoare.

Plățile se efectuează prin: virament, numerar, cecuri.

Împrumutul se acordă prin contul _____, deschis la Banca _____, din localitatea _____.

Capitolul IV
Dobânzi și comisioane

6. Împrumutul se acordă cu o dobândă de _____% pe an și un comision de gestiune de ___%.

7. Comisionul de gestiune se calculează și se reține din împrumut în momentul acordării acestuia, iar dobânda se calculează și se încasează de bancă lunar, iar în funcție de numărul de zile cât s-a utilizat împrumutul, înaintea oricăror alte plăți, începând cu luna următoare angajării împrumutului (inclusiv în perioada de grație, când nu se rambursează rate din împrumut).

8. Banca are dreptul să recalculeze procentul de dobândă în funcție de dobânda pieței și rata inflației, noul procent de dobândă aplicându-se inclusiv la soldul împrumutului existent, precum și la creditele ce se vor acorda ulterior în baza prezentului contract. Banca va anunța în scris pe împrumutat despre majorarea dobânzii.

9. Rambursarea ratelor scadente se face din inițiativa debitorului, la termenul prevăzut în contract, din contul de disponibilități sau prin preluarea de către bancă, cu nota de contabilitate. În cazul lipsei de diponibilități în cont, rata va fi înregistrată la împrumuturi nerambursate la scadență, total sau parțial, după caz, prin nota de contabilitate.

10. În cazul în care împrumutatul nu utilizează împrumutul la datele și sumele stabilita prin contract, banca va percepe și împrumutatul va plăti un comision de ____ pe zi, asupra sumei neutilizate din împrumut, de la data stabilită pentru utilizare și până la utilizarea efectivă a împrumutului.

[18] Pentru creditele pe termen mediu și lung.

11. Comisionul pentru neutilizarea împrumutatului se încasează de către bancă din disponibilitățile împrumutatului aflate în cont.

Capitolul V
Drepturile băncii

12. Banca are dreptul să verifice respectarea condițiilor în care se acordă împrumutul, existența permanentă și integritatea garanțiilor împrumutului (mobiliare sa imobiliare) pe toată perioada acestuia.

13. Înstrăinarea, degradarea, păstrarea sau utilizarea bunurilor admise în garanție în condiții necorespunzătoare, dă dreptul băncii de a cere rambursarea împrumutului negarantat, înainte de scadanțele stabilite.

14. Banca are dreptul să solicite și împrumutatul are obligația să pună la dispoziția băncii documentele solicitate (buget de venituri și cheltuieli, bilanț contabil, contul de profit și pierderi), precum și orice alte documente oficiale privind garanțiile, bunurile realizate sau cumpărate din credit, precum și cele care privesc activitatea desfășurată. Nerespectarea de către împrumutat a acestor obligații atrage după sine dreptul băncii de a trece la retragerea creditului înainte de scadență și de a recupera daunele pentru această retragere.

15. Banca are dreptul să verifice faptic existența bunurilor depuse în garanție.

16. Banca poate reduce sau anula împrumutul aprobat dacă împrumutatul a furnizat date nereale.

17. Banca poate retrage, fără preaviz, împrumutul înainte de scadență în următoarele situații: împrumutatul nu respectă destinația împrumutului; împrumutatul nu plătește la scadență dobânda sau ratele din împrumut; împrumutatul are o situație financiară precară sau compromisă; împrumutatul este în incapacitate de plată, precum și în situația prevăzută în art. _____ C. proc. civ.

18. Banca nu preia riscul politic sau calamitățile naturale și nu răspunde de autenticitatea documentelor și a datelor prezentate de împrumutat.

19. Pentru împrumuturile restante, banca va calcula, din ziua trecerii la credite nerambursabile la scadență, dobânzi penalizatoare, cu 10 procente peste cele curente, care se vor prelua direct, cu prioritate de încasări.

Capitolul VI
Obligațiile împrumutatului

20. Împrumutatul se obligă:

a) să restituie băncii împrumutul primit la termenele și în sumele de mai jos:

Nr. crt.	Rata impr.	Data scadenței ziua	Data scadenței luna	Data scadenței anul	Nr. crt.	Rata impr.	Data scadenței ziua	Data scadenței luna	Data scadenței anul	Nr. crt.	Rata impr.	Data scadenței ziua	Data scadenței luna	Data scadenței anul

b) să utilizeze împrumutul numai în scopul pentru care a fost solicitat și acordat în condițiile stabilite prin prezentul contract;

c) să respecte prevederile normelor tehnice de lucru ale băncii și să reflecte corect și la zi în evidențele sale contabile toate operațiunile economice privind activitatea ce o desfășoară;

d) să păstreze integritatea și să asigure conservarea corespunzătoare a bunurilor materiale ce constituie garanția împrumutului și să nu le înstrăineze;

e) să garanteze împrumutul primit cu următoarele garanții în sumă de: _____.

Garanții	Valoare	Nr. actului

bunurile admise în garanție sunt asigurate astfel: _____.

Drepturile de despăgubire ce vor rezulta din contractele de asigurare încheiate pentru bunurile admise în garanție sunt cesionate în favoarea băncii. Contractele de asigurare vor fi reînnoite astfel

încât creditul rămas de rambursat să fie permanent acoperit de garanții asiguratorii. Originalul contractelor de asigurare se păstrează la bancă până la rambursarea creditului.

f) să menționeze pe documentele de plată poziția din documentația unde se regăsește cheltuiala, precum și sursa din care se efectuează plata (surse proprii sau credit) în cazul creditelor pentru investiții.

g) să garanteze împrumutul primit cu întregul său patrimoniu (bunuri mobile și imobile) asupra căruia se constituie dreptul de gaj al băncii în condițiile art. 1718 C. civ., de asemenea de bunurile procurate sau realizate din prezentul credit asupra căruia dreptul de gaj al băncii se constituie prin semnarea contractului de împrumut, fără alte formalități.

21. Împrumutatul garantează rambursarea creditului, plata dobânzilor cuvenite băncii în baza prezentului contract, cu sumele de bani aflate în conturile împrumutatului sau care vor intra pe orice cale și cu orice titlu în conturile acestuia deschise la orice bancă din țară și/sau străinătate. În baza prezentului contract, aceste bănci sunt împuternicite de către împrumutat să transfere la CREDIT BANK sumele solicitate de aceasta la prezentarea la ghișeele lor a prezentului contract care constituie titlu executoriu și în baza căruia transferul se face fără nici o formalitate de executare silită, fără notificare sau încuviințare de plată.

22. Împrumutatul se obligă să înștiințeze banca încă din faza de proiect despre modificările preconizate în structura sa organizatorică și de producție, precum și în valoarea garanțiilor care au stat la baza acordării împrumutului. Modificările efective intervenite în acest sens vor fi aduse la cunoștința băncii, oficial în termen de 48 de ore.

23. Împrumutatul este de acord și predă în custodie în depozitul _____ și să plătească cheltuielile de conservare.

24. Împrumutatul declară băncii că are următoarele contracte de credite cu alte unități bancare, cu următoarele garanții:

Banca Cont nr.	Val. Împrumut	Garanții	Termen de rambursare

Capitolul VIII
Clauze speciale

25. Împrumutatul este de acord ca în cazul neplății ratelor și dobânzilor aferente la creditul acordat, precum și al nerespectării vreuneia din clauzele prevăzute în acest contract, banca să treacă la retragerea imediată a împrumutului și a dobânzilor datorate, din contul de disponibilități al împrumutatului, iar când acest lucru nu este posibil, să treacă la recuperarea împrumutului și a dobânzilor prin executorii proprii sau executorii judecătorești, debitorul fiind de drept în întârziere. Împrumutatul recunoaște acestui contract caracterul de titlu executoriu și consimte ca banca să treacă direct la executarea silită, fără să mai obțină un alt titlu pe cale judecătorească și fără ca banca să-l notifice sau să-l înștiințeze în prealabil.

Împrumutatul consimte ca bunurile aduse în garanție să fie sechestrate cu lăsarea lor în posesia sa, iar în faza de executare silită, cu sechestrarea bunurilor și valorificarea acestora de către bancă pe orice cale sau luarea lor de către bancă în schimbul creanței sale.

26. Litigiile de orice fel dintre părțile contractante în cazul în care nu vor fi rezolvate pe cale amiabilă, vor fi soluționate de instanțele judecătorești.

Prezentul contract a fost încheiat astăzi _____ în _____ exemplare, toate originale, din care numerele _____ rămân la bancă și numerele _____ la împrumutat.

Anexele nr. _____ fac parte din contract.

Semnături

§ 21. Contract de asistență financiară

Capitolul I
Părțile contractante

1.1. S.C. _____ S.N.C./S.C.S./S.A./S.R.L., cu sediul social în _____, str. _____, nr. _____, bloc _____, scara_____, etaj _____, apartament _____, județ/sector _____, înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului _____, sub nr. _____, din _____, cod fiscal nr._____ din ____, având contul nr. _____, deschis la _____, reprezentată de _____, cu funcția de _____, în calitate de **prestator**, pe de o parte, sau D. _____, domiciliat în _____, str. _____, nr. _____, bloc _____, scara _____, etaj _____, apartament _____, sector/județ _____, născut la data de _____, în _____, sector/județ _____, fiul lui _____ și al _____, posesorul buletinului (cărții) de identitate seria_____ nr. _____, eliberat de _____, cod numeric personal _____, în calitate de **prestator**, pe de o parte, și

1.2. S.C. _____ S.N.C./S.C.S./S.A./S.R.L., cu sediul social în _____, str. _____, nr. _____, bloc _____, scara _____, etaj _____, apartament _____, județ/sector _____, înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului _____, sub nr. _____, din _____, cod fiscal nr._____ din _____, având contul nr. _____, deschis la _____, reprezentată de _____, cu funcția de _____, în calitate de **beneficiar**, pe de altă parte, **sau**

Asociația/Fundația _____, cu sediul în _____, str. ____, nr. __, bloc ___, scara_____, etaj _____, apartament ____, județ/sector ___, înregistrată în Registrul asociațiilor și fundațiilor prin Sentința civilă nr. _____, din _____, a Tribunalului ___, codul fiscal nr. _____, din _____ având contul nr. _____, deschis la _____, reprezentată de____, cu funcția de _____, în calitate de **beneficiar**, pe de altă parte, **sau**

Întreprinderea/Asociația _____, cu sediul în _____, str. _____, nr. _____, bloc _____, scara _____, etaj _____, apartament ___, județ/sector _____, posesoarea autorizației nr. _____, din _____, eliberată de Primăria _____, codul fiscal nr._____, din _____ având contul nr. _____, deschis la ___, reprezentată de_____, cu funcția de _____, în calitate de **beneficiar**, pe de altă parte, **sau** D. _____, domiciliat în _____, str. _____, nr. _____, bloc _____, scara _____, etaj _____, apartament _____, sector/județ _____, născut la data de _____, în _____, sector/județ _____, fiul lui _____ și al _____, posesorul buletinului (cărții) de identitate seria_____ nr. _____, eliberat de _____, cod numeric personal _____, în calitate de **beneficiar**, pe de altă parte,

au convenit să încheie prezentul contract de asistență financiară,
cu respectarea următoarelor clauze:

Capitolul II
Obiectul contractului

2.1. Obiectul prezentului contract îl constituie acordarea asistenței financiare de către prestator beneficiarului, în scopul stabilirii politicii de investiții a acestuia pentru achiziționarea ____ în vederea dezvoltării activității acestuia.

Capitolul III
Obligațiile părților

3.1. Prestatorul are următoarele obligații: a) să efectueze analiza posibilităților de dezvoltare a beneficiarului, să prospecteze piața, să estimeze costul lucrărilor ce trebuie efectuate de beneficiar, să-l informeze cu privire la constatări și să-i propună soluția cea mai favorabilă; b) să contacteze furnizorii potențiali, să studieze disponibilitățile acestora și să propună alegerea celui mai convenabil dintre ei; c) cu acordul beneficiarului, să facă cereri de oferte, iar după acceptarea ofertei de către beneficiar, să încheie contracte cu furnizorul (furnizorii) ales (aleși), în vederea realizării obiectivului stabilit de beneficiar.

3.2. Beneficiarul are următoarele obligații: a) să emită ordine de cumpărare și să plătească avansul (dacă este necesar) achitând la scadență sumele prevăzute în contractele încheiate prin intermediul prestatorului; b) să plătească prestatorului comisionul cuvenit la termenele și în condițiile stabilite prin prezentul contract și prin eventualele acte adiționale.

Capitolul IV
Prețul contractului

4.1. a) Pentru serviciul menționat la pct. 3.1. lit. a) și b), beneficiarul se obligă să plătească prestatorului un comision în valoare de _____ lei.

b) Plata comisionului prevăzut la lit. a) se va efectua la data semnării contractului.

4.2. a) Pentru serviciul menționat la pct. 3.1. lit. c), beneficiarul se obligă să plătească prestatorului un comision egal cu _____% din valoarea ordinului de cumpărare.

b) Plata comisionului se va face la data executării ordinului de cumpărare.

c) În cazul în care un ordin de cumpărare nu a fost executat la termenul stabilit în contractul încheiat cu furnizorul respectiv, societatea nu mai are obligația de a mai plăti comisionul prevăzut la lit. a).

Capitolul V
Durata contractului

5.1. Durata contractului este de _____, începând de la data semnării și până la data de _____ și poate fi prelungită, prin act adițional, cu cel puțin _____ de la îndeplinirea termenului.

5.2. În cazul în care s-a încheiat actul adițional prevăzut la pct. 5.1., contractul își încetează valabilitatea.

Capitolul VI
Clauză penală

6.1. Neplata comisionului menționat la pct. 4.1. a) și 4.2. a) atrage o penalizare de _____% pe zi de întârziere aplicată asupra sumelor exigibile, în sarcina beneficiarului.

6.2. Nerespectarea termenului prevăzut la pct. 5.1. atrage după sine rezilierea contractului și exonerarea de orice răspundere a beneficiarului.

6.3. În cazul nerespectării termenului prevăzut la pct. 5.1., beneficiarul are dreptul la despăgubiri echivalente cu pagubele materiale produse din culpa prestatorului.

Capitolul VII
Forța majoră

7.1. Nici una dintre părțile contractante nu răspunde de neexecutarea la termen sau/și de executarea în mod necorespunzător – total sau parțial – a oricărei obligații care îi revine în baza prezentului contract, dacă neexecutarea sau executarea necorespunzătoare a obligației respective a fost cauzată de forța majoră, așa cum este definită de lege.

7.2. Partea care invocă forța majoră este obligată să notifice celeilalte părți, în termen de _____ (zile, ore), producerea evenimentului și să ia toate măsurile posibile în vederea limitării consecințelor lui.

7.3. Dacă în termen de ___ (zile, ore) de la producere, evenimentul respectiv nu încetează, părțile au dreptul să-și notifice încetarea de plin drept a prezentului contract fără ca vreuna dintre ele să pretindă daune-interese.

Capitolul VIII
Clauză de confidențialitate

8.1. Părțile se obligă să păstreze confidențialitatea datelor, informațiilor și documentelor pe care le vor deține ca urmare a executării clauzelor prezentului contract, potrivit prevederilor angajamentului, anexa nr. __.

Capitolul IX
Notificările între părți

9.1. În accepțiunea părților contractante, orice notificare adresată de una dintre acestea celeilalte este valabil îndeplinită dacă va fi transmisă la adresa/sediul prevăzut în partea introductivă a prezentului contract.

9.2. În cazul în care notificarea se face pe cale poștală, ea va fi transmisă, prin scrisoare recomandată, cu confirmare de primire (A.R.) și se consideră primită de destinatar la data menționată de oficiul poștal primitor, pe această confirmare.

9.3. Dacă notificarea se trimite prin telex sau telefax, ea se consideră primită în prima zi lucrătoare după cea în care a fost expediată.

9.4. Notificările verbale nu se iau în considerare de nici una dintre părți, dacă nu sunt confirmate, prin intermediul uneia din modalitățile prevăzute la alineatele precedente.

Capitolul X
Litigii

10.1. Părțile au convenit ca toate neînțelegerile privind validitatea prezentului contract sau rezultate din interpretarea, executarea sau încetarea acestuia, să fie rezolvate pe cale amiabilă de reprezentanții lor. În cazul în care nu este posibilă rezolvarea litigiilor pe cale amiabilă, părțile se vor adresa instanțelor judecătorești competente sau În cazul în care rezolvarea neînțelegerilor nu este posibilă pe cale amiabilă, ele vor fi supuse spre soluționare tribunalului arbitral, conform regulilor de procedură aplicabile arbitrajului comercial ad-hoc, organizat de Camera de Comerț și Industrie a României.

Capitolul XI
Alte clauze

11.1. Orice modificare a prezentului contract se face prin act adițional.
11.2. Prezentul contract încetează în următoarele condiții: a) prin acordul părților; b) la expirarea duratei pentru care s-a încheiat; c) alte clauze prevăzute de lege.

Capitolul XII
Clauze finale

12.1 Modificarea prezentului contract se face numai prin act adițional încheiat între părțile contractante.
12.2. Prezentul contract, împreună cu anexele sale, care fac parte integrantă din cuprinsul său, reprezintă voința părților și înlătură orice altă înțelegere verbală dintre acestea, anterioară sau ulterioară încheierii lui.
12.3. În cazul în care părțile își încalcă obligațiile lor, neexercitarea de partea care suferă vreun prejudiciu a dreptului de a cere executarea întocmai sau prin echivalent bănesc a obligației respective nu înseamnă că ea a renunțat la acest drept al său.
12.4. Prezentul contract a fost încheiat într-un număr de ___ exemplare din care ____astăzi _____, data semnării lui.

Prestator **Beneficiar**

_____ _____

Anexă
Angajament

Prezentul angajament pentru păstrarea confidențialității datelor, informațiilor și documentelor a fost încheiat între _____ și _____ și este conex contractului încheiat între acestea, înregistrat sub nr. ____ din _____.

Capitolul I
Obiect

1. Informațiile pe care le obține _____ ca efect al executării contractului sus-menționat sunt strict confidențiale.
2. Sunt confidențiale următoarele informații: a) situația financiară; b) proiectele de afaceri; c) produsele nelivrate pieței; d) procesele de fabricație; e) licențele sau brevetele de invenții; f) alte informații care reprezintă poziția pe piață a _____.
3. De asemenea, sunt confidențiale și următoarele documente care s-au pus sau se vor pune la dispoziția _____.

Capitolul II
Sfera circulației informațiilor

4. _____ poate dezvălui informații sau poate pune la dispoziție documente dintre cele menționate la pct. 2 sau 3 numai persoanelor implicate în executarea clauzelor contractului sus-menționat.

5. Persoanele implicate în executarea contractului, respectiv managerii, contabilii, consilierii juridici şi alte categorii de persoane, nu vor putea dezvălui informaţiile confidenţiale, cu excepţia cazului în care _____ aprobă în scris această posibilitate.

6. _____ va folosi informaţiile numai în scopul luării unor decizii cu privire la executarea contractului sus-menţionat, fiind ţinute să nu le utilizeze în nici un alt scop.

Capitolul III
Durata angajamentului

7. Durata prezentului angajament este _____, în afară de cazul în care una dintre părţi notifică în scris celeilalte încetarea lui înainte de termen.

8. Notificarea prevăzută la pct. 7 trebuie să fie făcută cu _____ zile înainte de a deveni efectivă hotărârea, dar nu mai mult de ultima zi a duratei prezentului angajament.

Capitolul IV
Sancţiuni pentru nerespectarea angajamentului

9. Partea care încalcă prevederile prezentului angajament se obligă la plata unor despăgubiri astfel: _____.

10. Exonerează de răspundere următoarele situaţii: a) dacă informaţiile erau cunoscute înainte de a fi fost obţinute de la _____; b) informaţia a fost primită dintr-o sursă neconfidenţială; c) dezvăluirea informaţiei s-a făcut după ce s-a primit acordul scris pentru acestea; d) informaţia era de circulaţie publică la data dezvăluirii ei; e) _____ a fost obligată în mod legal să dezvăluie informaţia.

Capitolul V
Încetarea angajamentului

11. Încetarea angajamentului are loc la încheierea duratei lui.

12. La data încetării lui, informaţiile prevăzute la pct. 2 şi 3 nu mai au caracter confidenţial, cu toate consecinţele ce decurg din aceasta.

Prezentul angajament s-a încheiat în _____ exemplare, din care _____, astăzi _____.

Semnăturile părţilor

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§ 22. Contract de cont curent [19]

Capitolul I
Părțile contractante

1.1. S.C. _____ S.N.C./S.C.S./S.A./S.R.L., cu sediul social în _____, str. ____, nr. ____, bloc __, scara ____, etaj _____, apartament _____, județ/sector _____, înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului _____, sub nr. _____, din _____, cod fiscal nr._____ din _____, având contul nr. _____, deschis la _____, reprezentată de _____, cu funcția de _____, în calitate de **corentist prim**, pe de o parte, și

1.2. S.C. _____ S.N.C./S.C.S./S.A./S.R.L., cu sediul social în _____, str. _____, nr. _____, bloc _____, scara _____, etaj _____, apartament _____, județ/sector _____, înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului _____, sub nr. _____, din _____, cod fiscal nr._____ din _____, având contul nr. _____, deschis la ____, reprezentată de _____, cu funcția de _____, în calitate de **corentist secund**, pe de altă parte,

au convenit să încheie prezentul contract de cont curent, cu respectarea următoarelor clauze:

Capitolul II
Obiectul contractului

2.1. Obiectul compensării reciproce îl constituie stingerea datoriilor, cu creanțele reflectate în contabilitatea părților, pe baza prevederilor prezentului contract.

Capitolul III
Durata contractului

3.1. Părțile au convenit ca durata operațiunii de compensare să fie de ____ începând cu data semnării prezentului contract și până la data de ___.

3.2. Stingerea datoriilor cu creanțele se face la intervale de ___ pe baza actelor adiționale încheiate între părțile contractante.

[19] Contractul de cont curent a fost definit ca fiind contractul prin care două persoane se învoiesc ca remizele lor reciproce să fie trecute într-un cont ca simple articole de credit și debit, cu obligația ca numai soldul, la încheierea contului, să constituie o creanță exigibilă și disponibilă - **Curs de drept comercial. III. Obligațiunile comerciale**, după prelegerile lui C. Petrescu-Ercea, compus de Viorel Bocean, Aurel Chira, Cluj, 1938, p.124. A se vedea și St. D. Cărpenaru, **Drept comercial**, ediția a III-a, **op. cit.**, pp. 454-455, text și nota 1. Contractul de deschidere de credit în cont curent se deosebește de contractul de cont curent. Astfel, contractul de deschidere în cont curent este o înțelegere prin care numai una din părți se obligă să facă celeilalte avansuri într-o anumită limită, iar aplicația sa nu este decât o expresie contabilă - St. D. Cărpenaru, **op. cit.**, ediția a III-a, p. 455, nota 1; I.L. Georgescu, **Drept comercial român. Volumul I. Introducere; Izvoare: Fapte de comerț; Comerciantul persoană fizică; Îndatoririle comercianților; Fondul sau întreprinderea comercială și elementele sale; Reprezentarea și auxiliarii comerțului**, Editura ALL BECK, Restitutio, București, 2002, p. 211. A se vedea, pentru contractul de cont curent: Stelian Ionescu, **Deosebirea dintre contul curent și deschiderea de credit în cont curent**, în Stelian Ionescu, **Studii de drept comercial**, București, 1930, p. 23 și urm.; Ion Turcu, **Răspunderea băncii pentru greșita eliberare de fonduri din contul de depozit (de disponibilități)**, în **Revista de drept comercial**, nr. 4/1994, pp. 37-47; Ion Turcu, **Contractul de cont curent**, în **Revista de drept comercial**, nr. 4/1992, pp. 31-50; Ion Turcu, **Poprirea bancară**, în **Revista de drept comercial**, nr. 3/1994, pp. 34-38; Ion Turcu, **Aspecte controversate ale popririi bancare**, în **Revista de drept comercial**, nr. 12/1998, pp. 15-21; Ion Turcu, **Drept bancar**, vol. 2, Editura **Lumina Lex**, București, 1999, p. 65 și urm.; I.L. Georgescu, **Contul curent**, în **Revista de drept comercial**, nr. 2/1996 (I), pp. 5-18, nr. 3/1996 (II), pp. 5-17; Antonio Morando, **Il contratto di conto corrente**, în **Studi di diritto privato italiano e straniero**, sub direcția lui Mario Rotondi, **Cedam. Casa Editrice**, Milano, 1932, p. 8; Albert Wahl, **Droit civil et commercial de la guerre**, **Librairie du Recueil Sirey**, Paris, 1918, pp. 464-465. Pentru aplicațiile jurisprudențiale, a se vedea și Tribunalul județean Iași, decizia civilă nr. 643 din 11 mai 1993, cu notele lui Dan Mircea Tăbăltoc (I), Tudorache Dan Constantin (II) și lui Liviu Narcis Pîrvu (III), în **Revista de drept comercial**, nr. 4/1993, p. 81 și urm. În legătură cu poprirea bancară, a se vedea și Clara Ștefan, Emanuela Casandra, **Poprirea bancară în contextul Legii nr. 58/1998**, în **Revista de drept comercial**, nr. 7-8/1998, pp. 208-212.

Capitolul IV
Obligațiile părților

4.1. Părțile prezentului contract au obligația să-și transmită reciproc extrasele de cont și copii de pe documentele operațiunilor efectuate în contul celeilalte părți.

4.2. Partea debitoare are obligația să confirme sau să infirme, după caz, soldurile extraselor de cont, în caz de infirmare părțile urmând a se întruni prin împuterniciți pentru rezolvarea eventualelor litigii.

Capitolul V
Clauze de validitate

5.1. Rezilierea totală sau parțială a clauzelor contractului nu are nici un efect asupra obligațiilor deja scadente între părți.

5.2. Prevederile alineatului precedent nu sunt de natură să înlăture răspunderea părții care, din vina sa, a determinat încetarea contractului.

5.3. În cazul în care una sau mai multe clauze ale prezentului contract vor fi declarate nule, clauza/clauzele valide își vor produce, în continuare, efectele, cu excepția cazurilor în care clauza/clauzele anulate reprezintă o obligație esențială.

În condițiile prevăzute la alineatul precedent sunt considerate esențiale următoarele obligații: _____ (*de ex: - obligația vânzătorului de a livra produsele; obligația cumpărătorului de a plăti prețul*).

5.4. Faptul că _____ nu insistă pentru îndeplinirea strictă a clauzelor prezentului contract sau nu-și exercită vreuna dintre opțiunile la care are dreptul în baza prezentului contract nu înseamnă că renunță la drepturile pe care urmează să le dobândească în temeiul prevederilor sale.

5.5. a) Părțile contractante nu vor putea cesiona drepturile și obligațiile prevăzute de prezentul contract unei terțe persoane fără acordul expres, dat în scris de cedent.

b) Acordul prevăzut la lit. a) trebuie comunicat de cesionar în termen de ___ zile de la data când cedentul i-a cerut acest acord; în caz contrar se prezumă că cesionarul nu a consimțit cesiunea contractului.

Capitolul VI
Încetarea contractului

6.1. Prezentul contract încetează de plin drept, fără a mai fi necesară intervenția unui/unei tribunal arbitral/instanțe judecătorești, în cazul în care una din părți: nu-și execută una dintre obligațiile esențiale enumerate la pct. ___ din prezentul contract; este declarată în stare de incapacitate de plăți sau a fost declanșată procedura de lichidare (faliment) înainte de începerea executării prezentului contract; cesionează drepturile și obligațiile sale prevăzute de prezentul contract fără acordul celeilalte părți; își încalcă vreuna dintre obligațiile sale, după ce a fost avertizată, printr-o notificare scrisă, de către cealaltă parte, că o nouă nerespectare a acestora va duce la rezoluțiunea/rezilierea prezentului contract.

sau

- în termen de _____ zile de la data primirii notificării prin care i s-a adus la cunoștință că nu și-a executat ori își execută în mod necorespunzător oricare dintre obligațiile ce-i revin.

6.2. Partea care invocă o cauză de încetare a prevederilor prezentului contract o va notifica celeilalte părți, cu cel puțin _____ zile înainte de data la care încetarea urmează să-și producă efectele.

6.3. Rezilierea prezentului contract nu va avea nici un efect asupra obligațiilor deja scadente între părțile contractante.

6.4. Prevederile prezentului ____ nu înlătură răspunderea părții care în mod culpabil a cauzat încetarea contractului.

Capitolul VII
Clauză penală

7.1. În cazul în care una din părți nu își îndeplinește obligațiile contractuale sau și le îndeplinește în mod necorespunzător, se obligă să plătească celeilalte părți penalități daune-interese în valoare de ____, astfel: ___.

Capitolul VIII
Forța majoră

8.1. Nici una dintre părțile contractante nu răspunde de neexecutarea la termen sau/și de executarea în mod necorespunzător – total sau parțial – a oricărei obligații care îi revine în baza prezentului contract, dacă neexecutarea sau executarea necorespunzătoare a obligației respective a fost cauzată de forța majoră, așa cum este definită de lege.

8.2. Partea care invocă forța majoră este obligată să notifice celeilalte părți, în termen de _____ (zile, ore), producerea evenimentului și să ia toate măsurile posibile în vederea limitării consecințelor lui.

8.3. Dacă în termen de _____ (zile, ore) de la producere, evenimentul respectiv nu încetează, părțile au dreptul să-și notifice încetarea de plin drept a prezentului contract fără ca vreuna dintre ele să pretindă daune-interese.

8.4. Prevederile privitoare la forța majoră la art. _____ nu sunt exoneratoare de răspundere dacă evenimentele imprevizibile și de neînlăturat determină costuri mai mari decât paguba efectivă.

Capitolul IX
Notificările între părți

9.1. În accepțiunea părților contractante, orice notificare adresată de una dintre acestea celeilalte este valabil îndeplinită dacă va fi transmisă la adresa/sediul prevăzut în partea introductivă a prezentului contract.

9.2. În cazul în care notificarea se face pe cale poștală, ea va fi transmisă, prin scrisoare recomandată, cu confirmare de primire (A.R.) și se consideră primită de destinatar la data menționată de oficiul poștal primitor, pe această confirmare.

9.3. Dacă notificarea se trimite prin telex sau telefax, ea se consideră primită în prima zi lucrătoare după cea în care a fost expediată.

9.4. Notificările verbale nu se iau în considerare de nici una dintre părți, dacă nu sunt confirmate, prin intermediul uneia din modalitățile prevăzute la alineatele precedente.

Capitolul X
Litigii

10.1 În cazul în care rezolvarea neînțelegerilor nu este posibilă pe cale amiabilă, ele vor fi supuse spre soluționare tribunalului arbitral, conform regulilor de procedură aplicabile arbitrajului comercial ad-hoc, organizat de Camera de Comerț și Industrie a României.

BCU CONTRACT UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul XI
Clauze finale

12.1 Modificarea prezentului contract se face numai prin act adițional încheiat între părțile contractante.

12.2. Prezentul contract, împreună cu anexele sale, care fac parte integrantă din cuprinsul său, reprezintă voința părților și înlătură orice altă înțelegere verbală dintre acestea, anterioară sau ulterioară încheierii lui.

12.3. În cazul în care părțile își încalcă obligațiile lor, neexercitarea de partea care suferă vreun prejudiciu a dreptului de a cere executarea întocmai sau prin echivalent bănesc a obligației respective nu înseamnă că ea a renunțat la acest drept al său.

12.4. Prezentul contract a fost încheiat într-un număr de ___ exemplare din care ____ astăzi _____, data semnării lui.

Corentist prim **Corentist secund**

_____ _____

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§ 23. Contract de garanție reală mobiliară

Între:

1. S.C. _____ S.A., persoana juridică română cu sediul în _____, str. _____, nr. _____, etaj _____, sector _____, având cod unic de înregistrare _____ și număr de ordine în Registrul Comerțului _____, reprezentată prin Dl. _____ – director general, în calitate de **Locator/Finanțator Garantat**, denumită în continuare **Creditor Garantat** și

2. S.C. _____ S.R.L., persoana juridică română, cu sediul în _____, str. _____, nr. _____, sector _____, înmatriculată la Registrul Comerțului sub nr. _____, cod fiscal _____, reprezentată prin Dl. _____ - director general și Dl. _____ – director executiv în calitate de **Utilizator Garant**, denumită în continuare **Debitor Garant**

a intervenit, în baza Legii nr. 99/1999 Titlul VI,
prezentul Contract de Garanție Reală Mobiliară,
în următoarele condiții:

Art. 1. Debitorul Garant se obligă să constituie o garanție reală mobiliară asupra soldului creditor al contului curent, cuprinzând toate sumele existente precum și toate sumele provenite din încasările viitoare în lei și valută, din conturile: _____ **ROL;** _____ **USD;** _____ **EUR.**

deschise la Banca _____ - Sucursala _____, al căror titular este Debitorul Garant.

Garanția se constituie ca accesoriu și în garantarea obligațiilor de plată născute din Contractul de Leasing nr. _____ din data de _____ și actelor adiționale la acesta.

Art. 2. Debitorul Garant garantează **Creditorului Garantat** creanța născută din Contractul de Leasing nr. _____ pentru valoarea totală a acestuia, precum și a tuturor taxelor, impozitelor, costurilor și a eventualelor penalități de întârziere aferente, inclusiv cheltuielile de orice fel legate de recuperarea tuturor sumelor datorate și cheltuielile de judecată, precum și cheltuielile legate de executarea silită, în cazul în care **Debitorul Garant** nu își îndeplinește obligațiile asumate prin contractul susmențional

Art. 3.Debitorul Garant recunoaște **Creditorului Garantat** dreptul de a beneficia de toate accesoriile și garanțiile pe care le deține cu privire la sumele afectate garanției, dreptul de urmărire și executare a lor, depunând toată diligența pentru asigurarea încasării acestora, folosind instrumente de plată asiguratorii.

Art. 4. Prezenta garanție nu absolvă pe **Debitorul Garant** de obligațiile lui de plata, fiind ținut obligat pentru întreaga datorie angajată față de **Creditorul Garantat**, inclusiv taxe, impozite, comisioane, costuri, penalități, suportând și toate cheltuielile efectuate de **Creditorul Garantat** pentru asigurarea, urmărirea și încasarea sumelor afectate Garanției.

Art. 5. Debitorul Garant declară că este unicul titular al conturilor afectate Garanției și că nu a mai constituit alte Garanții asupra acestora, în favoarea unui terț și se obligă să nu întreprindă nimic, care să împiedice **Creditorul Garantat** în realizarea drepturilor sale.

Art. 6. Debitorul Garant recunoaște irevocabil și necondiționat dreptul deplin al **Creditorului Garantat** asupra conturilor afectate Garanției, precum și dreptul deplin al acestuia de a utiliza sumele din conturile respective pentru acoperirea obligațiilor de plată și a tuturor cheltuielilor ce sunt în sarcina Debitorului Garant, corespunzător clauzelor din prezentul Contract și din Contractul de leasing nr. _____ din data de _____.

Art. 7. Neîndeplinirea de către **Debitorul Garant** a obligațiilor din prezentul contract, constituie caz de culpă, devenind aplicabile dispozițiile art. 21 din Contractul de Leasing și actelor adiționale la acest contract.

Art. 8. Conform art. 63, alin. 4, Titlul VI din Legea nr. 99/1999, "În caz de neexecutare creditorul poate folosi mijloacele proprii pentru luarea în posesie a bunului afectat garanției".

Art. 9. Debitorul Garant se obligă să pună la dispoziția **Creditorului Garantat,** toate documentele considerate necesare de către Creditorul Garantat și solicitate de acesta, și se obligă să nu întreprindă nimic care să împiedice **Creditorul Garantat** în realizarea drepturilor sale.

Art. 10. Prezentul Contract constituie titlu executoriu conform Legii nr. 99/1999, Titlul VI, art. 17.

Art. 11. Prezentul Contract se vă înscrie în Arhiva Electronică de Valori Reale Mobiliare, conform Legii nr. 99/1999, Titlul VI.

Art. 12. Eventualele speze privind încheierea și derularea prezentului contract sunt în sarcina **Debitorului Garant.**

Art. 13. Prezentul contract intra în vigoare la data semnării de către părți și își încetează valabilitatea la data plații integrale a tuturor obligațiilor de plată de către **Debitorul Garant,** daca acesta nu are și alte datorii către Creditorul Garantat, caz în care valabilitatea prezentului contract se va prelungi de plin drept.

Încheiat și semnat astăzi, _____, în 2 (două) exemplare originale, câte unul pentru fiecare parte.

Creditor garantat, **Debitor garant,**

_____ _____

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§ 24. Contract de factoring [20]

Între subsemnații: - _____ S.A., cu sediul în _____, Bd. _____, nr. _____, sector _____, România, reprezentată prin dl. _____, în calitate de Director general, numită în continuare „Factor", pe de-o parte și - _____ S.A. cu sediul în _____, rue de _____, Franța, reprezentată prin dl. _____, în calitate de Director general, numită în continuare „Aderent", pe de altă parte, a fost încheiat următorul contract de factoring:

Capitolul I
Obiectul contractului

Aderentul dorind să-și recupereze contravaloarea livrărilor sale către importatorii din România, în cele mai bune condiții de simplitate și siguranță, iar Factorul fiind dispus să îi acorde asistența sa în acest scop, prezentul contract de factoring are ca obiect plata imediată și respectiv încasarea creanțelor pe care Aderentul le are asupra importatorilor români.

[20] A se vedea și: Ph. Simler, Ph. Delebeque, **op. cit.**, p. 17; Valentin Mircea, **Contractul de factoring, în Revista de drept comercial**, nr. 6/2000, p. 121 și urm.; C.M. Drăgan, **Sisteme ..., op. cit.**, pp. 90-96; Victoria Olariu, Ion Bădescu, **Dicționar al economiei de piață**, Editura **Spicon**, București, 1991, p. 34; Bogdan Stoica, **Considerații asupra instituției și contractului de factoring, în Revista de drept comercial**, nr. 3/2002, p. 55 și urm.; Ion Cernăianu, **Contractul comercial internațional de factoring, în Revista de drept comercial**, nr. 6/1996, pp. 55-67; C.N. Florescu, **Factoring, un instrument util în relațiile economice, financiar-bancare și valutare, în Revista de drept comercial**, nr. 11/1998, pp. 162-164; Maria Dipșe, **Dicționar pentru afaceri. Român-francez, francez-român**, ediția a III-a, Editura **Mayon**, București, 2000, p. 14; Lucian C. Ionescu (coordonator), **Băncile și operațiunile bancare**, Editura **Economică**, București, 1996; Niță Dobrotă (coordonator), **Dicționar de economie**, Editura **Economică**, București, 1999; p. 209; Cezar Basno (coordonator), Nicolae Dardac, Constantin Floricel, **Monedă, credit, bănci**, Editura **Didactică și Pedagogică**, București, 1999; Constantin Floricel, **Relații și tehnici financiar-monetare internaționale**, Editura **Didactică și Pedagogică, R.A.**, București, 1994, p. 136; Simona Gaftoniuc, **Practici bancare internaționale**, Editura **Economică**, București, 1995; Michel Didier, **Economia: regulile jocului**, ediția a III-a, traducere de Emil Călin-Dinga, Rodica Dănescu, Cătălin Huidumac, Gheorghe Oprescu, Editura **Humanitas**, București, 1992; Dennis R. Appleyard, Alfred J. Field, Jr., **Payments, exchange rates & macro policy**, ediția a II-a, **Irwin**, USA, 1995, p. 4; Robert N. Anthony, James S. Reece, Julie H. Hertenstein, **Accounting. Text and cases, Irwin**, ediția a IX-a, USA, 1994; p. 574; Thomas R. Dickman, Roland E. Dukes, Charles J. Davis, **Intermediate accounting**, ediția a V-a, **Irwin**, USA, 1993; p. 336; Kermit D. Larson, Barbara Chiappetta, **Fundamental accounting principles. With Working papers**, Ediția a XIV-a, **Irwin McGraw-Hill**, USA, 1996, p. 324. În privința deosebirilor dintre factoring și forfetare, a se vedea Brîndușa Vartolomei, **Contractul internațional de forfetare, în Revista de drept comercial**, nr. 1/2002, pp. 100-101. Potrivit Legii nr. 469 din 9 iulie 2002 privind unele măsuri pentru întărirea disciplinei contractuale, *factoringul, alături de forfetare, este un mecanism de mobilizare a creanțelor, fiind definit ca fiind contractul încheiat între o parte, denumită aderent, furnizoare de mărfuri sau prestatoare de servicii, și o societate bancară sau o instituție bancară specializată, denumită factor, prin care aceasta din urmă asigură finanțarea, urmărirea creanțelor și prezervarea contra riscurilor de credit, iar aderentul cedează factorului, cu titlu de vânzare, creanțele născute din vânzarea de bunuri sau prestarea de servicii pentru terți* (art. 6 alin. 2 lit. b). Pentru critica Legii nr. 469/2002, a se vedea Ioana Speteanu, Simona Retevoescu, **Secretul bancar nu mai este sfânt, în Capital**, nr. 41, 10 octombrie 2002, p. 18. A se vedea și Corina Popovici, **Modificările aduse în materia contractelor comerciale prin adoptarea Legii nr. 469/2002 privind unele măsuri pentru întărirea disciplinei contractuale, în Revista de drept comercial**, nr. 10/2002, pp. 116-123. Autoarea arată că legea: *creează incertitudine în relațiile comerciale, oferind debitorilor posibilitatea de a invoca nulitatea absolută a contractului în situații în care una sau mai multe clauze obligatorii sunt omise de către creditor; încalcă principiul libertății contractuale și impune creditorului să perceapă penalități de întârziere; textul de lege este ambiguu, dându-se ca exemplu noțiunea de rea-credință; încalcă obligația de confidențialitate ce revine băncilor și organelor de către control și supraveghere.* A se vedea și: Stanciu D. Cărpenaru, **Considerații asupra noii reglementări privind întărirea disciplinei contractuale, în Curierul Judiciar**, nr. 11/2002, pp. 1-8; Ioan Schiau, Ioan Maga, **Aspecte controversate în noua reglementare privind întărirea disciplinei contractuale, în Revista de drept comercial**, nr. 1/2003, pp. 80-89; Ioan Terța, **Considerații privind disciplina contractuală, în Revista de drept comercial**, nr. 12/2002, pp. 114-122; Ioan Lascu, **Disciplina contractuală în materie comercială. Noi reglementări legislative, în Revista de drept comercial**, nr. 12/2002, pp. 123-129; L. Stănciulescu, **Considerații asupra ..., op. cit.**, pp. 15-19; P. Vasilescu, **Despre disciplina contractuală ..., op. cit.**, pp. 85-94; Charlotte Ene, Ileana Voica, **Comentarii referitoare la dispozițiile Legii nr. 469 din 9 iulie 2002 privind unele măsuri pentru întărirea disciplinei contractuale, în Dreptul privat al afacerilor**, nr. 1/2003, pp. 58-65.

Capitolul II
Condiții generale

2.1. Remiterea creanțelor se va face lunar de către Aderent pe baza unor situații conținând denumirea și adresa importatorului, obiectul, valoarea, termenele și condițiile de plată ale creanței, conform modelului anexat.

Situațiile respective vor fi însoțite de copii ale facturilor de export și de tratele la vedere sau la termen sau de alte efecte financiare semnate de importatori la ordinul Aderentului și andosate de acesta la ordinul Factorului.

Aderentul se obligă ca în toate facturile sale, întocmite conform instrucțiunilor Factorului, anexate la acest contract, să se prevadă că plata va fi efectuată fie în favoarea Factorului, fie în favoarea unei terțe persoane, desemnată de acesta.

Aderentul va prezenta Factorului și copii după documentele care dovedesc efectuarea livrării către importatorii din România.

2.2. Factorul are dreptul să transfere creanțele primite de la Aderent oricui dorește, fără amestecul Aderentului.

2.3. Aderentul se obligă să acorde Factorului dreptul de exclusivitate asupra încasării creanțelor sale, corespunzătoare livrărilor efectuate către importatorii din România, pe care să i le transfere în totalitate, cu excepția celor plătite de importatorii români în avans sau la livrare, prin acreditiv.

2.4. Factorul și Aderentul au convenit să gestioneze toate operațiunile care fac obiectul prezentului contract printr-un cont curent în valută, în care remiterile reciproce să fie înregistrate ca operațiuni de debit și de credit.

Contul este deschis la banca Factorului și are numărul _____.

Contul curent va fi închis la terminarea acestui contract.

Soldul rezultat va fi acceptat de ambele părți până la lichidarea operațiunilor în curs, conform art. 7.2. din prezentul contract.

2.5. Factorul va achita Aderentului, contra unei chitanțe subrogatorii, contravaloarea facturilor acceptate de el, Capitolului IV al acestui contract, mai puțin comisionul cuvenit Factorului, creditând contul curent cu această contravaloare și debitându-l cu contravaloarea comisionului și a creanțelor, la data încasării acestora.

Termenul de achitare este de maximum 15 zile de la livrarea mărfii.

Capitolul III
Aprobarea prealabilă

3.1. Aderentul va solicita prin formularele puse la dispoziția sa de către Factor (conform modelului anexat), aprobarea prealabilă a recuperării creanțelor sale asupra fiecărui importator prin asumarea de către Factor a sarcinii recuperării creanțelor și acceptarea riscului creditării.

Răspunsul Factorului la această solicitare va fi dat pe unul din exemplarele formularului returnat Aderentului, în maximum 15 zile de la primirea formularului.

Aprobarea prealabilă se referă la suma totală până la concurența căreia Factorul acceptă să reglementeze creanțele Aderentului asupra fiecărui client.

3.2. Aprobările prealabile transmise Aderentului pot fi în orice moment diminuate sau anulate printr-o notificare adresată Aderentului prin fax.

Aceste diminuări sau anulări nu se referă însă și la remiterile în curs pentru operațiunile efectuate înaintea notificării Factorului.

Capitolul IV
Drepturile și obligațiile părților

4.1. Aderentul se obligă să acorde Factorului sau persoanei desemnate de acesta împuternicirea deplină asupra încasării creanțelor sale, menționând că în contractele încheiate cu importatorii români nu există nici un fel de interdicție de transfer a contravalorii creanțelor în favoarea Factorului. Aderentul recunoaște dreptul de control Factorului asupra operațiunilor care constituie obiectul acestui contract, angajându-se să pună la dispoziția Factorului toate documentele și actele justificative referitoare la recuperarea creanțelor.

Aderentul este obligat să transmită imediat Factorului orice solicitare a importatorilor de amânare a plății sau de prorogare a creanței.

Decizia privind aprobarea amânării plății sau prorogarea creanței aparține în exclusivitate Factorului.

4.2. În cazul în care Aderentul încasează contravaloarea unei creanțe în care Factorul este subrogat, se consideră că efectuează această încasare în contul Factorului, în calitate de depozitar al acestuia.

Aderentul este obligat să transfere imediat suma respectivă Factorului. În caz contrar, Factorul poate deduce suma respectivă din valoarea altor creanțe care urmează a fi transferată Aderentului.

4.3. În cazul în care importatorii refuză plata creanțelor datorită unor reclamații cantitative sau calitative privind mărfurile livrate de Aderent, acesta este obligat ca în maximum 30 de zile să rezolve reclamațiile respective astfel încât Factorul să-și poată încasa contravaloarea creanțelor, fără nici un fel de obstacol.

4.4. Factorul are dreptul să reclame Aderentului atât contravaloarea creanțelor neplătite, cât și a celor refuzate la plată de către importatori.

4.5. Aderentul este obligat să transmită Factorului, la semnarea contractului, o scrisoare de garanție bancară acoperind 10% din valoarea creanțelor, care va putea fi executată de Factor în cazul neîncasării creanțelor din cauze imputabile Aderentului.

Întârzierea transmiterii acestei scrisori de garanție bancară conduce la declararea corespunzătoare a tuturor termenelor contractuale.

Capitolul V
Comisioane și dobânzi

Comisioanele cuvenite Factorului, ca și dobânzile pentru sumele plătite Aderentului, calculate pentru intervalul dintre data plății sumelor și data recuperării creanțelor, vor fi stabilite de cele două părți pentru fiecare operațiune.

Capitolul VI
Alte clauze

6.1. Fiecare parte poate rezilia contractul înainte de terminarea lui, cu condiția să comunice în scris intenția sa celeilalte părți cu cel puțin 90 de zile înainte.

6.2. Dreptul Factorului de a încasa contravaloarea creanțelor de la importatorii din România, ca și dreptul Aderentului de a încasa de la Factor sumele datorate, se prelungesc și după terminarea contractului.

6.3. În cazul nerespectării prevederilor contractuale de către una din părți, cealaltă parte poate rezilia contractul fără preaviz.

6.4. În caz de litigii, părțile acceptă arbitrarea Tribunalului de Comerț de la Paris, pentru reglementarea diferendelor.

6.5. Pentru situațiile de forță majoră, definite conform legislației din România (C. civ.), părțile sunt exonerate de răspundere.

6.6. Durata prezentului contract este de 360 zile de la data semnării sale.

Încheiat la _____, astăzi _____, în două exemplare, ambele fiind considerate originale.

Factor **Aderent**

_____ _____

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§ 25. Contract de parteneriat

Capitolul I
Părțile contractului

Societatea comercială _____ S.A., persoană juridică de naționalitate română, Număr de înmatriculare în Registrul Comerțului _____cu sediul în str. _____ nr._____, complex _____, sector _____, _____ București, cod unic de înregistrare _____, cont nr. _____ deschis la _____ Bank Romania S.A., reprezentată prin: _____ în calitate de **Partener** și Societatea comercială _____ S.R.L. persoană juridică de naționalitate română, Număr de înmatriculare în Registrul Comerțului nr. _____ Cu sediul în _____, str. _____, nr. _____, sector _____, telefon _____ Cod fiscal _____ Cont nr. _____ deschis la _____ sucursala _____, București Reprezentată prin: D-l _____, în calitate de Director General în calitate de **Partener**, a **intervenit următorul contract**

Capitolul II
Clauze generale

II.1. Scopul contractului

Scopul contractului este prestarea de soluții integrate către Achizitori compuse din: Managementul de proiect; Asigurarea necesarului de echipamente și materiale; Asigurarea serviciului de instalare, testare și integrare a echipamentelor; Asigurarea serviciilor de garanție, post garanție și/sau intervenție; Asigurarea serviciilor de instruire a utilizatorilor; Asigurarea serviciilor de întreținere; Încheierea și/sau executarea de către ___ de contracte _____ și/sau alte servicii cu Achizitorii, ca reprezentant al _____;orice alte operațiuni pe care părțile le vor îndeplini în vederea realizării scopului prezentului contract

II.2. Definiții

II.2.1.În sensul prezentului contract, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

- _____ - Prestator de Servicii;
- _____ - societatea comercială desemnată partener prin prezentul Contract;
- **Client/Achizitor** - persoană fizică sau persoană juridică care folosește Serviciile oferite și promovate de partener și de _____ în România;
- **Echipament** – componente __ și/sau ____ folosite de Client/Achizitor în scopul utilizării Serviciilor contractate;
- **Contract** - Contractul de Parteneriat
- **Contract de prestări de servicii** - contract încheiat între Client/Achizitor și unul dintre parteneri, prin care aceștia din urmă furnizează _____, în conformitate cu cerințele Clientului/Achizitorului, în perioadele convenite;
- **Cesiune de contract** - convenție prin care unul dintre parteneri cedează drepturile și obligațiile născute din contractele încheiate cu diverși Clienți/Achizitori către celălalt partener în condițiile legislație în vigoare .
- **Reprezentare** – raport juridic stabilit pe baze convenționale între parteneri pe parcursul derulării prezentului contract, aplicându-se regulile de la mandat, comision sau gestiune de afaceri, reguli prevăzute în legislația în vigoare și aplicabile în absența și/sau în completarea unor reglementări contractuale.

II.2.2. Condiţii generale privind încheierea contractelor de prestări de servicii

II.2.2.1. Contractele de prestări de servicii sunt contractele standard pe suport de hârtie sau electronic, ce vor fi puse, cu titlu gratuit, la dispoziţie între parteneri;

II.2.2.2. Contractele standard, indiferent de suportul pe care au fost furnizate, nu se vor înlocui, modifica sau completa cu alte tipuri de contracte, clauze şi/sau înţelegeri încheiate între partenerul contractant şi Client/Achizitor, decât după obţinerea acordului partenerului ori în cazurile anume prevăzute de lege.

II.2.3. Raporturile generale dintre _____ şi _____

II.2.3.1. În derularea prezentului Contract, _____ şi ___ vor acţiona, în raporturile dintre ei şi în raporturile cu terţii şi cu Clienţi/Achizitori, exclusiv în limitele şi scopurile prevăzute, în continuare, în acest Contract.

II.2.3.2. Referitor la serviciile prestate de _____ şi care sunt promovate şi comercializate conform acestui contract, _____ va acţiona, pe toată durata Contractului, cu acordul _____

II.2.3.3. _____ va informa Clienţii/Achizitorii, sau terţele persoane interesate, asupra calităţii sale de partener autorizat al _____

II.2.3.4. _____ îşi rezervă dreptul de a încheia contracte direct cu Clienţii/Achizitorii, precum şi de a apela la serviciile altor terţe persoane în vederea promovării serviciilor şi produselor sale, informând _____ ori de câte orie este necesar pentru realizarea scopului prezentului contract.

Capitolul III
Obiectul contractului

III. 1. Raporturile obligaţionale dintre părţi şi raporturile obligaţionale ale partenerilor cu terţii

III.1.1. Prin prezentul Contract, partenerul - _____ - se obligă: - să reprezinte pe _____ în raporturile juridice prezente şi viitoare, încheiate şi care se vor încheia cu Clienţii/Achizitorii, raporturi privitoare la încheierea, modificare şi executarea contractelor ce au ca obiect servicii furnizate de ____; - să încheie cu persoane fizice sau juridice, contracte de prestări de servicii, precum şi alte contracte necesare pentru furnizarea Serviciilor prestate de _____, contra cost, pentru şi în numele _____, sau pentru _____ şi în numele _____; fac excepţie contractelor atipice care se vor derula cu acordul _____; - să realizeze orice fapte juridice precum şi fapte materiale în folosul reprezentatului aplicându-se regulile de la mandat, comision şi/sau gestiunea de afaceri; - în cazurile anume avizate de _____, _____ va acţiona în raport cu terţii cocontractanţi cu puteri depline de reprezentare, întocmai cum ar acţiona reprezentatul. În celelalte cazuri, puterea reprezentantului se limitează doar la încheierea de contracte de servicii în format standard.

III.1.2. (1) În vederea îndeplinirii obiectului prezentului Contract, _____ va pune la dispoziţia _____ toate datele şi informaţiile referitoare la Serviciile prestate, precum şi toate mijloacele necesare acestuia în scopul realizării drepturilor şi al îndeplinirii obligaţiilor asumate;

III.1.3. _____ poate prelua, prin orice formă juridică ce va fi agreată de părţi şi permisă de lege – cum ar fi cesiuni de creanţă, subrogaţii, novaţii, delegaţii ş. a. - drepturi şi/sau obligaţii ale _____ faţă de Clienţi/Achizitori precum şi alte contracte ori clauze contractuale pentru care părţile vor cădea de acord;

III.2. Preţul contractului

III.2.1. Cuantumul preţurilor practicate de către parteneri în relaţia cu Clienţii/Achizitorii sunt cele standard comunicate şi stabilite de comun acord de către parteneri.

III.2.2. Pentru contractele de prestări de servicii încheiate de către _____ ca reprezentant al _____ dar în numele _____, prețul reprezentării va fi cel standard comunicat și stabilit de comun acord. Se va încasa provizionul special, prevăzut de art. 412 C.com.

III.2.3. Pentru drepturile ce se vor prelua prin cesiune sau prin orice altă formă juridică agreată de părți și permisă de lege, precum și pentru celelalte contracte ori clauze contractuale ce se vor încheia în viitor, care fac referire la relațiile dintre parteneri stipulate în prezentul contract, prețurile ocazionate de aceste operațiuni se vor stabili la momentul încheierii contractului de cesiune și/sau a celorlalte contracte.

III.2.4. Modificarea prețurilor din contractele încheiate cu Clienții/Achizitorii de către _____ ca reprezentant al _____ sau direct în numele _____, se va face prin acordul scris al partenerilor, daca aceste modificări sunt opozabile către achizitori.

III.2.5. Valoarea provizionului specificat la art. III.2.1. etc.

III.2.6. Facturarea serviciilor prestate unitar de parteneri, către utilizatorii/achizitori, se va face de către partenerul care are calitatea de titular al contractului respectiv.

Capitolul IV
Efectele contractului

IV.1. Obligațiile _____

IV.1.1. (1) _____ va încheia contracte în nume propriu și/sau ca reprezentat al _____, cu Clienții/Achizitorii persoane fizice sau persoane juridice.

(2) În calitate de reprezentant, _____ va beneficia de privilegiul mandatarului prevăzut de art. 387 din Codul comercial român.

(3) Pentru contractele în care _____ va fi reprezentat de _____ se va face aplicația art. 412 Cod comercial, așa cum aplicația este determinată la pct. III din prezentul contract.

IV.1.2. _____ se obligă să execute contractele de prestări de servicii, așa cum acestea au fost încheiate cu terții utilizatori/achizitori de către _____ sau _____, conform înțelegerii dintre Parteneri, din momentul încheierii contractului de prestări de servicii.

IV.1.3. (1) _____ va achiziționa echipamente în scopul oferirii pe piață a serviciilor prestate de _____ și va îndeplini acte și fapte juridice, precum și fapte materiale, singur sau/și ca reprezentant, necesare pentru realizarea scopului contractului.

(2) Lista echipamentelor ce vor fi închiriate, vândute ori procurate în orice alt mod Clienților/Utilizatorilor, configurația și prețul/chiria acestora este menționată în Anexa 1 care face parte integrantă din prezentul contract;

IV.1.4. _____ va înainta _____ toate reclamațiile primite de acesta din partea Clienților/Achizitorilor, cu privire la serviciile prestate de _____, în termen de una (1) zi lucrătoare de la primirea acestora, urmând ca Părțile să agreeze de comun acord asupra modalității de rezolvare a reclamațiilor.

IV.1.5. _____ împuternicește _____ și pe Partenerii acestuia să negocieze și să semneze contractele de închiriere, vânzare ori procurare în orice alt mod de _____ în numele și pe seama _____ și în condițiile convenite în prealabil de comun acord de către parteneri (oportunitate, preț, termene etc.).

IV.1.6. _____ se angajează să asigure garanția echipamentelor și piesele de schimb pe perioada existenței contractelor de servicii, precum și în perioada de garanție și post garanție, în cazul în care Clientul/Achizitorul a optat pentru dobândirea de la _____ în orice mod, a acestora.

IV.1.7. _____ se angajează să pună la dispoziția _____ desemnați de _____, _____ și materialele necesare în scopul instalării acestora la sediul utilizatorului/achizitorului. IV. 1.8. _____ va respecta toate instrucțiunile _____ privind regulile de comercializare,

promovarea vânzărilor și publicitate în cooperare. Aceste instrucțiuni vor fi comunicate _____ prin buletine informative periodice în termen de 2 zile lucrătoare de la apariția/modificarea acestora.

IV.1.8. _____ va informa ____, iar ____ va informa _____, în termen de maximum o (1) zi lucrătoare, asupra aspectelor importante cu care se confrunta în derularea activității sale. Aspectele importante înseamnă orice fapt care ar putea influența exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor conținute în prezentul Contract, nașterea, modificarea ori stingerea de raporturi juridice, sau stabilirea strategiei de marketing.

IV.1.9. La încetarea Contractului, ____ va restitui _ toate materialele informative sau de alta natură informațională, primite în scopul realizării drepturilor și îndeplinirii obligațiilor prevăzute în prezentul Contract.

IV.1.10. - În realizarea scopului contractului, partenerii își păstrează calitatea de comercianți independenți din punct de vedere juridic, unul față de celălalt, cu excepția cazurilor, probate numai cu înscrisuri, în care părțile dispun sau vor dispune altfel.

IV.2. Obligațiile _____.

IV.2.1. (a) _____ își păstrează independența față de ___ în încheierea unor contracte viitoare și îl va informa pe _____, dacă natura, scopul și executarea contractelor ce s-ar încheia ar face necesară participarea partenerului.

(b) În situația în care _____ în calitate de reprezentant al _____ încheie contracte de închiriere, vânzare sau procurare în orice al mod, de echipamente pentru Clienți/Achizitori al cărui obiect este mai mare sau egal de 20 de unități din același echipament, _____ este obligat să obțină acordul prealabil al _.

IV.2.2. _____ va pune la dispoziția _____ toate datele și informațiile tehnice necesare acestuia din urmă pentru realizarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor asumate prin prezentul Contract

IV.2.3. _____. va înainta _____ toate reclamațiile primite de acesta din partea Utilizatorilor, privind serviciile prestate de _____, în termen de doua (2) zile lucrătoare de la primirea acestora, urmând ca Părțile să agreeze de comun acord asupra modalității de rezolvare a reclamațiilor.

IV.2.4. (1) _____ răspunde în solidar cu _____ față de terții cocontractanți pentru obligațiile rezultate din contractele încheiate de către _____ în privința serviciilor furnizate de _____.

(2) În ceea ce privește serviciile sale, _____ se obligă să respecte parametrii tehnici de funcționare stipulați în documentele aplicabile în relația cu Clienții/Achizitorii.

(3) În cazul în care contractele prin care _____ se obligă să presteze servicii încetează din vina _____ și acest fapt este prejudiciabil _____ în ceea ce privește echipamentele, _____ se obligă să despăgubească pe _____ cu valoarea rămasă pentru înainte de termen, nu va fi antrenată răspunderea față de _____ în nici într-un caz în afară de dol.

IV.2.4 Se va ține seama de prevederile art. IV. 1.1 din prezentul contract.

IV.2.5. _____ va desemna, la momentul încheierii prezentului contract, una sau mai multe persoane de contact pentru _____ în relația sa cu _____.

IV.2.6. _____ împreună cu Partenerii săi va promova activitățile comerciale oferite de către _____ și stipulate în prezentul contract.

IV.2.7. ____ va acorda ___ asistență tehnică la montajul și instalarea echipamentelor, la solicitarea acesteia.

IV.2.8. Pentru contractele în care SC _____ sau partenerii acesteia sunt titulari de contract, instalarea echipamentelor pentru Clienți/Achizitori se va face de către _____ și/sau partenerii săi.

La solicitarea ____ și cu acordul____, instalarea echipamentelor va putea fi făcută de ____ și/sau partenerii acestuia.

IV.2.9. Pentru contractele în care _____ este titular de contract, instalarea echipamentelor va fi făcută de _____ și/sau partenerii acestuia. Din numărul total de instalări lunare, _____ va aloca către _____ și/sau partenerii acestuia, un număr cuprins între 50 și 100 de instalări, aceste limite putând reconsiderate pe baza rezultatelor înregistrate/modificate unilateral de către _____ în funcție de_____).

IV.2.10. _____ se angajează să transmită către _____ previziunea de vânzări, astfel încât _____ să își poată constitui stocul necesar de echipamente. Previziunea va fi transmisă cu 1 lună înaintea lunii în care clienții _____ doresc să achiziționeze produsul respectiv. _____ va garanta realizarea respectivei previziuni în proporție de 80%, diferența nerealizată de 20%, urmând să fie raportată pentru luna următoare. Diferența de 20% va fi luată în calcul în determinarea previziunilor următoare.

IV.2.11. _____ se angajează să furnizeze serviciile oferite prin intermediul echipamentelor furnizate de _____, pe toată durata existenței contractelor de închiriere cât și a celor de soluții integrate de transmisii _____ În caz contrar, ___ se angajează să suporte contravaloarea contractelor în cauză, până la expirarea perioadelor contractuale.

Capitolul V
Durata contractului

V.1. Prezentul Contract intră în vigoare la data semnării de către ambele părți și se încheie pentru întreaga perioadă a executării contractelor de prestări de servicii.

V.2. (1) Cu minimum trei luni înainte de expirarea termenului fiecărui contract de prestări de servicii, Părțile pot negocia prelungirea prezentului Contract, dacă împlinirea termenului contractului de prestări de servicii respectiv este de natură să facă să înceteze contractul de parteneriat.

(2) Termenele se calculează conform Codului civil.

V.3. Dacă la data la care ar fi trebuit să expire prezentul Contract, Părțile nu au convenit asupra prelungirii acestuia, acesta se prelungește, automat, pe perioade succesive de încă un (1) an.

Capitolul VI
Secrete comerciale și know-how

VI.1. _____ este obligat să protejeze toate secretele comerciale și know-how, referitoare la serviciile, produsele și strategiile ___, puse la dispoziția acestuia în scopul aplicării prevederilor prezentului Contract, în orice formă (scrisă, electronică, verbală, fișiere) și marcate sau notificate cu titlul "Confidențial", ținându-se seama de prevederile legale.

VI.2. Obligația menționată la punctul VI. 1. nu subzistă în cazul informațiilor confidențiale devenite publice fără ca _____ să fie vinovat de aceasta.

VI.3. Obligația menționată la punctul VI.1 încetează după un (1) an de la data încetării prezentului Contract.

Capitolul VII
Restricții de concurență

VII.1. _____ se obligă, în condițiile Legii nr. 11/1991 privind combaterea concurenței neloiale, republicată, și ale Legii nr. 21/1996, legea concurenței, să nu încheie cu alți distribuitori autorizați de Servicii de _____ în România, alte contracte de vânzare, promovare sau distribuție ce

ar avea ca obiect Servicii de ____, pe durata existenței prezentului Contract, decât cu acordul prealabil al _____

VII.2. Pe toată durata prezentului Contract, ___ se obligă să nu devină furnizor de Servicii de_____ decât cu informarea prealabilă a _____

Capitolul VIII
Transformarea contractului

VIII.1. Pe durata existenței contractului, părțile de comun acord, pot nova prin schimbarea obiectului contractului, a părților contractante sau prin novarea asupra cauzei contractului.

Capitolul IX
Transmisiunea obligațiilor

IX.1. Obligațiile ce rezultă din prezentul contract se transmit la succesorii partenerilor doar în cazurile și condițiile stabilite de prezentul contract sau de lege.

Capitolul X
Răspunderi și garanții

X.1. În raporturile de reprezentare, Părțile beneficiază de privilegiul mandatarului instituit de art. 387 din Codul comercial, precum și de prevederile art. 412 din același Cod.

X.2. În cazul în care _____ încheie cu Clienții/Achizitorii contracte în numele _____ dar pe seama ____ va răspunde față de _____ pentru îndeplinirea obligațiilor asumate de către Clienții/Achizitori. Pentru aceasta _____ se obligă să plătească proviziunea specială prevăzută de art. 412 de C.com. astfel _____.

X.3. Fiecare dintre părți nu are nici un drept de retenție față de cealaltă parte asupra fructelor civile, naturale și industriale produse ca urmare a încheierii contractelor cu terții Clienți/Achizitori, în cazul în care cealaltă parte va plăti cu întârziere sau nu va plăti obligațiile de care este ținută.

X.4. În raporturile dintre Părți cu privire la plata comisionului sau alte obligații care nu sunt născute din contractele de prestări de servicii cu Clienții/Achizitorii, Părțile se obligă una față de cealaltă să plătească o penalitate de întârziere de 0.15% din obligația neexecutată pe zi întârziere. Pe lângă această penalitate nu se poate aplica dobânda legală sau alte daune-interese. Se vor plăti daune-interese conform dreptului comun doar în situațiile în care, în funcție de natura obligației nu pot fi calculate penalitățile de întârziere. Cuantumul penalităților de întârziere nu poate depăși suma asupra căreia se aplică.

X.5 În contractele de prestări de servicii încheiate cu Clienții/Achizitori se vor introduce penalități de întârziere pentru neexecutarea, executarea cu întârziere sau necorespunzătoare a obligațiilor. Cuantumul acestor penalități se va stabili de la caz la caz, prin negociere, dacă Clientul/Achizitorul nu accepta cuantumul menționat în contractele de prestări de servicii tip. În cazul în care între părți există raporturi de mandat fără reprezentare (comision) penalitățile vor fi suportate de partea care acționează în calitate de comisionar, se vor avea în vedere clauzele din prezentul contract de la art. X. 2.

Capitolul XI
Încetarea contractului

XI.1. Prezentul Contract încetează de drept în următoarele cazuri: Ajungerea la termen, conform art. V din Contract; Acordul părţilor; Rezilierea contractului, în cazurile neexecutării obligaţiilor de către una din părţi, aşa cum ele rezultă din cuprinsul prezentului contract, precum şi din cuprinsul eventualelor acte adiţionale; Producerea primului act de începere a procedurii de reorganizare judiciară, în condiţiile legii, a vreunuia dintre parteneri; Producerea primului act începător de dizolvare, în condiţiile Legii nr. 31/1990, republicată şi modificată, a vreunuia dintre parteneri; Orice altă cauză ce ar conduce la schimbarea obiectului de activitate, de natură să afecteze raporturile contractuale între părţi; Prin excepţie de la cele de mai sus, oricare din Părţi poate retrage puterea de reprezentare sau să renunţe la calitatea de reprezentant cu o notificare scrisă comunicată cu 90 de zile înainte de data retragerii/renunţării. În aceste condiţii retragerea/renunţarea nu va putea fi socotită de cealaltă parte ca fiind intempestivă şi prejudiciabilă.

Capitolul XI
Clauze speciale

XII.1. _____ va asigura un număr suficient de persoane calificate, pentru buna îndeplinire a obligaţiilor ce decurg din prezentul Contract.

XII.2. _____ cunoaşte faptul că, în derularea prezentului Contract, toate mărcile înregistrate ale _____ sunt proprietatea exclusivă a _____ şi nu vor putea fi folosite decât cu acordul expres al _____ şi doar în scopurile menţionate de către aceasta.

XII.3. Pentru orice problema pe care nu o poate rezolva singur, _____ are obligaţia de a contacta persoana competentă, desemnată de către _____, să ofere asistenţă şi suport.

XII.4. În activitatea de reprezentare a _____, _____ îşi poate substitui calitatea de reprezentant lui SC _____ SRL, identificat prin _____.

Pentru orice alta substituire este necesar acordul _____. În acest caz __ va răspunde de faptele substituiţilor săi.

Capitolul XIII
Forţa majoră

XIII.1. Nici una din Părţile contractuale nu va fi răspunzătoare de neexecutarea la termen a obligaţiilor sale, dacă neexecutarea obligaţiei respective a fost cauzată de un eveniment care nu a putut fi prevăzut la data semnării contractului şi ale cărui consecinţe sunt de neînlăturat de către Partea care îl invocă.

XIII.2. Sunt considerate cazuri de forţă majoră evenimente cum ar fi: mişcări sociale, greve, războaie, cutremure şi alte evenimente neprevăzute.

XIII.3. Partea care invocă respectivul caz de forţă majoră este obligată să aducă la cunoştinţa celeilalte, în termenul cel mai scurt posibil şi în mod complet, producerea acestuia, şi să ia toate măsurile posibile, în vederea limitării consecinţelor evenimentului respectiv.

XIII.4. Dacă, în termen de nouăzeci (90) zile de la data la care survine, respectivul eveniment nu încetează, fiecare Parte va avea dreptul să declare încetarea de drept a acestui contract, fără ca vreuna din Părţi să poată pretinde celeilalte daune interese.

Capitolul XIV
Notificări

XIV.1. Notificările transmise între Părțile contractuale vor fi considerate a fi valabile din momentul primirii acestora la adresele menționate în prezentul Contract.

XIV.2. În cazul în care notificarea va fi făcută prin poștă, ea va lua forma unei scrisori recomandate cu confirmare de primire.

Notificarea mai poate fi făcută prin alte mijloace electronice de comunicare care asigură confirmarea primirii notificării.

XIV.3. Comunicările verbale nu sunt luate în considerare de nici una din Părțile prezentului Contract.

Capitolul XV
Dispoziții finale

XV.1. Modificările aduse clauzelor prezentului Contract vor fi valabile numai dacă se vor stipula în scris și aproba, de comun acord, de către Părțile contractuale.

XV.2. În cazul în care o clauză din acest Contract devine, din orice motiv, inoperantă, acest lucru nu va afecta valabilitatea celorlalte clauze ale Contractului.

XV.3. Orice neînțelegere rezultată din executarea prezentului Contract va fi soluționată pe cale amiabilă între Părți, apelându-se la serviciile unui arbitru, dacă părțile se învoiesc astfel. În cazul în care o astfel de soluționare nu este posibilă, litigiul va fi înaintat Curții de Arbitraj de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României pentru a fi soluționat potrivit legii române.

Anexa 1 face parte integrantă din acest Contract.

Prezentul Contract conține _____ pagini, a fost semnat în două (2) exemplare originale în limba română, câte un exemplar fiind remis fiecărei părți semnatare.

Încheiat astăzi _____

S.C._____S.A. **S.C._____S.R.L.**

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY
B.C.U. "M. EMINESCU" IASI

§ 26. Contract de depozit bancar

Capitolul I
Părțile contractante

1.1. S.C. _____ S.N.C./S.C.S./S.A./S.R.L., cu sediul social în ____, str. _____ nr. ____, bloc _____, scara ____, etaj____, apartament _____, județ/sector ____, înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului _____, sub nr. _____ din ____, cod fiscal nr. ____ din ____, având contul nr. _____ deschis la _____, reprezentată de_____ cu funcția de _____, în calitate de **deponent**, pe de o parte, și **sau** 1.1. Asociația/Fundația _____ cu sediul în _____, str. _____, nr. ____, bloc ____, scara _____, etaj _____, apartament _____, sector/județ _____ înregistrată în Registrul asociațiilor și fundațiilor prin Sentința civilă nr. _____ din _____ a Tribunalului ____, codul fiscal nr. _____ din _____, având contul nr._____, deschis la ____, reprezentată de _____, cu funcția de _____, în calitate de **deponent**, pe de o parte, și **sau** 1.1. Întreprinderea/Asociația _____ cu sediul în _____, str. _____, nr. __, bloc ___, scara ____, etaj ____, apartament _____, sector/județ _____, posesoarea autorizației nr. _____, din _____, eliberată e Primăria _____, codul fiscal nr. _____ din _____, având contul nr. _____ deschis la_____, reprezentată de _____, cu funcția de _____, în calitate de **deponent**, pe de o parte, și **sau** 1.1. D _____, domiciliat în _____ str. _____, nr. ____, bloc _____, scara _____, etaj _____, apartament _____, sector/județ _____, născut la data de _____în _____, sector/județ _____, fiul lui _____ și al _____, posesorul buletinului (cărții) de identitate seria __ nr. __, eliberat de _____, cod numeric personal _____ în calitate de **deponent**, pe de o parte, și

1.2. Banca _____ sucursala/filiala/agenția _____ cu sediul în _____ str. _____ nr. _____, sectorul/județul _____ reprezentată prin _____ având funcția de _____ și ____ având funcția de _____ în calitate de **depozitar**, pe de altă parte,

au convenit să încheie următorul contract de depozit bancar, cu respectarea următoarelor clauze:

Capitolul II
Obiectul contractului

2.1. Obiectul contractului îl reprezintă constituirea unui depozit în valoare de_____ lei/altă monedă.

2.2. Suma de mai sus se va înregistra în contul de depozit deschis de depozitar (bancă), pe numele deponentului, prin punere în numerar/ordin de plată, din contul său indicat mai sus, în termen de _____ de la încheierea prezentului contract.

Capitolul III
Durata contractului

3.1. Depozitul se constituie pe termen de _____ începând de la data încheierii și semnării prezentului contract.

Capitolul IV
Prețul și modalități de plată

4.1. La depozitul constituit, potrivit prevederilor prezentului contract, se va acorda de către depozitar (bancă) o dobândă de _____% pe an.

4.2. Dobânda poate fi diminuată sau majorată de la data hotărâtă de Consiliul de administrație al băncii, în raport de fluctuația pieței financiar-bancare și va fi adusă la cunoștința deponentului prin afișare la sediul acesteia/prin presa de largă difuzare. **sau**

4.2. Dobânda stabilită de bancă la data constituirii depozitului rămâne neschimbată până la termenul pentru care s-a constituit depozitul.

4.3. a) În cazul desființării depozitului înainte de expirarea termenului pentru care acesta a fost constituit, se acordă dobânda la vedere practicată de bancă în acel moment.

b) În situația prevăzută la lit. a), banca este îndreptățită să recupereze din contul de disponibilități, precum și din valoarea inițială a depozitului, după caz, diferența de dobândă calculată în plus.

4.4. Dobânda se plătește de către bancă lunar la expirarea termenului pentru care s-a constituit depozitul. **sau**

4.4. Dobânda lunară neîncasată pentru depozitul constituit potrivit prevederilor prezentului contract se păstrează într-un cont de disponibilități separat, care este la dispoziția titularului și la care se acordă dobânda la vedere practicată de bancă. **sau**

4.4. Dobânda se calculează lunar și se capitalizează.

4.5. În cazul în care, la expirarea termenului, deponentul nu a solicitat desființarea depozitului și nici nu s-a încheiat un contract adițional de prorogare a termenului sau un nou contract de depozit, suma care face obiectul prezentului contract se consideră un nou depozit, pe același termen și în aceleași condiții cu cel inițial, a cărui sumă va fi egală cu: a) depozitul sus-menționat – cu plata lunară a dobânzilor; b) depozitul sus-menționat – la care se adaugă dobânda aferentă – cu plata dobânzii la expirare.

Capitolul V
Litigii

5.1. Părțile au convenit că toate neînțelegerile privind validarea prezentului contract sau rezultate din interpretarea, executarea sau încetarea acestuia să fie rezolvate pe cale amiabilă. În caz contrar părțile se vor adresa _____.

Capitolul VI
Clauze finale

6.1. Modificarea prezentului contract se face numai prin act adițional încheiat între părțile contractante.

6.2. Prezentul contract, împreună cu anexele sale care fac parte integrantă din cuprinsul său, reprezintă voința părților și înlătură orice altă înțelegere verbală dintre acestea, anterioară sau ulterioară încheierii lui.

6.3. În cazul în care părțile își încalcă obligațiile lor, neexercitarea de partea care suferă vreun prejudiciu a dreptului de a cere executarea întocmai sau prin echivalent bănesc a obligației respective nu înseamnă că ea a renunțat la acest drept al său.

6.4. Prezentul contract a fost încheiat într-un număr de _____ exemplare, din care _____ astăzi _____, data semnării lui.

Deponent, **Depozitar,**

_____ _____

§ 27. Contract de leasing [21]

Intervenit astăzi_____ **între: 1. Societatea comercială** _____ **cu sediul în** _____ str. _____ nr. _____ localitatea _____ judeţul _____ tel. _____fax_____e-mail_____ înmatriculată în Registrul Comerţului ___ cu nr. _____ cont nr. _____ la Banca _____ cod fiscal _____ prin reprezentantul său legal _____ cetăţean român_____ posesor BI/CI seria _____nr. _____ eliberat de Secţia _____ Poliţie, cod numeric personal_____ în calitate de **locator** şi 2. Societatea comercială _____ cu sediul în _____ str. _____ nr. _____localitatea_____ judeţul _____ tel. _____ fax _____e-mail _____ înmatriculată în Registrul comerţului _____ cu nr. ____ cont nr. _____ la Banca _____ cod fiscal _____ prin reprezentantul său legal _____ cetăţean român_____ posesor BI/CI seria._____nr. ____ eliberat de Secţia_____Poliţie, în calitate de **utilizator.**

Capitolul I
Obiectul contractului

Obiectul contractului îl constituie transmiterea dreptul de folosinţă şi posesia asupra ____(se arată care este bunul, individualizându-se cu elementele caracteristice, documente de proveniență etc.)

Valoarea bunului este de _____ şi va fi utilizat în scopul _____

[21] Pentru contractul de leasing, a se vedea şi : M. Cabrillac, Ch. Mouly, **op. cit.**, p. 438 şi urm.; Ph. Simler, Ph. Delebeque, **op. cit.**, p.503 şi urm.; Ph. Malaurie, L. Aynès, **op. cit.**, p. 279 şi urm.; P. Voirin, G. Goubeaux, **op. cit.**, p. 619; Dorin Clocotici, Gheorghe Gheorghiu, **Contractul de leasing, în Revista de drept comercial**, nr. 1/1997, pp. 24-41; Dorin Clocotici, Gheorghe Gheorghiu, **Leasingul. Originalitatea lui, în Revista de drept comercial**, nr. 2/1997, pp. 18-22; Dorin Clocotici, Gheorghe Gheorghiu, **Leasingul. Utilitatea lui, în Revista de drept comercial**, nr. 3/1997, pp. 21-29; Dorin Clocotici, Gheorghe Gheorghiu, **Leasingul. Terminologie şi tipologie, în Revista de drept comercial**, nr. 5/1997, pp. 14-20; Dorin Clocotici, Gheorghe Gheorghiu, **Contractul de leasing. Caractere specifice, în Revista de drept comercial**, nr. 7-8/1997, pp. 23-26; Dorin Clocotici, Gheorghe, Gheorghiu, **Cesiunea leasingului, în Revista de drept comercial**, nr. 3/1998, pp. 58-61; Valentin M. Ionescu, **Aspecte generale privind leasing-ul. Cadrul de reglementare, aplicaţii, în Revista de drept comercial**, nr. 9/1996, pp. 59-73; Vasile Pătulea, **Riscul contractului în operaţiunile de leasing, în Dreptul**, nr. 5/2002, p. 69 şi urm.; Coralia Popescu, **Piaţa de leasing se normalizează. Societăţile de leasing – instituţii de credit, în Adevărul Economic**, nr. 12 (570), 26 martie-1 aprilie 2003, pp. 11-13; **American Bar Association. Central and East European Law Initiative (CEELI)**, în colaborare cu The United State Agency for International Development (USAID), **Equipment leasing transaction**, Bucureşti, Iaşi, 1996; Gabriel Ţiţa-Nicolescu, **Regimul juridic al operaţiunilor de leasing**, Editura **ALL BECK**, Bucureşi, 2003. Pentru a decizie de speţă, a se vedea Curtea de Arbitraj Comercial Internaţional de pe lângă Camera de Comerţ şi Industrie a României, sentinţa nr. 79 din 28 aprilie 2000, **în Revista de drept comercial**, nr. 2/2001, pp. 162-163. Pentru *crédit-bail* ce poartă asupra unui fond de comerţ în dreptul francez, a se vedea: Jean-Bernard Blaise, **Droit des affaires. Commerçants. Concurrence. Distribution**, ediţia a II-a, **L.G.D.J.**, Paris, 2000, pp. 277-278; Didier Guével, **Droit des affaires, L.G.D.J.**, Paris, 1999, p. 57 şi urm. Contractul comercial internaţional de leasing este actul juridic final complex al unei operaţiuni trilaterale - în care utilizatorul s-a implicat - încheiat cu un finanţator extern, în virtutea căruia utilizatorul obţine de la acesta locaţiunea unui material achiziţionat de pe o anumită piaţă pentru o anumită perioadă de timp, în schimbul plăţii unei chirii, cu opţiunea pentru utilizator a reînchirierii sau chiar a dobândirii dreptului de proprietate asupra materialului (în condiţiile negociate de el însuşi cu furnizorul iniţial, agreate ulterior de finanţatorul devenit proprietar şi reluate, cu sau fără modificări, în contractul de leasing). Cf. Ion Cernăianu, **Contractul comercial internaţional de leasing, în Revista de drept comercial**, nr. 3/1993, p. 114. Pentru definiţia legală a contractului de leasing, a se vedea art. 1 din O.G. nr. 51/1997, republicată, precum şi Convenţia internaţională UNIDROIT asupra leasingului internaţional, semnată la Ottawa la 28 mai 1988 (România nu este semnatară a acestei convenţii, dar părţile contractului, potrivit principiului **lex voluntatis**, se pot supune prevederilor ei). Pentru obligaţiile furnizorului, a se vedea; Călin M. Costin, **Principalele obligaţii ale furnizorului iniţiator sau promotor al reţelei de distribuţie comercială, în Revista de drept comercial**, nr. 1/2003, pp. 67-79; Dumitru Mazilu, **Principii generale privind desfăşurarea activităţii comerciale vizând dezvoltarea reţelei de distribuţie a produselor de piaţă, în Revista de drept comercial**, nr. 7-8/2003, pp. 261-271; Dumitru Mazilu, **Reguli generale de comercializare a produselor şi serviciilor în lumina exigenţelor comerţului european şi mondial, în Revista de drept comercial**, nr. 9/2003, pp. 96-108. Pentru comentarii la O.G. nr. 51/1997, a se vedea: Dorin Clocotici, Gheorghe Gheorghiu, **Consideraţii asupra Ordonanţei privind operaţiunile de leasing şi societăţile de leasing, în Revista de drept comercial**, nr. 11/1997, p. 14 şi urm.; Dorin Clocotici, Gheorghe Gheorghiu, **Operaţiunile de leasing imobiliar, în Revista de drept comercial**, nr. 12/1997, p. 22 şi urm; Diana Andraşoni, **Leasingul: din creaţie a practicii comerciale, în operaţiune definită de Ordonanţa Guvernului nr. 51/1997, în Revista de drept comercial**, nr. 11/1997, p. 68 şi urm.

Capitolul II
Prețul

Prețul pentru folosirea bunului este de _____ pe lună. Plata se face pe data de ____ a fiecărei luni în lei, în contul _____ deschis la banca ____ (cambie, filă cec etc.). Ultima dată de plată va fi_____.

La ajungerea la termen a contractului utilizatorul poate opta pentru cumpărarea bunului.

Capitolul III
Obligațiile locatorului

Locatarul are următoarele obligații: a) să transmită dreptul de folosință și posesia bunului; b) să predea utilizatorului bunul pe cheltuiala_____ la data _____ adresa _____ în baza unui proces-verbal de predare-primire semnat de ambele părți; c) să acorde pentru bunul livrat o garanție de _____luni/ani, condițiile acesteia fiind prevăzute în certificatul de garanție anexat la prezentul contract; d) să nu facă nici un act de dispoziție cu privire la bunul ce face obiectul contractului fără a-l notifica în prealabil pe utilizator; e) la încetarea contractului să transmită bunul în proprietatea utilizatorului sau să îl primească înapoi, pe cheltuiala_____, în funcție de voința utilizatorului manifestată la data ultimei plăți sau cu 30 zile înainte de expirarea contractului; f) să îl garanteze pe utilizator pentru evicțiune; g) să efectueze reparațiile capitale; h) să asigure asistența tehnică pentru bunul livrat; i) să livreze bunul însoțit de documentația (instrucțiuni de folosire, carte tehnică etc.) și accesoriile aferente utilizării în bune condiții.

Capitolul IV
Obligațiile utilizatorului

Utilizatorul are următoarele obligații: a) să preia și să folosească bunul conform destinației care rezultă din documentație și clauzele prezentului contract; b) să nu încheie contract de sublocație privind bunul încredințat fără acordul locatorului; c) să efectueze plățile la termenele stabilite în contract; d) să efectueze reparațiile curente și de întreținere; e) să asigure bunul; f) să nu încredințeze bunul altor persoane decât cele convenite cu locatorul; g) să îl despăgubească pe proprietar în caz de dispariție/deteriorare a bunului din culpa sa. Forța majoră este cauză de exonerare de răspundere; h) în cazul opțiunii pentru restituirea bunului, acesta să fie înmânat locatorului-proprietar în stare bună, considerându-se ca „bună" starea în care se afla bunul după folosirea cu bună-credință ca un adevărat proprietar.

Capitolul V
Durata contractului

Contractul se încheie pe o durată de ___ani, cu începere de la data de ____ până la data de _____.

Contractul se poate prelungi cu o durată de până la___, încheindu-se în acest sens act adițional la prezentul contract.

Capitolul VI
Răspunderea contractuală

Oricare dintre cele două părți poate cere rezoluțiunea contractului în situația în care cealaltă parte nu își execută obligațiile în decurs de _____ zile.

Depășirea de către utilizator a datei plății cu mai mult de ____ zile atrage penalități de ___ % pe zi de întârziere. Neplata timp de _____ zile atrage de drept rezilierea contractului fără a mai fi necesară punerea în întârziere a debitorului.

Capitolul VII
Dispoziții finale

Orice divergențe în executarea acestui contract vor fi soluționate pe cale amiabilă, iar dacă nu va fi posibil se va recurge la arbitraj, părțile convenind să aleagă ca arbitri pe _____

Prezentul contract a fost încheiat astăzi_____ în localitatea _____ în două exemplare, ambele originale, câte unul pentru fiecare parte.

Locator **Utilizator**

_____ _____

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§ 28. Contract de management

Capitolul I
Părţile contractante

Art. 1 – S. C. _____. S.N.C. /S.C.S. / S.A. /S.R.L., cu sediul social în _____, str. _____, nr. _____, bloc _____, scara _____, etaj ____, apartament _____, judeţ/sector _____, înregistrată la Oficiul Registrului Comerţului ____, sub nr. ___ din _____, cod fiscal nr. _____din _____, având contul nr. _____, deschis la ____, reprezentată de ____, cu funcţia de_____, denumită în continuare, **societatea**, pe de o parte

sau Art. 1.1 – Societatea/Asociaţia _____, cu sediul social în _____, str. _____, nr. _____, bloc _____, scara _____, etaj _____, apartament _____, judeţ/sector _____, posesoarea autorizaţiei nr. _____, din _____, eliberată de Primăria _____, codul fiscal nr. _____, din _____, având contul nr. _____, deschis la_____, reprezentată de _____, cu funcţia de _____, denumită în continuare, **societatea**, pe de o parte, şi

Art. 2 – D. _____ domiciliat în _____, str. _____nr. ____ bloc ___, scara ___, etaj ___, apartament ___, judeţ/sector_____, născut la data de__, în _____, judeţ/sector ____, fiul lui ___ şi al ___, posesorul buletinului (cărţii) de identitate seria _____, nr. _____, eliberat de _____, cod numeric personal _____, denumit , în continuare, **managerul**, pe de altă parte,

au convenit să încheie prezentul contract de management, cu respectarea următoarelor clauze:

Capitolul II
Obiectul contractului

Art.3 - Societatea încredinţează managerului organizarea, conducerea şi gestionarea activităţii sale, pe baza obiectivelor şi criteriilor de performanţă stabilite de părţi.

Art.4 - a) Indicatorii de referinţă, obiectivele şi criteriile de performanţă sunt prevăzute în anexă şi fac parte integrantă din prezentul contract fiind stabilite pe baza bilanţului contabil încheiat la data de_____.

b) indicatorii de referinţă se stabilesc, în continuare, pe baza datelor fiecărui bilanţ anual, prin act adiţional.

Capitolul III
Durata contractului

Art.6 - Prezentul contract se încheie pe o durată de _____ani

Art.7 - În condiţiile în care managerul îşi îndeplineşte obligaţiile asumate prin prezentul contract, la expirarea termenului prevăzut, părţile pot conveni prelungirea acestuia.

Capitolul IV
Drepturile şi obligaţiile părţilor

Art.8 - Managerul are următoarele: a) Drepturi: 1. să primească un salariu de bază brut, de ____lei pe lună, renegociabil ori de câte ori se fac indexări de salarii; 2. să participe la profitul net al societăţii, în procent de _____%, stabilit astfel: __; 3. să beneficieze de un concediu de odihnă de

___ zile lucrătoare, plătit cu o indemnizație de ____; 4. să primească în folosință un autoturism cu șofer, din dotarea societății; 5. să fie asigurat pentru accident de muncă, pe cheltuiala societății; 6. să i deconteze cheltuielile de cazare, diurnă, transport și alte cheltuieli, pe bază de documente justificative, pentru deplasările în interesul serviciului, efectuate în țară și în străinătate, stabilite la următoarele niveluri maxime _____.

b) Obligații: 1. să aducă la îndeplinire obiectivele și criteriile de performanță stabilite în anexă, scop în care dispune următoarele prerogative: concepe și aplică strategii și politici de dezvoltare a societății; selectează, angajează și concediază personalul angajat; negociază contractul colectiv de muncă și contractele individuale de muncă; reprezintă societatea în relații cu terții; încheie acte juridice în numele și pe seama societății, cu excepția celor pentru care, potrivit legii, este necesară aprobarea adunării generale; alte prerogative încredințate de adunarea generală a asociaților/acționarilor; 2. Să constituie în termen de ____ o garanție bănească în valoare de _____, care se consemnează într-un cont purtător de dobânzi și se restituie managerului împreună cu dobânzile aferente, la data încetării prezentului contract, în condițiile realizării integrale a acestuia.

Art.9 - Societatea are următoarele:

a) Drepturi: 1. să pretindă managerului îndeplinirea obiectivelor și criteriilor de performanță stabilite în anexă; 2. să solicite managerului, periodic, prezentarea situației economico-financiare a societății, stadiul realizării investițiilor, precum și alte documente privind îndeplinirea obiectivelor, criteriilor de performanță ș. a.; 3. să pretindă managerului constituirea garanției stabilite prin prezentul contract la valoarea și termenul convenite de părți.

b) Obligații: 1. să asigure managerului deplina libertate în conducerea, organizarea și gestionarea activității societății, cu excepția limitărilor prevăzute de lege și de prezentul contract; 2. să plătească managerului, integral și la termenele stabilite, toate drepturile bănești ce i se cuvin.

Capitolul V
Clauza de loialitate și de confidențialitate

Art.10 - Managerul este obligat să-și folosească întreaga capacitate de muncă și profesională în interesul societății, comportându-se în activitatea sa ca un bun comerciant.

Art. 11 - a) Îi sunt interzise managerului orice fel de activități în beneficiul unor societăți concurente sau care se află în relații comerciale cu societatea cu care acesta a încheiat contract.

b) Interdicția se extinde și asupra soțului/soției managerului, precum și asupra rudelor acestuia până la gradul al IV-lea inclusiv.

Art. 12 - a) Pe toată durata de valabilitate a prezentului contract, managerul este obligat să păstreze, cu rigurozitate, confidențialitate asupra datelor, informațiilor și documentelor referitoare la activitatea societății, cărora li s-a conferit acest caracter.

b) Obligația prevăzută la lit. a) se menține și pentru o perioadă de ___ ani de la încetarea prezentului contract.

Capitolul VI
Răspunderea părților

Art.13 - Pentru îndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor prevăzute de prezentul contract, părțile răspund, potrivit prevederilor legii.

Art. 14 - Răspunderea managerului este angajată pentru nerespectarea prevederilor legii, ale prezentului contract și ale hotărârilor adoptate de adunarea generală a acționarilor/asociaților, ori ale deciziilor asociatului unic/patronului, după caz.

Art. 15 - Managerul răspunde, potrivit legii, pentru daunele produse societății prin orice act al său contrar intereselor acesteia, prin acte de gestiune imprudentă, utilizarea abuzivă sa neglijentă a valorilor materiale și băneşti ale societății.

Art. 16 - a) În cazul în care există indicii privind săvârşirea unei infracțiuni în legătură cu executarea contractului de management, acționarii/asociații au obligația sesizării, de îndată, a organelor de urmărire penală.

b) În cazul prevăzut la lit. a) pe perioada soluționării sesizării, contractul de management se suspendă.

Capitolul VII
Încetarea contractului

Art.17 - Prezentul contract încetează prin: a) expirarea perioadei pentru care a fost încheiat, dacă părțile nu au renegociat prelungirea lui; b) revocarea managerului, în cazul neîndeplinirii obligațiilor prevăzute în prezentul contract; c) renunțarea managerului la mandatul încredințat, dacă nu i s-a asigurat condițiile prevăzute în contract; d) acordul părților; e) intervenția unei cauze de incompatibilitate; f) decesul sau punerea sub interdicție judecătorească a managerului; g) insolvabilitatea sau falimentul societății.

Art. 18 - În cazurile de revocare (lit. b) și de renunțare (lit. c), partea în cauză acordă un preaviz de 30 de zile.

Capitolul VIII
Forța majoră

Art.19 - Nici una dintre părțile contractante nu răspunde de neexecutarea las termen sau/și de executarea în mod necorespunzător – total sau parțial – a oricărei obligații care îi revine în baza prezentului contract, dacă neexecutarea sau executarea necorespunzătoare a obligației respective a fost cauzată de forța majoră, așa cum este definită de lege.

Art. 20 - Partea care invocă forța majoră este obligată să notifice celeilalte părți, în termen de ____(zile, ore), producerea evenimentului și să ia toate măsurile posibile în vederea limitării consecințelor lui.

Art. 21 - Dacă în termen de _____ (zile, ore) de la producere, evenimentul respectiv nu încetează, părțile au dreptul să-și notifice încetarea de plin drept a prezentului contract fără ca vreuna dintre ele să pretindă daune-interese.

Capitolul IX
Litigii

Art.22 - În cazul în care rezolvarea neînțelegerilor nu este posibilă pe cale amiabilă, ele vor fi supuse spre soluționare instanțelor judecătorești competente.

Capitolul X
Clauze finale

Art.23 - Modificarea prezentului contract se face numai prin act adițional încheiat între părțile contractante.

Art.24 - Prezentul contract, împreună cu anexele sale care fac parte integrantă din cuprinsul său, reprezintă voința părților și înlătură orice altă înțelegere verbală dintre acestea, anterioară sau ulterioară încheierii lui.

Art.25 - În cazul în care părțile își încalcă obligațiile lor, neexercitarea de partea care suferă vreun prejudiciu a dreptului de a cere executarea întocmai sau prin echivalent bănesc a obligației respective nu înseamnă că ea a renunțat la acest drept al său.

Art.26 - Prezentul contract a fost încheiat într-un număr de ____ exemplare, din care ___ astăzi _____, data semnării lui.

SOCIETATEA **MANAGERUL**

_____ _____

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§ 29. Convenție de reprezentare

Între:

Societatea comercială _____, persoană juridică de naționalitate română, Număr de înmatriculare în Registrul Comerțului _____,cu sediul în str. _____ nr. ____, sector__, localitatea _____, cod unic de înregistrare _____, cont nr. _____ deschis la _____, reprezentată prin: în calitate de: _____ denumită în continuare _____ și

Societatea comercială _____, persoană juridică de naționalitate română, Număr de înmatriculare în Registrul Comerțului nr. _____cu sediul în _____, Cod fiscal _____, Cont nr. _____ deschis la _____, Reprezentată prin: _____, în calitate de:_____denumită în continuare _____,

a intervenit următorul contract de reprezentare

Art. 1. S.C. _____ împuternicește pe S.C. _____ să încheie contracte cu _____, având ca obiect servicii de date furnizate de _____.

Art. 2. S.C. _____ răspunde solidar cu S.C. _____ față de terții cocontractanți pentru obligațiile rezultate din contractele încheiate de către _____ în privința serviciilor de date furnizate de S.C. _____.

Art. 3. S.C. _____ acționează în raport cu terții cocontractanți cu puteri depline de reprezentare întocmai cum ar acționa și reprezentantul, având toate drepturile pe care le-ar avea și S.C. _____.

Art. 4. S.C. _____ beneficiază de privilegiul mandatarului prevăzut de art. 387 din Codul comercial român.

Art. 5. Pentru contractele de prestări de servicii încheiate de către S.C. _____ ca reprezentant al _____, prețul reprezentării va fi cel stabilit de comun acord. Provizionul special prevăzut de art. 412 Cod comercial român se va calcula conform actelor adiționale la prezentul contract.[22]

[22] În cadrul contractului de comision, comisionarul este răspunzător față de comitent pentru încheierea actelor juridice cu terțul, nu și pentru executarea lor. În mod excepțional, comisionarul va răspunde pentru nerespectarea obligațiilor de către terți în cazul în care în contractul de comision s-a stipulat o obligație de garanție a executării din partea comisionarului. Este vorba de clauza *star del credere* sau *ducroire* - garanția solvabilității (art. 412 alin. 2 C.com. român, corespunzător vechiului art. 387 C.com. italian, actual art. 1736 N. C. civ .it. A se vedea: C. Vivante, **op. cit.**, pp. 229 - 230; M. Planiol, **op. cit.**, vol. II, p. 748; Jos. Wauters, **Éléments de Droit privé. Deuxième série. Bref commentaire de Droit commercial et maritime**, Editura **Veritas. Ch. & H. Courtin**, Anvers, 1919, p. 70; D. Alexandresco, **op. cit.**, vol. X, p. 118, text și nota 5 (acest ultim autor definește convenția *star del credere* ca fiind aceea prin care un mandatar sau un depozitar ia asupra lui cazurile fortuite); St. D. Cărpenaru, **op. cit.**, vol. III, p. 122 (care afirmă că: *prin funcția ei convenția star del credere este o garanție, iar ca procedeu tehnic este asemănătoare cauțiunii*); Stelian Ionescu, **Gajul asupra titlurilor de credit nominative și la ordin**, în Stelian Ionescu, **Studii de drept comercial**, București, 1930, p. 125 și urm.; Ioan I.Bălan, **Efectele contractului de comision față de terți. Clauza *star del credere***, în **Dreptul**, nr. 5/2003, pp. 56-64. În sensul că *star del credere* este o garanție a se vedea și Florin Moțiu, **Efectele juridice ale încheierii de către comisionar a actelor juridice pentru care a primit împuternicire cu terții**, în **Revista de drept comercial**, nr. 11/2001, pp. 74-75, cu doctrina acolo citată (notele 21 și 22). A se vedea și: M. Cabrillac, Ch. Mouly, **op. cit.**, p. 302; Jack Bussy, **Droit des affaires, Presses de Science Politique et Dalloz**, Paris, 1998, p. 448. În privința clauzei în contractul de transport, a se vedea Attila Deák, **Câteva aspecte generale privind regimul juridic al activității de expediție de mărfuri în trafic intern și internațional**, în **Revista de drept comercial**, nr. 7-8/2002, p. 262. Pentru clauza *del credere* în contractele de publicitate, a se vedea Octavian Căpățînă, **Contractul de publicitate comercială**, în **Revista de drept comercial**, nr. 2/1994, p. 25; Octavian Căpățînă, **Publicitatea comercială înșelătoare**, în **Revista de drept comercial**, nr. 4/1994, pp. 5-18; Octavian Căpățînă, **Evoluția și organizarea publicității comerciale**, în **Revista de drept comercial**, nr. 10/1997, pp. 5-17; Adrian Ciprian Păun, **Publicitatea comparativă. Studiu de drept comparat**, în **Revista de drept comercial**, nr. 11/2003, pp. 150-163 (a se vedea și Legea nr. 148/2000). A se vedea, pentru efectele contractului de comision fără clauza *del credere* și Curtea de Apel Brașov, decizia civilă nr. 29/A din 30 martie 1995, în **Revista de drept comercial**, nr. 4/1997, p. 105. Pentru asemănările și deosebirile între convenția *ducroire* și contractul de asigurare, a se vedea Ch. Lyon-Caen, L. Renault, **Traité de Droit commercial**, col III, ediția a V-a, Paris,

Art. 6. Reprezentantul va procura reprezentantului mijloacele necesare pentru îndeplinirea scopului prezentului contract de reprezentare, la solicitarea reprezentantului.

Art. 7. Prezentul contract se va completa cu dispozițiile conținute în contractele încheiate și care se vor încheia între S.C. _____ și S.C. _____, urmând ca acestea să se modifice și să fie interpretate în mod corespunzător. În lipsa contractelor mai înainte menționate, urmează să se aplice regulile de la mandat sau comision, conform acordului părților.

Art. 8. Prezentul contract încetează în următoarele cazuri:

- acordul de voință al părților;
- la încetarea, din orice motiv, a contractelor încheiate cu _____;
- denunțare unilaterală, în cazul în care cealaltă parte nu își îndeplinește obligațiile ce-i revin.

Încheiată astăzi _____ la _____

Semnături

Librairie générale de Droit et de Jurisprudence, 1923, p. 450 și urm. A se vedea și Legea nr. 509 din 12 iulie 2002 privind agenții comerciali independenți, publicată în **M. Of.** nr. 581 din 6 august 2002. În privința raporturilor dintre comitent și terțul cu care comisionarul a contractat, nu se nasc raporturi juridice, astfel încât comitentul nu poate exercita împotriva terțului o acțiune pentru predarea mărfii sau pentru repararea prejudiciului cauzat prin neexecutarea contractului, care este exercitabilă exclusiv împotriva comisionarului culpabil – Curtea de Apel Brașov, decizia civilă nr. 29/A din 30 martie 1995, în Mariana Popescu, Mihai Albu, Nicoleta Florea, Ligia Vâlcu, Gabriela Comșa, **Curtea de Apel Brașov. Culegere de practică judiciară. 1994-1998**, Editura **ALLBECK**, București, 1999, p. 140. Între asigurarea-credit și garanția oferită de comisionar există însă deosebiri din punct de vedere juridic (I. Albu-Cîmu, **op. cit.**, pp. 160-161). Astfel, comisionarul întreține un raport juridic direct cu debitorul, ceea ce nu se întâmplă în cazul asigurătorului. Între vânzător și cumpărător nu există nici o legătură juridică, singurul debitor al vânzătorului fiind comisionarul (garantul). Solvabilitatea debitorului în cazul garanției comisionarului este garantată de acesta, pe când asigurătorul de credit încheie cu vânzătorul o convenție care se situează în afara raportului direct dintre vânzător și cumpărător și nu îl vizează în nici un fel, astfel încât asigurătorul nu se poate regresa împotriva cumpărătorului decât subrogându-se în drepturile vânzătorului dezinteresat. S-a afirmat că atunci când garanția este dată de o bancă, aceasta poate fi asimilată de unii autori asigurării-credit. Printr-o asemenea convenție, banca, în schimbul plății unui comision, garantează solvabilitatea debitorului său, și se angajează să plătească ea însăși dacă debitorul nu va plăti. *Del crederea* bancară este un contract principal și sinalagmatic, banca angajându-se față de creditor în schimbul unui comision. Prestația băncii este subordonată realizării unui risc, risc ce amenință interesul pe care îl are debitorul asupra creanței sale. În acest caz, caracteristicile contractului de asigurare sunt reunite. În cazul în care *del crederea* bancară îmbracă forma scontului forfetar, aceasta scontează cambia trasă de creditor asupra debitorului său, renunțând la regresul împotriva trăgătorului. În acest caz nu suntem în prezența unui contract de asigurare, deoarece prestația bancherului nu mai depinde de realizarea unui risc, creditorul fiind dezinteresat din momentul în care el prezintă efectul de comerț pentru scontare, înaintea oricărei neplăți a debitorului. Oricum ar fi, în situația în care *del credere* este constituită de comisionar, ea are caracterul de clauză accesorie la contractul principal, , iar garantul îi poate opune beneficiarului toate excepțiile inerente operațiunii principale, în plus de cele ce-i aparțin lui însuși. A se vedea și: http://www.studioconsult.it/stardelcredere.html; http://www.sussidiario.it/.

CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§ 30. Contract de consultanță

I. Părțile contractului

SOCIETATEA COMERCIALĂ _____ S.R.L. persoană juridică de naționalitate română, Număr de înmatriculare în Registrul Comerțului nr. _____ Cu sediul în _____, str. _____, nr. __, sector ____, telefon _____ Cod fiscal _____ Cont nr. _____ deschis la Banca ____, loc. _____, reprezentată prin _____, în calitate de DIRECTOR, în calitate de CLIENT, și

SOCIETATEA COMERCIALĂ _____ S.R.L., Cu sediul social în _____, B-dul _____, nr. ____, cod poștal _____, județul ____ persoană juridică constituită potrivit Încheierii judecătorului delegat de Tribunalul _____ la Oficiului Registrului Comerțului ____, nr. _____ din _____, Număr de înregistrare în Registrul Comerțului _____ Cod unic de înregistrare _____Cont nr. _____ deschis la Banca _____, Sucursala _____, ___, Reprezentată prin următorii: D-l. _____, în calitate de ADMINISTRATOR, în calitate de CONSILIER

II. Intrarea în vigoare a contractului. Durata contractului

II. 1. Prezentul contract intră în vigoare la data de _____

II. 2. Prezentul contract se încheie pe durată NEDETERMINATĂ *(sau determinată_____)*.

II. 3. În caz de fixare ulterioară, prin act adițional, a vreunui termen, acesta poate fi prelungit cu acordul scris al părților semnatare ale prezentului contract

III. Obiectul contractului

III. 1. Lucrările de consultanță

III. 1. 1. S.C. _____ S.R.L. se obligă să execute lucrările de consultanță scrise și să acorde asistență verbală, constând în consultații, îndrumare și asistență operațională pentru afacerile ce intră în obiectul de activitate al clientului

III. 1. 2. Lucrările de consultanță care nu sunt în legătură cu obiectul de activitate al clientului se vor negocia separat, urmând să facă obiectul unor contracte distincte

III. 1. 3. Reprezentarea în fața terților și/sau a cocontractanților cu care clientul stabilește raporturi precontractuale, contractuale sau în cazul stabilirii unor altor raporturi juridice în care s-ar pune problema reprezentării clientului în fața terților, se vor negocia separat, urmând să facă obiectul unor contracte de reprezentare distincte

III. 1. 4. (1) Societatea de consultanță S.C._____ S.R.L. se obligă să execute lucrările de consultanță scrise și să acorde consultanță verbală, în conformitate cu: dispozițiile prezentului contract; dispozițiile conținute de actele adiționale la prezentul contract ce se vor încheia în viitor; uzanțele în materie de consultanță; prevederile legale în vigoare

(2) Dispozițiile prezentul contract vor fi interpretate unele prin altele, în conformitate cu dispozițiile art. 982 Cod civil, iar clauzele îndoielnice în favoarea celui care se obligă, potrivit prevederilor art. 983 Cod civil.

III. 1. 3. (1) Lucrările și consultanța verbală care fac obiectul prezentului contract se vor executa, de regulă, pe baza comenzilor scrise și numai în mod excepțional pe baza comenzilor verbale ale clientului S.C. _____ S.R.L., prin reprezentantul său _____

(2) Domnul _____ poate desemna persoane care să îi reprezinte în raporturile cu consilierul. Această reprezentare trebuie să rezulte dintr-o împuternicire expresă, numai în formă scrisă, şi va fi valabilă numai prin acceptarea acesteia de către consilier

(3) Lucrările de consultanță în formă scrisă vor predate exclusiv reprezentantului clientului, domnul _____.

(4) Consultanța verbală va fi acordată reprezentantului clientului, domnul _____. Poate fi acordată consultanță verbală persoanelor desemnate reprezentantul clientului, dar numai în baza împuternicirii exprese date de aceştia şi numai cu acceptarea unei asemenea împuterniciri de către consilier

(5) În cazul nerespectării de către client a dispozițiilor prezentului articol, consilierul poate denunța unilateral contratul, fără punere în întârziere

III. 1. 3. (1) Lucrările şi consultanța verbală care fac obiectul prezentului contract se vor executa de către persoanele desemnate de către administratorul S.C. _____S.R.L.

III. 2. Plata lucrărilor de consultanță şi a consultațiilor verbale

III. 2. 1. (1) Se stabileşte ca plată lunară al lucrărilor de consultanță scrise şi a consultanței verbale în valoare de __ USD fără TVA/contravaloare preț plătibil în lei, la cursul de schimb stabilit de Banca Națională a României din ziua plății

(2) În cursul executării lucrărilor de consultanță, pe etape, în funcție de lucrările parțiale ce se vor executa, cuantumul plății poate fi modificat, ținând seama de mărirea gradului de complexitate a lucrărilor

(3) Aprecierea cu privire la mărirea gradului de complexitate a lucrării aparține consilierului, care va întocmi în acest sens note scrise pentru fiecare lucrare globală sau pentru lucrările parțiale, după care se vor aviza de către client

(4) Dacă vor fi necesare lucrări suplimentare în afară de cele prevăzute inițial sau dacă pe parcursul derulării unei lucrări ori pe parcursul acordării consultației verbale se vor modifica condițiile de consultanță, consilierul şi clientul vor conveni asupra elaborării unor acte adiționale la prezentul contract, care vor fi avizate de reprezentanții celor două societăți şi al căror preț va fi stabilit separat de prezentul contract, prin înțelegerea părților

(5) Prin lucrări suplimentare se înțelege: lucrări necunoscute, la data întocmirii prezentului contract sau la data întocmirii comenzilor pentru lucrările parțiale, dar necesare pentru finalizarea în bune condiții a lucrării în ansamblul ei; indicarea de către client sau de către un terț interesat – în calitate de beneficiari - de a se folosi în lucrare unele materiale necesare elaborării lucrării de consultanță, diferite de cele cuprinse în comanda inițială sau față de cele prevăzute în comenzile pentru lucrările parțiale; lucrările pentru care s-au stabilit de comun acord, între client şi consilier, pe parcursul executării lucrării, că trebuie să se modifice soluțiile inițiale; lucrările rezultate din impunerea unor restricții în desfăşurarea lucrărilor, dictate de cauze care nu depind de client - caz fortuit sau de forță majoră; expertizele şi alte cheltuieli suplimentare necesare pentru realizarea lucrărilor de consultanță, solicitate de client sau de către terții beneficiari ai lucrării sau părțile cocontractante ale clientului, ori impuse de condițiile de lucru, altele decât cele care, în conformitate cu actele normative în vigoare, sunt în sarcina consilierului; orice alte lucrări suplimentare care pot duce la dezvoltarea afacerii clientului

(6) Prețul stabilit la alin. (1) poate fi negociat pe parcursul derulării contractului, prin bună înțelegere între părți, orice creştere sau diminuare a sumei precizate trebuind să fie motivată de calitatea şi/sau numărul lucrărilor de consultanță ori/şi a consultanței verbale, apreciate potrivit regulilor stabilite de părți prin prezentul contract şi potrivit uzanțelor în materie de consultanță

(7) Părțile sunt de acord ca, în situații motivate de calitatea lucrării de consultanță, plata să se facă după regula *quota-litis*, cum ar fi: negocierea încheierii, modificării sau încetării unor contracte care duc la realizarea de către client a unor beneficii substanțiale şi în care se dovedeşte o contribuție importantă a consilierului; realizarea unor tranzacții care duc la stingerea unor situații care pot deveni litigioase; alte cazuri stabilite de comun acord între părți

(8) La prețul stabilit la alin. (1) se poate adăuga, de comun acord și motivat, un coeficient de inflație, stabilit potrivit ratei de scont practicate de Banca Națională a României la data realizării fiecărei lucrări globale sau parțiale

(9) Momentul exigibilității prețului adăugat ca urmare a creșterii complexității și/sau a adăugării coeficientului de inflație, începe să curgă de la data înregistrării notei scrise a consilierului de către clientul-beneficiar

III. 2. 2. Data plății prețului lucrărilor și a consultanței verbale realizate de consilier se stabilește ca fiind ultima decadă a fiecărei luni

III. 2. 3. Clientul suportă cheltuielile ocazionate de procurarea mijloacelor necesare elaborării lucrărilor de consultanță și acordării consultațiilor verbale

IV. Efectele contractului

IV. 1. Obligațiile S.C. _____ S.R.L., în calitate de consilier

IV. 1. 1. Obligația de a executa lucrările promise și de a acorda consultații verbale

IV. 1. 1. 1. Consilierul se obligă să depună toate diligențele pentru realizarea lucrărilor de consultanță și pentru acordarea consultațiilor verbale, la termenele fixate în comenzile scrise și/sau verbale ale clientului, în condiții de înaltă ținută profesională, potrivit comenzii clientului, uzanțelor și prevederilor legale, în vigoare la data realizării lucrării

(2) Cazul de forță majoră și cazul fortuit îl vor exonera pe consilier de răspundere

IV. 1. 1. 2. Consilierul se obligă ca, la solicitarea clientului – în calitatea acestuia de beneficiar -, să execute prompt, potrivit naturii obiectului consultanței, lucrările suplimentare solicitate în plus față de cele obligatorii, iar în cazul în care îi va fi imputabilă vreo culpă, dovedită în instanță, aceste lucrări suplimentare vor fi realizate pe cheltuiala sa

IV. 1. 2. Obligația de predare a lucrării executate și obligația de acordare a consultațiilor verbale

IV. 1. 2. 1. Consilierul se obligă să predea clientului lucrarea executată, la termenele stabilite de art. IV. 1. 2. 5.

IV. 1. 2. 2. În cazul în care consilierul refuză să-și execute obligația de predare, fără temei, clientul poate obține, în condițiile legii și ale prezentului contract, executarea silită prin echivalent a obligației din partea consilierului

IV. 1. 2. 3. Consilierul este exonerat de obligația de predare în situația în care lucrul a pierit înainte de obligația de predare, indiferent de cauza care a generat pierirea, fără punere în întârziere

IV. 1. 2. 4. Consilierul este obligat acorde consultanță verbală atunci când este solicitat de către client, în termen rezonabil, potrivit naturii problemei ce face obiectul consultanței

IV. 1. 2. 5. (1) Se fixează o zi pe săptămână pentru acordarea consultațiilor verbale și pentru predarea lucrărilor de consultanță scrise, la sediul clientului

(2) În celelalte zile ale săptămânii, se va acorda consultanță, numai dacă este vorba de o situație urgentă prin telefon, fax, e-mail sau alte mijloace care nu fac necesară prezența consilierului la sediul clientului

IV. 2. Obligațiile S.C. _____ S.R.L., în calitate de client

IV. 2. 1. Obligații preliminare începerii lucrărilor de consultanță și acordării consultațiilor verbale

IV. 2. 1. 1. Clientul se obligă să pună la dispoziția consilierului documentele necesare elaborării lucrării de consultanță sau acordării consultației verbale și să-i furnizeze toate informațiile necesare desfășurării muncii de consultanță

IV. 2. 1. 2. Clientul se obligă să achite taxele legale necesare obținerii avizelor și autorizațiilor pentru realizarea consultanței

IV. 2. 2. Obligația de plată a prețului consultanței

IV. 2. 2. 1. Clientul este obligat să suporte prețul lucrărilor de consultanță și a consultanței verbale, conform notelor de consultanță lunare întocmite de către consilier, aprobate de client

IV. 2. 2. 2. Clientul va confirma situațiile de plată întocmite de consilier în termen de 5 (cinci) zile de la prezentare și va efectua plata în termen de maximum 3 (trei) zile de la prezentarea notelor

IV. 2. 2. 3. Clientul va plăti consilierului, la cererea motivată a acestuia, sume în avans, în scopul asigurării resurselor și derulării lucrărilor de consultanță și a consultațiilor verbale

IV. 2. 2. 4. (1) În cazul în care clientul are obiecțiuni asupra notelor de cheltuieli sau/și asupra execuției, părțile prezentului contract vor depune toate diligențele pentru soluționarea divergențelor în termen de minim 5 (cinci) zile, dar nu mai târziu de data de 27 a lunii în curs, astfel încât consilierul să poată încasa suma restantă în situația de plată a lunii următoare

(2) În cazul nesoluționării eventualelor divergențe se va proceda la suspendarea executării lucrării și a plății prețului și se va apela la medierea unui terț ales de către părți sau de către Curtea de Arbitraj de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a Municipiului București

IV. 2. 2. 6. Clientul este îndreptățit să suspende plata prețului în situația în care consilierul nu își execută obligațiile sale, opunându-i consultantului *exceptio non adimpleti contractus*, după punerea în întârziere

IV. 2. 2. 7. (1) Neonorarea de către client a situațiilor de plată în termenele stabilite prin contract atrage după sine, fără punere în întârziere, plata unei penalizări de 0,5 % pe zi, calculată la valoarea sumelor scadente

(2) Penalizările nu pot depăși valoarea pentru care au fost calculate

(3) Penalizările vor fi incluse în următoarea situație de plată facturată

IV. 2. 2. 8. Dispozițiile art. IV. 2. 2. se vor completa cu prevederile cuprinse la punctul III. 2 din prezentul contract

IV. 2. 3. Obligația de a prelua lucrările scrise și de a accepta consultațiile verbale

IV. 2. 3. 1. (1) Clientul va prelua lucrările scrise și va accepta consultațiile verbale în condițiile și în termenele stabilite în prezentul contract și în comenzile scrise și /sau verbale solicitate consilierului

IV. 2. 3. 3. (1) Pentru depășirea termenului de execuție final, din cauze imputabile consilierului, acesta va răspunde potrivit dispozițiilor conținute de Codul civil și celelalte legi incidente în materie

IV. 2. 3. 4. Clientul are obligația să-l informeze pe consilier de desfășurarea activității pentru care s-a acordat consultanță, potrivit naturii acestei activități

V. Suportarea riscurilor

IV. 3. 1. Forța majoră și cazul fortuit se anunță, se aplică și se acceptă de către părți în conformitate cu legislația română în vigoare la data publicării acesteia în Monitorul Oficial

IV. 3. 2. Forța majoră și cazul fortuit exonerează partea care o invocă de obligațiile contractuale ce îi revin în conformitate cu legea și pe perioada existenței acesteia

IV. 3. 3. Cazurile de forță majoră și cazul fortuit vor fi aduse la cunoștință de către partea care le invocă celeilalte părți contractante, în decurs de zece (10) zile de la data producerii evenimentului care a determinat situația de forță majoră sau cazul fortuit

IV. 3. 4. În cazul în care situația de forță majoră sau cazul fortuit vor determina întreruperi ale lucrărilor de consultanță de maximum 20 de zile, urmează ca termenul de executare a lucrărilor de consultanță să fie decalat în mod corespunzător, dacă nu contravine scopului consultanței

IV. 3. 5. În cazul în care evenimentul de forță majoră sau cazul fortuit vor determina întreruperi mai mari de 20 de zile, lucrările vor fi preluate de către client pe bază de proces-verbal de predare-primire, urmând ca răspunderile legate de paza, conservarea și utilizarea lucrărilor să fie preluate de client

VI. Transmisiunea contractului

V. 1. 1. Consilierul se obligă să execute el însuși lucrarea, neputând încheia o convenție prin care să cesioneze obligațiile sale altuia

V. 1. 2. Din momentul în care a comandat realizarea lucrării, clientul nu poate cesiona lucrarea unui terț; în caz contrar va plăti daune-interese compensatorii și moratorii consilierului, fără punere în întârziere. Penalitățile se fixează la 0,5 % pe zi de întârziere, din valoarea stabilită la punctul III. 2. 1. sau din valoarea lucrării suplimentare

V. 1. 3. Obligațiile ce rezultă din prezentul contract se transmit de drept la succesorii clientului

VII. Transformarea contractului

VI. 1. Pe durata existenței contractului, părțile pot nova prin schimbarea obiectului contractului, a părților contractante sau prin novarea asupra cauzei contractului ori prin novarea asupra condițiilor acestuia

VIII. Garanții

VII. 1. Consilierul are un drept de retenție asupra documentelor clientului, până la plata sumelor ce i se datorează

VII. 2. Părțile pot stabili, prin act adițional, garanțiile ce le pot constitui în vederea executării în bune condiții a contractului

IX. Încetarea contractului

IX. 1. Prezentul contract încetează prin ajungerea la termen, dacă părțile fixează ulterior încheierii prezentului contract, un asemenea termen, prin act adițional

IX. 2. (1) În cazurile neexecutării obligațiilor de către una din părți, așa cum ele rezultă din cuprinsul prezentului contract, precum și din cuprinsul actelor adiționale, contratul va înceta

(2) Clientul poate cere rezilierea contractului, dacă consilierul: neglijează în mod evident și repetat să-și execute obligațiile contractuale; nu a refăcut la termenele convenite cu clientul lucrările executate necorespunzător;

(3) Consilierul poate cere rezilierea contractului dacă clientul neglijează în mod evident și repetat să-și execute obligațiile contractuale

IX. 3. Contractul va înceta la data producerii primului act de începere a procedurii de faliment, dacă este vorba de o parte semnatară a prezentului contract, parte ce ar întruni condițiile de organizare și funcționare prevăzute de legea sus-citată

IX. 4. Contractul va înceta la data producerii primului act începător de lichidare, în condițiile Legii nr. 31/1990, republicată, dacă este vorba de o parte semnatară a prezentului contract

IX. 5. Contractul va înceta la data producerii primului act începător de dizolvare, în condițiile Legii nr. 31/1990, republicată și modificată.

IX. 6. Orice altă cauză ce ar conduce la schimbarea obiectului de activitate și/sau al scopului vreuneia dintre părțile semnatare a prezentului contract duce la încetarea acestuia

IX. 7. Orice alte cauze prevăzute de lege duc la încetarea contractului

X. Soluționarea litigiilor

VI. 1. Orice neînțelegeri intervenite între părțile semnatare ale prezentului contract se vor rezolva pe cale amiabilă, putându-se recurge la medierea unui terț ales de comun acord de către părți, iar în caz de litigiu părțile aleg ca instanță Curtea de Arbitraj de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a Municipiului București.

XI. Alte clauze

VII. 1. Clientul va comunica consilierului numele persoanelor împuternicite să verifice lucrările și să confirme la plată lucrările executate de consilier și/sau consultațiile verbale realizate de acesta

VII. 2. Reprezentanții clientului și consilierului nominalizați de părțile semnatare ale prezentului contract sunt competenți să trateze și să stabilească măsuri care respectă prevederile prezentului contract

VII. 3. Orice hotărâre luată de sus-numiții reprezentanți care contravine clauzelor prezentului contract este considerată nescrisă și va fi nulă

VII. 4. Clauzele convenite prin prezentul contract pot fi modificate sub forma unor acte adiționale, numai de către conducerile clientului și consilierului, prin reprezentanții lor.

Prezentul contract s-a încheiat în două exemplare. Conține _____ (___) pagini.
Fiecare pagină este semnată și ștampilată de consilier și client

Încheiat astăzi _____

CONSILIER **CLIENT**

_____ _____

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§ 31. Contract de tranzacție [23]

Subsemnații:

1. Reclamant_____domiciliat în _____, str. _____nr. _____, identificat prin _____și

2. Pârât _____ domiciliat în _____, str. _____ nr. _____, identificat prin _____

părți în procesul civil aflat pe rolul Judecătoriei (Tribunalului etc.), dosar nr. _____ cu termen de judecată la data de _____ având ca obiect _____,

In vederea terminării acestui proces a intervenit intre noi înțelegerea cu următorul cuprins:

_____ (se arată ce s-a convenit în fapt)

Această învoială scrisă reprezintă voința noastră liberă și neviciată, act pe care îl vom depune la instanța judecătorească cu rugămintea de a fi consfințit printr-o hotărâre judecătorească definitivă (fără drept de apel) în temeiul Codului civil și art. _____ C. proc. civ.

Întocmit astăzi _____ în _ exemplare, câte unul pentru fiecare parte și unul pentru instanța de judecată.

Reclamant, **Pârât,**

_____ _____

[23] Cu privire la caracterul de contract judiciar propriu-zis al tranzacției, a se vedea Gheorghe Durac, **Drept procesual civil. Actele de dispoziție ale părților în procesul civil**, Editura Polirom, Iași, 1999, pp. 73-74.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§ 32. Contract de sponsorizare

Capitolul I
Părțile contractului

S.C. _____ S.A., cu sediul în _____, str. _____, nr. _____, sector _____, cod poștal nr. _____, telefon _____, telefax nr. _____, înregistrată la Registrul Comerțului de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a Municipiului București cu nr. J _____, cont nr. _____, deschis la Banca _____ – Sucursala Municipiului București, cod fiscal nr. _____, reprezentată prin următorii: D-l. _____, în calitate de Director General, și D-l ec. _____, în calitate de Director Economic, în calitate de sponsor, și

FUNDAȚIA _____, cu sediul în _____, str. _____, nr. _____, sector _____, telefon _____, persoană juridică constituită potrivit Statutului autentificat la Notariatul Public _____, sub nr. _____ și a Hotărârii Tribunalului Municipiului București, pronunțată prin sentința civilă nr. _____ din _____, având cont nr. ___ deschis la Banca _____ – Sucursala Municipiului București, Reprezentată prin următorii: D-l. _____, în calitate de Președinte și D-l. _____, în calitate de Director Executiv, în calitate de sponsorizat

Capitolul II
Obiectul contractului

II. 1. Obiectul prezentului contract îl constituie sponsorizarea de către S.C. __ S.A. efectuarea următoarelor operațiuni: a) efectuarea de studii; b) inventarierea materialului litic; c) studiu istoric; d) expertize; e) întocmirea fazei PUD, necesar obținerii certificatului de urbanism; f) documentație pentru faza PAC; g) avizele necesare pentru faza PAC; h) documentație tehnico-economică pentru arhitectură, structură și instalații; i) lucrări pentru racorduri de utilități termice și electrice; j) execuția lucrărilor de infrastructură; k) aproximativ 20 % din lucrările de suprastructură.

Capitolul III
Efectele contractului

III. 1. Obligațiile S.C. _____S.A., în calitate de sponsor

Sponsorul se obligă să execute obligațiile pe care și le-a asumat, așa cum rezultă din pct. nr. II din prezentul contract (obiectul contractului), până la data finalizării obiectivului - _____

III. 2. Obligațiile fundației _____, în calitate de sponsorizat

III. 2.1. Sponsorizatul răspunde pentru finalizarea acțiunii pentru care a fost sponsorizat.

III. 2.2. Sponsorizatul se obligă să aducă la cunoștința publicului sponsorizarea acordată de S.C. ____ S.A., pentru realizarea acțiunii prevăzute la pct. II al prezentului contract, prin promovarea numelui și imaginii S.C. _____ S.A.

Capitolul IV
Încetarea contractului

Prezentul contract încetează în cazurile prezentate în cele ce urmează.

1. Finalizarea construcției - ___ - și recepția acesteia de către _____, în condițiile și în termenul prevăzut în contractul de antrepriză încheiat între S.C. _____ S.A. și FUNDAȚIA _____

2. (1) În cazurile neexecutării obligațiilor de către una din părți, așa cum ele rezultă din cuprinsul prezentului contract, precum și din cuprinsul celorlalte contracte la care părțile prezentului contract s-au obligat, potrivit convenției semnate pe data de ___

(2) Sponsorizatul poate cere rezilierea contractului dacă sponsorul: neglijează în mod evident și repetat să-și execute obligațiile contractuale, deși a fost notificat de către client și/sau beneficiar;

(3) Sponsorul poate cere rezilierea contractului dacă sponsorizatul: neglijează în mod evident și repetat să-și execute obligațiile contractuale, deși a fost notificat de către sponsor.

3. Producerea primului act de începere a procedurii de reorganizare judiciară, în condițiile Legii nr. 64 din 22 iunie 1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, cu modificările și completările ulterioare, dacă este vorba de o parte semnatară a prezentului contract, parte ce ar întruni condițiile de organizare și funcționare prevăzute de legea sus-citată;

4. Orice altă cauză ce ar conduce la schimbarea obiectului de activitate și/sau al scopului vreuneia dintre părțile semnatare a prezentului antecontract;

5. Orice alte cauze prevăzute de lege.

Capitolul V
Soluționarea litigiilor

Orice neînțelegeri intervenite între părțile semnatare ale prezentului contract se vor rezolva pe cale amiabilă, cu medierea _____, iar în caz de litigiu părțile aleg ca instanță Curtea de Arbitraj de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a Municipiului București.

Capitolul VI
Alte clauze

VI.1. Clauzele convenite prin prezentul contract pot fi modificate sub forma unor acte adiționale, numai de către conducerile sponsorizatul și sponsorului, văzute și de către beneficiar - _____ -, prin reprezentanții lor.

VI.2. Prezentul contract se completează cu prevederile CONVENȚIEI semnate la data de _____, precum și cu prevederile CONTRACTULUI DE STIPULAȚIE PENTRU ALTUL, încheiat între _____, FUNDAȚIA _____ și S.C. ____ S.A., precum și cu dispozițiile CONTRACTULUI DE SPONSORIZARE încheiat între FUNDAȚIA _____ și S.C. _____ S.A.

Data _____ **Părțile** _____

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§ 33. Act de mecenat

I. Subscrisa

1. S.C. _____ S.N.C./S.C.S./S.A./S.R.L., cu sediul social în _____, str. _____, nr. ____, bloc _____, scara ____, etaj_____, apartament____, județ/sector_____înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului _____, sub nr. _____, din _____, cod fiscal nr. _____ din _____ având contul nr. _____ deschis la _____ reprezentată de _____, cu funcția de _____ în calitate de mecena, sau

2. Asociația/Fundația _____ cu sediul în _____, str. _____, nr. _____, bloc _, scara ___, etaj _____, apartament ___, sector/județ _____ înregistrată în Registrul asociațiilor și fundațiilor prin Sentința civilă nr. _____ din ____ a Tribunalului _____, codul fiscal nr. _____ din _____, având contul nr. _____, deschis la _____, reprezentată de _____, cu funcția de _____, în calitate de mecena, sau

3. Întreprinderea/Asociația _____ cu sediul în _____, str. _____, nr. __, bloc ___, scara ____, etaj ____, apartament _____, sector/județ _____, posesoarea autorizației nr. _____, din _____, eliberată e Primăria _____, codul fiscal nr. _____ din _____, având contul nr. _____ deschis la _____, reprezentată de _____, cu funcția de _____, în calitate de mecena sau

4. D _____, domiciliat în _____ str. _____, nr.___, bloc __, scara _____, etaj _____, apartament _____, sector/județ _____, născut la data de _____ în _____, sector/județ _____, fiul lui _____și al _____, posesorul buletinului (cărții) de identitate seria ____ nr. _____, eliberat de _____, cod numeric personal _____ în calitate de mecena,

înțeleg să transfer, fără nici o obligație de contrapartidă directă sau indirectă, domnului/doamnei _____ domiciliată în _____, str. _____, nr. ___, bloc _____, etaj _____, ap. _____, sector/județ _____, posesorul/posesoarea _____ seria _____, nr. _____, eliberat de _____ la data de _____ în calitate de beneficiar, următoarele:

a) Suma de _____ lei/o valută convertibilă _____;

b) Bunuri materiale/facilități în valoare de _____ lei/o valută convertibilă, conform listei, anexă nr. ____ care face parte integrantă din prezentul contract.

Suma/bunurile/facilitățile se acordă ca activitate filantropică, cu caracter umanitar pentru desfășurarea următoarelor activități: _____

II. Eu _____, în calitate de beneficiar accept astăzi, _____ data semnării prezentului act, sponsorizarea oferită de _____, în scopul _____ și mă angajez să o folosesc exclusiv în acest scop.

III. Alte clauze _____

Toate cheltuielile ocazionate de perfectarea acestui act rămân în sarcina _____

Redactat și dactilografiat astăzi _____ de _____ la _____ în _____ exemplare, din care _____ pe seama părților contractante, iar restul pentru _____

Mecena, **Beneficiar,**

_____ _____

§ 34. Contract de carte de credit
(de utilizare a cărții de credit pentru cumpărare de mărfuri sau servicii)

Astăzi _____, 20__, între subsemnații:

- _____ S.A. (societate româno-americană) cu sediul în str. _____, nr. _____, sector _____, București, România, înregistrată la Registrul Comerțului sub nr. _____, în calitate de proprietar al cărții de credit _____, denumită în continuare „Societate", pe de o parte și

- Dl. _____, cetățean român, domiciliat în str. _____, nr. _____, sector _____, București, România, identificat prin _____, seria _____, nr. _____, eliberat de _____, la data de _____, și valabil până la data de _____, în calitate de utilizator la cărții de credit _____, denumit n continuare „Posesor principal", pe de altă parte, a fost încheiat următorul contract:

Capitolul I
Obiectul contractului

Definirea drepturilor și obligațiilor părților cu privire la utilizarea cărții de credit _____ eliberate de Societate pentru cumpărarea de mărfuri sau servicii.

Capitolul II
Prevederi generale

2.1. Societatea îi va elibera Posesorului principal o carte de credit, denumită în continuare „carte principală" pe numele Dlui. _____ și îi va deschide acestuia un cont al cărții de credit în lei.

2.2. Posesorul principal va putea cumpăra cu cartea de credit mărfuri sau servicii, de la orice firmă înscrisă în Registrul Comerțului din România, care acceptă cartea de credit _____, în limita sumei de _____ lei.

2.3. La solicitarea Posesorului principal Societatea va elibera suplimentar una sau mai multe cărți de credit, denumite în continuare „cărți de credit suplimentare", pe numele altor persoane („Posesori suplimentari") care permit cumpărarea de mărfuri sau servicii în limita sumei de ____ lei, pentru fiecare „carte de credit suplimentară", de la orice firmă din România înscrisă în Registrul Comerțului și care acceptă cărțile de credit ____.

La prezentul contract Posesorul principal va anexa o pagină, semnată de el, cu numele Posesorilor suplimentari.

2.4. Posesorii suplimentari nu au cont al cărții de credit la Societate, cărțile lor de credit fiind utilizate tot prin contul cărții principale.

2.5. Cărțile suplimentare pot fi anulate la cererea Posesorului principal sau din dispoziția Societății.

2.6. Un posesor suplimentar care utilizează contul cărții de credit nu răspunde pentru obligațiile asumate de Posesorul principal sau de alți Posesori suplimentari, ci numai pentru obligațiile sale.

Aceasta înseamnă că atunci când își utilizează cartea de credit pentru cumpărarea de mărfuri sau servicii, Posesorul suplimentar își dă în mod tacit acordul de a-și achita față de Societate obligațiile care-i revin din tranzacția respectivă, dacă Posesorul principal lipsește sau refuză să plătească.

Dovada acordului Posesorului suplimentar la prevederile acestui contract o constituie semnarea de către el a cărții de credit suplimentare.

2.7. Modelul cărților de credit eliberate de Societate este anexat la prezentul contract.

Capitolul III
Intrarea în vigoare a contractului

3.1. Prezentul contract semnat de Societate, poate fi obținut de Posesorul principal direct de la sediul Societății sau poate fi trimis Posesorului principal prin poștă.

3.2. Contractul intră în vigoare la data primirii sale de Societate, semnat de Posesorul principal.

3.3. În termen de 48 ore de la primirea contractului semnat, Societatea este obligată să expedieze pe adresa Posesorului principal cartea sau cărțile de credit solicitate.

3.4. Netrimiterea cărții (cărților) de credit în cel mult 7 zile de la primirea contractului semnat de Posesorul principal, conduce la neintrarea în vigoare a contractului.

Capitolul IV
Utilizarea cărților de credit

4.1. La primirea cărților de credit, atât Posesorul principal cât și Posesorii suplimentari trebuie să le semneze.

Lipsa semnăturii poate constitui un motiv pentru neonorarea cărților de credit de către firmele de la care posesorii cărților de credit vor să cumpere mărfuri sau servicii.

4.2. Cărțile de credit nu se vor utiliza înainte de data intrării lor în vigoare sau după data exprimării lor.

Aceste date sunt imprimate pe fața fiecărei cărți de credit.

4.3. Nici o altă persoană, în afara Posesorului principal, nu are voie să utilizeze cartea principală pentru efectuarea de plăți, identificare sau în orice alt scop.

Același lucru este valabil și pentru Posesorii suplimentari în legătură cu cărțile de credit suplimentare.

4.4. În cazul în care posesorii permit altor persoane să utilizeze cărțile lor de credit, ei sunt răspunzători față de Societate pentru achitarea contravalorii tuturor plăților efectuate prin intermediul cărților de credit și evidențiate în contul cărții de credit.

4.5. Chiar dacă posesorii au renunțat din proprie inițiativă la cărțile lor de credit, în favoarea altor persoane, ei rămân răspunzători față de Societate pentru plata tuturor cheltuielilor efectuate de persoanele respective.

4.6. Posesorul principal este obligat să se asigure că orice carte de credit suplimentară, eliberată în contul cărții principale, este utilizată conform prevederilor prezentului contract.

4.7. În cazul pierderii sau furtului cărților de credit sau dacă există bănuiala că altcineva utilizează cărțile de credit fără permisiunea posesorilor, aceștia sunt obligați să informeze, în scris, Societatea.

4.8. Posesorii cărților de credit nu au voie să revândă mărfurile cumpărate cu cărțile de credit.

4.9. Posesorii pot returna mărfurile cumpărate cu cărțile de credit dacă firma vânzătoare acceptă astfel de retururi.

4.10. Societatea își rezervă dreptul de refuz pentru orice plată solicitată.

Capitolul V
Plata sumelor datorate Societății

5.1. Societatea va trimite Posesorului principal, prin poștă, extrasul lunar al contului cărții de credit.

5.2. Posesorul principal va achita toate sumele de la capitolul „debit" al contului cărții de credit, numite în continuare „plăți", care includ: a) taxa anuală pentru cartea principală, în valoare de

_____ lei; b) taxele anuale pentru fiecare carte de credit suplimentară, în sumă de _____ lei; c) cheltuielile de corespondență în sumă de _____ lei/an; d) penalizările impuse de Societate, conform prevederilor art. 6 al prezentului contract; e) contravaloarea tuturor cumpărărilor de mărfuri sau servicii făcute cu cărțile de credit (indiferent dacă posesorii cărților de credit au semnat sau nu factura de cumpărare), plus un comision de 1% din valoarea fiecărei cumpărări.

5.3. a) Plata sumelor prevăzute la pct. 5.2. a), b) și c) de mai sus trebuie efectuată la semnarea contractului, constituind o condiție pentru eliberarea cărților de credit.

b) Plata sumelor prevăzute la pct. 5.2. d) și e) de mai sus va fi efectuată în termen de 7 zile de la primirea extrasului lunar al contului cărții de credit.

5.4. Plățile se efectuează prin ordin de plată, CEC sau alt instrument de plată, cu respectarea prevederilor legale în materie, în România.

5.5. Societatea poate accepta plăți întârziate, parțiale sau orice plată cu stingere a unei obligații, fără să renunțe la nici unul din drepturile care-i revin prin acest contract sau prin lege.

5.6. Posesorul principal este răspunzător față de Societate pentru toate plățile, inclusiv cele efectuate că cărțile de credit suplimentare.

5.7. Posesorul principal este obligat să anunțe imediat, în scris, orice modificare a adresei sale. Dacă nu procedează astfel, Posesorul principal este direct răspunzător pentru toate consecințele decurgând din această omisiune.

5.8. Este interzisă utilizarea cărților de credit (eliberate de Societate) în afara teritoriului României.

Capitolul VI
Penalizări pentru întârzieri de plată

6.1. În extras lunar al contului cărții de credit se menționează „data lichidării" ca dată limită la care trebuie efectuată plata.

6.2. Orice plată neefectuată la data lichidării va fi inclusă la capitolul „solduri neplătite la zi" din debitul extrasului lunar al contului cărții de credit și consemnată ca „plată întârziată" (neachitare).

Dacă plata este inclusă la acest capitol al extrasului contului cărții de credit, pentru a doua lună consecutiv, ea va fi considerată ca „întârziere (neachitare) importantă".

6.3. Pentru o plată întârziată în valoare mai mare de _____ lei Societatea va percepe o penalizare de 1% pe zi din valoarea totală a plății întârziate.

6.4. Pentru întârzierile importante, Societatea va adăuga la suma din extrasul de cont o penalizare de 1% pe zi din totalul plății cu întârziere importantă, peste penalizările menționate la 6.3.

6.5. Totalul penalizărilor nu va putea depăși limita maximă stabilită prin lege

Capitolul VII
Greșeli de facturare

7.1. În cazul unor nelămuriri, dificultăți sau litigii privind extrasul lunar al contului cărții de credit, Posesorul principal poate trimite o reclamație scrisă Societății, în maximum 60 de zile de la data expedierii extrasului respectiv.

În scrisoarea sa de reclamație, Posesorul principal va menționa: numele și numărul contului cărții de credit; suma considerată ca greșit facturată; descrierea greșelii, cu susținerea corespunzătoare.

7.2. Societatea este obligată să confirme Posesorului principal primirea scrisorii de reclamații în maximum 10 zile de la data expedierii acesteia.

În maximum 30 zile de la data expedierii scrisorii, Societatea trebuie fie să corecteze greșeala, fie să notifice Posesorului principal punctul său de vedere, în cazul în care consideră reclamația ca nefondată.

7.3. După primirea scrisorii de reclamație din partea Posesorului principal, Societatea nu are dreptul să solicite plata sumei în litigiu sau să o considere plată întârziată. Societatea va putea înscrie în continuare suma respectivă la capitolul debit al contului cărții de credit.

Posesorul principal nu este obligat să plătească suma în litigiu, până la terminarea investigațiilor Societății, dar are obligația de a plăti restul sumelor datorate Societății, care nu fac obiectul reclamației.

7.4. Dacă în urma investigațiilor făcute, Societatea constată că reclamația Posesorului principal este întemeiată, ea îl va absolvi pe acesta de plata sumei în litigiu.

Dacă reclamația nu este întemeiată, Posesorul principal va trebui să plătească imediat suma în litigiu.

În acest caz, Societatea va trimite Posesorului principal un extras de cont cu suma datorată și data de la care ea a devenit scadentă.

7.5. Dacă posesorul principal nu plătește suma datorată, Societatea o va considera ca plată întârziată.

7.6. Dacă totuși explicațiile date de Societate privind suma reclamată nu îl satisfac, Posesorul principal poate anunța, în scris, Societatea, în maximum 10 zile de la primirea extrasului lunar al contului cărții de credit, că refuză să plătească.

În acest caz, Societatea va considera refuzul ca pe o întârziere importantă la plată și se va adresa tribunalului _____ pentru obținerea unei decizii de executare silită, informându-l în scris pe Posesorul principal asupra acestei hotărâri.

7.7. Dacă posesorii cărților de credit au obiecțiuni în legătură cu calitatea mărfurilor sau serviciilor cumpărate cu cărțile de credit și încearcă să rezolve pe cale amiabilă această problemă cu vânzătorii mărfurilor sau serviciilor respective, ei au dreptul ca și în astfel de situații să nu plătească Societății până la rezolvarea obiecțiunilor.

Valoarea cumpărării trebuie însă să fie mai mare de _____ lei.

După rezolvarea reclamațiilor, dar nu mai târziu de 30 zile de la data cumpărării mărfurilor sau serviciilor, Posesorul principal trebuie să achite Societății contravaloarea acestora, conform extrasului lunar al contului cărții de credit.

7.8. Societatea nu-și asumă răspunderea pentru refuzul oricărei firme de a onora cartea de credit sau pentru oricare alte dificultăți pe care posesorii cărților de credit le-ar putea avea cu astfel de firme.

Capitolul VIII
Reînnoirea cărților de credit și prelungirea contractului

8.1. Cărțile de credit sunt valabile până la expirarea datei imprimate pe fala lor (trei ani de la data emiterii).

8.2. Valabilitatea acestui contract este de 3 ani de la semnarea lui.

8.3. Dacă Posesorul principal nu dorește să prelungească contractul sau dacă dorește să-l rezilieze înainte de data expirării sale, el trebuie să returneze Societății cartea sa de credit.

8.4. Dacă Posesorul principal dorește prelungirea contractului, el trebuie să solicite Societății un nou contract, în vederea semnării lui, nu mai târziu de 3 luni înainte de data expirării prezentului contract.

După semnarea contractului, Posesorul principal va primi o nouă carte de credit.

Capitolul IX
Garanțiile care trebuie prezentate de Posesorul principal și dreptul Societății de a investiga situația financiară a Posesorului principal, înainte de eliberarea cărții de credit și pe durata utilizării acesteia

9.1. Posesorul principal trebuie să prezinte garanții bancare sub forma unei scrisori de garanție acceptată de Societate și anexată la Contractul cărții de credit pentru o valoare de cel puțin _____ lei, sau sub forma unui cont în bancă.

9.2. Garanțiile vor fi executate de Societate în cazul în care Posesorul principal refuză efectuarea unei plăți cu întârziere importantă, care nu este în litigiu, menționate la Capitolul VII, pentru a doua lună, consecutiv.

9.3. Societatea este autorizată să efectueze orice fel de investigații pe care le consideră necesare privind situația financiară a Posesorului principal, atât înainte de eliberarea cărții de credit, cât și pe durata utilizării acesteia, folosind informațiile obținute în cadrul unor astfel de investigații numai în legătură cu acest contract.

9.4. La cererea Posesorului principal, Societatea este obligată să-l informeze dacă a solicitat întocmirea unui raport asupra situației sale financiare, comunicându-i numele și adresa persoanei sau firmei însărcinate cu întocmirea raportului.

Capitolul X
Modificarea contractului

10.1. Societatea își rezervă dreptul de a modifica unilateral acest contract, fiind însă obligată să anunțe în scris Posesorul principal asupra modificărilor efectuate.

10.2. În lipsa unui răspuns din partea Posesorului principal, Societatea consideră că acesta acceptă modificările făcute, dacă păstrează și utilizează cartea de credit în continuare, după primirea comunicării Societății privind modificările efectuate.

10.3. În cazul în care Posesorul principal nu acceptă modificările, el poate rezilia contractul, informând Societatea sau returnând cartea de credit Societății.

În acest caz, Societatea este obligată să restituie o parte din taxele anuale pentru cartea de credit (aferente perioadei rămase până la sfârșitul anului), la prima solicitare a Posesorului principal.

Posesorul principal va fi însă răspunzător pentru toate plățile efectuate prin intermediul cărților de credit înainte de rezilierea contractului.

10.4. Societatea poate cesiona contractul, în orice moment, fără vreo modificare prealabilă.

Capitolul XI
Arbitraj

11.1. Părțile vor căuta să rezolve pe cale amiabilă toate neînțelegerile dintre ele.

11.2. Dacă neînțelegerile nu pot fi soluționate pe cale amiabilă, părțile se vor adresa tribunalului _____.

11.3. Toate cheltuielile de judecată vor fi suportate de către Posesorul principal.

Capitolul XII
Dispoziții finale

12.1. Pe toată durata de valabilitate a contractului, cărțile de credit eliberate rămân proprietatea Societății.

12.2. Societatea poate revoca în orice moment Posesorului principal dreptul de utilizare a cărții de credit sau poate anula cartea de credit, cu sau fără vreun motiv aparent și fără notificare prealabilă.

12.3. Dacă Societatea revocă dreptul de utilizare a cărții de credit sau anulează cartea de credit fără motiv, ea este obligată să restituie Posesorului principal o parte din taxele anuale pentru cartea de credit (aferente perioadei rămase până la sfârșitul anului), la prima solicitare a Posesorului principal.

12.4. Societatea poate publica revocarea dreptului de utilizare, sau anularea cărții de credit, într-un ziar, sau poate anunța într-un alt mod firmele care onorează cartea de credit asupra revocării dreptului de utilizare, sau anulării cărții de credit.

12.5. Anularea cărții principale sau revocarea dreptului de utilizare a acesteia conduce, automat, și la anularea cărților de credit suplimentare.

12.6. În situația revocării dreptului de utilizare sau anulării cărților de credit, acestea trebuie returnate imediat Societății de către posesorii lor.

12.7. Cărțile de credit nu pot fi utilizate după anulare sau revocare.

12.8. Dacă Posesorul principal solicită revocarea sau anularea cărții de credit, dar continuă să o utilizeze, Societatea va considera această utilizare ca pe o cerere de redeschidere a contului cărții de credit.

12.9. Dacă Posesorul principal solicită redeschiderea contului cărții de credit în perioada de valabilitate a acestui contract, iar Societatea acceptă, această redeschidere se va face conform clauzelor prezentului contract, inclusiv pentru cărțile de credit suplimentare.

Societatea_____ **Posesor principal** _____

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITARĂ

§ 35. Cerere pentru acceptare și pentru plată prin intervenție

Domnului _____,

Fiind informat că Banca _____ a încetat plățile și având în vedere că am emis în legătură cu aceasta o trată în valoare de _____ vă rog să binevoiți a onora cu intervenția dvs. în caz de refuz de acceptare sau de plată și a mi-o înapoia împreună cu socoteala de întoarcere.

Pentru suma intervenției dvs. vă puteți rambursa pe calea ce veți crede de cuviință.

§ 36. Acceptantul (plătitorul) pentru onoare promite a interveni la nevoie

Domnului _____,

Ca răspuns la adresa dvs., cu plăcere vă comunic că sunt gata a interveni, acceptând și plătind trata dvs. emisă Băncii _____ care de pe urma pierderilor ce a suferit din cauza lansării imprudente în afaceri industriale riscante, nu mai prezintă garanție suficientă de solvabilitate.

Data _____ Semnătura _____

§ 37. Solicitare pentru prelungirea termenului de plată

Domnului _____,

Criza economică ce a dezechilibrat încheierea tranzacțiilor pe piața noastră, vânzarea redusă la cantități infime, și în afară de acestea întârzierea debitorilor mei de a răspunde în termen angajamentelor luate, mă pun în neplăcuta situație de a prevedea că nu voi fi în stare să achit acceptul meu, scadent peste o săptămână, în valoare de _____.

Din cauza acestor împrejurări independente de voința proprie, sunt silit a apela la îngăduința dvs., rugându-vă să binevoiți a-mi acorda amânare de plată până la data de _____.

Vă asigur că la acest termen nimic nu m-ar putea face să-mi încalc cuvântul, pe care în trecut am ținut să-l respect cu sfințenie, întotdeauna, chiar atunci când mi se ridicau în față cele mai grele încercări.

Pentru bunăvoința dvs. vă rog să primiți sincerele mele mulțumiri anticipate.

Data _____ Semnătura _____

§ 38. Acordarea prelungirii termenului de plată

Domnului _____,

Apreciind motivele invocate și cunoscând punctualitatea cu care a-ți știut să răspundeți în trecut angajamentelor luate, vă declar prin prezenta că suntem dispuși să vă acordăm prelungirea cerută.

BCU IAȘI CENTRUL UNIVERSITAR LIBRARY

În consecință ne permitem a vă remite anexat un efect nou în valoare de _____, rugându-vă a ni-l înapoia prevăzut cu acceptul dvs. Veți primi vechiul efect anulat îndată ce ajungem în posesia celui nou.

Odată cu acesta vă mai rugăm a ne trimite prin mandat poștal suma de ___, drept __% dobândă pentru o lună.

Data _____ **Semnătura** _____

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

I. Literatură juridică română

1. Octavian Căpăţână, Contractul comercial de transport, Editura Lumina Lex, Bucureşti, 1995
2. M.A. Dumitrescu, Codul comercial, cu texte corespunzătoare italiene, franceze, belgiene, austriece. Adnotat cu jurisprudenţă, Editura Cugetarea, Bucureşti 1926, vol. I
3. Radu Economu, Manual de drept cambial, Editura Lumina Lex, Bucureşti, 1996
4. Ion P. Filipescu, Drept internaţional privat, vol. II, Editura Proarcadia, Bucureşti, 1993
5. I.L. Georgescu, Drept comercial român. Teoria generală a obligaţiilor comerciale. Probele; Contractul de vânzare-cumpărare comercială, lucrare revăzută, completată şi adusă la zi de Ion Băcanu; Editura Lumina Lex, Bucureşti, 1994
6. Constantin Hamangiu, Nicolae Georgean, Codul civil adnotat, cu textul articolul corespunzător francez, italian şi belgian, cu trimiteri la doctrina franceză şi română şi jurisprudenţa completă de la 1868-1927, vol. I-IX, Editura Librăriei Universala Alcalay & Co., Bucureşti 1925-1934
7. Stelian Ionescu, Laurenţiu Preutescu, Codul comercial adnotat cu jurisprudenţa română la zi, cuprinzând şi toate legile, regulamentele şi convenţiile comerciale, adnotate, M. Of., Imprimeria Naţională, Bucureşti, 1933
8. Dan Lupaşcu, Culegere de practică judiciară a Tribunalului Bucureşti în materie comercială pe anii 1990-1998, Editura ALL BECK, 1999
9. Ioan G. Mihuţă, Repertoriu de practică judiciară în materie civilă a Tribunalului Suprem şi a altor instanţe judecătoreşti pe anii 1975-1980, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1981
10. Ioan G. Mihuţă, Alexandru Lesviodax, Repertoriu de practică judiciară în materie civilă a Tribunalului Suprem şi a altor instanţe judecătoreşti pe anii 1952-1969, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1970
11. Vasile Pătulea, Corneliu Turianu, Garanţiile de executare a obligaţiilor comerciale, Editura Scripta, Bucureşti, 1994
12. Dragoş-Alexandru Sitaru, Dreptul comerţului internaţional. Tratat, vol. I, Editura Actami, Bucureşti
13. Ion Turcu, Liviu Pop, Contractele comerciale, vol. I, Editura Lumina Lex, Bucureşti, 1997
14. Ion Turcu, Liviu Pop, Contractele comerciale. Formare şi executare. Introducere în teoria şi practica dreptului contractelor comerciale speciale. Vol. I. Formarea contractelor, Editura Lumina Lex, Bucureşti, 1997
15. Romul Petru Vonica, Drept comercial. Partea generală, Editura Lumina Lex, Bucureşti, 2000
16. Victor Dan Zlătescu, Garanţiile creditorului, Editura Academiei R.S.R., Bucureşti, 1970

II. Publicaţii periodice

1. Diana Andraşoni, Leasingul: din creaţie a practicii comerciale, în operaţiune definită de Ordonanţa Guvernului nr. 51/1997, în Revista de drept comercial, nr. 11/1997
2. Iuliana Băjenaru, Leasingul financiar. Particularităţi, în Revista de drept comercial, nr. 1/1992
3. Mircea Bocşan, Unele probleme ridicate în teoria şi practica ipotecii convenţionale, în Revista de drept comercial, nr. 10/1997
4. Adrian Bordea, Conflictele provocate de uzuri comerciale, în Revista de drept comercial, nr. 3/1995
5. Gabriel Boroi, Dana Boroi, Garanţia reală mobiliară reglementată de Titlul VI al Legii nr. 99/1999, în Juridica, nr. 4/2000
6. Octavian Căpăţână, Publicitatea comercială înşelătoare, în Revista de drept comercial, nr. 4/1994
7. Stanciu D. Cărpenaru, Probele în materie comercială, în Revista de drept comercial, nr. 2/1994
8. Sergiu Deleanu, Probele în dreptul comercial, în Revista de drept comercial, nr. 2/1992
9. C.N. Florescu, Remunerarea creditului bancar acordat agenţilor economici (întreprinderi), în Revista de drept comercial, nr. 3/2001
10. I.L. Georgescu, Contul curent, în Revista de drept comercial, nr. 2/1996 (I), nr. 3/1996 (II)
11. Stelian Ionescu, Deosebirea dintre contul curent şi deschiderea de credit în cont curent, în Stelian Ionescu, Studii de drept comercial, Bucureşti, 1930
12. Stelian Ionescu, Studii de drept comercial, Bucureşti, 1930
13. Danil Matei, Efectul executoriu al hotărârilor judecătoreşti şi arbitrale, în Revista de drept comercial, nr. 3/1995
14. Marian Nicolae, Contractul de ipotecă (I), în Revista de drept comercial, nr. 9/1997
15. Bogdan Papandopol, Garanţiile în materie cambială. Corelaţia între Legea nr. 58/1934 şi noua Lege nr. 99/1999, în Juridica, nr. 2/2001
16. Radu Rizoiu, Răzvan Dincă, Unele aspecte privind incidenţa Titlului VI al Legii nr. 99/1999 asupra regimului juridic al cesiunii de creanţă, în Pandectele române, nr. 3/2002, Partea a VI-a

17. Clara Ștefan, Emanuela Casandra, Poprirea bancară în contextul Legii nr. 58/1998, în Revista de drept comercial, nr. 7-8/1998
18. Ion Turcu, Aspecte controversate ale popririi bancare, în Revista de drept comercial, nr. 12/1998
19. Ion Turcu, Contractul bancar de credit intern, în Revista de Drept Comercial, nr. 1/2000
20. Ion Turcu, Contractul de cont curent, în Revista de drept comercial, nr. 4/1992
21. Ion Turcu, Răspunderea băncii pentru greșita eliberare de fonduri din contul de depozit (de disponibilități), în Revista de drept comercial, nr. 4/1994
22. Ion Turcu, Poprirea bancară, în Revista de drept comercial, nr. 3/1994

III. Jurisprudență. Culegeri. Publicații

1. Avizul nr. 32 din 8 februarie 2000 al Comisiei de drept comercial a Camerei de Comerț și Industrie a României și a Municipiului București, în Revista de drept comercial, nr. 6/2002
2. American Bar Association. Central and East European Law Initiative (CEELI), în colaborare cu The United State Agency for International Development (USAID), Equipment leasing transaction, București, Iași, 1996
3. Camera de Comert, Industrie si Agricultura Cluj, Arhiva electronică de garanții mobiliare, un nou servicu acordat de către Camera de Comerț, Industrie și Agricultură Cluj societăților comerciale, în http://www.ccicj.ro/top2000/arhiva.html;
4. Curtea de Apel Brașov, decizia civilă nr. 29/A din 30 martie 1995, în Revista de drept comercial, nr. 4/1997
5. Curtea de Apel Brașov, decizia nr. 1340/Ap din 30 martie 2000 și decizia nr. 99/Ap din 14 martie 2000, în Albu Mihai, Comșa Gabriela, Florea Nicoleta, Grigoraș Doina, Moldoveanu Iulia, Oncioiu Nicolae, Păsat Agrepina, Popa Rodica, Popescu Mariana, Vilcu Ligia, Jurisprudența Curții de Apel Brașov. Cu comentarii ale magistraților. Drept civil. Drept comercial. Contencios administrativ, Editura Lumina Lex, București, 2001
6. Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României, sentința nr. 79 din 28 aprilie 2000, în Revista de drept comercial, nr. 2/2001
7. Curtea de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României, sentința nr. 147 din 12 decembrie 1996, în Revista de drept comercial, nr. 5/1998
8. Curtea Supremă de Justiție, Buletinul jurisprudenței, Culegere de decizii pe anul 1993,Editurile Continent XXI & Universul , București 1994
9. Curtea Supremă de Justiție, Buletinul jurisprudenței. Culegere de decizii pe anul 1994, Editura Proema, Baia Mare, 1995
10. Curtea Supremă de Justiție, Buletinul Jurisprudenței, Culegere de decizii pe anul 1995, Editura Proena, Baia Mare, 1996
11. Curtea Supremă de Justiție, Buletinul Jurisprudenței. Culegere de decizii pe anul 1996, Editura Proena, Baia Mare, 1997
12. Tribunalul Municipiului București, Culegere de practică judiciară civilă pe anul 1990, Casa de Editură și Presă Șansa S.R.L., București, 1991
13. Tribunalul Municipiului București, Culegere de practică judiciară civilă pe anul 1991, Casa de Editură și Presă Șansa S.R.L., București, 1992
14. Tribunalul Municipiului București, Culegere de practică judiciară civilă pe anul 1992
15. Culegere de decizii ale Tribunalului Suprem pe anul 1973, Editura Științifică, București, 1974
16. Culegere de decizii ale Tribunalului Suprem pe anul 1982, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1983
17. Culegere de decizii ale Tribunalului Suprem pe anul 1983
18. Decizii mai importante pronunțate de Tribunalul Suprem, secțiile civilă, penală, militară și de completul de 7 judecători, Editura Științifică, București, 19;5.
19. Tribunalul județean Iași, decizia civilă nr. 643 din 11 mai 1993, cu notele lui Dan Mircea Tăbăltoc (I), Tudorache Dan Constantin (II) și lui Liviu Narcis Pîrvu (III), în Revista de drept comercial, nr. 4/1993
20. Practică judiciară în materie comercială, Editura Lumina, București, 1991
21. Hotărârile Curții Supreme de Justiție pronunțate de Secțiile Unite în materia recursului în interesul legii și schimbării jurisprudenței, Editura Editas, București, 2003
22. *** Juridica
23. *** Legalitatea Populară;
24. *** Dreptul;
25. *** Revista de Drept Comercial;
26. *** Curierul judiciar;
27. *** Revista română de drept al afacerilor

TABLA DE MATERII

	Pagina
Abrevieri	5
Partea I – Decizii ale Curţii Constituţionale	7
Partea a II-a – Speţe	17
1) Jurisprudenţă română	17
1. Hotărâri pronunţate în 2007	17
2. Hotărâri pronunţate în 2006	17
3. Hotărâri pronunţate în 2005	19
4. Hotărâri pronunţate în 2004	20
5. Hotărâri pronunţate în 2003	22
6. Hotărâri pronunţate în 2002	26
7. Hotărâri pronunţate în 2001	40
8. Hotărâri pronunţate în 2000	54
9. Hotărâri pronunţate în 1999	68
10. Hotărâri pronunţate în 1998	72
11. Hotărâri pronunţate în 1997	87
12. Hotărâri pronunţate în 1996	95
13. Hotărâri pronunţate în 1995	100
14. Hotărâri pronunţate în 1994	101
15. Hotărâri pronunţate în 1993	109
16. Hotărâri pronunţate în 1992	112
17. Hotărâri pronunţate în 1978	114
18. Hotărâri pronunţate în 1945	114
19. Hotărâri pronunţate în 1932	114
20. Hotărâri pronunţate în 1931	115
21. Hotărâri pronunţate în 1924	115
22. Hotărâri pronunţate în 1923	115
23. Hotărâri pronunţate în 1921	116
24. Hotărâri pronunţate în 1915	117
2) Jurisprudenţă străină	119
1. Hotărâri pronunţate în 2002	119
2. Hotărâri pronunţate în 1997	119
3. Hotărâri pronunţate în anul 1996	120
4. Hotărâri pronunţate în anul 1978	121
Partea a III-a – Modele de contracte	123
§ 1. Contract de societate pe acţiuni şi contract de societate în comandită pe acţiuni	123
§ 2. Contract de asociere în participaţiune	126
§ 3. Convenţie de stipulaţie pentru altul	130
§ 4.Convenţie de novaţie	134
§ 5. Convenţie de novaţie prin schimbare de debitor. Delegaţie perfectă	135
§ 6. Convenţie de cesiune de creanţă	136

§ 7. Convenție-cadru privind cedarea executării unor contracte 140
§ 8. Act de subrogație 142
§ 9. Notificare pentru punerea în aplicare a unei convenții de compensare 144
§ 10. Promisiune bilaterală de dare în plată 145
§ 11. Convenție de remitere de datorie 147
§ 12. Contract de fidejusiune (cauțiune) 148
§ 13. Contract de gaj 150
§ 14. Contract de ipotecă 152
§ 15. Act de ipotecă în al doilea rang 154
§ 16. Act de cesiune de rang de ipotecă 155
§ 17. Contract de ipotecă asupra activelor fixe
ale autorităților publice locale 156
§ 18. Convenție de revocare convențională a contractului 160
§ 19. Acord de împrumut 161
§ 20. Contract de împrumut bancar 174
§ 21. Contract de asistență financiară 177
§ 22. Contract de cont curent 182
§ 23. Contract de garanție reală mobiliară 186
§ 24. Contract de factoring 188
§ 25. Contract de parteneriat 192
§ 26. Contract de depozit bancar 200
§ 27. Contract de leasing 202
§ 28. Contract de management 205
§ 29. Convenție de reprezentare 209
§ 30. Contract de consultanță 211
§ 31. Contract de tranzacție 217
§ 32. Contract de sponsorizare 218
§ 33. Act de mecenat 220
§ 34. Contract de carte de credit
(de utilizare a cărții de credit pentru cumpărare de mărfuri sau servicii) 221
§ 35. Cerere pentru acceptare și pentru plată prin intervenție 227
§ 36. Acceptantul (plătitorul) pentru onoare promite a interveni la nevoie 227
§ 37. Solicitare pentru prelungirea termenului de plată 227
§ 38. Acordarea prelungirii termenului de plată 227

Bibliografie 229

BCU IAȘI / CENTRUL UNIVERSITAR

Note

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Note

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Note

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Note

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Note

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Note

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Note

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Tiparul executat la *S.C. LUMINA TIPO s.r.l.*
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti
tel./fax 211.32.60; tel. 212.29.27
E-mail: **office@luminatipo.com**
www.luminatipo.com

B C.U "M. EMINESCU" IASI

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

10006/08
10

ISBN 978-973-1708-42-3

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY